

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΓΚΡΕΗΣ ΚΕΛΛΥ

ΤΑ βάνει με τόν έαυτό της. Αυτό-κατηγορία: «Είμαι φοβερά άναποφάσιστη. Ξέρετε τί σημαίνει αυτό;» "Αν ξέρουμε λέει... Τό χειρότερο εμπόδιο στην άνοδο του άνθρώνου. Κακό μεγαλύτερο άκόμη, όταν παρουσιάζεται στον άντρα. "Εκεί είναι κι' αν είναι. Στόν τόπο μας όπου, παρά τά έξωτερικά φαινόμενα, ή γυναίκα δέν έχει άκόμη χειραφετηθή όσο στις άλλες χώρες καί; κατά συνέπεια, ή άκτίνα της πρωτοβουλίας της είναι σχετικά περιωρισμένη, ή έλλειψη άποφασιστικότητας δέν κάνει τόσες ζημιές. "Όταν έμφανίζεται όμως στον άντρα, γίνεται τό όδόφραγμα πού τού έμποδίζει την πρός τά έμπρός πορεία.

Γυναίκα όμως έχουμε πού παραπονιέται για την άδυναμία της' άυτήν θά παρακολουθήσωμε στην άνάπτυξη τού παραπόνου της. Άλλωστε, άυτή δέν υπάγεται στον έλληνικό κανόνα. "Ελευθερη καί άδέσμευτη στη ζωή. Μαζί μ' αυτό καί μεγαλωμένη στην "Αμερική όπου είναι εγκατεστημένοι ό γονείς της. Τό πώς βρίσκεται καί τί κάνει εδώ είναι άλλο ζήτημα. Δέν πρόκειται να παρουσιάσουμε τόν άτομικό της φάκελλο. "Η ψυχολογική περιπτασι της μάς ενδιαφέρει. "Αν αναφέρουμε τό μακρυνό τόπο της προελεύσεώς της, είναι για να δείξουμε ότι σε αντίθεσι με τίς κοπέλλες τού τόπου, ή δική της χειραφετησι είναι άπόλυτη. Κανένας δέν της ζητά λογαριασμό καί σε κανένα δέν δίνει. "Ο γονείς της είναι ίκανοποιημένοι όταν μαθαίνουν άπό τίς επιστολές της ότι ή κόρη τους είναι καλά. Καθώς έχουν έμποτιστή άπό τόν άμερικανικό άέρα, τά παπατέρα δέν τούς ενδιαφέρουν.

"Απόλυτα, λοιπόν, έλευθερη στις κινήσεις, στις πράξεις, στον προγραμματισμό στη ζωή της. "Είναι άραγε —ρωτά— άυτή άκριβώς ή έλευθερία πού με κάνει τόσο διαστακτική στις άποφάσεις μου; "Αν είχα κανένα πού να μου έπιβαλλόταν...».

Δέν άποκλείεται κι' αυτό. "Όταν είσαι χωρίς όδηγό νοιώθεις βαρύτερο τό φορτίο τών ευθύνών σου. Ξέγνωιστος ό φαντάσος, όταν ξερής ότι υπάρχει ένας λοχαγός πού μεριμνά για την τύχη τού λόγου. "Εχει, βλέπετε, τά καλά της καί ή έξαρτησι...

"Ασφαλώς καί ή άπόλυτη έλευθερία συντελεί στην άδούλια της κόρης. Πάνω όμως άπό την έλευθερία, δημιουργός της άδουλίας της, είναι ό χαρακτήρας, ή φύσι, ή άγωγή, τά συμπλέγματα, οι άναριθμητοι καί ασύλληπτοι παράγοντες πού φαίνονται τόν Ιστό της μοίρας καί μάς κρατούν σκάδους. "Ελευθερός έ-ξωτερικά, σε πολιτείες, έλευθερός σε οικογενείες πού δέν άσκούν άπάντα μας όποιαδήποτε έπιρροή, κι' άκόμη λιγώστε, δέν άσκουν καμμία πίεσι, είμαστε όμως όυλοι τό χειρότερο τύραννο πού είναι ό έαυτός μας.

Ποίός μάς βασανίζει περισσότερο άπ' αυτόν; Μακάριοι όσοι είναι λυτρωμένοι άπό τη δεσποτεία. Είναι πολλοί τέτοιοι. "Οι ξέγνωιστοι, οι αδιάφοροι, οι αίσιόδοξοι, οι άνθρωποι πού δέ βλέπουν παντού σκιές' εκείνοι πού τά μάτια τους έχουν την ιδιότητα να μη συλλαμβάνουν παρά μόνο χαρωπά χρώματα. Πάντα άνοιξάτικοι, πάντα γελαστοί, πάντα άμέριμνοι. Μη μεριμνάτε διά την αύριον, είπε ό "Ιησούς. Πού σημαίνει ότι πρέπει, τουλάχιστον, να μεριμνούμε για τό σήμερα. Πόσοι όμως πού όυτε για τό σήμερα τους σκοτίζονται. Κι' άλλοι πάλι, πού ενώ έχουν τακτοποιήσει τό σήμερα, τό αύριο, τό μεθαύριο, τίς εβδομάδες καί τούς μήνες τους, πάλι όμως παραδίδονται στις έγνοιες πού τους ταλαιπωρούν καί τούς βασανίζουν.

"Όπως ή σημερινή κοπέλλα. "Ο-λα της ήρθαν καλά. Πρώτα-πρώτα, όμορφη. Παίζει δέ ή όμορφή σημαντικό ρόλο στον ψυχικό κόσμο μιάς γυναίκας. Πόσα βουβά άρμάματα δημιουργεί ή άσχημία. "Ομορφη άυτή, όμορφαμένη, όφροδιασμένη με θετικές γνώσεις πού της επιτρέπουν την επαγγελματική σταδιοδρομία.

Η αναποφάσιστη

Δέν είναι μία όποιαδήποτε άπόφο-ρτη Γυμνασιού, έγνωρίζουσα γραφομηχανή. Πάνοψη άυτή, με τρείς γλώσσες πού τίς κατέχει καλύτερα άπό τη μητρική της, άσοςος στη στενογραφία, στην άλληλογραφία, στη λογιστική, βρίσκεται τη στιγμή άυτή επί κεφαλής ενός μεγάλου οικονομικού όργανισμού. Μισθός πού δέν τόν όνειρευτηκαν οτταγυή καί πρόδρροι τού "Αρείου Πάγου.

Ψύσι όμως άνήσυχη, καί με άνεπτυγμένο τό πάθος της προόδου, πηγαίνει για τό καλύτερο.

Βλέπετε, δέν έχουμε σήμερα να κάνουμε με τίς τυπικές ιστορίες, ό-που πρωταγωνιστούν ή φτώχεια, ό άδικανοποίητος ή ό προδομένος έ-ρωτας, ή άρρώστεια, οι οικογενεια-κοί περιπασμοί, τά ήθικά τραύματα.

Δέν υπάρχει δράμα στα συνθι-σμένα σχήματά τους. "Απλώς, μία ψυχή πού κάνει μόνη την άνατομία της. Εύνοημένη άπό τη φύσι καί ά-πό την προσπάθεια, έχει πρός τά έμπρός τίς βλέςεις. Ένα καρδά-βι πού δέν άγκυροβολεί, δε μαζεύει τά πανιά του. "Ορειβάτης πού φτάνει στη μία κορυφή, καί πριν πάρη ά-νάσος στρέφει τό βλέμμα καί τίς λα-χτάρες σε πιο ψηλά στρώματα.

"Οτι την παρατηρείται σε όλα τά προδευτικά στοιχεία. Σ' άυτή την κοπέλλα όμως ή προδευτικότητα συνοδεύεται με την άναποφασιστι-κότητα. Δυό αντίθετες Δυνάμεις πού συγκρούονται. "Η μία σε σπρώχνει πρός τά έμπρός. "Η άλλη σε κρατά' εκεί πού είσαι. Μία πού σου λέει: Μη σαλεύεις άπό καί πού βρίσκεισαι. Δέν ξέρεις τί θά σου τύχη παρσπé-ρα. "Η άλλη πού σε καλεί: Τράβα έμπρός καί μη σε νοιάζει. Στόους τολμηρούς άνήκει ή ζωή. "Αν δέν τολμήσης πώς θά επιτύχης; "Ατολμη όμως καί διαστακτική, δυ-

σκολεύεται να πάρη τίς άποφάσεις της. Πορεία με μετρητή καί διαδότη είναι ή κάθε της κίνηση. Σε ζυγα-λώςες πού τίς κατέχει καλύτερα άπό τη μητρική της, άσοςος στη στενογραφία, στην άλληλογραφία, στη λογιστική, βρίσκεται τη στιγμή άυτή επί κεφαλής ενός μεγάλου οικονομικού όργανισμού. Μισθός πού δέν τόν όνειρευτηκαν οτταγυή καί πρόδρροι τού "Αρείου Πάγου.

Ψύσι όμως άνήσυχη, καί με άνεπτυγμένο τό πάθος της προόδου, πηγαίνει για τό καλύτερο.

Βλέπετε, δέν έχουμε σήμερα να κάνουμε με τίς τυπικές ιστορίες, ό-που πρωταγωνιστούν ή φτώχεια, ό άδικανοποίητος ή ό προδομένος έ-ρωτας, ή άρρώστεια, οι οικογενεια-κοί περιπασμοί, τά ήθικά τραύματα.

Δέν υπάρχει δράμα στα συνθι-σμένα σχήματά τους. "Απλώς, μία ψυχή πού κάνει μόνη την άνατομία της. Εύνοημένη άπό τη φύσι καί ά-πό την προσπάθεια, έχει πρός τά έμπρός τίς βλέςεις. Ένα καρδά-βι πού δέν άγκυροβολεί, δε μαζεύει τά πανιά του. "Ορειβάτης πού φτάνει στη μία κορυφή, καί πριν πάρη ά-νάσος στρέφει τό βλέμμα καί τίς λα-χτάρες σε πιο ψηλά στρώματα.

"Οτι την παρατηρείται σε όλα τά προδευτικά στοιχεία. Σ' άυτή την κοπέλλα όμως ή προδευτικότητα συνοδεύεται με την άναποφασιστι-κότητα. Δυό αντίθετες Δυνάμεις πού συγκρούονται. "Η μία σε σπρώχνει πρός τά έμπρός. "Η άλλη σε κρατά' εκεί πού είσαι. Μία πού σου λέει: Μη σαλεύεις άπό καί πού βρίσκεισαι. Δέν ξέρεις τί θά σου τύχη παρσπé-ρα. "Η άλλη πού σε καλεί: Τράβα έμπρός καί μη σε νοιάζει. Στόους τολμηρούς άνήκει ή ζωή. "Αν δέν τολμήσης πώς θά επιτύχης; "Ατολμη όμως καί διαστακτική, δυ-

«Πόσο χαίρομαι τούς άλλους, πού δέν λογαριάζουν τίποτα καί τά παίζουν όλα για όλα...».

θέλει κάτι πού να γεμίση τη ζωή της. Εύκαιρίες άναριθμητες. "Όλες οι ήλικίες την καλούν. Προτάσεις γάμου, προσκλήσεις σε έλευθερούς συνδέσμούς. "Οραιοί, μορφωμένοι, έ-ξυπνοι, επιχειρηματίες, καλλιτέχνες, άνθρωποι τού βιβλίου, άνθρωποι τού έμπορίου, πλούσιοι καί μπόεμ, μυρμήγκια καί τζίτζικια. Διάλεξε καί πάρε. Έν τούτοις, δέν διαλέγει. Δι-στακτική μπροστά στο πλήθος τών πολιορκητών, διστάζει ν' άπλώσση στο χέρι. Ένας άνθώνας στη διά-θεσι της καί δέν κόβει τό άνθος πού της ταίριάζει.

Χωρίς περιορισμούς καθώς είναι, θά μπορούσε ναχή πολλούς, θά μπο-ρούσε ναχή τόν ένα' να συνδεθή σε στίβο έλευθερο, να συνδεθή με γά-μο. "Όλα δικά της.

"Άλλες, άμοιρες, άπρωκες, άχα-ρες, λαχταρούν κάποιον στο πλευρό τους. "Όποιος θέλει άς είναι. Ποίός μιλά για βασίλοπυλο; Ένα όποιο-δήποτε άντράκι, πού θά κρατήσει τό χέρι τους, θά τούς προσφέρη ένα πα-γωτό στο χανάκι. Καί δέν τό βρί-σκουν.

Άυτή έχει στη διάθεσι της τόν "Αδαμ σε όλες τίς μορφές, σε όλες τίς ποικιλίες του. Με πόσο διαταγ-μό τούς πλησιάζει. Ειδύλλια είναι άυτά τά δικά της, ή ψυχογραφίες, ψυχαναλύσεις, μελέτες, έρευνες, λα-ποτομίες, βιοψίες, παρατηρήσεις πάνω στη σκέψι τους, κριτική πά-νω στις φυσικές ιδιότητές τους;

Κριτικές πού δέν πηγαίνει στο θέατρο όπας όλοι οι άπλοί άνθρω-ποι για να χαρή παράστασι. Πη-γαίνει για να κρίνη τίς ίδες τού συγγραφεί, τούς ήθοποιούς, τά σκη-νικά, τό σκηνοθέτη, τόν ένδυματολό-γο. «Υποφέρει για τό έλλάττωμά μου. Βλέπω τίς φίλες μου καί τίς ζηλεύω. Δέν πολυδασανίζονται αύ-τές όσπου να καταλήξουν σε μιάν άπόφασι. Ένα-δυό συναντήσεις δο-κιμαστικές καί τελειώνουν. Είναι καί μερικες, βέβαια, πού δέν επι-τυχαίνουν στην έκλογή. "Αλλά καί δέν δυσκολεύονται να επαναλάβουν τό πείραμά τους. Δύσκολα για μένα άυτά όλα...».

"Οχι—προσθέτει—ότι δέν άπο-κτά συνδέσμους. Με τίς περιπέτειες της κι' αυτή. "Ολη όμως ή περιό-δος της περιπέτειας είναι περίοδος παρατηρήσεων. Δέν άφήνεται σ' ένα αίσθημα, ή σε χαρές αίσθησεων. "Α-φήνεται σε ολοκληρώσεις, αλλά δέν τίς χαίρεται. "Αρκείτο είναι εκείνοι πού θά μπορούσαν να καυχήθουν για την κατάρτη της. Τη χαίρονται αυτοί, δέν τούς χαίρεται εκείνη. Τούς ξεσταζει, τούς δοκιμάζει, πει-ραματίζεται μαζί τους. "Α ναχή να κάνει με ήνδικά χοιρίδια καί όχι με έντρος. "Η έκλογή της είναι έκλογή πειραματοζώνων. Μακρότατη περίο-δος δοκιμών. Έτσι όμως, δοκιμά-ζοντας με την άκρη της γλώσσας της την ποικιλία τών κρασιών, δέν άπολαμβάνει άρωμα, γεύσι, μέθη, σκει τόν λιγώτερο κακό, αλλά δέν δίνει τό κύπελλο στον ένα πού θά γίνη κύριος της ψυχής καί τού σώ-ματός της.

Τό ξέρει, τό βλέπει, τό ζη, αλλά καί πώς να κάνει; Δέσμία της φύ-σεως καί της ίδιοσυγκρασίας της, διαθετή όλα τά έξωτερικά στοιχεία για να χαρή τό ταξίδι της ζωής, εν τούτοις ναυαγεί στο πέλαγος τού ι-διου τού έαυτου της.

Τό ξέρει, τό βλέπει, τό ζη, αλλά καί πώς να κάνει; Δέσμία της φύ-σεως καί της ίδιοσυγκρασίας της, διαθετή όλα τά έξωτερικά στοιχεία για να χαρή τό ταξίδι της ζωής, εν τούτοις ναυαγεί στο πέλαγος τού ι-διου τού έαυτου της.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
 ☉☉
 ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΑΕΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΑΥΓΑ

Τό «τιναμού» είναι ένα περίεργο πουλί της Νοτίου "Αμερικής, πού γεννάει... πασχαλινά αυγά, δηλαδή χρωματισμένα κόκκινα, ρόζ, πράσι-να, κίτρινα!... Τά «τιναμού» πιά-νονται εύκολα, γιατί πετάνε έλαχ-υστα. Τρέχουν μονάχα, σαν τίς στρουθοκάμηλους. Τό κρέας τους εί-ναι φαγάσιμο.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Έδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

Θέματα της εποχής

ΠΟΤΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ...

ΗΤΑΝ καταγοητευμένη, γιατί, έ-πειτα από άναμονή μακροχρό-νια, θά πραγματοποιήσε τό μεγάλο όνειρο της ζωής της: Θάφευγε, μ' έναν έκδρομικό όμιλο, για τό παρ-θενικό ταξίδι της στο έξωτερικό. Καμπαρώνοντας, έκμιστηρού-τηκε, έ-να βράδυ, όταν όλες οι λεπτομέ-ρειες τού ταξιδιού είχαν πιά κανονί-στη, πό θαυμάσιο νέο στα μέλη της ταχτικής της συντροφιάς. Πολυταξι-δεμένοι όλοι, την έβλεπαν με κάποια λύπη, πού είχε μείνει ως τότε κολλη-μένη σαν στρεψι στην Έλλάδα, τη συμβουλίζοντα να μη χάση την πρώτη εύκαιρία, πού θά της παρουσιαζό-ταν, για να ταξιδέψη, να γνωρίση την έκθαμβωτική μαγεία τών ευρω-παρκών μεγαλουπόλεων. Τώρα—συλ-λογιζόταν—θ' άνέβαινε στα μάτια τους με τό μεγάλο νέο, πού θά τούς άνασκόινανε, θά την συχαίρωνόσαν, πού, επιτέλους, τά κατάφερε... Ξαφνιάστηκε, όταν, αντίθετα άπό εκείνο πού περίμενε, τούς είδε να την κυττάζουν με άπορία καί με όκτο: — Φεύγεις τώρα, καλοκαίρι; την ρώτησαν.

— Μά βέβαια, τώρα. Πότε θάπρε-πε να φύγω, τό χειμώνα; Έκανε, ά-μήχανη.

Χαμογέλασαν.

— Τό καλοκαίρι, της είπαν, με τό διαδικτικό ύφος τών μεγάλων, όταν άπευθύνονται σε παιδιά, δέν φεύγει κακιά άπό την Έλλάδα. Έρχεται στην Έλλάδα.

— Έρχονται οι ξένοι, θέλετε να πείτε.

— Κι' οι ξένοι, κι' οι Έλληνες, οι έκκαταστημένοι άπό χρόνια στο έξωτερικό, πού τούς πιάνει ή νοσταλ-για για τόν τόπο τους, όταν μπαίνει τό καλοκαίρι. Τό φθινόπωρο, τόν χει-μώνα, την άνοει, δέν παύουν, βέ-βαια, να συλλογίζονται την Έλλά-δα, να τη νοσταλγούν ως ένα ση-μείο, μά κάνουν τη σύγκρισι με τη ζωή τους εκεί καί παρηγοριούνται. Διαπιστώνουν πως, τίς εποχές αυτές, ή ζωή στο έξωτερικό είναι πιο καλά όργανωμένη, πιο πλούσια σε τέρ-ψεις, πιο ένδιαφερόμενη. Τό καλοκαί-ρι, όμως, πού πρέρχεται άδύλαχον. Η Έλλάδα, τότε, γίνεται χιλίες φο-ρές πιο γοητευτική άπό κάθε χώρα της Εύρώπης.

Η όποήφια ταξιδιώτισσα σήκωσε τούς ώμους.

— Δέν καταλαβαίνα τη διαφορά, ώμολόγησε.

— Όταν ταξιδέψης, θά την κατα-λάβης, της έξηγησαν. Στην Έλλά-δα, ό χειμώνας έρχεται σαν ξένο ρούχο. "Ισως έπειδή, με τίς συχνές λιασκάδες που, δέν είναι χειμώνας σωπός, αλλά μία νόθα κατάστασι άναγκάζει σε χειμώνα καί καλοκαίρι. Δέν καταφέρνουμε να συμφιλνώθουμε μαζί του, να όργανώσουμε χειμερινή ζωή, να δημιουργήσουμε χειμερινή άποσπασμα. "Ο έξοπλισμός μας εί-ναι έξοπλισμός καλοκαιρινός καί περνάμε τόν χειμώνα όπως όπας, πε-ρμένοντας νάρθη τό καλοκαίρι, για να βρεθούμε στο στοιχείο μας, στο φυσικό μας περιβάλλον. "Η Εύρώπη, αντίθετα, είναι προπαρασκευασμένη για τόν χειμώνα κι' άποπροσπεκεία-στη για τό καλοκαίρι. Γιατί τό εθ-ρωπικό καλοκαίρι είναι γάθο, όπως νόθος είναι καί ό έλληνικός χειμώ-νας. Δέν κάνει ούτε άρκετη ζέστη, για να ζήση κανείς καλοκαίρινα, ού-τε άρκετη βροσιά, για να έκσκολυ-θή να ζή χειμωνιάτικα.

— Μιλάτε για τίς μεγαλουπόλεις, προσέθεσε να άμυνθή ή νεαρή κυ-ρία. Υπάρχουν, όμως, κι' οι έξοχές,

οι περιφημες πλάς, ή Κυνή "Ακτή. "Ομαδικός κογχασμός όποδέχτηκε την παρατήρησι της άταξιδευτης. —"Η Κυνή "Ακτή, την διαδεβαίω-σαν, είναι άνεκτη μόνον για όσους δέν πλησίασαν ποτέ στα έλληνικά ά-κρογιάλια. Οι Ιταλικές πλάς είναι μηδέν συγκριτικά με τίς δικές μας. "Ακόμη καί τό περίφημο Κάπρι δέν πιάνει χαρτασιά μπροστά στα έλλη-νικά νησιά.

Έκείνη αισθανόταν έτοιμη να κλάψη.

— Τότε, έσείς, γιατί ταξιδεύετε; τούς ρώτησε, σχεδόν με παρόπινο. Καί γιατί, κάθε φορά, είσαστε έν-θουσιασμένοι άπό τό ταξίδι σας;

— Γιατί δέν ταξιδεύουμε ποτέ τό καλοκαίρι, της άποκρίθηκε ό πιο κο-σμογυρισμένος της συντροφιάς. Τα-ξιδεύουμε σε κάθε χώρα την εποχή πού της ταίριάζει: "Η "Ιταλία είναι ένα έξαίσιο φθινοπωρινό ποίημα. "Η Γερμανία, ένα χειμωνιάτικο παροιμύ-θι. Τό Λονδίνο, μία χριστουγεννιά-τη όπτασία.

— Τό καλοκαίρι, όμως, συνέχισε Ένας άλλος, είναι ή εποχή, πού θριαμ-θεύει ή φύσι. Καί ή έλληνική φύσι, τό έλληνικό τοπίο, δέν υπάρχουν πουθενά στην Εύρώπη. "Η, τουλάχισ-τον, για να είμαστε πιο άκριβείς, δέν υπάρχει τό έλληνικό καλοκαίρι, νά τοπίο. Οι λίμνες, τά ποτάμια, τά δάση, πού συνθέτουν την φυσική γοη-τεία άλλου, άποτελούν τόν Ιδεώδη διάκοσμο μιάς άνοιξιάτικης ή μιάς φθινοπωρινής έκδρομής. Τό καλοκαί-ρι βρίσκει την έκφρασι του, την ολο-κληρώσι του στη θάλασσα. Καλοκαί-ρι χωρίς θάλασσα είναι καλοκαίρι άνάτηρο, καλοκαίρι λειψό. "Η Ιθα-νική συνταγή για τό καλοκαίρι είναι να πς, για δεκαπέντε—είκοσι μέρες σ' ένα έλληνικό νησί, σ' ένα έλληνι-κό άκρογιάλι, καί να περάσης τό ό-πόλοιπο στην "Αθήνα.

— Στην "Αθήνα; άπόρησε ή όπο.

Ψήφια ταξιδιώτισσα.

— Φυσικά, στην "Αθήνα! της δή-λωσαν μ' ένα σπάς. Στην "Αθήνα, πού, μόλις μπη τό καλοκαίρι, πετάει άπό πάνω της τά χειμωνιάτικα κου-ρέλια κι' άσπρφέπει άπ' όμορφα, έα-ναδρίσκοντας τόν ασστό, τόν άληθι-νό έαυτό της. Στην "Αθήνα, με τά υπαίθρια ταβερνάρια, πού έξωραζέ-ι τό πασιεινό τους πραπεζομάντιλο ή χρυσόκοχη άπό τ' άστρα της χλιδι-κής καλοκαιρινής νύχτας, με την θε-σπέσια μακαρίτιτσα, πού προσφέρουν οι θερινοί κινηματογράφοι της, με την κατάφατη πασιπεριμία τών νυ-χτερινών κέντρων, πού άπλώνονται στο μάκρος τών άκτών τού Σαρωνι-κού, με τά ξενοτύτια κάτω άπό έναν φεγγαρόλουστο ούρανό, πού άποθα-ρύνει κάθε διάθεσι για ύπνο.

Έκείνη έπρεσε σε ρεμάσιμό, σά ν' άνασκόινυτε για πρώτη φορά την ε-γεία της μοναδικής στον κόσμο α-θηναϊκής καλοκαιρινής νύχτας.

— Καί τώρα τι λέτε πως πρέπει να κάνω; τούς ρώτησε.

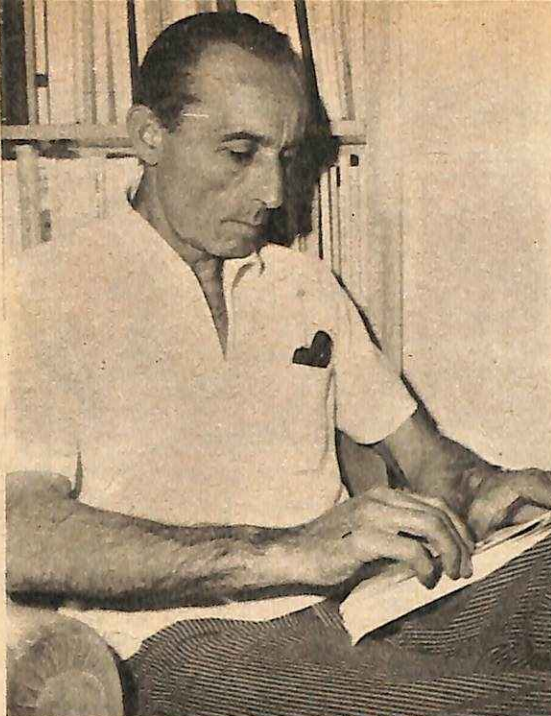
— Ν' άναβόλης τό ταξίδι σου για τό φθινόπωρο, την συμβούλευσαν. Να φύγης την εποχή πού άρχίζει να χλιε-μάζει πό έλληνικό καλοκαίρι, πού έ-κρημαίνεται τά νησιά μας, πού μα-ζεύουν τίς καρδέκλες τους οι υπαί-θριοι κινηματογράφοι καί τά υπαί-θρια κέντρα, πού έτοιμάζεται ή "Α-θήνα να έναυαυιστή στον χειμωνιά-τικο ύπνο της.

Σηκώθηκε, σχεδόν άμέσως, για να τηλεφωνή στο ταξιδιωτικό πρα-κτορείο, όπου είχε κρατήσει θέσι για τό ταξίδι. Κι' όταν της είπαν πως τό ζήτημα άπορροδε: να ταχτοποιή-η, πώς θάφευγε κάποια άλλη στη θέσι της, άπόσπεσε μ' άνακούφιρι. Σά να πλημύρισε τό στήθος της άνάλα-φος άπάτης, φοροζώνος με την άρ-μύρα τού άναυαγίου πελάγου... ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Σά να πάχυνε ή κυρία σας άπό την τε-λευταία πρόδα, κύριε Ζαχαρία!...

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΘΕΑΜΑΤΑ	ΣΕΛ. 4
Ποιά θέατρα πρόδας θά λειτουργήσουν στη θερινή σεζόν.	
Ο ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΗΛΕΚΤΡΑ» ΤΟΥ	» 7
Τό έλληνικό φίλμ, πού βραβεύθηκε στο Φεστιβάλ τών Καννών.	
ΚΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ	» 10
Η ιστορία καί τά παρασκήνια τών τελευταίων εξελίξεων.	
Η ΜΗΧΑΝΗ ΕΚΤΟΠΙΖΕΙ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ!	» 21
Ο μεγάλος καί άναπόφευκτος κίνδυνος της άνεργίας.	
ΔΙΑΛΕΞΤΕ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΣΑΣ	» 23
Μακιγιάζ, φορέματα, κοσμήματα κτλ.	
ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΤΕ	» 24
Χρήσιμες συμβουλές στους έρασιτέχνες φωτογράφους.	
ΗΡΕΜΗΣΤΕ ΧΑΛΑΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ	» 26
Η μέθοδος ενός "Αμερικανού νευρολόγου.	
Η ΠΑΡΑΣΕΝΗ «ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ ΤΩΝ ΟΚΤΩ»	» 36
Οι υγιεινολόγοι καί οι καρδιολόγοι μελετούν μία «επιδημία» λευκαϊμίας.	
ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΩΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ	» 37
Οι σημερινές άντιλήψεις για τά άρρωστα παιδιά.	
ΟΙ ΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΕΥΝΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙ	» 37
Τά άντιβιοτικά καί οι βιταμίνες.	
ΑΝΝΑ ΜΑΡΙΑΝΝΑ	» 40
Τό «δελφινό» τού Σαρωνικού.	
ΚΑΣΗ ΤΖΑΝΕΤ	» 41
Η ξανθούλα χορεύτρια καί ό Βεδουίνος.	
ΣΕΧΑΣΜΕΝΑ ΕΙΔΩΛΑ	» 44
Τί άπέγιναν τά μεγάλα κινηματογραφικά άστέρια τών προπολεμικών χρόνων.	
ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ	» 57
Η άπρόοπτη έπιστροφή τού συζύγου.	
ΟΙ ΣΥΔΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 59
Η λευκή νότα.—"Η έδαζε γραμμή.—"Η ίσια γραμμή.—"Η μόδα τών παρού.—"Απογευματινά φορέματα.—Τά καλοκαίρι καί τά παιδιά κτλ.	
ΤΑ ΠΡΩΤΟΤΟΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΕ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΑ!	» 68
Τί άπέδεδεξε μία πρόσφατη έρευνα.	
ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ!... ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ!...	» 79
Τά παθήματα τών περητηγών στις διάφορες χώρες.	
ΑΛΛΟΚΟΤΑ ΡΟΜΠΟΤ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΙ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ	» 80
Μοιάζουν με άγοκίνητα έντομα καί έλέγχονται με ηλεκτρονικά κύματα.	

Αριστοφάνης: Ο Μάνος Κατράκης, που με την σύμπραξη της κ. Κυβέλης ανέβασε στο «Δαϊκό» θέατρο του Πεδίου του Άρεως τον «Διον. Σολωμό» του Γ. Ρούσου. **Μέσος:** Οι τρεις πρωταγωνιστές του «Θεάτρου Φύρστ» Β. Αύλωνίτης, Γεωργία Βασιλειάδου και Ν. Ρίζος, σε μια σκηνή της κωμωδίας των Τσιφόρων—Βασιλειάδη «Γαμπροί της ευτυχίας». **Δεξιά:** Η νεοη πρωταγωνίστρια του θεάτρου και της θόδης Μιράντα Κουνελάκη, που αποτελεί φέτος βασικό στέλεχος του θιάσου Κατερίνας.

ΔΕΝ είναι μονάχα το ελαφρό μουσικό θέατρο και οι δρασερές επιθεωρήσεις, που θα προσφερθούν ή άρχισαν κι' άλλες να προσφέρονται, σαν νυχτερινό αναψυκτικό στους ξεροψημένους από τη λάβα του καλοκαιριού Αθηναίους, στα πέντε μουσικά θέατρα της πρωτεύουσας.

Είναι και η πρόζα. Έχει και το ωραίο αυτό θεατρικό είδος τους φίλους του και τους πιστούς του—με το δικό του άλλοτε, αφού είναι γνωστό πως το δάκρυ και η συγκίνηση άσκούν έξ' ίσου ευεργετική επίδραση με το γέλιο και την ευθυμία.

Κάποιος ξένος μεγάλος συγγραφέας μάλιστα δογματίσε πως το κλάμα είναι... δροσιστικό και χωνευτικό!

Ας αφήσουμε όμως τη φιλολογία κι' ας επανέλθουμε στην πρόζα, όπως υποσχθήκαμε άλλωστε στο προηγούμενο τεύχος, και στα θερινά αθηναϊκά θέατρα, που πρόκειται να σερβίρουν αυτό το είδος.

Πολλά από αυτά, άνοιγουν αυτές τις μέρες τις πύλες τους, εγκαινιάζοντας τη σαιζόν, κι' άλλο άνοιξαν ήδη.

Βάσι εξορμήσεως και «πιάτσα» πρώτης τάξεως για την πρόζα θα είναι, όπως συμβαίνει και με την επιθεώρηση, η λεωφόρος Αλεξάνδρας και τα κράσπεδά της, δηλαδή το Πεδίο του Άρεως και η οδός Πατησίων.

Δυό βασικά θέατρα πρόζας θα λειτουργήσουν πάλι, αν δεν άρχισαν άκομη να λειτουργούν, μέσα στις δρασερές φυλλωσιές του Πάρκου: το «Λαϊκό θέατρο» του Μάνου Κατράκη και το θέατρον της οδού Μαυρομματαιών όπου θα παίξει ο θίασος Χατζίσκου.

Το πρώτο, συνεχίζοντας την παράδοσι άρχων ετών, που εγκαινίασε ο Κατράκης θα παρουσιάσει ένα έργο με αξιώσεις, ιστορικής ύψης, και συγκεκριμένα το «Διονύσιο Σολωμό», που έγραψε ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας Γ. Ρούσος. Στο έργο αυτό, που αποτελεί ένα είδος μυθιστορηματικής βιογραφίας του έθνικού μας ποιητού και που άναμνείται με έκδηλο ενδιαφέρον σαν έργο πρόζας αξιώσεων το βασικό ήρωα (Διον. Σολωμό) θα υποδυθί ο Μάνος Κατράκης, το δέ ρόλο της άγαπημένης της ζωής του, που άθανάτισε με την γνωστή «Φαρμακωμένη», θα παίξει η μεγάλη καρατερίστα της πρόζας Μαίρη Άρώνη.

Παράλληλα, η μεγάλη μας δραματουργός κ. Κυβέλη, επανεμφανιζόμενη ενεργώς στη σκηνή, θα συνεργασθί στο «Λαϊκό» θέατρο, ύποδυομένη τον ρόλο της μητέρας του Σολωμού.

Πρέπει να σημειωθί ότι σκηνοθέτης του έργου του κ. Γ. Ρούσου είναι ο κ. Πέλλος Κατσέλης, τον δέ σκηνικό διάκοσμο, που όπως λέγεται θα είναι άρκετά πρωτότυπος, φιλοτεχνεί ο κ. Σπ. Βασιλείου.

Το «Λαϊκό θέατρο» προβλέπεται ότι θα δώση

Μια σπάνια φωτογραφία της Κάνιας Άνταλντ, που όπως είναι γνωστό, άποφύγει να φωτογραφίζεται με μαγιώ. Η Κάνια Άνταλντ θα συμπράξί το καλοκαίρι θεατρικώς με τον θίασο Ν. Χατζίσκου.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

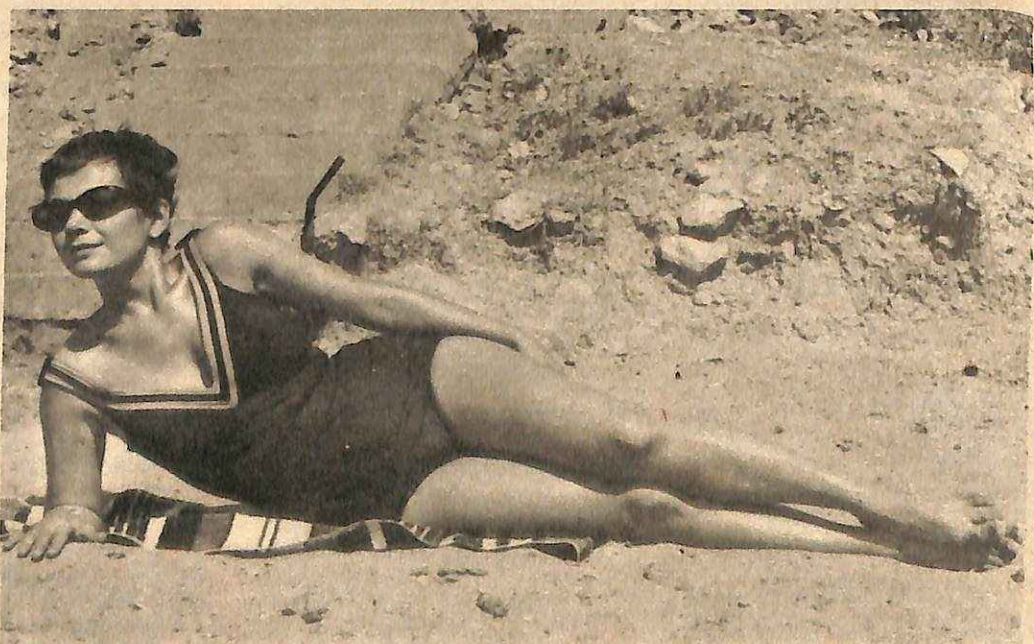
Ποιά θέατρα πρόζας θα λειτουργήσουν στην θερινή σαιζόν. — Έργα, συγγραφείς, προγράμματα, ήθοιοι και... κουτσομπολιό

την πρεμιέρα του στο δεύτερο δεκαήμερο του Ιουνίου. Το υπάθριο θέατρο της οδού Μαυρομματαιών, έξ' άλλου θα παρουσιάσει το έργο του Μπρέχτ «Η όπερα της πεντάρας».

Θιασάρχης και πρωταγωνιστής του έργου του οποίου οι δοκιμές συνεχίζονται έντατικά, θα είναι ο κ. Νίκος Χατζίσκος, πρωταγωνιστρια δέ η Τίτικα Νικηφοράκη. Στην «Όπερα της πεντάρας» έξ' άλλου, υπέγραψαν συμβόλαιο και θα έμ-

φανισθούν τριάντα συνολικά ήθοιοι, μεταξύ των οποίων άρκετές «φιρμες», όπως ο Τ. Καρούσος, η Κάκια Άναλυτή, ο Γιάννης Άργύρης, η Μαρία Γιαννακοπούλου, η Άγνη Βλάχου κ. ά. Την σκηνοθεσία του έργου έχει επιμεληθί ο ίδιος ο κ. Χατζίσκος, τα δέ σκηνικά επιλοτέχησε ο κ. Έγγονόπουλος.

Έξ' άλλου, μεταξύ των κυρίων Ν. Χατζίσκου και Α. Κούν διεξάγονται συμενοήσεις για το άνε-

βασμα των «Όρνιθων» του Άριστοφάνους στο διάστημα της θερινής σαιζόν στο κηποθέατρο του Πάρκου. Πιστεύεται ότι οι συμενοήσεις αυτές θα έχουν εύτυχη κατάληξι.

Το τρίτο κοντινό θέατρο, που θα λειτουργήσι στην ίδια περιοχή, είναι το Νέο Θέατρο του Βασιλίου Διμαντόπουλου και της Μαρίας Άλκαίου. Πάλι ο Γ. Ρούσος, όπως και στο «Λαϊκό» είναι ο συγγραφέας του έργου με το οποίο θ' άρχισι (και θα τελειώσι, όπως ελπίζει) την σαιζόν ο Βασ. Διμαντόπουλος. Πρόκειται συγκεκριμένα για την κωμωδία «Τρίτη και 13» που σημείωσε στο παρελθόν άρκετή επιτυχία.

Ο θίασος Διμαντόπουλου, περιλαμβάνει στους κόλπους του άρκετους καλούς ήθοιους της πρόζας, όπως την Ξένια Καλογεροπούλου και την Θεανώ Ιωαννίδου, που υπέγραψε τελευταίως συμβόλαιο για να έμνηνευσθί τη βασική ήρωίδα του έργου.

Πρωταγωνίστρια και συνθιασάρχης θα είναι η έκλεκτη καλλιτέχνης Μαρία Άλκαίου, που η έμνηνεία της στην μεγάλη επιτυχία του θιάσου «Τά δέντρα πεθαίνουν όρθια» έμεινε άδέχαστη.

Δεύτερη θεατρική πιάτσα για την καλοκαιρινή πρόζα θα είναι μια παλιά «θεατρική» οδός, η οδός Καρόλου.

Εκεί, και ειδικά στο θέατρο Σαμαρτζή, που εφέτος μετωνομάσθηκε σε «Θέατρο Φύρστ», άρχισε κιόλας να παίζεται μια μουσική κωμωδία που φέρει τον τίτλο «Οι γαμπροί της ευτυχίας» και που την έγραψε η γνωστή συγγραφική δυάς Ν. Τσιφόρος—Πολ. Βασιλειάδης.

Πρόκειται για μια όραία πράγματι κωμωδιούλα, με άρκετο άττικό πνεύμα και πικάντικα εύρηματα, που σκορπάει άρκετο γέλιο στους πάμπολλους φίλους του θεατρικού αυτού είδους, που κατακλύζουν κάθε βράδυ το παλαιό υπάθριο θεατράκι.

Την παρουσιάζει ο γνωστός άπό πέρυσι θίασος των τριών κωμικών μας Β. Αύλωνίτη—Γ. Βασιλειάδου—Ν. Ρίζου, πλαισιωμένος άπό τους Γ. Τσιτόπουλον, Κ. Μεντή, Ι. Αύλωνίτη, Ε. Σάκαινα, Πόπη Λάζου, Έλσα Ρίζου κ. ά.

Οι «Γαμπροί της ευτυχίας», πρέπει να σημειωθί ότι παίζονται μέσα σε πλούσιο σκηνικό διάκοσμο, που οφείλεται στον Ν. Γκαλίτση.

Η οδός Ίπποκράτους, με το γνωστό θέατρο του επιχειρηματία του κήπου Βασ. Μπουρνέλη, το «Άκροπόλ», θα άποτελέσει και φέτος το καλοκαίρι μια αξιόλογη έστια δρασείας «ποιότητος», που θα προσφέρη στους Αθηναίους με την γνωστή φινέτσα και δεξιotechία της η κ. Κατερίνα με τον θίασό της.

Αυτή η «μητέρα» νέων ταλέντων, που η προσφορά της στο ελληνικό θέατρο είναι άπό τις σημαντικώτερες, θα παρουσιάσει εφέτος μουσική κωμωδία των Άσ. Γιαλαμά—Κ. Πρετεντέρη, σε σκηνοθεσία του Γ. Θεοδοσιάδη, με τον τίτλο «Άγούρα και ώριμα».

Πρωταγωνιστής στο θίασό της θα είναι ο άμύητος Γ. Δάνης, πλαισιωμένος άπό πλειάδα έκλεκτών ήθοιων, όπως ο Άνδρ. Φιλιππίδης, ο Γ. Πάντζας, παρτεναίρ της Άλίκης Βουγιουκλάκη, ο Στ. Ξενίδης, η Μιράντα Κουνελάκη, η Παμ-

φίλη Σαντοριναίου, ο Χρ. Πάρλας, κ. ά. Η «πρεμιέρα» θα δοθί στις 15 Ιουνίου.

Πέρα άπ' τους θιάσους πρόζας, που άναφέρουμε, αξίζει να σημειωθί εδώ η προσπάθεια του κ. Λίνου Καρζή και του «Θυμειλικού θιάσου» του, που παρουσιάζει στο Ώδείο Ήρώδου του Άττικού την «Μήδεια» και τον «Ίωνα» του Ε우리πίδου. Η πρώτη ανέδθηκε σε μετάφρασι του Λίνου Καρζή, μουσική του Γ. Γεωργιάδη και σκηνικά—κοστούμια Λ. Τσιμένη. Ο «Ίων» σε μετάφρασι Ν. Ποριώτη, μουσική Θ. Καρωτάκη και σκηνικά—κοστούμια Λ. Τσιμένη.

Παράλληλα προς τους θιάσους, που άναφέρουμε, γίνονται συμενοές προσπάθειες για την δημιουργία και άλλων θεατρικών συγκροτημάτων πρόζας, που όμως δεν έχει άκόμη άποσαφηνισθί αν θα έχουν εύτυχη κατάληξι ή όχι.

Ετσι το Σωματείο Ήθοποιών έήτησε με άιτησί του άπό τον Δήμο Αθηναίων την παραχώρησι χώρου στον λόφο του Στρέφη για τη δημιουργία υπάθριου θεάτρου, όπου θα στεγασθί συμεταϊρικός θίασος Έλλήνων ήθοποιών ύπό την αιγίδα του σωματείου.

Παράλληλα και η έκλεκτη καλλιτέχνης της πρόζας κ. Βέρα Ζαβιτοσιάνου διεκδικεί να της παραχωρηθί άλλος χώρος στον ίδιο λόφο για να

γαγήσουν τους ξεροφυμένους Αθηναίους, είμαστε ύποχρεωμένοι να επιστρέψουμε στην... άφελήρια μας, δηλαδή στην οδό Πατησίων.

Εκεί, και στην διασταύρωσι με την οδό Κωδριγκτώνος άρχισε κιόλας να λειτουργή ο τελευταίος καλοκαιρινός θίασος πρόζας—τελευταίος στην άριθμηση δηλαδή και όχι στην αξία.

Ο θίασος αυτός, που τελεί ύπό την διεύθυνσι του Λάμπρου Κωνσταντάρα και της Βίλμας Κόρου παρουσιάζει την κωμωδία της συγγραφικής δυάδος Ν. Τσιφόρου—Βασιλειάδη, που έχει τον τίτλο «Ρόζ άμαρτία», στην όποια, έκτός άπό τους δυό θιασάρχες, παίρνουν μέρος οι Δήμος Σταρένιος, Λ. Παπαγιάννη, Μ. Φωκά, Έλ. Ρωτίου, Γ. Μιχαλόπουλος, Στ. Ληναίος, Μπάμπης Κατσούλης κ. ά.

Το έργο σκηνοθέτησε ο ίδιος ο θιασάρχης Λ. Κωνσταντάρας.

Έφτά θίασοι πρόζας, λοιπόν και έξ θίασοι επιθεωρήσεως, σύνολο 13. Δεκατρία δολοκλήρα συγκροτήματα, με στρατιές ήθοποιών, σκηνογράφων, τεχνικών και άλλων άκόμη άπλών εργατών, που χάνονται στο πέλαγος της άνωθυμίας, έχουν τεθί επί ποδός και μοχθούν και ίδρώνουν για να μπορέσουν οι εύτυχείς κάτοικοι του κλεινού άστεως να... ξεϊδρώσουν άπό την άόρητη ζέστη της αθηναϊκής ημέρας.

Μια όραία φωτογραφία του θιάσου Κατερίνας, που θα διανύση στο «Άκροπόλ» την θερινή σαιζόν με την κωμωδία «Άγούρα και ώριμα». Διακρίνονται η θιασάρχης, οι δυό συγγραφείς του έργου Γιαλαμά—Πρετεντέρη και οι Φιλιππίδης, Δάνης κ. ά.

στεγάσει θίασο πρόζας ύπό την διεύθυνσι της ίδιας.

Και οι δυό αυτές «κινήσεις» δεν έγινε άκόμη γνωστό αν θα επιτύχουν στις επιδιώξεις τους. Μια άκόμη προσπάθεια καταβάλλεται άπό τον θιασάρχη Λιάκο Χριστογιαννόπουλο για την συγκρότησι θιάσου, που θα συνεχίσι την καλοκαιρινή παράδοσι της «Άστυνομικής αυλαίας». Όστόσο η προσπάθεια αυτή συναντεί άρκετά εμπόδια, άφού το θέατρο «Άπόλλων» της οδού Πανεπιστημίου, προβλέπεται ότι θα κατεδαφισθί, για την ανέγερσι πολυκατοικίας.

Βέβαια, έκτός άπό τον «Άπόλλωνα», υπάρχει και το υπάθριο θεατράκι της οδού Νικοδημου, που έχρησιμοποίητο για το άνέβασμα άστυνομικών έργων και που ένδεικνυται όπως λένε οι ειδικοί για το καλοκαίρι. Φαίνεται όμως ότι και η άποκτησι του θεάτρου αυτού παρουσιάζει δυσχέρειες.

Ετσι, κατά πάσαν πιθανότητα, οι Αθηναίοι φίλοι του άστυνομικού θεατρικού ρεπερτορίου, θα μέινουν εφέτος στα «κρύα» του λουτρού, πράγμα όχι και τόσο δυσάρεστο μέσα στις τόσες ζέστες του καλοκαιριού.

Κλείνοντας το ρεπορτάζ μας για τα θερινά θέατρα πρόζας, που θα προσπαθήσουν να ψυχα-

Σημαδιακός άριθμός. Όστόσο μπορεί να είναι και σημάδι μιας νέας θεατρικής άνθησεως. Όταν το σκοτάδι άρχισι να πέφτη και ο ούρανός να γεμίξη άστέρις, μπορείτε να το διαπιστώσετε.

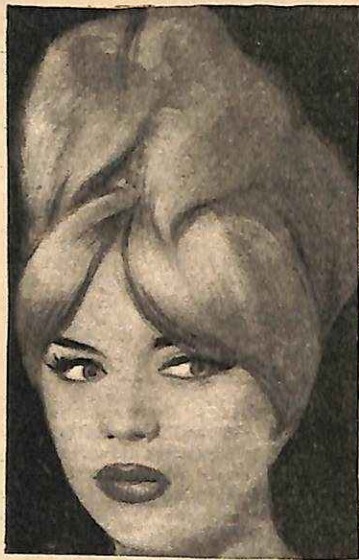
Δεν έχετε παρά να μπήτε στο πρώτο θέατρο που θα βρήτε κοντά σας. Και είναι τόσα πολλά!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ «ΓΚΑΛΠΕΡΣ» ΦΕΡΝΟΥΝ ΧΑΣΜΟΥΡΤΟ

Έξω άπό όρισμένα φαρμακεία της Όλλανδίας, μπορεί να δει κανείς κάτι μεγάλα αλλόκοτα κεφάλια, βαμμένα με ζωηρά χρώματα, με το στόμα άνοιχτό και τη γλώσσα έξω. Ονομάζονται «γκάλπερς» κι' άποτελούν άλλους έμβλημα των φαρμακείων. Γιατί οι πολλοί φαρμακοποιοί έκαναν και το γιάτρο και έζητοσαν συχνά άπ' τον πελάτη τους να βγάλι τη γλώσσα του, για να διαγνώσουν έτσι την άρρώστια του! Όταν λοιπόν ο ξένος έδλεπε έξω άπό ένα κατάστημα ένα τέτοιο κεφάλι, ήξερε ότι θα μπορούσε να βρή εκεί φάρμακα για τον πονόκεφαλο ή για τους κάλους του... Άργότερα καταργήθηκαν τα «γκάλπερς» σ' ένα φαρμακοποείο της μόδας, χάρη σ' ένα φαρμακοποίο του Χάαρλεμ, που τα θυμήθηκε. Όπως βεβαίονουν όσοι τα είδαν, έχουν την ιδιότητα... να φέρνουν χασμόρτη, με το διάπλοτο στόμα τους!

Η Πόπη Λάζου, που άποτελεί βασικό στέλεχος του συγκροτήματος «Φύρστ» όπως έμνηνεύεται άπό σκηνης κάθε βράδυ.

(Τὸ Διεθνὲς κούς-κούς)

Καὶ οἱ ἀκούσαντες, ἀφοῦ περιεργάστηκαν τὶς ὑπερκαμπύλες τῆς Τζέην, σκέφτηκαν ὅτι ἡ στάρ μετὰ τὴν μεγαλύτερη περιφέρεια τοῦ στήθους—ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν μεταξὺ τους—σίγουρα θὰ κερδίσει ἀκόμη μερικὰ ἑκατοστόμετρα μετὰ τὴν ἐντατικὴ αὐτῆς προπόνησι.

Καὶ ὅτι μετὰ ἓνα ψεύτικο ναυάγιο καὶ ἓνα ψεύτικο διαζύγιο, οἱ βόμβες τῆς Τζέην θὰ γίνουν ἀκόμη πιὸ ἀληθινές...

Ἔνας διάσημος γεωργὸς στὴ «ντάτσα» του

Ὁ Νικήτας Κροῦστσεφ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς πασάν τῶν Ρωσῶν, ὅπως θὰ ἔλεγον οἱ ἱστορικοὶ καὶ δημοσιογράφοι τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνα μας. Ἀλλὰ ὁ Σοβιετικὸς ἡγέτης, ἔχει ἓνα πάθος, πού εἶναι πασίγνωστο: τὸ πάθος τῆς γεωργίας. Ἐνα πάθος βέβαια, πού δὲν ἀποτελεῖ πρόχειρο αὐτοσχέδιον τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ στηρίζεται σὲ μιὰ ἐθνικὴ καὶ ἀμεση πολιτικὴ σκοπιμότητα.

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία, ὅπως θὰ ἔλεγε καὶ ὁ Κίπλινγκ. Τὸ μυστικὸ, ὅμως—μυστικὸ πού ὁ πονηρότατος Νικήτας, ἀφῆρε σίγουρα ὁ ἴδιος νὰ διαφυγῇ—εἶναι ἕνα ἄλλο.

Ὁ Σοβιετικὸς ἡγέτης, ἔχει στὰ

Αὐτὴ τὴ φορά εἶναι ὀριστικό. Διέκοψε μετὰ τὸν Ζάν-Νοέλ. Ἔχεις δίκιο. Δὲν εἶναι γιὰ μένα, ὁ ἰδεώδης φίλος.

Καὶ ὁ γηραιὸς καὶ πᾶμπλουτος Φερνάντο Καζαμπλάνκα, γεύτηκε ἔναντι βραμίου, πού τὸν περιμενε χρόνια...

Καὶ ὅμως, ἡ Σύλβια — ἐξάισια

Σύλβια Καζαμπλάνκα: «Ἀντίο Ζάν-Νοέλ...»

Μερίκναι—ἀγωνίστηκε ὅσο μπορούσε γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὸν σύνδεσμό της μετὰ τὸν Ζάν-Νοέλ Γκριντά, ὁμορφότατο, ὕψους 1,90, καὶ πρωταθλητὴ τοῦ τένις (μετὰ διαλείψεις, ἀνάλογα μετὰ τὴν φόρμα του).

Ὁ Ζάν-Νοέλ εἶναι ἓνας ἐπιπόλαιος Δὸν Ζουάν, ἓνας προκοιτητής, ὁ ὅποιος μὲ τὴν ἀνταρσία του, ὠρῶντο ὅλοι μὲ τὴν ἀνταρσία, μαμὰ καὶ συγγενεῖς.

Μὰ ἡ Σύλβια, ἐρωτευμένη μέχρι τρέλλας, πῆγε νὰ ζήσει μετὰ τὸν πρωταθλητὴ τῆς, στὸ Παρίσι...

Ὅταν ὁ Ζάν-Νοέλ τοῦ ἔρωτα, ὑποχωροῦσε ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ, ἡ Σύλβια ἔβλεπε πὼς ὁ ἀγαπημένος της φλερτάριζε μετὰ ὅποια ὥραία κοπέλλα τύχαινε στὸ δρόμο του...

Ἡ ἔλξη τῆς Μερίκναις ἀναψε παντοδυναμίας...

Τὸ κούς-κούς βεβαιώνει, ὅτι ὅλα τὰ εὐθραυστα τοῦ διαμερίσματός τους στὸ Παρίσι, κυριολεκτικὰ μαρτύρησαν ἀπὸ τὴν σκηνὴ ἐξοστίας τῆς ὁμορφῆς Σύλβιας...

Κι' ἓνα ὥραίο πρῶτ' ὁ Ζάν-Νοέλ, τὸ ἔσκασε μετὰ μιὰ γλυκεῖα — πολὺ γλυκεῖα — Αὐστριακὴ γιὰ τὸ Ντάβος...

Καὶ ἡ Σύλβια — ἡ πιὸ πλούσια νύφη τοῦ κόσμου — ξαναγύρισε στὸ πατρικὸ σερᾶ, δηλώνοντας στὴς φίλες της:

— Δὲν πρόκειται ποτὲ πιά νὰ ἐρωτευθῶ...

Κι' ἐκεῖνες χαμογέλασαν μυστηριωδῶς...

Ἡ μυστηριώδης Ἀντινέα καὶ ἡ τσιγκουνιὰ τοῦ Σάρλ

Ὅ,θὰ μπορούσε νὰ ἦταν, μιὰ ἡρωίδα τοῦ Πιέρ Μπεονά καὶ ὁ Γαλλοαριστερὸς συνθέτης, ἐτοιμάζον ἓνα πολὺ ἐκρηκτικὸ κοκτέιλ...

Ἀντρέα Παριζύ: «Εἰμαι ἡ Μοῦσα τοῦ Σάρλ»

μορφιά της ἔχει κάτι τὸ ἐπιθετικὸ καὶ μυστηριώδες. Ἐνα βλέμμα μετὰ ἀβυσσοῦ ὑποσχέσεων, πού ηλεκτρίζει τοὺς ἄντρες.

Μιὰ προσωπικότητα δυνατὴ σὰν ἀτσάλι καὶ εὐλύγιστη σὰν καλαμιά.

Εἶναι ἡ Ἀντρέα Παριζύ, ἡ καινούργια, ἃς πούμε, μούσα τοῦ Σάρλ Ἀζναβούρ.

Γιατὶ ὁ διάσημος τραγουρστής καὶ συνθέτης, ὁ τροβαδούρος τῆς μοντέρνας ἀγάπης, ζητάει ἀπὸ χρόνια τώρα τὴν ἀδελφὴ ψυχῇ.

Ὁ Σάρλ εἶναι—ὅπως λένε οἱ φίλοι του πού τὸν ξέρουν καλὰ—τόσο εὐαίσθητος, τόσο λεπτὸς, τόσο ἀνθρώπινος...

Αὐτὸ βέβαια δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ξαναστείλῃ ἀπὸ ἐκεῖ πού ἦρθε, δηλαδὴ στὴν πλήρη ἀνωμυρία τῆς νεαρῆς στάρλετ Κλῶντ Καρόλ, πού μετὰ τὴν ξανθεὶα ὁμορφιά της τὸν συνεκίνησε γιὰ ἓνα ἀκριβὸς φεγγάρι. Καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ ἡ κατὰσυνθὴ Κλῶντ πεισθῇ πὼς μετὰ τὴν τύχη της, ἡ Ἀντρέα, θεληματικὴ, μετὰ τὸν Σάρλ καὶ πολὺ μυστήριον, κατέλαβε τὴν θέσι τῆς πού ἦταν ἀκόμη ζεστὴ.

Γιατὶ ὁ Σάρλ εἶναι τόσο εὐαίσθητος, πού δὲν ἔμορφε νὰ μείνῃ οὔτε μιὰ ὥρα, χωρὶς... μούσα.

Ἀλλὰ ἡ Ἀντρέα, πού στοὺς «Ζαβολιάρηδες» τοῦ Μαρσέλ Καρνέ, εἶχε ἀποδείξει πὼς ἔχει ἓνα πολὺ νωτὸ ταλέντο, ζήτησε ἀπὸ τὸν Σάρλ νὰ χρησθῇ ἡ ἐπίσημη καὶ μοναδικὴ μούσα του...

Γιατὶ ὁ τόσο εὐαίσθητος συνθέτης, ἔχει ἀνάγκη πολλῶν μουσῶν, γιὰ νὰ καρποφορήσῃ τὸ ταλέντο του... Πράγμα πού ἡ Ἀντρέα, τὸ βρῖσκει, ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἀρκετὰ ὑποτιμητικὸ.

Ἀλλὰ τὸ βαρὺ καὶ μυστηριώδες ἄρωμα τῆς Παριζύ, πού ξέρει καλὰ τοὺς ἄντρες, μᾶγνεψε τόσο τὸν Σάρλ πού—ὅπως λέει τὸ καλύτερα πληροῦς—ὁ Ζάν-Νοέλ, ὁ Γάλλος πορφυροκίτρινος κούς-κούς—ὁ Γάλλος τραγουδιστὴς καὶ συνθέτης εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὴν κάνει ὅχι ἀπλῶς μούσα του, ἀλλὰ μιὰ μούσα μετὰ στέφανο...

Πού σημαίνει ὅτι ὁ μικρὸς Σάρλ, πρόκειται πιθανῶς νὰ παντρευθῇ γιὰ τρίτῃ φορά...

Ἀλλὰ ὑπάρχει ἓνα ἀκόμη μυστικόν... πού εἶναι ἓνα μυστικὸ ἐμπόδιο: Ἡ Ἀντρέα μετὰ τὸν Βελούδινο βλέμμα, τὴ μυστηριώδη γοητεία καὶ τὴν σιδερένια ψυχῇ, εἶναι μιὰ γυναίκα πορφυροκίτρινος κούς-κούς, ὅπως λέει τὸ καλύτερα πληροῦς ἀνωτάτου ἐπιπέδου. Ἐνῶ ὁ μικρὸς Σάρλ, εἶναι γνωστὸς γιὰ τὴν, ἃς πούμε, τσιγκουνιὰ του, ἡ μάλλον, ὅπως λένε οἱ στενοὶ φίλοι του γιὰ τὸ πνεῦμα οικονομίας πού τὸν διακρίνει...

Ἀληθινά, ἡ ἡρωίδα τοῦ Πιέρ Μπεονά καὶ ὁ Γαλλοαριστερὸς συνθέτης, ἐτοιμάζον ἓνα πολὺ ἐκρηκτικὸ κοκτέιλ...

Ὁ Ἐφίλεν Μι

Ὁ Κακογιάννης ΜΙΑΛΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ἩΛΕΚΤΡΑ ΤΟΥ

Τὸ ἑλληνικὸ φιλμ πού βραβεύτηκε στὸ φέστιβαλ τῶν Καννῶν

Ὁ Μιχάλης Κακογιάννης τὴν δευτέρη ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του ἀπὸ τὸ Παρίσι μᾶς καλεσε σὲ μιὰ φιλικὴ ἀπρὲς κόνφερανς στὸ θέατρο «Ἀλφά» γιὰ νὰ μᾶς μιλήσῃ γιὰ τὴν «Ἡλέκτρα» του.

Ὁ «σκηνοθέτης» μετὰ τὸ ἀνίσχυρο πνεῦμα, ὅπως τὸν χαρακτηρίσαν οἱ ξένοι κριτικοί, ἦταν ἀκόμη μεθυμένος ἀπὸ τὴν μεγάλην σὲ διεθνή κινηματογραφικὴ ἐπιτεία νίκη του.

Μᾶς υποδέχθηκε χαρούμενος, μετὰ τὸ ὕψος τοῦ δικαιωμένου δημιουργοῦ. Ἐδινε τὴν ἐντύπωσι ἓνα ἀπόλυτα εὐτυχισμένου ἀνθρώπου.

Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἓνα μάτσο ἀπὸ ξένες ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ.

— Νά, τί γράφουν, μᾶς εἶπε μετὰ χαρὰ, γιὰ τὴν «Ἡλέκτρα»... Τίς ἔχω, ἐδῶ, ὅλες συγκεντρωμένες.

Καὶ προσέθεσε:

— Διαβάστε. Θὰ χαρὴ ἡ ψυχὴ σας σὰν Ἑλληνες. Ἡ νίκη εἶναι ἑλληνικὴ! Ἀνῆκε σὲ ὅλους μας...

Ὁ Κακογιάννης ξετύλιξε τὶς ξένες ἐφημερίδες καὶ ἀρχισε νὰ μᾶς διαβάξῃ διάφορα ἐπαινετικὰ ἀποσπάσματα:

— Νά, ἀκούστε τί γράφουν γιὰ τὴν Εἰρήνη Παπα: «Μία ἐρμηνεία, πού σαρκώνει κάθε προηγούμενο».

»Στὴν Γαλλία—συνέχισε—θεωρήθηκε ἀπ' ὅλους τοὺς κριτικοὺς σκάνδαλο, γιατί ἡ «Ἡλέκτρα» δὲν πῆρε τὸν «Χρυσὸ Φοῖνικα». Κατὰ τὴν γνώμη μου ὅμως—προσέθεσε ὁ κ. Κακογιάννης—ἡ «Ἡλέκτρα» δὲν ἀδικήθηκε. Τὸ βραβεῖο πού κέρδισε δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν «δευτερεύον».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς συνηνεξέως του ὁ σκηνοθέτης, πού μετὰ τὴν ταῖνια του τίμησε τὴν ἑλλάδα ἔκανε μιὰ διευκρίνισι:

— Εἶναι λάθος, εἶπε, αὐτὸ πού γράφτηκε γιὰ τὴν «Ἡλέκτρα» ὅτι δηλαδὴ δὲν κέρδισε βραβεῖο εἰδικὰ θεσπισθέν γι' αὐτήν!

»Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ φεστιβάλ εἶχε προαναγγεῖλει ὅτι θὰ εἶνε ὁρισμένα βραβεῖα. Καὶ ἓνα ἀπ' αὐτὰ, γιὰ τὴν καλλίτερη μεταφορὰ δόθηκε στὴν «Ἡλέκτρα».

Ἐπίσης, ὁ κ. Κακογιάννης διευκρίνισε ὅτι ἡ ταῖνια του δὲν βραβεύθηκε γιὰ τὴν καλὴ ἡχοηψία της, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ μουσικὴ της, πού τὴν ἔγραψε ὁ Μίκης Θεοδωράκης.

Καὶ κατὰ ἄλλο:

—Ἡ «Ἡλέκτρα» πῆρε συνολικὰ 3 βραβεῖα. Ἐνα γιὰ τὴν καλλίτερη μεταφορὰ ἔργου στὴν ὁθόνη, ἓνα γιὰ τὴν μουσικὴ τῆς καὶ ἓνα γιὰ τὴν ποιότητά της ἀπὸ τὴν Διεθνή Ἑνωσι Νέων.

»Εἶναι ἀληθεῖα—συνέχισε ὁ κ. Κακογιάννης—ὅτι δὲν ἐντυπωσιαστήκαμε ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς «Ἡλέκτρας». Τὴν βραβεύσι τῆς τὴν περιμέναμε! Καὶ προσέθεσε:

—Ἰσως, ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς νὰ φαίνεται ὅτι δὲν εἶχε μετριοφροσύνη. Ὡστόσο, δύο γεγονότα μᾶς ἐδραίωναν τὴν πίστι μᾶς γιὰ τὴν νίκη τῆς «Ἡλέκτρας».

»Καὶ νὰ ποῖ ἄναι:

»Πρὸ τῆς ἐπισημῆς ἐνάρξεως τοῦ φεστιβάλ, καλεσα στὸ Παρίσι μερικοὺς γνωστοὺς Γάλλους κριτικούς, σκηνοθέτες καὶ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων.

»Ἦθελα νὰ διαπιστώσω ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς πνευματικούς ἀνθρώπους τὴν ἐντύπωσιν τους γιὰ τὴν «Ἡλέκτρα».

Τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια τους δὲν ἦταν λείεις ἀπλῆς ἀφοφροσύνης. Τὰ συγχαρητήρια νῦν πνευματικῶν αὐτῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ταῖνια, ἦταν σὰν προμηνύματα τῆς νίκης.

»Μετὰ, στὸ φεστιβάλ, πεισθήκαμε γιὰ τὴν καλὴ τύχη τῆς «Ἡλέκτρας». Καὶ αὐτὸ τὸ καταλάβαμε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι προεβλήθη τὸ βράδυ τῆς προτελευταίας ἡμέρας. Σημάδι χαρακτηριστικόν, γιατί ἡ καλὴ διαλεγμένη ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα τῆς προβολῆς τῆς ταῖνις εἶδειναν ὅτι οἱ κριτικοὶ τοῦ φεστιβάλ τὴν εἶχαν θεωρήσει ὡς «αὐθαίρετη». Καὶ τὸ γεγονός ὅτι δὲν πῆρε τὸν «Χρυσὸ Φοῖνικα», προκάλεσε ἐκπληκτικὴ ἀκόμη καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς Γάλλους.

»Ἀνεξάρτητα ὅμως τῆς ἀτυχίας τῆς, ἡ «Ἡλέκτρα» τιμήθηκε ἐξαιρετικὰ μ' ἓνα βραβεῖο σημαντικόν, πρῶτον γεγενοῦς, πού τὴν κατέταξε πρῶτῃ ἀνάμεσα στὴς καλλίτερες ταῖνις τοῦ κόσμου.

Καὶ αὐτὸ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὸν ἑλληνικὸν κινηματογράφον. Κατάρωσε, σὲ διεθνὴ ἀναμέτρηση, ὅχι ἀπλῶς νὰ σταθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ κερδίσει μιὰν ἐξαιρετικὴν νίκη.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς «Ἡλέκτρας» ἀναμφισβήτητα πρέπει νὰ θεωρηθῇ σὰν ἓνας σταθμὸς στὴν πνευματικὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου. Μόλις πρὸ ἑτῶν οἱ ἡχοηψίες τῶν ἑλληνικῶν φιλμ προκαλοῦσαν ἀκράτητα γέλια! Οἱ ἡθοποιοὶ κινούσαν τὰ χεῖλη τους καὶ ἐπειτα... στὴν ἀλλή σκηνὴ ἀκούγονταν τὰ λόγια τους! Ἀπὸ κείνα τὰ ἀπελπιστικὰ χρόνια μέχρι τὴν «Ἡλέκτρα» εἶναι μιὰ ἐκπληκτικὴ πρόοδος. Τὸ ἄλμα τῆς νίκης τὸ ἔκανε ὁ Κακογιάννης.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι στὸ φεστιβάλ ἔλαβαν μέρος ὁ Ἀντωνιόνι, ὁ Μπουνοῦελ καὶ ὁ Μπρεσσόν, πού θεωροῦνται οἱ «ποιητὰ τοῦ φακού».

Εἶναι καὶ οἱ τρεῖς τοὺς ἀρχηγοὶ σχολῶν. Θεωροῦνται διεθνῶς «μοναδικοὶ» γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴν τεχνικὴν τους καὶ γιὰ τὴν σκηνοθεσίαν τους. Δὲν εἶναι ἀπλοὶ σκηνοθέτες. Εἶναι ἀνθρώποι μετ' ἐξαιρετικὴν προσωπικότητα, φιλοσοφημένοι, καὶ σὲ τῆς.

Ὅλοι ἦταν ἀφαστοὶ στὸ εἶδος τους, μᾶς ἀπάντησε.

Ἡ ταῖνια γυρίστηκε σ' ἓνα ἀνώνυμο τοσπανοχώρι στὰ Μεσόγεια τῆς Ἀττικῆς, κοντὰ σὴν Κερατέα, καὶ στὴς Μυκῆνες. Τὸ γυρίσμά της κράτησε δύο μῆνες.

»Ἡ «Ἡλέκτρα» πρόκειται νὰ ἐντυμπληρῇ στὴ γαλλικὴ ἀγγλικὴ ἀπὸ τοὺς καλλίτερους δραματικούς ἡθοποιούς.

Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ κ. Κακογιάννης θὰ μεταβῇ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ρυθμίσῃ αὐτὲς ὅλες τὶς σημαντικὲς μικρολεπτομέρειες.

Ὁ σκηνοθέτης τῆς «Ἡλέκτρας» εἶναι Κύπριος τὴν καταγωγή. Γεννήθηκε τὸ 1922 καὶ σπούδασε... δικηγόρος, ἀργότερα ἡθοποιὸς καὶ τέλος ἔγινε σκηνοθέτης! Ἡ πρώτη του ταῖνια ἦταν τὸ «Κυριακάτικον Σύνθημα». Μέχρι σήμερα ἔχει γυρίσει 7 ταῖνιες πού ὅλες διακρίθηκαν.

Ποῖος Ἕλληνας ἡθοποιὸς νομίζει ὅτι εἶναι ὁ καλλίτερος; ρωτήσαμε τὸν κ. Κακογιάννη. Δὲν ξεχωρίζω ἡθοποιούς, μᾶς ἀπάντησε. Πολλὲς φορὲς διέκρινα στὸ πρόσωτό ἀσχημάτων ἡ καλλιτεχνία ἀγνώστων καλλιτεχνῶν, τὸ μεγάλο ἡθοποιό. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ ταλέντο, χρειάζεται κάποιος νὰ τοὺς ἀξιοποιήσῃ.

Καὶ προσέθεσε:

— Πάντως, οἱ ἡθοποιοὶ πού δούλεψαν στὴς ταῖνιες μου, θεωρῶ ὅτι εἶναι ἀξιοὶ μεγάλης προσοχῆς. Τουλάχιστον γι' αὐτοὺς διάλεξα.

— Καὶ ἀπὸ τὶς ταῖνιες σας, ποῖα εἶναι ἡ καλλίτερη;

Ὁ Κακογιάννης γέλασε:

— Φυσικὰ, ἡ «Ἡλέκτρα», ἀπάντησε. Αὐτὴ τώρα εἶναι ἡ μεγάλη μου ἀγάπη.

Ἄλλ' ἃς δοῦμε τί λέει καὶ ἡ ἀληθινὴ «Ἡλέκτρα», ἡ Εἰρήνη Παπα.

— Μᾶς ἐφώνη!...

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπάντησι, πού μᾶς ἔδωσε, ὅταν τὴν ρωτήσαμε γιὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ φεστιβάλ τῶν Καννῶν.

Καὶ προσέθεσε:

—Ἡ «Ἡλέκτρα», σύμφωνα μετὰ τὴν γενικὴ κριτικὴ τῶν πιὸ ἐγκύρων θεατρικῶν φύλων, ἀξίζει τὸν «Χρυσὸ Φοῖνικα». Ἄς εἶναι... Σὲ ἄλλη ταῖνια θὰ τὸν πάρουμε.

Ἡ Εἰρήνη Παπα δὲν αἰσθάνεται πικρία γιὰ τὴν «ἀτυχία» τῆς «Ἡλέκτρας». Πιστεύει, ὅτι ὁ Κακογιάννης κατάρωσε νὰ φέρῃ τὴν ἑλληνικὴν κινηματογραφικὴν τέχνη σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο, ὥστε νὰ συναγωνίζεται ἐπικινδύνῳ τοὺς «ἀσσοὺς» τῆς ὁθόνης.

— Εἰστε ἰκανοποιημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σας; ρωτήσαμε τὴν κ. Εἰρήνη Παπα.

— Ἀλλοίμονο, ἂν ὁ καλλιτέχνης αἰσθάνεται ἱκανοποιημένος, μᾶς ἀπάντησε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀρχίζει ἡ πτώσις, ὁ επαγγελματικὸς θάνατος. Φυσικὰ—προσέθεσε ἡ μεγάλη καλλιτέχνης—ἡ τιμὴ πού ἔγινε στὴν «Ἡλέκτρα» μᾶς ἰκανοποίησε ὅλους καὶ μᾶς ἔδωσε νέα φτερά γιὰ τὴν δουλειά μας.

»Πιστεύω—κατέληξε, ἡ συνομιλήτρια μᾶς—ὅτι ὁ Κακογιάννης θὰ δικαιωθῇ πολὺ σύντομα καὶ τυπικὰ, μ' ἓνα πρῶτο βραβεῖο. Αὐτοὶ πού μοχθοῦν καὶ εἶναι εὐσυνειδητοὶ ἐπαγγελματίαι καὶ μετὰ ἀληθινὸν ταλέντο, ἀρᾶ γιὰ τὴν γρήγορα κερδίζουν τὴν θέσιν, πού τοὺς ταίριαζει.

Χαρακτηριστικὰ μᾶς ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Παπαδημητρίου, διευθυντοῦ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Υπηρεσίας.

— Εἶμαι ἰδιαίτερα εὐγνώμων, μᾶς τόνισε ὁ κ. Κακογιάννης, σὸν κ. Παπαδημητρίου. Ἐκανε τὰ πάντα γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἀκόμη μᾶς ἔδωσε γιὰ βοηθὸ ἀρχαιολόγο, πού μᾶς διευκόλυνε ἀφάνταστα μετὰ τὴς γνώσεις του στὸ ἔργο μας.

Ἀντίθετα, ἄλλοι ἀντέδρασαν γιὰ τὴν «Ἡλέκτρα». Θεώρησαν ὅτι τὸ ἔργο ἦταν ἱεροσυλία καὶ δημοσιογραφία ἐναντίον τῆς.

Καὶ ὁ κ. Κακογιάννης κατέληξε:

— Θὰ πρέπει νὰ τολμήσῃς ὅτι στὴν ἐπιτυχία τῆς ταῖνις συνετέλεσαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐξοχήν Εἰρήνη Παπα, καὶ οἱ ἡθοποιοὶ κ. κ. Κατράκης, Φέρτης, Περνιάλης, Ἰ. Εμμανουήλ, Φ. Ραζής, Θ. Ἰωαννίδου καὶ ἡ κ. Κατσέλη.

— Ποῖος ἡθοποιὸς ἦταν ὁ καλλίτερος; τὸν ρωτήσαμε.

— Ὅλοι ἦταν ἀφαστοὶ στὸ εἶδος τους, μᾶς ἀπάντησε.

Ἡ ταῖνια γυρίστηκε σ' ἓνα ἀνώνυμο τοσπανοχώρι στὰ Μεσόγεια τῆς Ἀττικῆς, κοντὰ σὴν Κερατέα, καὶ στὴς Μυκῆνες. Τὸ γυρίσμά της κράτησε δύο μῆνες.

»Ἡ «Ἡλέκτρα» πρόκειται νὰ ἐντυμπληρῇ στὴ γαλλικὴ ἀγγλικὴ ἀπὸ τοὺς καλλίτερους δραματικούς ἡθοποιούς.

Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ κ. Κακογιάννης θὰ μεταβῇ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ρυθμίσῃ αὐτὲς ὅλες τὶς σημαντικὲς μικρολεπτομέρειες.

Ὁ σκηνοθέτης τῆς «Ἡλέκτρας» εἶναι Κύπριος τὴν καταγωγή. Γεννήθηκε τὸ 1922 καὶ σπούδασε... δικηγόρος, ἀργότερα ἡθοποιὸς καὶ τέλος ἔγινε σκηνοθέτης! Ἡ πρώτη του ταῖνια ἦταν τὸ «Κυριακάτικον Σύνθημα». Μέχρι σήμερα ἔχει γυρίσει 7 ταῖνιες πού ὅλες διακρίθηκαν.

Ποῖος Ἕλληνας ἡθοποιὸς νομίζει ὅτι εἶναι ὁ καλλίτερος; ρωτήσαμε τὸν κ. Κακογιάννη. Δὲν ξε

ΙΣΤΟΡΙΑ, μιά ιστορία με αποδόλεμπες συνέπειες. Άρχισε στο Μίσο και απλώθηκε μετά σ' όλη την Αστουρία.

Δεκατέντε ανθρακωούχοι, έζει στο βάθος της γης που βγαίνει το καύσιμα, κοιμούνται από τη φτώχεια τους και... αφάνταστα σκληρή δουλειά, άφραση να πέσουν τα ξοφλήματα τους, αγένησαν στην επιφάνεια και γοργά να λούγεται, τσάβησαν για τα σπύτια τους.

Έτσι άρχισε η άπεργία, που συνταράσσει όλη την Ισπανία και δημιουργεί ένα τεράστιο πολιτικό πρόβλημα.

ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΚΟΙΛΑΔΑ

Η Αστουρία είναι η καρδιά του άνθρακα του γιγνόμενου. Πέρα από το Οβίντεο από γω-θη γανείς σ' ένα βουνό με άγριες χαράδες, ανακαλύπτει Ξαφρικά μιά απλόχερη κοιλάδα, σαν κι αυτές περικύβητες μεθυσσοματών του Τουλίου Βέου, όπου μυστη-ριώδεις επιστήμονες, δημοσιεύ-σαν ένα τσιμεντό βιομηχανικό κέν-τρο.

Στο βάθος της κοιλάδας υψώ-νεται μιά πολιτεία και γύρω σε μαζορέα σειρά τα μαύρα άνθρα-

Ο Φράνκο: Ένας αναχρονισμός...

κίτα ξενοδοχεία και κέντρα πο-λυτελέστατα, άπλετα φωτισμένοι δρόμοι...

Το Σαββατοκύριακο ένα τερά-στιο πλήθος, καταλαμβάνει έξ-ε-φύδον τα ποδοσφαιρικά γήπεδα και τις άορες ταυρομαχίας. Ταυ-ρομαχία και ποδοσφαιριστά είναι τα ιδανήματα ενός ολοκληρου λαού...

Αλλά, αν η επιφάνεια είναι λαμπερή, στο βάθος άρχισαν να κινούνται δυνάμεις, που ούτε οι ι-δίες δεν ήξεραν τη δύναμή τους...

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ

Στο δέκατο έβδομο και στις άρ-χές του δέκατου έβδομου αιώνας, η Ισπανία γνώρισε μιά περίοδο αληθινού μεγαλείου, ένα χρονο-αίωνα.

Στη συνέχεια της ιστορίας της, κατορθώσε συχνά φτώχη και «βαδουπορούσα», να διατηρήσει πάντοτε — με υπερφάνεια — την εθνική της ανεξαρτησία.

Τα Πυρηναία, την έχουν απο-μονώσει από την υπόλοιπη Εύρω-πη... Μέσα σε μιά φύση άγρια, η σύγχρονη ιστορία της Ισπανίας, εξελίσσεται σαν «έξω απ' τον κό-σμο».

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Η ιστορία και τα παρασκήνια των τελευταίων εξελίξεων

κωνοχεία και πολλά εργοστάσια. Ο δρόμος από το βουνό προς την κοιλάδα κτενέται απότομα. Κα-τασκευασμένα καμινάκια ανεδοκατε-βαίνουν μονογυρίσματα.

Η κοιλάδα της Αστουρίας, κα-τάληψη, μοιάζει να είναι εγκα-ταλειμμένη από το Θεό. Όχι 6-μος κι' από την αστυνομία, αφού οι άνδρες της «πολίτσια αμάντα», με τις γκριζές στολές τους, κι' η «γκουαρντία τσιβίλ», με τις πρά-σινες, βρίσκονται παντού.

Κάτω στην πολιτεία της Αστου-ρίας, μέχρι πριν λίγο καιρό άκο-μα, διενθνητά, μηχανικοί και ά-χιεργάτες, έφταναν τελειώς γω-ρίστα από τους ανθρακωούχους. Οι-τέ οι Ινδιές κάστες δεν είχαν ένα τόσο άσπρη διαχωρισμό μεταξύ μαζορεαγιάδων και κοινών θνη-τών.

Τον τελευταίο καιρό, έφτασε λί-γο η καταληκτική αυτή ταξική διαφοροποίηση... Αλλά στη βάση της παρουσιάζει άξονα ανανέωση.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΩΝΩΝ

Η Αστουρία έχει μιά ιστορία μεγάλων άπεργιών και ένοχαιζών εξεγέρσεων.

Το 1934, οι ανθρακωούχοι της Αστουρίας, ξεσηκώθηκαν άνοι-τους, σε πραγματική επανάσταση... Και για πρώτη φορά, άκούστηκε το βουνο κάποιου στρατηγού Φράνκο, που έπ' κεφαλή των ι-σχυοφόρων της Λεγεώνας των Ξέ-νων, συνέντησε τους ένοχους.

Το βράδι στους δρόμους της πόλεως, οι κάτοικοι, όλοι παντού, γίνουν τη βόλτα τους, ζητάνον-τας τις βιτοίνες. Οι άστυνομηκοί δυο-δυο πληγνόμενοι κι' αυτοί φανερωτικά αδιάφοροι. Στο δη-μόσιο κήπο στους πάγκους, οι έ-σπερμενένοι, μόλις νικήσουν, άν-ταλλάσσουν κανένα κλεστό φιλί.

Τα καμινάκια είναι γεμάτα από ένοχους με άγριο βλέμμα που,

κατάκοποι, συζητούν ήσυχα, πι-νοντας κανένα ποτηράκι.

Στην παλιά συνοικία της πό-λεως, φοισμένοι δρόμοι είναι δια-σπασμένοι μόνο από ταβέρνες, όπου πολλοί ανθρακωούχοι έρχονται για λίγο να κάνουν τη «ρόντα», δηλα-δή το γύρο του κόζακινου τσισιού.

ΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Απ' αυτή την κοιλάδα της Α-στορίας ξεκίνησε η άπεργία, που για πρώτη φορά έσπασε τη «σιω-πή», την πολιτική και κοινωνική σιωπή, μιάς ολοκληρωτής χώρας. Μέσα σε λίγες έβδομάδες, η ά-περγία της μαύρης κοιλάδας, κα-πο-ς της άβάσταχτης φτώχειας

και της κακομοιρίας, απλώνότανε, παίρνοντας μιά εξοχτική πολιτι-κή σημασία...

Και, Ξαφρικά, δεν άδειασαν μό-νο τα ανθρακωοχεία από κείνους που τα άξιοποιούν... Αλλά και τα καμινάκια και οι ταβέρνες. Μετά τις πρώτες ημέρες της άπεργίας, όλοι κλείστηκαν στα σπύτια τους. Και οι έφημερίδες, άπουλητες, υ-ψώνουν τις θλιβερές τους στοίβες μπροστά στα περιπτερα.

ΜΙΑ ΛΑΜΠΕΡΗ ΒΙΤΡΙΝΑ

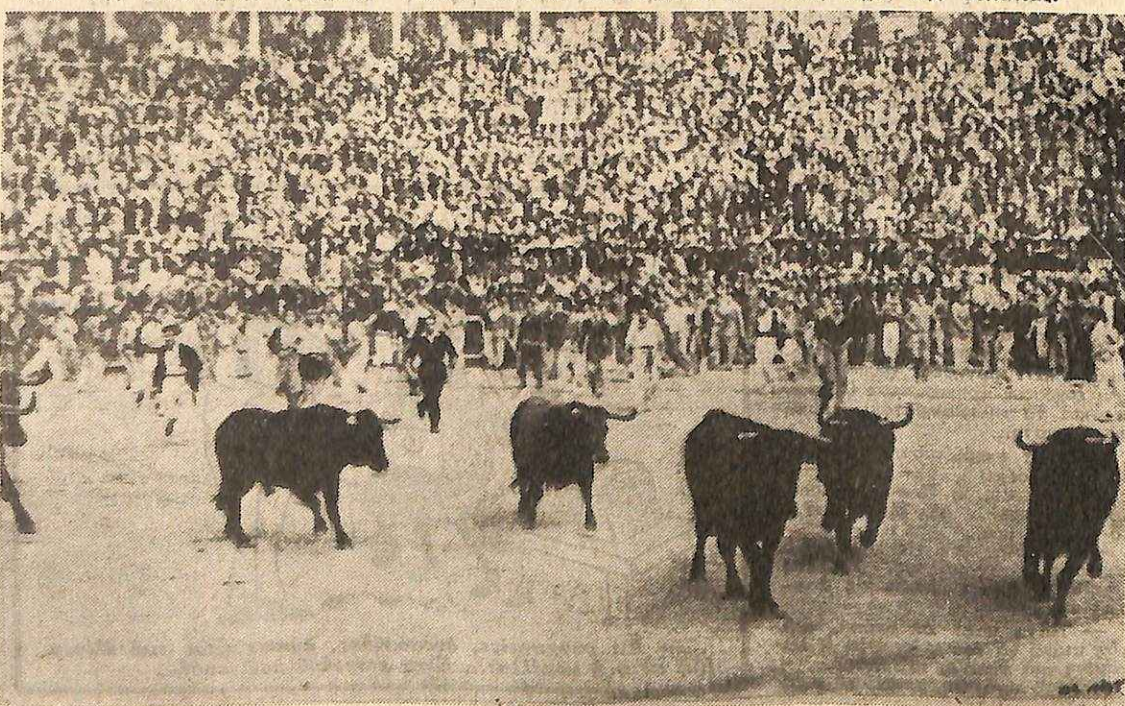
Στη Μαδρίτη και στη Βαρκε-λώνη, η ζωή εξακολουθεί φανο-μενικά άτάραχη. Η βιτρίνα της χώρας, λεττονεί θαιμιάσια. Λου-λούδια, πλούσια καταστήματα, γε-

Από το 1800 περίπου κι' έδδ, καμινά από τις μεγάλες ημερομη-νίες της ιστορίας — 1830, 1848, 1914, 1939, — δε βλέπει τη συμμε-τοχή της χώρας. Οι πολιτικοί ά-γones, παίρνουν τη μορφή στρου-τιωτικών «προνοντοιαμένων».

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΕΞΕΛΙΞΙ

Από τις άρχές του 19ου αιώ-νος, μιά από τις μόνιμες διαπιστώ-σεις του Ξένου παρατηρητή, εί-ναι ο ρόλος του στρατού στην έ-ξελίξη της πολιτικής ζωής της χώ-ρας.

Έκτος από το στρατό, η Καθο-λική Έκκλησία, παντοδύναμη, ά-σχει μιά αποφασιστική επίδραση στις τύχες της Ισπανίας.

Ταυρομαχίες στη Μαδρίτη: Η ζωή, στην επιφάνεια, συνεχίζεται...

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ο εμφύλιος πόλεμος, που άρ-χισε στο τέλος του 1935, σκόρπι-σε γύρω του σωρούς έρεπίων και άμετρα πένθη. Δημοκρατικοί και έθνηλαστά, η Κυβέρνηση της Μα-δρίτης και οι επαναστάτες, με την άοχηγία του στρατηγού Φράνκο, πολέμησαν με σκληρότητα. Η «έξω απ' την Εύρωπη» Ισπανία μεταβλήθηκε σ' ένα πεδίο συγ-κορπείας των μεγαλυτέρων άκοι-δώς ευρωπαϊκών δυνάμεων, σ' ένα πεδίο, όπου είχαν τεθεί μερικά από τα κρίσιμότερα προβλήματα της έ-ποχής μας.

Οι δυνάμεις της συμμαχίας του Αξονος — Γερμανία, Ιταλία — ύπεστηρίξαν το Φράνκο. Οι δυτι-κές δημοκρατίες — Γαλλία, Άγ-γλία — ύπεστηρίξαν τους δημο-κρατικούς.

ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΦΡΑΝΚΟ

Η ύποστήριξη βέβαια των φα-σιτικών δυνάμεων προς τον κη-νηματία στρατηγό, πήρε πραγμα-τική και ούσιαστική στρατιωτική μορφή, ενώ οι δημοκρατίες, δια-σπασμένες και άδούλες, πολύ λίγο βοήθησαν την Κυβέρνηση της Μαδρίτης.

Μ' αυτές τις συνθήκες, έπειτα από ποταμούς αίμάτων και άνευ προηγουμένου άγοιότητας — κι' από τα δύο μέρη — ο Φράνκο χέρισε τον εμφύλιο πόλεμο και έγχατέστησε το καθεστώς του, με τρία βασικά στηρίγματα: το στρατό, την έκκλησία και τη φά-λαγγα.

Τα τριάντα τοία έξατοστά του προσιπολογισμού της χώρας, πη-γαίνουν στο στρατό, που έκτος από την κοινωνική συντηρητικότη-τα που τον διακρίνει, είναι πολι-τικά οδύτερος και χωρίς ιδιαιτε-ρο πρόγραμμα.

Η έκκλησία — που ύπέστη στη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου τα πάνδεινα από ώρισμένους άπαδούς της Κυβερνήσεως της Μαδρίτης — και που αποτελεί και αυτή μιά δύναμη συντηρήσεως, ύπεστηρίξε φανατικά το καθεστώς του Φράνκο.

Όσο για τη φάλαγγα, άποτε-λεί τη μαγούμενη και ιδεολογική πτέρυγα των άπαδων του καθε-στώτος.

Ο ΦΡΑΝΚΟ ΔΙΕΘΝΩΣ ΑΠΟΜΟΝΩΜΕΝΟΣ

Κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, είναι άναμ-φιδήτο, ότι ήθικά η Ισπανία του Φράνκο ήτανε στο πλευρό του φασιστικού Αξονος. Όχι μόνο ήθικά, δεδομένου, ότι η Ισπανία ύπεγραψε και το σύμφωνο Άντι-κομμυντέου. Αλλά η ήθική και πο-λιτική αυτή συνενοχή του Ισπα-νού δικτάτορος με τους Γερμανοί-ταλούς, δεν έφτασε μέχρι συμμε-τοχής στον πόλεμο στο πλευρό τους...

Τα πρώτα χρόνια μετά τον τερ-ματισμό του πολέμου, η Ισπανία του Φράνκο πέρασε διεθνώς δύ-σκολα χρόνια.

Ο Όργανισμός Ήνωμένων Έ-θνών κατέδικασε με τεραστία πλειοψηφία το καθεστώς του Φράνκο... Η Γαλλία έφτασε μέ-χρι να κλείσει έμπνητικά τα σύνο-ρά της προς την Ισπανία, γεγο-νός άνευ προηγουμένου, για ειρη-νική περίοδο.

Το 1948, η κοινή έπιτροπή της Βουλής και της Γερουσίας των Ήνωμένων Πολιτειών άποφάισε για μνη περιλάβη την Ισπανία του Φράνκο, στο σχέδιο Μάρσαλ!...

Η άμερικανική άπόφασις ήτανε έξαιρετικά ροδακή και άποτελεσε τρομερό κτύπημα για το καθεστώς του Φράνκο.

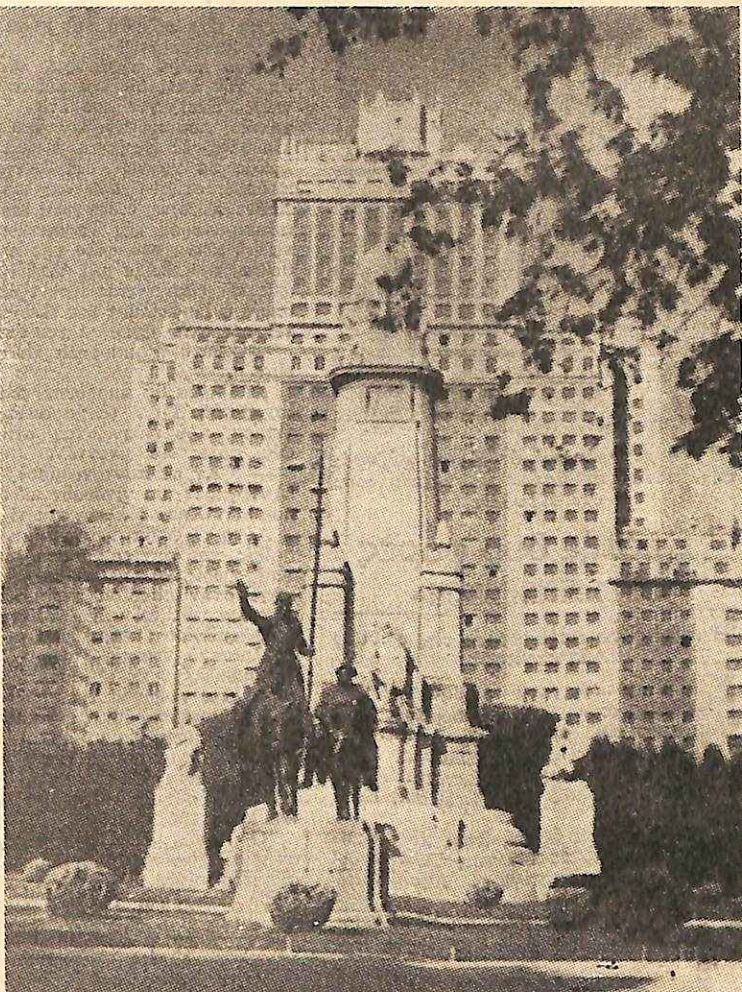
ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Ο πόλεμος της Κορέας έσπα-σε τη διπλωματική άπομόνωσι του Φράνκο...

Μιά νέα άπόφασις του Ο.Η.Ε. έ-πέτρεψε στα μέλη του να στείλουν πρεσβευτάς στη Μαδρίτη. Κι' από δω και πέρα, η διεθνής θέσι του καθεστώτος άρχίζει σιγά-σιγά ν' άγεθαίνει. Και, κάθε φορά που αυξάνει η ένταση των σχέσεων Δύ-σεως - Άνατολής, η Ισπανία του Φράνκο κάνει ένα μεγάλο άλμα προς τα έπάνω.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Ήτολογίζεται σε τέσσερα δισε-κατομμύρια δολάρια, το ποσό της οικονομικής βοήθειας των Ήνω-μένων Πολιτειών προς την Ισπα-νία. Χωρίς αυτή τη βοήθεια, η Ι-σπανία θα είχε καταρρεύσει οικο-νομικά.

Το κέντρο της Μαδρίτης, με τον περίφημο τεράστιο ανδριάντα του Δον Κιχώτη με τον Πάνσο: Σύμβολο της Ισπανίας.

Γιατί το καθεστώς δε μπόρεσε να κρατήσει κανένα σχεδόν από τις υποσχέσεις του. Έπειτα από τα πρώτα του προοδευτικά και οι-κοσπαστικά κινήματα, έβηθε με-τά τον τεματισμό του εμφύλιου πολέμου, το καθεστώς πήρε γρή-γορα την αληθινή και δοιστική του μορφή: Μιά μορφή υψώ-σης συντηρήσεως, κοινωνικού αναχρο-νισμού, πολιτικής δικτατορίας, που ώδηγησαν στη δημονορία της σημερινής εξοχτικής καταστά-σεως.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΤΑΤΟΡΟΣ

Για πρώτη φορά από τον τερ-ματισμό του εμφύλιου πολέμου, ένα κίνη άπεργιών, με έπικεντρο την Αστουρία, απλώνεται σ' όλη τη χώρα.

Για πρώτη έλσις φορά, ένα από τα βασικά στηρίγματα του καθεστώτος, η Έκκλησία, με πολ-λους εκπροσώπους της, παίρνει θέση στο πλευρό των άπεργών.

Η σημασία του γεγονότος εί-ναι έξαιρετικά σημαντική και ά-ποτελεί πραγματική στροφή, για το μέλλον της Ισπανίας.

Η «ΟΠΟΥΣ ΝΤΕΙ»

Βέβαια, ο Φράνκο άντέδρασε άμέσως, θέτοντας σε κίνηση την «Οπούς Ντέι», που είναι η ύπερ-συντηρητική και πολύ ισχυρή δο-γματική φοισμένης καθολικής κη-κλόν.

Η «Οπούς Ντέι» έχει για όρ-γανό της το Φράνκο και ο Φράν-κο στηρίζεται στην «Οπούς Ντέι».

Απεργία στην Αστουρία: Η-μερομιάθια πείνας...

που έχει πάρει τη μορφή «μυστι-κής οργανώσεως», που όλοι τη φο-βούνται.

ΕΝΑΣ ΑΝΑΧΡΟΝΙΣΜΟΣ

Ο Φράνκο σήμερα είναι 72 έ-τών. Είναι ένας δικτάτωρ, που διαφέρει από τους άλλους. Καλός οικογενειάρχης, χωρίς φιλενάδες, χωρίς αγάδα, βρίσκεται πάν-τος στο τέμα του σταδίου του. Γιατί, έκτος από πολλούς άλλους παράγοντες, ο Φράνκο, άνεξάρτη-τα από το πρόσωπό του, άποτελεί έναν τρομερό και διαβάστατο ά-ναχρονισμό για την Ισπανία.

Ο ΦΟΒΟΣ ΝΕΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ό,τι τον σώζει μέχρι σήμερα, είναι η φοίξη, σε όλες τις τάξεις του ισπανικού λαού, του εμφύλιου πολέμου... Όλοι φοβούνται μήπως γλυτοήσουν σιγά-σιγά προς ένα καινούριο εμφύλιο πόλεμο...

Οι άπεργίες έσπασαν τη σιωπή του πολιτικού κοιμητηρίου, που λέ-γεται σημερινή Ισπανία. Ο μη-χανισμός της εξέλιξης έτεθη σε κίνηση. Η δύναμη, που θα έχη ά-ποφασιστική επίδραση στις μελ-λοντικές εξελίξεις, είναι ο στρα-τός...

Το μακριαβελικό παιχνίδι του δι-κτάτορος, να κατορθώσει δηλαδή να συγκρατήσει στην έξοχία, σπαράγοντας επιτήδεια τις διάφο-ρες δυνάμεις της Ισπανίας σ' έ-ναν μεταξύ τους άγωνα άντιθέσε-ων, άποκαλύφθηκε τελειώς.

Οι άπεργίες έδωσαν το σύνθη-μα.

Μια από τις τελευταίες δικτα-τορίες της Εύρωπης κλονίζεται...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Η Άννεγκρετ κι' ο Άραφ σύζυγός της, κατά την ημέρα του γάμου τους στο Κουβέιτ.

Έπαιξε δυο φορές ΤΗΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ!..

Η παράξενη περιπέτεια της ξανθής Άννεγκρετ

ΣΤΙΣ φυλακές του Άμβούργου βρίσκεται, από μερικές εβδομάδες, μία νέα, που είχε την παράξενη ιδέα να παίξει το ρόλο της πριγκίπισσας, αλλά που απέτυχε και τις δυο. Λέγεται Άννεγκρετ Σπύρα και γεννήθηκε στη Βόννη το 1942.

Η Άννεγκρετ έζησε, όπως πολλά κορίτσια, με τη φαντασία της. 'Αλλ' η δική της ήταν πολύ μεγάλη. 'Αχλινόωτη. Έτσι, όταν μεγάλωσε, άρχισε να σκέφτεται πως θα μπορούσε να πραγματοποιήσει τα όνειρά της, που είχε μέσα στο μυαλό της.

Η ευκαιρία της παρουσιάστηκε το 1959. Είχε χάσει, στο μεταξύ, τους γονείς της και, την εποχή εκείνη, έφυγε μαζί με τη γιαγιά της από τη μητέρα της για την Αυστρία. Ήταν τότε 17 χρόνων.

Στη μακρινή αυτή χώρα κανείς δεν την γνώριζε. Έτσι, όταν έφτασε εκεί, η πρώτη της δουλειά ήταν να τυπώσει επισκεπτήρια, με τις λέξεις: «Πριγκίπισσα Άννεγκρετ των Άψβούργων-Λωρραίνης».

Το νέο για την άφιξη της διαδόθηκε άμεσα κι' η αυστριακή έκδοση του «Νταϊλντ Μίρσορ» δημοσίευσε την είδηση, ότι η ξανθή Γερμανίδα πριγκίπισσα είχε φτάσει στο Σίδνεϊ, κάνοντας το γύρο του κόσμου.

Από τη στιγμή αυτή, η μοίρα της πριγκίπισσας άρχισε να δουλεύει. 'Ο διηγητής του Σίδνεϊ άρχισε να δίνει έμφαση προς την τμήση. Η Άννεγκρετ παρουσιάστηκε σ' αυτήν, φρονώντας να διαβάσει από ψεύτικο χρονογράφο στο κεφάλι κι' ένα πολυχρόνιο σάλι στους ώμους.

Ήταν πολύ όμορφη κι' οι δημοκρατικοί τόποι της έκαναν σ' όλους εντύπωση. Μετά τη δεξίωση, ο δημογράφος τη συνόδευσε σε μία θεατρική παράσταση.

«Έγινε πριγκίπισσα!», σκέφτηκε η Άννεγκρετ. Το ζήτημα ήταν τώρα πως θα μπορούσε να επωφεληθεί, από τη θέση της.

Κατάφερε, λοιπόν, να προμηθευθεί ένα βιβλίο επιταγών κι' άρχισε να κάνει διάφορα ψώνια. 'Αντι για χορήγια, υπέγραφε επιταγές.

Αλλά, φυσικά, οι επιταγές ήταν χωρίς αντίκρισμα. Έτσι, η άπατη άνακας έλαβε και, μία μέρα, δυο αστυνομικοί, έλασαν την Άννεγκρετ στο ξενοδοχείο όπου είχε καταλύσει.

Οι κάτοικοι του Σίδνεϊ διασκέδασαν πολύ μ' αυτή την περιπέτεια, εκτός από το δημόσιο, που όλοι τον περιγελοῦσαν για την αφέλεια του. Όσο για την Άννεγκρετ, καταδικάστηκε σε διετή φυλάκιση. Όταν βγήκε από τις φυλακές, το 1961, την ξαναέλασαν στην Εύροπη.

Μία άλλη, στη θέση της, θα σωφρονιζόταν ίσως από το πάθος της. 'Αλλ' η ιδέα, ότι έπρεπε να ζήσει σαν πριγκίπισσα, είχε ριζωθεί πιά μέσα στο μυαλό της Άννεγκρετ.

Πισσα είχε ριζωθεί πιά μέσα στο μυαλό της Άννεγκρετ.

Λίγο καιρό αργότερα, λοιπόν, έφυγε από την πατρίδα της και πήγε στη Γερμανία. Εκεί, γνώρισε έναν Άραφ, μηχανικό, που καταγόταν από το θρυλικό Κουβέιτ, το Ζαχαρία Καλίλ Ντολέ, ηλικίας 34 χρόνων. Η Άννεγκρετ του παρουσιάστηκε σαν «πριγκίπισσα των Χοεντσίλλερν», διαγεγονή του τελευταίου αυτοκράτορος της Γερμανίας. Και, για να μη μείνει στο φίλο της καμιά αμφιβολία, του έδειξε μία αληθινή φωτογραφία της οικογένειας Χοεντσίλλερν, στην οποία ο Γουλιέλμος 2ος εικονιζόταν, κρατώντας στην αγκαλιά του ένα μωρό.

Αυτή η μικρούλα είμαι εγώ, του είπε.

Κάθε νέα θα μπορούσε, βέβαια, να το ισχυρισθεί. Γιατί τα χαρακτηριστικά του νηπίου, που εικονιζόταν στη φωτογραφία, μόλις διακρίνονταν.

— Αν σε παντρευόμουν, συνέχισε η Άννεγκρετ, θα γινόσουν κι' εσύ πριγκίπας των Χοεντσίλλερν και της Πρωσίας.

Αυτή τη φορά, ήταν το μυαλό του Άραφ, που άρχισε να δουλεύει έντατα. Και, χωρίς να σκεφτεί περισσότερο, την πήγε στην πατρίδα του και την έκανε γυναίκα του. Οι γάμοι τους έγιναν στις 7 Δεκεμβρίου 1961, σύμφωνα με το μουσουλμανικό τυπικό, γιατί η Άννεγκρετ δε δυσκολεύτηκε ν' άσπασθη τη θρησκεία του σύζυγου της. Τα αναγγελτήρια του γάμου συνετάχθησαν ως εξής: «Ο πρίγκιπ Ζαχαρία Καλίλ Ντολέ και η πριγκίπισσα Άννεγκρετ είναι ευτυχώς, αναγγέλλοντας το γάμο τους, που τελέστηκε στο Κουβέιτ, στις 7 Δεκεμβρίου 1961».

Ο Ντολέ, εξ' άλλου, τύπωσε επίσημα, όπου φιγουράριζε σαν πριγκίπας της Πρωσίας.

Το κακό για την πριγκίπισσα ήταν ότι, μία μέρα, νοσάλλησε την πατρίδα της κι' όπως ο «πριγκίπας» δε μπορούσε να τη συνοδεύσει, έφυγε μόνη της.

Όταν έφτασε στο Ντίσσελντορφ, κατέλυσε στο καλύτερο ξενοδοχείο και τηλεφώνησε άμεσα σ' ένα πρακτορείο ενοικιάσεως αυτοκινήτων.

— Έδώ η πριγκίπισσα Άννεγκρετ φων Χοεντσίλλερν. Στείλτε μου μία «Μερσεντ» με σωφέρι.

Της έστειλαν άμεσα το αυτοκίνητο που ζήτησε. 'Αλλ' ήταν ένα μοντέλο 2200, κι' η Άννεγκρετ έγινε έξω φρενών.

— Πως τολμήσατε να μου στείλετε αυτό το μοντέλο του 1960; φώναξε στο τηλέφωνο. Γρήγορα ένα άλλο!

Της έστειλαν τότε ένα μοντέλο 3000 εξαιρετικής πολυτελείας. Η Άννεγκρετ μπήκε μέσα σ' αυτό κι' αφού έκανε μερικές βόλτες στο Ντίσσελντορφ, έφυγε για το Άμβουργο.

Εκεί, άρχισε την ίδια δουλειά όπως άλλοτε στο Σίδνεϊ. 'Αγόραζε διάφορα αντικείμενα, χρυσασμένα, ένα πιάνο με όργανο, κλπ., και πλήρωνε με επιταγές χωρίς αντίκρισμα.

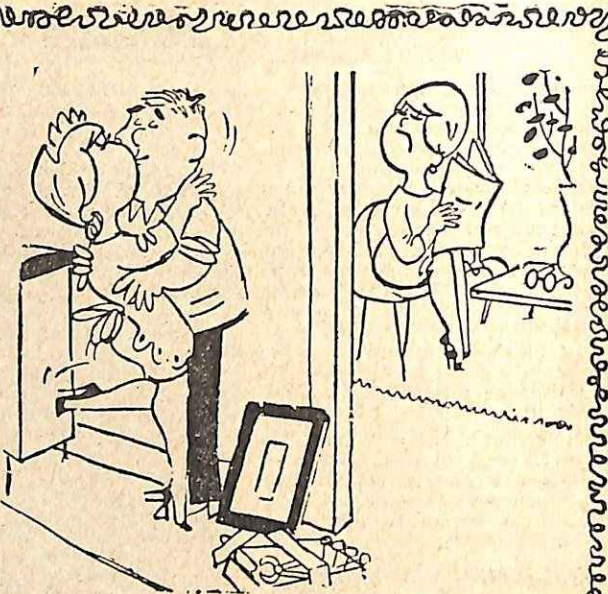
Αλλ' όλα τα πράγματα, ακόμη και τα πιο όμορφα, έχουν ένα τέλος. Μία μέρα, η άπατη άνακας κλήθηκε και την ξανάπιασαν.

Η Άννεγκρετ έκτιε τώρα μία ποιητική φυλακίσεως 16 μηνών, στις γυναικείες φυλακές του Άμβούργου.

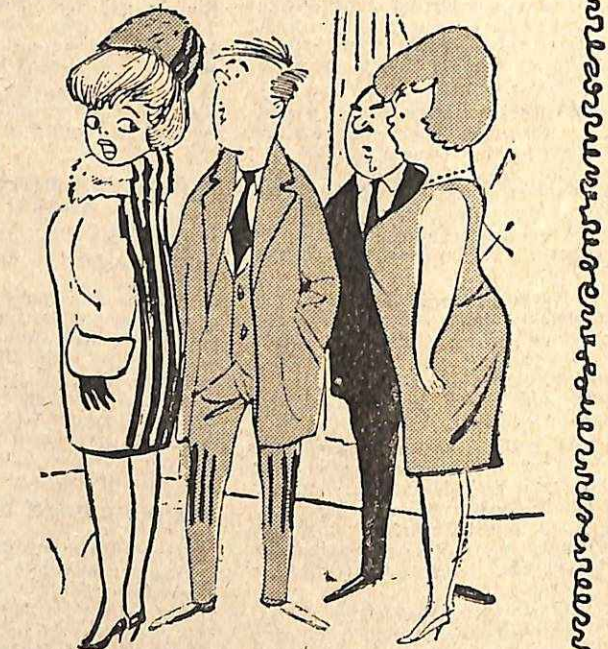
Θά ξαναγίνισι, άραγε, όταν ξαναβεί την έλευθερία της; Άγνωστο. Στο μεταξύ, ο «πριγκίπας» της Πρωσίας, μόλις έβγαθε την ταραχιά της, διέλυσε το γάμο του μαζί της.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Οι χειρουργοί του Βασιλικού Νοσοκομείου Παίδων, στη Μελβούρνη της Αυστραλίας, κάνουν μία δύσκολη και πολυδάπανη εγχείρησι σ' ένα σκύλο του νοσοκομείου, για να κλείσουν μία τρύπα, που υπήρχε στο έσωτερο της καρδιάς του. Για την επέμβαση αυτή, χρησιμοποιήθηκε μία μηχανή αξίας 15.000 λιρών, που αντικαθιστούσε την καρδιά και τους πνεύμονες, όσο κράτησε η εγχείρησι. Τώρα, ο σκύλος είναι τελείως καλά.

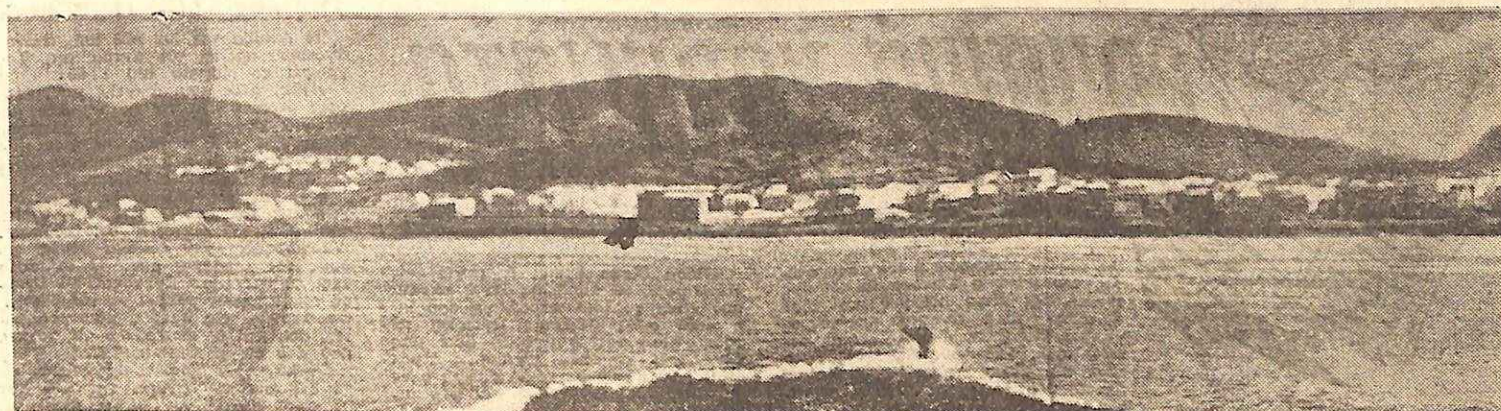
Βάλε τα γυαλιά σου, Περικλή, γιατί χωρίς αυτά δε βλέπεις τί κάνεις!...

Βρήκαμε ένα παγκάκι και καθήσαμε φρόνιμα φρόνιμα αλλά στο τέλος διαπιστώσαμε πως ήταν φρεσκοδοκιμμένο!...

Δε μου λές, Λεάνδρε, για τα δικά σου πόδια ήρθαμε στα ιματικά λουτρά, ή για τα πόδια της δεσποινίδος;

Το Φρού, η πρωτεύουσα της Κάσου.

ΚΑΡΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΚΑΣΟΣ

Ας αρχίσουμε την περιοδεία μας στα Δωδεκάνησα από τα δυο νοτιότερα νησιά, την Κάσο και την Κάρπαθο, που βρίσκονται κοντά στην Κρήτη, όπως λέει και το τραγούδι:

«Η Κάρπαθος κι' η Κάσος
κι' οι δυο κοντά στην Κρήτη,
μερόνυχτα άγναντεύουν
κι' οι δυο τον Ψηλορείτη».

Τα περιβάλλει και τα δυο το φουρτουνιασμένο Καρπάθιο πέλαγος, που απλώνεται μεταξύ της Κρήτης και Δωδεκανήσου. Τα άφριμένα κύματα δε λείπουν ποτέ από την ανεμόδαρη αυτή θάλασσα. Γι' αυτό και οι αρχαίοι έλεγαν πως ο Άπόλλωνας κληνγούσε στο Καρπάθιο πέλαγος τα κατάρματα πρὸς αὐτόν, δηλαδή τα άφριμένα κύματα.

Αν και τα δυο νησιά βρίσκονται το ένα κοντά στο άλλο, κυνηγητή ωστόσο είναι η αντίθεση μεταξύ τους. Η Κάρπαθος —νησί της όμορφιάς και του ειδυλλίου— ξεπροβάλλει μέσα από τη φουρτουνιασμένη θάλασσα με τα κατάρματα ψηλά θανά της —το Καλδολίμο ξεπερνάει τα 1200 μέτρα— με τους πλούσιους κάμπους της, γεμάτους έλιές, αμπέλια, δέντρα με κάθε λογής φρούτα, όπου το πράσινο εναλλάσσεται σε όλες τις άποχρώσεις του. Αντίθετα η Κάσος είναι ένα πετρώδη, πολύ μικρότερο από την Κάρπαθο, που η σιλουέτα του προβάλλει επιβλητική με τα βραχώδη της ανάμεσα σε άλλα μικρά νησάκια. Μόνο στις πλαγιές που κατεβαίνουν χειμαρρό, σε απότομες χαράδρες, η γή προσνίζει και έρσκει κανείς και καλλιγμένους τόπους.

Η φύση του εδάφους προσδίδει και τις άσυχολές των κατοίκων τους. Οι Καρπάθιοι είναι περισσότεροι γεωργοί και τεχνίτες. Φημίζονται άκόμα για την άγνη τους στα γράμματα. Κι' απ' το νησί αυτό έχουν βγεί σπουδαίοι επιστήμονες, που τιμήσαν τη Δωδεκάνησο και την Ελλάδα. Η άγονος γή της Κάσου έσπρωξε τους κατοίκους της στη θάλασσα. Λίγο πριν από την Έπανάστασι του 1821 η Κάσος είχε 700 έμπορικά πλοία, που γυρίζαν σε όλες τις θάλασσες κι' έφερναν χρήμα στο νησί που ήταν τότε από τα πλουσιότερα του Αιγαίου. Ο πληθυσμός του πληθύνει στα προεπαναστατικά χρόνια τις 8000, ενώ σήμερα μόλις ξεπερνάει τους 1500. 'Αλλ' η ναυτική παράδοση συνεχίζεται και τώρα. Οι Κάσιοι είναι στην πρώτη γραμμή των πειρατών των Έλλνων εφοπλιστών. Τα πλοία του Ρεθύμνη, του Κουλουκουδής και των άλλων Κασίων διασχίζουν όλες τις θάλασσες του κόσμου.

Η τωρινή πρωτεύουσα της Κάσου, το Φρού (από το Όρρις) χτιστηκε πριν από έκατό χρόνια, στο λιμανάκι της Μπούκας, όταν ήλυσσε ο Αιγαίο από τους πειρατές. 'Ως τότε πρωτεύουσα της ήταν η Άγια Μαρία, που βρίσκεται στο έσωτερο του νησιού. Το Φρού είναι μία χαριτωμένη και γραφική πολιτεία με άσπρες νησιώτικες οικοδομές. Άρχοντικός και ιδιότυπος είναι ο έσωτερικός στολισμός των σπιτιών. Ιδίως των πλουσίων κατασκευάζονται. Φημίζονται ακόμα ήταν οι γυναίκες του νησιού για την όμορφιά τους και για τα διαμαντικά και τα χρυσά στολίδια που φορούσαν με την άραια τοπική φορεσιά.

Όπως οι περισσότεροι νησιώτες και οι κάτοικοι της Κάσου είναι λίγο πολύ ποιητές, με φαντασία, με λεπτό και έρωτικό πνεύμα, που θυμίζει Ζακυνθινούς και Ίθακησιους. Έκράτησαν την έλληνική παράδοσι, ανέμελα στη μακραίωνη ιστορία της Κάσου, παρ' όλους τους κατακτητές και τις καταστροφές που αντίμετωπισε το πολυτάσθιο νησί. Στην Έπανάστασι του 21, πριν από τ' άλλα νησιά, ξεσηκώθηκαν η Κρήτη και η Κάσος. Τα 700 κασιώτικα πλοία έγιναν πολεμικά και με το θρυλικό Δωδεκανητικό ναύαρχο Θωμά Κανταριτζή πρόσφεραν άνεκτιμητες υπηρεσίες στον Άγωνα.

Το 1824 η Κάσος, όπως και τα Ψαρά, έγιναν δλοκατούμα από την έπιδρομή του αλγεριτικού στόλου. Ήταν η τρίτη φορά που έρημωόταν η Κάσος. Τις άλλες δυο είχε έρημωθεί στα χρόνια της φραγκοκρατίας από τους πολέμους και τους κούρσους. Και πάλι όμως υπήρξε, μετά την Έπανάστασι, με έσπρωξη από την τέφρα της, το ναυτικό και έμπορικό δαιμόνιο των Κασίων θριάμβευσε και θριαμβεύει και τώρα με τους έγκρατους νησιώτες στο έξωτερο κατόικισμα.

Δυστυχώς οι πλούσιες παροικίες των Κασίων, του Σουζέ και της Αιγύπτου, υπέστησαν τελευταία μεγάλη δοκιμασία. Εύτυχως παραμένουν άκαμειες οι παροικίες της Αμερικής.

Περιοδεία στα Δωδεκάνησα

Τα νησιά της Κάσου είναι λίγα πολύ ποιητές, με φαντασία, με λεπτό και έρωτικό πνεύμα, που θυμίζει Ζακυνθινούς και Ίθακησιους. Έκράτησαν την έλληνική παράδοσι, ανέμελα στη μακραίωνη ιστορία της Κάσου, παρ' όλους τους κατακτητές και τις καταστροφές που αντίμετωπισε το πολυτάσθιο νησί. Στην Έπανάστασι του 21, πριν από τ' άλλα νησιά, ξεσηκώθηκαν η Κρήτη και η Κάσος. Τα 700 κασιώτικα πλοία έγιναν πολεμικά και με το θρυλικό Δωδεκανητικό ναύαρχο Θωμά Κανταριτζή πρόσφεραν άνεκτιμητες υπηρεσίες στον Άγωνα.

Το 1824 η Κάσος, όπως και τα Ψαρά, έγιναν δλοκατούμα από την έπιδρομή του αλγεριτικού στόλου. Ήταν η τρίτη φορά που έρημωόταν η Κάσος. Τις άλλες δυο είχε έρημωθεί στα χρόνια της φραγκοκρατίας από τους πολέμους και τους κούρσους. Και πάλι όμως υπήρξε, μετά την Έπανάστασι, με έσπρωξη από την τέφρα της, το ναυτικό και έμπορικό δαιμόνιο των Κασίων θριάμβευσε και θριαμβεύει και τώρα με τους έγκρατους νησιώτες στο έξωτερο κατόικισμα.

Δυστυχώς οι πλούσιες παροικίες των Κασίων, του Σουζέ και της Αιγύπτου, υπέστησαν τελευταία μεγάλη δοκιμασία. Εύτυχως παραμένουν άκαμειες οι παροικίες της Αμερικής.

Απ' τις έξοχες της Κάσου, τις εκκλησίες και τα μοναστήρια θ' αναφέρουμε τον Άη-Γιώργη στις Χανδίες. Είναι το μεγάλο θρησκευτικό προσκύνημα για τους Κασίους, άφιερωμένο στον προστάτη άγιο, που γιατρεύει τους άρρωστους και προστατεύει τους ναυτικούς. Η παράδοση αναφέρει πως κάποτε οι παρπάδες βέλησαν να κούρσινουν το μοναστήρι. 'Αλλά όταν ανέβηκαν στο βουνό και το πλησίασαν, είδαν ένα πλώριο Άη-Γιώργη καθέλωμα και τους πρόλην στο κνήμι. Και τόσο φοβήθηκαν, που από τότε δεν ξανατόλμησαν κούρσισι να πλησιάσουν το μοναστήρι.

Το μοναστήρι στις Χανδίες συνδέθηκε και με την πρόσφατη ιστορία μας. Σ' αυτό ανέβηκαν ο Βενιζέλος και οι αξιωματικοί, μετά το κίνημα του 1935, όταν έφτασαν με τον Αλέξανδρο στον όριο του Αδριατικού, φεύγοντας από την Κρήτη. Όταν μαθεύτηκε η άφιξη του Βενιζέλου στην Κάσο, όλα τα χωριά

έτρεξαν στο μοναστήρι να ίδουν το μεγάλο Έλληνα πολιτικό. Τα σπίαση σημασιολογήθηκαν με έλληνικές σημαίες και οι φασιότες είδαν έκπληκτοι όλες αυτές τις πατριωτικές έκδηλώσεις στο Ιταλοκρατούμενο νησί!

Αλλά σε πατριωτικές έκδηλώσεις και έλληνικά αισθήματα δεν ύστερησε και η Κάρπαθος. Καθολική ύπρηξε η αντίστασι των κατοίκων της την εποχή του Ιταλικού φασισμού. Οι διαγωμοί του Ιταλού κατακτητού, που είχε πάρει την Κάρπαθο από τους Τούρκους το 1912, έναθηκαν περισσότερα στο διάστημα του τελευταίου πολέμου. Ο Μητροπολίτης και οι πρόγοντες του νησιού, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και έερίστηκαν σε Ιταλικά και γερμανικά στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Και οι διαγωμοί συνεχίστηκαν ως τον Οκτώβριο του 1944, όποτε οι Καρπάθιοι ξεσηκώθηκαν, έπιασαν αιχμάλωτη δλοκήλη την Ιταλική φρουρά —άξιωματικούς και στρατιώτες— και κήρυξαν την ένωσι με την Ελλάδα.

Οι Άγγλοι της Μέσης Ανατολής, σαν το έμαθαν, έφτασαν με άεροπλάνο και πολεμικά στις 17 Οκτωβρίου. Και από τότε το όρατο αυτό νησί του νοτίου Αιγαίου, έλευθεροπία, ένωθηκε και τυπικά με την Ελλάδα λίγο αργότερα, μαζί με τα άλλα Δωδεκάνησα.

Το σημαντικότερο και το άσφαλεστερο από τα φυσικά λιμάνια της Κάρπαθος είναι τα Πηγάδια, όπου βρίσκονται και η πρωτεύουσα του νησιού. Παλαιότερα πρωτεύουσα ήταν το Άπери στο έσωτερο, για το φόβο των πειρατών, όπου εξακολούθησε να παραμένει ο μητροπολιτικός Καρπάθιος λίγος αργότερα, μαζί με τα άλλα Δωδεκάνησα.

Το σημαντικότερο και το άσφαλεστερο από τα φυσικά λιμάνια της Κάρπαθος είναι τα Πηγάδια, όπου βρίσκονται και η πρωτεύουσα του νησιού. Παλαιότερα πρωτεύουσα ήταν το Άπери στο έσωτερο, για το φόβο των πειρατών, όπου εξακολούθησε να παραμένει ο μητροπολιτικός Καρπάθιος λίγος αργότερα, μαζί με τα άλλα Δωδεκάνησα.

Η φύση έχει στολίσει την Κάρπαθο με πλούσιες όμορφιες. Με όλα τα σπίαση, που εναλλάσσονται σε όλα τα χρώματα του πράσινου και που τη συμπληρώνουν οι χιλιές άποχρώσεις, που παίρνουν τα βουνά και τις γιάλια του νησιού στο πέρασμα της ημέρας. Γεμάτα ποιησι και γραφισμοί είναι όλα τα χωριά του έκδοτη της Κάρπαθος. Από την έσωτερική της πρωτεύουσα, το Άπери, χτισμένο σ' ένα ειδυλλιακό λοφο με δέντρα και περβόλια, ως το ψηλό, τερό από τα χωριά της, τον Όλυμπο ή τον Έλμπο, όπως τον λένε οι Καρπάθιοι, που βρίσκεται με τ' άσπρα σπιτάκια του και τους μύλους του, άπάνω σ' ένα ψηλό βουνό με άποτομους θράχους και άβυσσας.

ους γκρεμούς, κάτω από τους οποίους απλώνεται το Λυδικό πέλαγος. Λες και το χωριό αυτό, το σαρφαλωμένο στις ψηλές βράχες με την άπέρανη θέα, το έχουν χτίσει άετοι κι' όχι άνθρωποι.

Αλλά και το έσωτερο των σπιτιών της Κάρπαθος το χαρακτηρίζει πάσπρα, καλαισθησία και όμορφιά. Πλούσια είναι η έυλογλυπτική διακόσμηση στα άρχοντόσπιτα και φημίζονται στα έργοχειρα των γυναικών σε ύφαντα και κεντήματα, που συμπληρώνουν το στολισμό του σπιτιού. Σπουδαία ακόμη είναι και η άσπγραφία του νησιού. Τα τοπικά τραγούδια, οι φορεσιές και τα έθιμα των Καρπαθίων. Ο πρώτοτοκος της οικογενείας, ο κανακάρης, ή αν είναι κορίτσι η κανακάρια, κληρονομούν όλη την παρουσία της οικογενείας. Και συνθέως οι κανακάρηδες παίρνουν τις κανακάρες και δημιουργείται έτσι ένα είδος τοπικής άριστοκρατίας. Το έθιμο αυτό διατηρείται ακόμα σε πείσιμα όλων των κληρονομικών δικαίων!

Ένα άλλο περίεργο έθιμο είναι της πρωτογαγιάς. Όλοι πρέπει να σηκωθούν έπρωτο φέξη ο ήλιος και άγνανθισι ο γιάρος και να ξεχυθούν στους άγρους. Αν δεν γίνει αυτό, θα... νυστάσουν όλο το καλοκαίρι... Και το έθιμο αυτό το τηρούσαν ως τελευταία όλοι οι κάτοικοι, όποτε έφτασε η Κάρπαθος πρωτοκαγιά, άκοιούθησα κι' έγώ το τοπικό έθιμο. Κι' όμολογώ πως άποζημιώσκα πλούσια άντακρύζοντας τις όμορφιες του νησιού στο πρώτο του έσπιαση, όταν οι πρώτες άχτιδες του ήλιου φωτίαν την πλούσια γή, στην όποια, κατά τη μυθολογία, είχαν γεννηθεί οι Τίτάνες και ο Ποσειδάνας ήταν ο πρώτος βασιλιάς της...

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΤΩ ΤΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ

Τα τσιμπούκια ξανάγιναν της μόδας στην Άγγλία, ύστερα από την άνακοίνωσι του Βασιλικού Ιατρικού Κολλεγίου, ότι είναι άγνότερο βλαβερό στην υγεία από τα τσιγάρα. Άκόμα και πολλές Άγγλίδες καπνίζουν τώρα τσιμπούκι.

Το τσιμπούκι ύπηρξε άνάθεμα ό άναγιμένος σύντροφος διαφόρων συγγενών. Ο γνωστός μυθιστοριογράφος Ζωζέ Σμενόν έχει μία συλλογή από 66 τσιμπούκια, που τα χρησιμοποιεί, διαδοχικά, με τη σειρά. Ήταν φυσικό, λοιπόν, να μας παρουσιάσει και τον ήρωα των άστυνομικών μυθιστορημάτων του, τον περίφημο Μαίχαρε, να διαπιστώσει διάφορα μυθιστορητικά έγκλήματα, καπνίζοντας το τσιμπούκι του!

Τα' ωραιότερα έρωτικά γραμμάτια

ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΤΕΜΚΙΝ

Η μεγάλη Αικατερίνη της Ρωσίας είχε αναρίθμητες περιπέτειες, αλλά ελάχιστοι από τους άνδρες που την αγαπούσαν ήταν τόσο όμορφοι όσο ο Ποτέμκιν. Και το μεγαλύτερο από αυτά αν όχι το μοναδικό ήταν εκείνο που της ενέπνευσε ο Ποτέμκιν. Το εβδμήλιο τους θα μπορούσε να παραβληθεί με έναν ποταμό λιαδάς. Ορμητικό και ασυνκράτητο, τους γέμισε από πάθος και τους άφησε πάντοτε αγόρτσους και διωαμένους. Τα γραμμάτια της Μεγάλης Αικατερίνης, που δημοσιεύουμε καλύτερα δείχνουν την ένταση αυτού του κολλασμένου πάθους.

«Αγαπημένε μου, θα φαντάσθηκες ίσως πως δε θα σου γράφαω σήμερα. 'Αλλ' έκανεσ πάλι λάθος. Σηκώθηκα από τις πέντε, για να πείσω τον εαυτό μου πως δεν έπρεπε να σου γράψω. Τώρα είναι έφτα κι' έχω πάρει την απόφαση μου. Θα σου γράψω.

«Για να σου πω όλη την αλήθεια — και πρέπει να με πιστέψης — δεν σ' αγαπάω και δε θέλω να σε ξαναβώ. Δε θα με πιστέψης, χαρά μου, αλλά δε μπορώ πια να σε υποφέρω... 'Εδώσα τη ρητή διαταγή σ' όλο μου το σώμα, και και στις πιο μικρές τρίχες των μαλλιών μου, να μη φανερώσουν στα μάτια σου ούτε το πιο μικρό σημάδι αγάπης. 'Εκείνα την αγάπη μου κάτω από δέκα ούρτες. Πνίγεται, θεραιναστανέται και καίει από την αγάπη μου. Το φαντάζεσαι εσύ, που είσαι τόσο λογικός, πως μπορεί κανείς να κλείσει τόσο τρέλλα μέσα του;... 'Ενας χείμαρρος από αγάπη λείπει ξεχύνεται από το μουλό μου... Σ' τ' αλήθεια, δεν μπορώ να καταλάβω πως μπορείς να υποφέρεις μια γυναίκα με τόσο ασυνάρτητες ιδέες! 'Ω, κύριε Ποτέμκιν, με ποιά θαύμα καταφέρεις να μου σολέψης το μουλό, που, ως γι' αυτό, όλοι οι άνθρωποι το θεωρούσαν σαν ένα από τα καλύτερα της Εορώπης; 'Αλλ' είναι καιρός να λυγίκευθώ. Ποιά ντροπή! Ποιά αμαρτία! 'Η Αικατερίνη 2α να έχη παραβώ σ' αυτό το τρέλλο πάθος! 'Εθ' κάμης τον αγαπημένο σου να σ' αφήσει με την τρέλλα σου, σκέφτομαι.

«Ξαναλέω αδιάκοπα αυτές τις λέξεις στον εαυτό μου. Μόνον αυτές θα μπορέσουν ίσως να με κάμουν να λογικεύθω... Σκέψου, λοιπόν, πόσο μεγάλη είναι η επιρροή που άσπασε πάνω μου! 'Αλλ' αρκείται! Νομίζω πως θα γελώ για τα όσα σου γράφαω. 'Εγώ, λοιπόν, άμυαλο μένος, όπου κατοικήει ο ήρωας μου. 'Ελπίζω πως δε θα τον θρύνει εκεί και πως θα μου το ξαναφέρουν, για να το πετάσω στη φωτιά. 'Ο μικρός μου Γκρίτσα (είναι το μικρό όνομα του Ποτέμκιν) δε θα διαδίδει αυτές τις γραμμές, που είναι γεμάτες από τρέλλα κι' όπου, ωστόσο, υπάρχει τόση αγάπη! Θα ήταν καλύτερο να τις άνοιξη για πάντα. Χαίρε γκισούρη, Μοσχούτη, κοζάκε, Τάρταρε... Χαίρε αγγέλε μου!»

Και σ' ένα άλλο γράμμα της του γράφει:

«Αγαπημένε μου, κολληστέρα, «Μόλις σηκώθηκες γέτασα τον καγκελάριο πρίγκιπα Γκαλιτζίνα να μου φέρη τα παρσάμια, που προορίζω για το στρατηγό Ποτέμκιν.

Θα του τα καρφώσω η ίδια στο στήθος του μετά η λειτουργία. Μήπως τον ξέρεις; Είναι όμορφος και τόσο έξυπνος. Και μ' αγαπάει και τον αγαπάω. Θα ήταν δύσκολο να τη γίνεις ποιος από τους δύο μας αγαπάει τον άλλον περισσότερο. Χαίρε, αγάπη μου. Θέλω να είσαι χαρούμενος σήμερα. 'Εγώ είμαι πολύ χαρούμενη κι' η εικόνα σου δεν μ' αφήνει ούτε στιγμή... Μικρό μου περιτράκι, σ' αγαπάω πολύ. 'Όταν βρίσκωμαι κοντά σου, ξεχνάω τον κόσμο ολόκληρο. Ποτέ δεν ήμουν τόσο ευτυχισμένη όσο τώρα... Θα ήθελα να σου πω πόσο σ' αγαπάω, μικρό μου Γκρίτσα. 'Αλλά το αλφάβητο είναι μικρό και τα γράμματα λιγούτα... Σο' είπα πως σ' αγαπάω; 'Οχι... Δεν σ' αγαπάω γκισούρη, Μοσχούτη, κοζάκε, Τάρταρε... Χαίρε αγγέλε μου!»

ΤΗΣ ΝΙΝΟΝ ΝΤΕ ΛΑΝΚΛΟ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΑΡΚΗΣΙΟ ΝΤΕ ΒΙΛΛΑΡΕΣ

Η περίφημη Νινόν ντε Λανκλό ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά αναρίθμητες φορές. 'Ο πρώτος της φίλος ήταν ο ναύαρχος ντε Κολινύ και ο τελευταίος, όταν πια είχε γιορτάσει τα 80 της χρόνια, ο αδελφός Γκεντουαγιέ. Στο μεταξύ, όλοι οι μεγάλοι άνδρες της εποχής της, ο καρδινάλιος ντε Ρισελιέ, ο δούκας ντε Μπρανκά, ο στρατάρχης ντε Ναβόγι, ο μεγάλος Κοντέ, ο μαρκήσιος ντε Σεβίνιε, ο αστρονόμος Ουγκέν, όλοι και τόσο άλλοι είχαν γιορτάσει τη φλόγα των φιλιών της. Η καταπληκτική αυτή γυναίκα ήταν πάντοτε νέα στο σώμα και στην καρδιά. Να ένα γράμμα της στον αστρονόμο μαρκήσιο ντε Βιλλάρε, που τη ζήλευε τόσο πολύ, ώστε πληρώνε τα ανήψια του για να κρυβώνται κάτω από το κρεβάτι της και να την κατασκοπεύουν:

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΑΡΟ «ΒΓΑΖΗ» ΤΗΝ ΤΡΟΦΗ ΤΟΥ

Οι άσημαντες και οι σοβαρές περιπτώσεις

ΤΑ περισσότερα μαρρά συμβαίνει να κάμουν κάποτε έμετο. Κι' αυτό μπορεί ν' άνησυχήσει μια πρωτόπειρη μητέρα.

Το δίλημμα που την άπασχολεί τότε είναι το έξης: Δε θέλει βέβαια, να τρέψη στο γαστρί χωρίς λόγο. 'Αλλ' ούτε και να παραμελήσει κάτι σοβαρό ίσως.

Λοιπόν, το φρόνιμο είναι να ζητάη πάντα τη συμβουλή του γιάτροου — και γρήγορα μάλιστα — αν το παιδί κάμνη έμετο έπειτα από δυο ή περισσότερους θηλασμούς, αν έχη διάρροια και πυρετό. 'Υπό τις συνθήκες αυτές, μπορεί να είναι πολύ σοβαρός ο έμετός και δεν επιτρέπεται αναβολή.

«Πόσο δίκιο έχεις, αγαπητέ μου Βιλλάρε, να πιστεύης ότι η καρδιά μου είναι το ίδιο παράλογη όσο κι' η δική σου! 'Όποιος αγαπάει με τρόπο διαφορετικό από το δικό μας δεν έξέρει τί είναι αγάπη... Είμαι έτοιμη να κάω σε κάθε στιγμή όλες τις απειρεκτίμες, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό. 'Ισως σταματήση μου μπροστά σ' εκείνες, που θα μπορούσαν να σε θλάσουν, αγαπημένε μου. 'Αλλά για τόν εαυτό μου δεν νοιάζομαι καθόλου... Κάθε μέρα νομίζω πως σ' αγαπάω χίλιες φορές περισσότερο από την προηγούμενη».

Κι' έπειτα από λίγον καιρό:

«Δεν έχω παράπονο. Τα γράμματά σου έρχονται το ένα έπειτα από το άλλο... 'Αλλ' αν, έπειτα από ένα σου γράμμα, σ' έβλεπα, ξαφνικά, μπροστά μου, νομίζω πως θα τρελαινόμουν από τη χαρά μου... 'Ω, αγαπημένε μου, μην άρνησης να με κάμης να τρελλασθώ! Να τι ζητάει από σένα η μικρή σου Νινόν».

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΙΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΗ ΚΟΡΙΖΑΝΔΗ (ΚΟ- ΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΓΚΙΣ)

«Χαρά μου, ζωή μου, ψυχή μου, καλέ μου αγγέλε. Είμαι ντυμένος στα μαύρα, γιατί, από τη στιγμή που έφυγα από κοντά σου, μου έλειψε κάθε χαρά... 'Η αγάπη μου για σένα μου φέρνει πυρετό, μ' άδυνατίζει, με κάνει τρελλό. 'Ω, αν μπορούσες να δής μέσα στην ψυχή μου, θα έβλεπες μόνο την εικόνα σου... Λατρεύω μου Κοριζάνδη, σου στέλλω τόσα φίλια, όσες είναι οι σφαίρες, που οι στρατιώτες μου ρίχνουν πάνω σ' αυτός τους καταραμένους καθολικούς. Χαίρε, αγγέλε μου, πρώτα και μοναδική αγάπη μου... Θα περιμένω ίσως να σου πω πως είσαι κι' η τελευταία. 'Αλλ' είναι αραγε ανάγκη; Μήπως δεν ξέρεις πως, άμα μου λείψης, θα πεθάνω;» (Είναι περιττό ίσως να σημειώσωμε

«Αντίθετα, δεν έχει καμιά σημασία το λίγο γάλα που βγάζει το μαρρό έπειτα από ένα θηλασμό — συχνά μαζί με ρέψιμο. Αυτό σημαίνει συνήθως ότι έφαγε πάρα πολύ ή πολύ γρήγορα. Το πιθανώτερο μάλιστα από τα δυο είναι το δεύτερο — γιατί, αντίθετα απ' ό τι πιστεύεται συνήθως, σπάνια το μαρρό τρέει περισσότερο απ' όσο έχει ανάγκη. Προστού λοιπόν ελαττώσεις την ποσότητα της τροφής που του δίνεις, δοκιμάστε να το ταΐσετε πιο σιγά.

«Εξ άλλου, πρέπει να το βοηθήσει να ρεφτή μια — δυο φορές κατά το διάστημα του θηλασμού κι' άλλη μια στο τέλος του, για να βγάλη τον άερα που έχει καταπιη μαζί με το γάλα. Μη το γυπάζει όμως δυνατά στην πλάτη, όπως κάνουν μερικές μητέρες. Αυτό μπορεί να του φέρη άπειναγίας έμετο.

Κρατάτε το λοιπόν ελαφρά γυμμένο πάνω στον άμο σας και τριβέτε απαλά την πλάτη του, άνάμεσα στους ώμους και στη μέση του. 'Ετσι θα ρεφτή πιο εύκολα και θ' άνακουφιστή.

Τα παιδιά που τρέφονται με μητρικό γάλα, άσθενούν και κάμουν έμετο, καταπίνοντας ένα στήθος άδειανό. Καταπίνουν άερα απ' τη γάλα. Στά μαρρά που παίρνουν έμετο γάλα, ο έμετός από ρέψιμο μπορεί να άφείλεται σε διάφορες αιτίες. Μπορεί π.χ. να μην κρατάη η μητέρα άρεκατά γυμμένο το μπιμπερόν σ' όλο το διάστημα του θηλασμού, όποτε άδειάζει το θηλάστρο από γάλα και άφίνει να περάση άερας μέσα στο στόμα του μαρρού. 'Αλλοτε πάλι, είναι πολύ μικρή ή βουλωμένη η τρύπα του θηλάστρου κι' έτσι δε μπορεί να βγη το γάλα.

Μια μορφή έμετού, ιδιαίτερα άνη-

«Το Κουανοπώναν βασίλειος της Γαλλίας είχε αναρίθμητες φίλες, πριν και μετά την άμορφη Κοριζάνδη»).

ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΑΣ ΝΤ' ΕΠΙΝΑΙ

Η Λουίζα ντε λά Λιέ ντ' 'Επιναι αγαπήσε πρώτα τόν άντρα της. Του γράφει το Μάρτιο του 1746:

«Πώς, φίλε μου, άγγέλε μου, έφυγες; Κατάφερες να φύγης από μένα για έξη μήνες; Δε θα μπορούσω ν' άνθξω ποτέ σ' αυτό το χωριμό. Μου λείπεις μόνο από τέσσερις ώρες κι' η ζωή μου έγινε άδότηρη.

«'Ω τρυφερό μου φίλε, θα με συχωρέσης αν καταρσασθώ την αίτια, που μ' έμποδισε να σ' άκολουθήσω; 'Υποχώρησα πολύ εύκολα στους φθόους της μητέρας μου. Τι σημασία έχει το ότι είμαι έγκυος; Μιά έγκυος τριών μηνών μπορεί να ταξιδεύη... Θα περνώ τις ημέρες μου γράφοντας σου και θ' άφιερώνω τις νύχτες μου στο να σε σκέφτομαι...»

«Αλλά, τρία χρόνια άργότερα, είχε ξεχάσει τόν άνδρα της για τόν ήθοσιο Φρανκίγνι. Γράφει στον τελευταίο, που είχε έρθη στην άνάγκη να λείψη για λίγο από κοντά της, όπως άλλότε ο άντρας της:

«Νομίζεις ίσως πως λείπεις. 'Αλλό κανείς λάθος, αγαπητέ φίλε. Δεν έλειψες ούτε μία στιγμή από κοντά μου. Σέ έβλεπα παντού και σε αίσθανόμαι κοντά μου. Το χέρι σου σφιγγει το δικό μου κι' η καρδιά μου φτερουγίζει από χαρά... Πού είσαι τώρα; Τι κάνεις; Με συλλογίζεσαι όπως έγω; Διάβασες στα μάτια μου τη λύπη μου, όταν μ' άποχαρήτησες; 'Εμένα μου φάνηκε πως μόλις κατάφερες να άνακτήσης τα δάκρυά σου... 'Α, αγαπητέ μου Φρανκίγνι, δώσε μου άρε σου. Θέλω να μου περιγράψης το δωμάτιό σου, το σπίτι όπου μένεις κι' όλα τα μέρη όπου μπορεί να πηγαίνω. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι μου είναι άδύνατο να ζήσω έστω και μία στιγμή χωρίς να σε σκέφτομαι;... 'Αν ήξερες σε πόση λύπη με ρίχνει η άπουσία σου! Το να μου γράφης τακτικά είναι η μικρότερη παρηγοριά που μπορείς να μου δώσης. Είναι σκληρό να μου την άρνησαι... Το ταξίδι σου θα κρατήση πολύ άκόμμη; 'Αν ήξερες πόσο έπιθυμώ να έρισκόμουν κοντά μου! 'Εχω τόσα πράγματα να σου πω! Και δεν μπορώ να σου τα γράψω όλα...»

Η Λουίζα ντ' 'Επιναι έγινε άργότερα η φίλη του Ρουσσώ, του Γκριμ και πολλών άλλων. 'Αλλ' είχε, όπως φαίνεται, άλλους, πώς είναι κοινό σ' όλους τους τεμμένους, άνδρες και γυναίκες — να έβλεπε κάθε καινούργιο αίσθημα της σαν το πρώτο και το μοναδικό.

«Αντίθετα, δεν έχει καμιά σημασία το λίγο γάλα που βγάζει το μαρρό έπειτα από ένα θηλασμό — συχνά μαζί με ρέψιμο. Αυτό σημαίνει συνήθως ότι έφαγε πάρα πολύ ή πολύ γρήγορα. Το πιθανώτερο μάλιστα από τα δυο είναι το δεύτερο — γιατί, αντίθετα απ' ό τι πιστεύεται συνήθως, σπάνια το μαρρό τρέει περισσότερο απ' όσο έχει ανάγκη. Προστού λοιπόν ελαττώσεις την ποσότητα της τροφής που του δίνεις, δοκιμάστε να το ταΐσετε πιο σιγά.

«Εξ άλλου, πρέπει να το βοηθήσει να ρεφτή μια — δυο φορές κατά το διάστημα του θηλασμού κι' άλλη μια στο τέλος του, για να βγάλη τον άερα που έχει καταπιη μαζί με το γάλα. Μη το γυπάζει όμως δυνατά στην πλάτη, όπως κάνουν μερικές μητέρες. Αυτό μπορεί να του φέρη άπειναγίας έμετο.

Κρατάτε το λοιπόν ελαφρά γυμμένο πάνω στον άμο σας και τριβέτε απαλά την πλάτη του, άνάμεσα στους ώμους και στη μέση του. 'Ετσι θα ρεφτή πιο εύκολα και θ' άνακουφιστή.

Τα παιδιά που τρέφονται με μητρικό γάλα, άσθενούν και κάμουν έμετο, καταπίνοντας ένα στήθος άδειανό. Καταπίνουν άερα απ' τη γάλα. Στά μαρρά που παίρνουν έμετο γάλα, ο έμετός από ρέψιμο μπορεί να άφείλεται σε διάφορες αιτίες. Μπορεί π.χ. να μην κρατάη η μητέρα άρεκατά γυμμένο το μπιμπερόν σ' όλο το διάστημα του θηλασμού, όποτε άδειάζει το θηλάστρο από γάλα και άφίνει να περάση άερας μέσα στο στόμα του μαρρού. 'Αλλοτε πάλι, είναι πολύ μικρή ή βουλωμένη η τρύπα του θηλάστρου κι' έτσι δε μπορεί να βγη το γάλα.

Μια μορφή έμετού, ιδιαίτερα άνη-

ΠΛΗΘΥΝΟΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία άμορφη κοπέλλα δέκα όχτω χρόνων, η Νιόδη Μάκετα, μαζί με δύο νεαρούς φίλους της, τόν Θέμη Ρισλή και τόν 'Αλέξανδρο Σάντη άγαπούν με πάθος τη μουσική και αποτελούν το 'Νεανικό τριό. 'Αθηνά, που δίνει με μεγάλη έπιτυχία την πρώτη συναυλία του. 'Η Νιόδη παίζει πιάνο, ο Θέμης βιολί κι' ο 'Αλέξανδρος βιολοντσέλλο. 'Ανάμεσα σ' εκείνους που σπεύδουν να τους συγχαρούν, είναι κι' ο Πέτερ Χάουζερ, ένας διευθυντής όρχήστρας από τη Βιέννη, που δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το τριό τους και καλεί για την άλλη μέρα τη Νιόδη στο ξενοδοχείο του. 'Η νέα άρχίζει να παίρνη μαθήματα από τόν Χάουζερ, που της προτείνει να πάη μαζί του στη Βιέννη ως φιλενάδα του, παρά τις άρνήσεις της, έξαικολούθως τις επιθέσεις του. 'Ο Θέμης εργάζεται σ' ένα ύποπτο κέντρο, που ο διευθυντής του προτείνει στο νέο να γίνη συμπαικτέρος. Φυσικά δεν θέλεται, αλλά έξαικολούθως να εργάζεται, για να δίνη χρήματα στη Νιόδη, για τα μαθήματά της. Μία ημέρα, η νέα συναντάει στου Χάουζερ, μία καινούργια μαθήτρια με μοιραίο ύφος...

Δεν ήταν σαφείς οι σκέψεις της. Κι' όμως, σαν κάτι να της έλεγε πως η άγνωστη αυτή πιανίστα... σέ μία συναυλία, έ; η Νιόδη, για τα μαθήματά της. Μία ημέρα, η νέα συναντάει στου Χάουζερ, μία καινούργια μαθήτρια με μοιραίο ύφος...

Εκείνο το άπόγευμα πήγε όπως πάντα, κάπως φοδισμένη, με κάποια άγωνία. Δεν το ήθελε κι' αυτή, κι' όμως ένοιωθε πάντα μία ελαφρά άγωνία πριν από κάθε μάθημα. 'Ο μαέστρος ήταν μόνος, φαίνεται στο σπίτι εκείνο το άπόγευμα. Της άνοιξε ο ίδιος, της έδειξε να περσάη άμέσως στο σαλόνι.

Το μάθημα άρχισε όπως πάντα τυπικά. 'Εκείνο όμως ποίκαιε έντύπως της Νιόδης, ήταν, πως πάνω σέ μία ψάθινη πολυθρόνα, βρισκόταν μία γυναίκα: Μία ώραία γυνή μέρτα, γκριζά προς το άσπμη, πολύ ώραία, αλλά που δεν είχε κανένα λόγο να φιγουράρει άπάνω στην πολυθρόνα. 'Ο Χάουζερ ήταν πιο θερμός από τις τελευταίες φορές, τα βρήκε όλα ώραία. 'Η Νιόδη πετούσε στα σύννεφα. 'Ενας καλός λόγος δικός του, σά να της άνοιγε τόν παρόδεισο. 'Ενας καλός του λόγος ήταν σαν ένα δίπλωμα, σά μία ύπογραφή για την έπιτυχία της.

«Όταν τέλειωσε το μάθημα σηκώθηκε χαρούμενη.

— Λέτε να πάω καλά; τόν ρώτησε με θάρρος, σίγουρη.

«Ο καιρός του διαγωνισμού κοντούγανε κι' άφου τι είχε βρή όλα καλά σήμερα, ο δάσκαλος, είχε έλπίδες.

«Εκείνος της χαμογέλασε πίσω από τα γυαλιά του. Το συνθισμένο του χαμόγελο: σά μάτια και στο μισό στόμα. 'Επειτα, χωρίς να της άπαντήση, λές και δεν είχε άκούσει την έρώτησή της, πήγε στην πολυθρόνα, σήκωσε τη

γούνα, τη χείδεψε στα χέρια του. — 'Οραίο πράγμα, έ; ψιθύρισε, σαν να μιλούσε μοναχός του. — 'Οραίο! Έκανε εύγενικά η κοπέλλα.

Δεν ήξερε γιατί της την έδειχνε και το βρήκε φυσικό να πη από εύγενία ότι της άρεσε. — 'Οραία για μία πολύ νεαρή κοπέλλα... για μία πολύ νεαρή πιανίστα... σέ μία συναυλία, έ; Πάλι δεν κατάλαβε. Πάλι δεν της πήγε ο νους της. Αύθρομη, όπως πάντα, πέρασε το χέρι της άπάνω στο άσπμη πέλο.

— Τί μαλακία που είναι! πρόφερε με θαυμασμό. — Με μία γρήγορη κίνηση, της έριξε ο μαέστρος τη γούνα στους ώμους της. — Δεν είναι μαλακία κι' έτσι, τώρα;

Ακούμπησε το μάγουλό της στην ώραία μεταξωτή τριχα, η Νιόδη. Και πάλι, θέλησε να του φερθή εύγενικά, να συμφωνήση με

(«Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε όνιμες που ξεπερνούσαν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...»)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — «'Ηρθε, φίλτατε Σταμάτη, ο καιρός κι' η έποχή ν' άνεθούν και οι γυναίκες σέ άμείζια Δέλτα. Χι και στο 'Αστυ να δουλεύουν και σ' ολόκληρη τη χώρα, φορτηγά, λεωφορεία μέχρι και... Βυτιόφορα!

«'Όποιος έχει, έτοιμώως, σχετική ευδαιμονία, άπείρεκεπτη τη βράσκεϊ τέτοια «χρήσι δημοσία» και πιστεύει ότι σ'αυτο χρώνους τους πεζούς μας κι' άνουστους, θα γεμίση η χώρα όλη με «κινδύνους... δημοσίους!»

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — Συμφωνά κι' έγω μαζί σου — εύθαρως όμολογώ ότι αν μη τι κομψή γυναίκα άδηλός σε φορτηγό, άρκετο άσφες θα ρίχνουν, κατ' επάνω της τα μάτια και θα λένε: «Κομμάτι μου, έλα κάνε με... κομμάτια!»

Θα τα χάνουν μπροστά της και πολλοί πεζοί άκούμα και με μάτια περπατώντα και με όρθάνοιχτο το στόμα, μπρος από το φορτηγό της

το θαυμασμό του, χωρίς να ξέρη πού ήθελε να καταλήξη: — Είναι πραγματικά άριστούργημα. — Έχεις φορέσει ποτέ γούνα; τη ρώτησε. — Γέλασε η μικρή με άμηνάγια, παιδιάτικα: — 'Οχι, μαέστρο! 'Εκτός από ένα γιακαδάκι, σ' ένα έπανωφόρι μου, όταν ήμουν μικρή... Κι' έκανε να δαγλή προσκεπτικά τη γυνήν μέρτα.

«Ο μαέστρος όμως, με μία κίνηση άσφης, της έπιασε τα χέρια, την άγκάλιασε, άναγκάζοντας την να κρατήση τη γούνα: — Μη τη δαγλές... Τόν κούταξε παρανεμεμένη. — Έσφίξε τα χέρια του γύρω στους ώμους της: — Τι θάλεγες... αν φορούσες αυτή τη γούνα στο πρώτο σου ρεσιτάλ; 'Ε; Σο' πάει περίφημα...

Τα μάτια της μεγάλωσαν, τόν στήλωναν πλωρία. — Μά... Τό σφίξιμό του έγινε νευρικό, παράξενο: — Σο' είπα... αν θέλεις... μπορώ να σε λανσάρω... μπορείς να γνωρίσης άλλον κόσμο, άλλη ζωή. Μπορείς... μπορείς...

Κάμποσα δευτερόλεπτα έμεινε έτοι, κάτω από το σφίξιμο των χεριών του, σαν μουδιασμένη, σαν άπολιθωμένη. Τα λόγια του τ' άκουγε πολύ κοντά στο αυτί της, τώρα; — Ακούμπησε το μάγουλό της στην ώραία μεταξωτή τριχα, η Νιόδη. Και πάλι, θέλησε να του φερθή εύγενικά, να συμφωνήση με

(«Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε όνιμες που ξεπερνούσαν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...»)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — «'Ηρθε, φίλτατε Σταμάτη, ο καιρός κι' η έποχή ν' άνεθούν και οι γυναίκες σέ άμείζια Δέλτα. Χι και στο 'Αστυ να δουλεύουν και σ' ολόκληρη τη χώρα, φορτηγά, λεωφορεία μέχρι και... Βυτιόφορα!

«'Όποιος έχει, έτοιμώως, σχετική ευδαιμονία, άπείρεκεπτη τη βράσκεϊ τέτοια «χρήσι δημοσία» και πιστεύει ότι σ'αυτο χρώνους τους πεζούς μας κι' άνουστους, θα γεμίση η χώρα όλη με «κινδύνους... δημοσίους!»

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — Συμφωνά κι' έγω μαζί σου — εύθαρως όμολογώ ότι αν μη τι κομψή γυναίκα άδηλός σε φορτηγό, άρκετο άσφες θα ρίχνουν, κατ' επάνω της τα μάτια και θα λένε: «Κομμάτι μου, έλα κάνε με... κομμάτια!»

Θα τα χάνουν μπροστά της και πολλοί πεζοί άκούμα και με μάτια περπατώντα και με όρθάνοιχτο το στόμα, μπρος από το φορτηγό της

κι' όμως είχε την έντύπωσι, πως έρχονταν από ένα παράξενο κόσμο. 'Η άνάσα του την έκανε ν' άνατριχιάζη, κι' ένοιωθε το πρόσωπό του, χλωμό, σαν περπατώνη, κοντά στο ολόδροστο προσωπάκι της.

Τα χείλη του άκούμπησαν στο μάγουλό της:

— Ένας γέρος μαέστρος έχει καμιά φορά παράξενες ιδέες! Είναι κι' αυτό άπαραίτητο...

Λίγο-λίγο, το μούδιασμα έφευγε από το κορμί της, από την ψυχή της.

Λίγο-λίγο, άρχισε η αντίδραση. Με μία κίνηση, άπότομη, σταθερή, τραβήχτηκε από κοντά του κι' έβγαλε γρήγορα τη γούνα.

— Δεν είναι για την ηλικία μου μία τέτοια γούνα, πρόφερε, χωρίς να τόν κούταξη. Το καταλαβαίνεις και σεις, κύριε καθηγητά, ότι κάθε πράγμα πρέπει να είναι ταιριαστό. Για μένα δεν ταιριάζει τόση πολυτέλεια... Πρέπει να πηγαίνω... άργησα.

Τό πρόστομο του κιντρίνισε. Τα ίσια, λεπτά του χείλη, σαν να τρεμούλιασαν άνεπαίσθητα. Για μία στιγμή φοδίστηκε η κοπέλλα. Είδε τόση κακία στα μάτια του, τόση έχθρότητα, που φοδίστηκε. Την άλλη στιγμή όμως, λές και κάποιο άόρατο χέρι πάτησε ένα μαγικό κουμπί, το πρόστομο του μουσικού άλλοιώθηκε.

Τό έχθρικό ύφος έσβυσε, και το μισό του χαμόγελο δίστασε να τόν μισό τόν στόμα. 'Η φωνή του άκούστηκε άάσφρη σαν να μην είχε συμβη τίποτα:

Ναι!... Είναι όπως το πάθος κανείς. 'Υπάρχουν κοπέλλες που τους ταιριάζουν οι γούνες. Σ' άλλες όχι... Είχα περιέργεια να δω αυτή τη γούνα φορεμένη... Πάντως είναι όμορφο πράγμα, άξια... μεγάλη άξια... Καληνύχτα... Μάγια... καληνύχτα σας δεσποινίς Νιόδη.

Της έδωσε το χέρι του χλιαρό, άψυχο. Ούτε και κούνησε τα δαχτύλα του να σφίξη το δικό της χέρι. Ούτε και την ξεπροβόδιζε. Της άφισε μόνη της ν' άνοιξη την πόρτα, να διαβή το μισοσκούτενο κήπο.

«Εω η άνοιξη τη τούλιζε με τα εύδυσία της μαγνολία. 'Η Νιόδη όμως σταμάτησε μόλις άπομακρύνθηκε λίγο από τη θύλα. Σταμάτησε, έπειδή καταλάβαινε τα δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της. 'Η μυρωμένη νύχτα έκανε πιο έντονη την απελπισία της. Δεν θα έβρεξε ίσως να έξηγηση καλά, γιατί είχε τόση διόδυση να κλάψη. Θάβλεπε όμως να βρίσκειται σπίτι της, να κλάψη στην άγκαλιά της μητέρας της, η κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού της... Δεν θα έβρεξε να πητή ήταν ακριβώς, είχε όμως την έντύπωσι πως μέσα στη μυρωμένη αυτή νύχτα, σαν να περνούσε μία στριγγή κοκοφονία.

«ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΑ» Κόντευε να φθάση στη στάση του λεωφορείου, όταν ένοιωσε κάποιον να την πιάνη απ' το μπράτσο. Τρόμαξε. Νομισε πως ήταν εκείνος. — Ένα νεανικό χαμόγελο έσκισε τόν άερα. — Τρόμαξες, Νιόδη;

— 'Εσύ είσαι, Θέμη;
— Ναι!... Σε περίμενα.
— Γιατί;
— Γέλασε ο νεαρός βιολιστής και της έσφιξε ανεπαίσθητα το μπράτσο.

— 'Ετσι... 'Ετσι μ' έπιασε ναρθά εδώ στην Κηφισιά να σε περιμένω. Σου κακοφαίνεται;
— 'Οχι, Θέμη...

— Σταμάτησε ο νεαρός, την κύταζε στα μάτια.
— Τί έχεις; Κλαίς;
— Σκούπισε διακριτικά ένα δάκρυ που τρεμόπαιζε στα φεφάρια της.

— 'Οχι... όχι...
— Κι' όμως, κλαίς. Είσαι ταραγμένη. Τί συμβαίνει; Δεν πήγε καλά το μάθημα;
— Καλλίτερα από κάθε άλλη φορά.

— Τα μάτια του άστραψαν.
— Τότε λοιπόν;
— Δίστασε κάμποση ώρα η Νιόδη. Στο τέλος όμως δέ βάσταξε. Πάλι είχε το ίδιο συναίσθημα ότι έπρεπε ν' άνοιξε σε κάποιον την καρδιά της. Κι' ο μόνος άνθρωπος που τ' ήξερε όλα για τον Χάουζερ, ήταν ο Θέμης. Γι' αυτό με φωνή παλλόμενη, ταραγμένη, του διηγήθηκε το περιστατικό για τη γούνα.

— 'Ο νεαρός έσφιξε τη γροθιά του.
— Ξέρεις τί του χρειάζεται του μαεστρό σου; φώναξε έξω φρενών. Να πάλι κανείς να του σπάσει τα μούτρα. Αυτό του χρειάζεται.

— Σήκωσε τους ώμους της.
— Μου φαίνεται πως είναι τρελλός. 'Αλλιώς δέ μπορεί να το εξηγήσω...

— Νομίζε. πώς όλα πουλιούνται κι' αγοράζονται, πρόφρα ο Θέμης με κακια. 'Εχει χρήματα, κερδίζει ψαίνεται πολλά. Και δεν αισθάνεται κανένα δισταγμό να σου προτείνει να σε αγοράσει με μία γούνα.

— Λές αλήθεια, Θέμη, ναβάλς κάτι τέτοιο στο μυαλό του;
— Είναι φανερό, δέ χρειάζεται και πολλή σκέψη. 'Ασφαλώς αυτό έβαλε στο μυαλό του. Δοκίμασε να πετύχ' το σκοπό, τάζοντάς σου το βραβείο. 'Όταν είδε ότι δεν τ' κατάφερε, μεταχειρίστηκε τα μεγάλα μέσα...

— Έσκυψε το κεφάλι της η κοπέλλα.
— Θέμη... δεν θά μου τ' δώστ' το βραβείο, θά τ' όδς...

— 'Αν παίξεις καλά, άν διακρίνεται το παίξιμό σου, τί θά κάνη, θά στο δώστ'! 'Εξ άλλου, τίς πιανίστες που θά λάβουν μέρος, δεν τίς φοβάσαι. Ποιά θά

παρουσιαστή τόσο καλή; Δεν υπάρχουν καλλίτερες από σένα.
— Δεν ξέρω... Θέμη... Δεν ξέρω... Δέ μπορώ να καταλάβω γιατί έγινε άξια δυστυχισμένη.
— Τα χείλη της τρεμούλιασαν, ένα δάκρυ κύλησε γοργό πάλι στο μάγουλό της. 'Ο Θέμης δάγκωνε τ'α χείλη του. 'Ηταν φανερό πώς κάποια ξαφνική σκέψη τον άπασχολούσε. 'Ηταν φανερό, πώς τ' έπεισόδιο, που του είχε διηγηθή η κοπέλλα, τούκανε έντοπως.

— Χμ... πρόφερε επί τέλους, σαν να μιλούσε μονάχος του. Φαίνεται πως βαστάει τον παρ' αυτός ο άνθρωπος.
— 'Αρχισα να τον φοβάμαι, Θέμη...

— Γιατί;... 'Εξ άλλου όταν φοβάται κανείς έναν άνθρωπο, το πιο φρόνιμο είναι να τον αντιμετώπιζι.
— Τί άλλο να κάνω; Πάω για μάθημα, προσπαθώ να του παίζω με θάρρος... Βλέπω όμως πως αυτός έχει άλλα στο μυαλό του...

— 'Ο μόνος τρόπος να πετύχ' μια κοπέλλα σήμερα, είναι μού φαίνεται ν' άφισι τις προλήψεις...
— 'Απόρησε κι' η ίδια με τ'α λόγια της. Θάλεγε κανείς πως κάποια άλλη γυναίκα μιλούσε με τ'α χείλη της.

— Γύρισε, την κύτταξε ξαφνιασμένος. 'Η φωνή του άκούστηκε άνησυχη:
— Νιόδη... Θά μπορούσες... Θά ήταν δυνατόν ποτέ να διανοηθής;...

— Σήκωσε τους ώμους της.
— Φυσικά, όχι. 'Αλλά, το ξέρω, ότι δεν πρόκειται να φύσω.

— Της έπιασε με τ'α δάχτυλα γεμάτα νεύρο και δύναμι τον αγκώνα:
— Νιόδη... σ' άρεσε η γούνα;
— 'Ηταν υπέροχη...

— Θά σε συγκινούσε η σκέψη ναχης μία γούνα κι' έσύ;
— Γέλασε η κοπέλλα, κι' αυτός έδωσε μόνος του την άπάντησι:
— Τί ώραία έρώτησι! Φυσικά... δεν πιστεύω να υπάρχει γυναίκα, που να μ'η τη συγκινή η σκέψη ναχί μια όμορφη γούνα.

— Την κύτταζε, παρακολουθούσε την έκφρασι του προσώπου της. Κάθε της λέξι φαίνόταν να τον ενδιαφέρει.
— Στο μεταξύ είχαν φθάσει στη στάσι του λεωφορείου.

— Θά γυρίσουμε στην 'Αθήνα; η τ'αρώσε γρήγορα.
— Φυσικά. Τί άλλο;...
— 'Ελεγα μήπως... νά, μήπως θάβελς καμιά δόλτα.

— 'Αποκλείεται! του άποκρίθηκε άπότομα. 'Αόγησα κιόλας. Πρέπει όπωσδήποτε να γυρίσουμε.

— 'Αόγησα κιόλας. Πρέπει όπωσδήποτε να γυρίσουμε.

ΤΟ ΠΑΡΤΥ ΤΗΣ ΦΑΙΗΣ ΣΑΝΔΗ

— 'Η μαριμαροχτισμένη δίλλα της οικογενείας Σάνδη άστραψε όλόφωτη μέσα στην άνοιξιάντικη νύχτα. Μουσική χορού ξεπειριόταν μέσα από τ'α πεύκα του περιβολιού, σαν δεσμιδα ήχητική, ήθελε να πλημμυρίσι θαρρείς την άκρογαλιά, να της δώση ένα τόνο μοντέρνο και νεανικό. Τό φεγγάρι όμως όλόγιομο, ήρεμο, σίγουρο για την αίώνια όμορφιά του, σκορπούσε τό άσημι του σ'α νερά, κι' η θάρβαρη μουσική έξευγενιόταν, έπαιρνε κάτι τό άυλο, κάτι τό μακρυνό και άπόκοσμο.

— Οί φαρδιές θεράντες ήταν γεμάτες κόσμος. Νεολαία ως επί τό πλείστον, επειδή τό πάρτυ γινόταν πρόσ τιμήν της Φαίης, της κόρης του σπιτιού, που έκλεινε τ'α είκοσιτρία της χρόνια. Μέσα, σ'α μεγάλα σαλόνια πάντως, καθόταν άρκετή γερούσια, επειδή η οικογένεια Σάνδη, σ' αυτό τό σημείο, δεν έννοούσε να δείξη τό μοντερνισμό της. Οί διακεδασείς γίνονταν πάντα για όλους μαζί, για μικρούς και μεγάλους. Τα δύο παιδιά, ο 'Αλέξανδρος, κι' η Φαίη, είχαν τό δικαίωμα να καλέσουν όποιον ήθελαν. 'Αλλά κανείς δεν έμπόδιζε και τους γονείς ναρθούν, και τόν Χαυζήμο Σάνδη να καλέση τους φίλους και την Φαίδρα Σάνδη, τίς φίλες της. Χώρος υπήρχε για όλους και διασκεδασί για όλα τ'α γούστα.

— 'Ο 'Αλέξανδρος είχε καλέσει τη Νιόδη και τό Θέμη. 'Αν και η συνεργασία τους βαστούσε άρκετόν καιρό, ήταν η πρώτη φορά που τους είχε καλέσει στο σπίτι του. Συνήθως συναντιόνταν για μελέτη στο σπίτι της Νιόδης.

— Μόλις άκουσε για την πρόσκλησι ο Θέμης είπε της κοπέλλας:
— Θέλεις να πάμε μαζί;
— Μά... μπορείς να φέρης και την αδελφή σου, είπε τότε άμέσως ο 'Αλέξανδρος...

— 'Οχι δώ... άποκρίθηκε η Νιόδη.
— Γιατί όνι; 'Εχω τό δικαίωμα να κάνω κι' έγώ τίς προσκλήσεις μου. Φέρε και την αδελφούλα σου. Της άρέσει ο χορός, θά ευχαριστήθι.

— Ευχαριστώ, είπε χαρούμενη η Νιόδη, έπειδή πραγματικά τό ήξερε, πως η Μαριλένα θά τρελλαινόταν από τη χαρά της, να π'η πρώτη φορά σ' ένα τόσο ώραιο σπίτι.

— 'Ο Θέμης, πάντως έπέμεινε να συνοδεύη τίς δυό κοπέλλες. 'Ετσι π'ηγε και τίς π'ηρε από τό σπίτι τους.

— 'Ηταν όμορφες κι' οι δυό κοπέλλες κι' ήταν σίγουρες για τόν έαυτό τους, καθώς διεσχιζαν τό μεγάλο περιβόλι, προχωρώντας προς τή δίλλα. 'Ο Θέμης τίς κυττάζε και τίς δυό με θαυμασμό.

— Μαμά... 'Η Νιόδη... Τη γνωρίζεις, δεν είναι έτσι;
— 'Η κυρία Σάνδη άπλωσε τό χέρι της. 'Ενα χέρι πολύ λεπτό, σχεδόν κοκκαλιάρικο, πολύ περιποιημένο. Στο τέταρτο δάκτυλό της, κοντά στη θέρα, άστραψε ένα μεγάλο μπριλλάντι. Τό πρόσωπό της ήταν άυστηρό, η μύτη της έλαφρά γαμψή, τόνιζε την άυστηρότητα αυτή, καθώς και τ'α μαύρα μαλλιά της, που τ'α είχε χτενισμένα τεντατά, σ' ένα ψηλό κότσο.

— Χαίρω πολύ, έκανε τυπικά, σαν να έβλεπε πρώτη φορά τη νεαρή πιανίστα.

— 'Η Μαριλένα, η αδελφή της Νιόδης, κι' ο Θέμης... αυτόν τόν ξέρεις...
— 'Ω, ναι!

— Χαίρετ'ε με χειραψία και τ'α τρία παιδιά η οικοδέσποινα. Κάτι στο ύψος της όμως έδειχνε μία ανεπαίσθητη ψυχρότητα, που την κατάλαβε η Νιόδη. Δεν είχε πείρα τό κόσμου, η φυσική της ευαισθησία όμως την έκανε πολλές φορές ν' αντιλαμβάνεται ύπσυνείδητα πράγματα, που δεν θά μπορούσε να τ'α εξηγήση με τη λογική.

— Μεσολάδησε σαν μία στιγμή άμνηστικη. 'Ο 'Αλέξανδρος κύτταζε ένα δευτερόλεπτο άνησυχος, έπειτα φώναξε γλωρή:
— Νά σ'α γνωρίσω τόν πατέρα μου.

— Οί ίδιες συστάσεις, οί ίδιες τυπικές χειραψίες. 'Ο Χαρίδημος Σάνδης στήλησε τ'α γκρίκια του μάτια διαπεραστικά στη Νιόδη, χωρίς να προσπαθή καν να κρύψη ότι την κύτταζε με περιέργεια. 'Επειτα, έβριξε μία ματιά γρήγορα στο γυίο του, μία ματιά που κάτι έλεγε. Δεν θά μπορούσε όμως κανείς να π'η τί ακριβώς σήμαινε αυτή η σύντομη ματιά.

— 'Η Μαριλένα ούτε καν την κύτταξε. Τό Θέμη τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο. ('Ο Θέμης είχε πάει κανά-δυό φορές στο σπίτι του 'Αλέξανδρου).

— Τί κάνεις; 'Ε, πως πάει η δουλειά;
— 'Ο νεαρός βιολιστής φαίνόταν νευρικός.

— Καλά, ευχαριστώ, άποκρίθηκε τυπικά, γρήγορα.
— Κι' ο 'Αλέξανδρος φαίνόταν κάπως νευρικός.

— 'Ελάτε, φώνηξε ώστόσο, ζωηρά. Τώρα δέ μένει παρά να γνωρίσετε την αδελφή μου.

— 'Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε ο χορός κι' ο 'Αλέξανδρος έτρεξε κι' έπιασε την αδελφή του από τό χέρι...

— Φαίη... Τώρα έχεις την ευκαιρία να γνωρίσης τη Νιόδη από κοντά. Θαύμασες τόσο τό παίξιμό της!...

— 'Η νεαρή πιανίστα κοκκίνισε από ευχαρίστησι κι' έδωσε τό χέρι της μ' ευκαρίδιότητα στην αδελφή του 'Αλέξανδρου. Την άλλη στιγμή όμως έννοισε ένα βούλιαγμα στην καρδιά. 'Αντί να της σφίξη με την ίδια ευκαρίδιότητα τό χέρι η Φαίη, της τό άγγιξε μόλις, με την άκρη τών δακτύλων της, ενώ η φωνή της άκούστηκε έξ ίσου τυπική, έξ ίσου άχρωμη σαν τη φωνή της μητέρας της.

— Χαίρω πολύ!
— Και την άλλη στιγμή της γύρισε την πλάτη κι' έπιασε από τό μπράτσο έναν κύριο ξένο, όμορφο, άριστοκρατικό.

— Ποιός είναι αυτός; ρώτησε η Νιόδη, μ' ενδιαφέρον.
— Θάλεγε κανείς με κάποια μητρική άνησυχία.

— Δεν τόν ξέρεις τό Στέλιο Προβίντσι;
— 'Οχι! Ποιός είναι;
— 'Ο γυιός τού 'Αργύρη Προβίντσι, τού έφοπιλιστού. Μοναχογιός... θαύπλουτος.

— Μαμά... 'Η Νιόδη... Τη γνωρίζεις, δεν είναι έτσι;
— 'Η κυρία Σάνδη άπλωσε τό χέρι της. 'Ενα χέρι πολύ λεπτό, σχεδόν κοκκαλιάρικο, πολύ περιποιημένο. Στο τέταρτο δάκτυλό της, κοντά στη θέρα, άστραψε ένα μεγάλο μπριλλάντι. Τό πρόσωπό της ήταν άυστηρό, η μύτη της έλαφρά γαμψή, τόνιζε την άυστηρότητα αυτή, καθώς και τ'α μαύρα μαλλιά της, που τ'α είχε χτενισμένα τεντατά, σ' ένα ψηλό κότσο.

— Χαίρω πολύ, έκανε τυπικά, σαν να έβλεπε πρώτη φορά τη νεαρή πιανίστα.

— 'Η Μαριλένα, η αδελφή της Νιόδης, κι' ο Θέμης... αυτόν τόν ξέρεις...
— 'Ω, ναι!

— Χαίρετ'ε με χειραψία και τ'α τρία παιδιά η οικοδέσποινα. Κάτι στο ύψος της όμως έδειχνε μία ανεπαίσθητη ψυχρότητα, που την κατάλαβε η Νιόδη. Δεν είχε πείρα τό κόσμου, η φυσική της ευαισθησία όμως την έκανε πολλές φορές ν' αντιλαμβάνεται ύπσυνείδητα πράγματα, που δεν θά μπορούσε να τ'α εξηγήση με τη λογική.

— Μεσολάδησε σαν μία στιγμή άμνηστικη. 'Ο 'Αλέξανδρος κύτταζε ένα δευτερόλεπτο άνησυχος, έπειτα φώναξε γλωρή:
— Νά σ'α γνωρίσω τόν πατέρα μου.

— Οί ίδιες συστάσεις, οί ίδιες τυπικές χειραψίες. 'Ο Χαρίδημος Σάνδης στήλησε τ'α γκρίκια του μάτια διαπεραστικά στη Νιόδη, χωρίς να προσπαθή καν να κρύψη ότι την κύτταζε με περιέργεια. 'Επειτα, έβριξε μία ματιά γρήγορα στο γυίο του, μία ματιά που κάτι έλεγε. Δεν θά μπορούσε όμως κανείς να π'η τί ακριβώς σήμαινε αυτή η σύντομη ματιά.

— 'Η Μαριλένα ούτε καν την κύτταξε. Τό Θέμη τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο. ('Ο Θέμης είχε πάει κανά-δυό φορές στο σπίτι του 'Αλέξανδρου).

— Τί κάνεις; 'Ε, πως πάει η δουλειά;
— 'Ο νεαρός βιολιστής φαίνόταν νευρικός.

— Καλά, ευχαριστώ, άποκρίθηκε τυπικά, γρήγορα.
— Κι' ο 'Αλέξανδρος φαίνόταν κάπως νευρικός.

— 'Ελάτε, φώνηξε ώστόσο, ζωηρά. Τώρα δέ μένει παρά να γνωρίσετε την αδελφή μου.

— 'Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε ο χορός κι' ο 'Αλέξανδρος έτρεξε κι' έπιασε την αδελφή του από τό χέρι...

— Φαίη... Τώρα έχεις την ευκαιρία να γνωρίσης τη Νιόδη από κοντά. Θαύμασες τόσο τό παίξιμό της!...

— 'Η νεαρή πιανίστα κοκκίνισε από ευχαρίστησι κι' έδωσε τό χέρι της μ' ευκαρίδιότητα στην αδελφή του 'Αλέξανδρου. Την άλλη στιγμή όμως έννοισε ένα βούλιαγμα στην καρδιά. 'Αντί να της σφίξη με την ίδια ευκαρίδιότητα τό χέρι η Φαίη, της τό άγγιξε μόλις, με την άκρη τών δακτύλων της, ενώ η φωνή της άκούστηκε έξ ίσου τυπική, έξ ίσου άχρωμη σαν τη φωνή της μητέρας της.

— Χαίρω πολύ!
— Και την άλλη στιγμή της γύρισε την πλάτη κι' έπιασε από τό μπράτσο έναν κύριο ξένο, όμορφο, άριστοκρατικό.

— Ποιός είναι αυτός; ρώτησε η Νιόδη, μ' ενδιαφέρον.
— Θάλεγε κανείς με κάποια μητρική άνησυχία.

— Δεν τόν ξέρεις τό Στέλιο Προβίντσι;
— 'Οχι! Ποιός είναι;
— 'Ο γυιός τού 'Αργύρη Προβίντσι, τού έφοπιλιστού. Μοναχογιός... θαύπλουτος.

— Μαμά... 'Η Νιόδη... Τη γνωρίζεις, δεν είναι έτσι;
— 'Η κυρία Σάνδη άπλωσε τό χέρι της. 'Ενα χέρι πολύ λεπτό, σχεδόν κοκκαλιάρικο, πολύ περιποιημένο. Στο τέταρτο δάκτυλό της, κοντά στη θέρα, άστραψε ένα μεγάλο μπριλλάντι. Τό πρόσωπό της ήταν άυστηρό, η μύτη της έλαφρά γαμψή, τόνιζε την άυστηρότητα αυτή, καθώς και τ'α μαύρα μαλλιά της, που τ'α είχε χτενισμένα τεντατά, σ' ένα ψηλό κότσο.

— Χαίρω πολύ, έκανε τυπικά, σαν να έβλεπε πρώτη φορά τη νεαρή πιανίστα.

— 'Η Μαριλένα, η αδελφή της Νιόδης, κι' ο Θέμης... αυτόν τόν ξέρεις...
— 'Ω, ναι!

— Χαίρετ'ε με χειραψία και τ'α τρία παιδιά η οικοδέσποινα. Κάτι στο ύψος της όμως έδειχνε μία ανεπαίσθητη ψυχρότητα, που την κατάλαβε η Νιόδη. Δεν είχε πείρα τό κόσμου, η φυσική της ευαισθησία όμως την έκανε πολλές φορές ν' αντιλαμβάνεται ύπσυνείδητα πράγματα, που δεν θά μπορούσε να τ'α εξηγήση με τη λογική.

— Μεσολάδησε σαν μία στιγμή άμνηστικη. 'Ο 'Αλέξανδρος κύτταζε ένα δευτερόλεπτο άνησυχος, έπειτα φώναξε γλωρή:
— Νά σ'α γνωρίσω τόν πατέρα μου.

— Οί ίδιες συστάσεις, οί ίδιες τυπικές χειραψίες. 'Ο Χαρίδημος Σάνδης στήλησε τ'α γκρίκια του μάτια διαπεραστικά στη Νιόδη, χωρίς να προσπαθή καν να κρύψη ότι την κύτταζε με περιέργεια. 'Επειτα, έβριξε μία ματιά γρήγορα στο γυίο του, μία ματιά που κάτι έλεγε. Δεν θά μπορούσε όμως κανείς να π'η τί ακριβώς σήμαινε αυτή η σύντομη ματιά.

— 'Η Μαριλένα ούτε καν την κύτταξε. Τό Θέμη τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο. ('Ο Θέμης είχε πάει κανά-δυό φορές στο σπίτι του 'Αλέξανδρου).

— Τί κάνεις; 'Ε, πως πάει η δουλειά;
— 'Ο νεαρός βιολιστής φαίνόταν νευρικός.

— Καλά, ευχαριστώ, άποκρίθηκε τυπικά, γρήγορα.
— Κι' ο 'Αλέξανδρος φαίνόταν κάπως νευρικός.

— 'Ελάτε, φώνηξε ώστόσο, ζωηρά. Τώρα δέ μένει παρά να γνωρίσετε την αδελφή μου.

— 'Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε ο χορός κι' ο 'Αλέξανδρος έτρεξε κι' έπιασε την αδελφή του από τό χέρι...

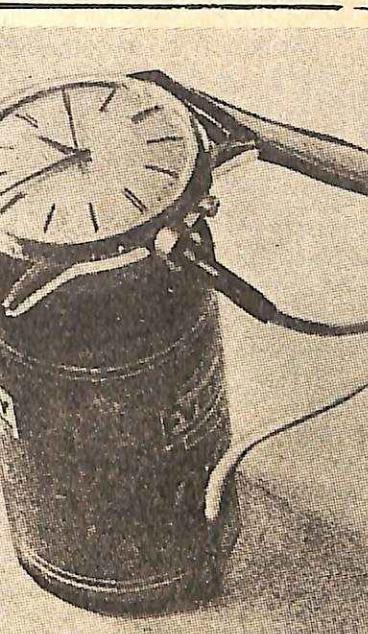
— Φαίη... Τώρα έχεις την ευκαιρία να γνωρίσης τη Νιόδη από κοντά. Θαύμασες τόσο τό παίξιμό της!...

— 'Η νεαρή πιανίστα κοκκίνισε από ευχαρίστησι κι' έδωσε τό χέρι της μ' ευκαρίδιότητα στην αδελφή του 'Αλέξανδρου. Την άλλη στιγμή όμως έννοισε ένα βούλιαγμα στην καρδιά. 'Αντί να της σφίξη με την ίδια ευκαρίδιότητα τό χέρι η Φαίη, της τό άγγιξε μόλις, με την άκρη τών δακτύλων της, ενώ η φωνή της άκούστηκε έξ ίσου τυπική, έξ ίσου άχρωμη σαν τη φωνή της μητέρας της.

— Χαίρω πολύ!
— Και την άλλη στιγμή της γύρισε την πλάτη κι' έπιασε από τό μπράτσο έναν κύριο ξένο, όμορφο, άριστοκρατικό.

— Ποιός είναι αυτός; ρώτησε η Νιόδη, μ' ενδιαφέρον.
— Θάλεγε κανείς με κάποια μητρική άνησυχία.

— Δεν τόν ξέρεις τό Στέλιο Προβίντσι;
— 'Οχι! Ποιός είναι;
— 'Ο γυιός τού 'Αργύρη Προβίντσι, τού έφοπιλιστού. Μοναχογιός... θαύπλουτος.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΡΟΛΟΙ.

Μία άγγλική βιομηχανία ρολογιών, για να κινήση τό ενδιαφέρον τού αγοραστικού κοινού κατασκεύασε και κυκλοφόρησε στην αγορά νέα ηλεκτρικά ρολόγια τού χεριού. Πρόκειται για ένα αυτόματο ρολόι, τό όποιο άρκει να έρθη σ' έπαφή μ' ένα μικροσκοπικό σσσωρευτή επί μία ώρα, για να εξασφαλίσ' λειτουργία πολλών ήμερών. Τό νέο αυτό ηλεκτρικό ρολόι, είναι έφοδιασμένο και μ' ένα μικροσκοπικό λαμπτήρα, που επιτρέπει στον κάτοχό του να τόν άναψη πιέζοντας ένα ειδικό ελατήριο και να μπορεί έτσι να δ'η την ώρα, μέσα στο ά-πόλυτο σκοτάδι.

— Κι' αυτός, τί δουλειά κάνει;
— 'Ο νεαρός;
— Γέλασε ο 'Αλέξανδρος.

— 'Αν σ' άκουγε θά θυμωνα. 'Η δουλειά, κατά τη γνώμη του, είναι τό πιο έξευτελιστικό πράγμα, που μπορεί να σκεφθ' ένας άνθρωπος.

— Με τί άσχολείται, επί τέλους;
— Μέ όλα και με τίποτα. Πάει στο Πανεπιστήμιο, παρακολουθεί μαθήματα νομικής, φιλολογίας, φιλοσοφίας, χημείας, φυσικής, ό,τι τον ενδιαφέρει τό παρακολουθεί. Δεν σκέπτεται όμως να πάρη δίπλωμα. 'Εχει άρχεισει πέντε-έξη γλώσσες, τίς φέρνει στο σημείο να συννεοητάι κουσά - στραβά και τίς σταματάει!...

— 'Επειτα, δεν υπάρχει σπόρ, που να μ'η τού άρέση. 'Από κολύμπι ως χορό κι' από ίστιοπλοία ως άεροπλάνο. Σέ όλα είναι μέσα. Μπορεί να μιλήση για όλα, να σέ καταπλήξι. Και κατά βάθος δεν ξέρει τίποτα. Τό ίδιο και με τίς τέχνες. Παίζει θαυμάσιο πιάνο και διολί, έχει ώραία αωνή, ζωγραφίζει περίφημα, μπορεί να φτιάξη κι' αγάλματα! 'Αλλά από κανόνες δεν έχει ιδέα και τους περιφρονεί όλους.

— 'Ενδιαφέρον τύπος! γέλασε η Νιόδη.
— Χμ... έκανε ο 'Αλέξανδρος στριβώντας τ'α χείλη του. 'Όπως τό πάρε. Πάντως να παρ'έξου να μ'ην κούραση την αδελφούλα σου. Δεν έχει τό Θεό του καμμία φορά...

— 'Η μουσική είχε άρχεισει ένα θαύρεπλο τούιστ. 'Ο Στέλιος Προβίντσι χόρευε σ'α δαιμονισμένους. 'Η Μαριλένα τόν ένθουσιαζε φαίνεται σ'α ντάμα και δεν έννοούσε να τ'α άφήση. Μόλις τέλειωσε σ'α μουσική, (μια μικρή όρχηστρα) χειροκροτούσε παλαβά, ώπου άναγκαζε τούς μουσικούς να ξαναρχίσουν.

— 'Η Μαριλένα άστραψε όλόκληρη από τη χαρά της. 'Ο χορός ήταν ή ψυχή της. Σπινδαζε μπαλέτο, και τ' όνειρό της ήταν, φέτος που τελείωνε τό Γυμνάσιο, να π'η

στο έξωτερικό, να τελειοποιηθ'η. Χορεύει περίφημα η αδελφούλα σου, είπε ο 'Αλέξανδρος. Κούνησε η Νιόδη τό κεφάλι της:
— Ναι, αλλά ο πατέρας δέ θά την άφήση ποτέ να γίνη χορεύτρια. Ποτέ!

— Γιατί;
— Δεν τού άρέσει. Πρό πάντων ή μαμά, δέ θέλει ούτε ν' άκούση τέτοιο πράγμα.

— 'Αν έχη ταλέντο άληθινό, δέν τό βρίσκω κακό.
— 'Ούτε κι' έγώ.
— Πώς σ' άφίνουν έσένα να γίνης πιανίστα;

— 'Η μαμά λέει ότι αυτό είναι άλλο, είναι σοβαρό επάγγελμα. Για χορεύτρια όμως, ούτε και θέλει ν' άκούση...

ΕΝΑ ΠΡΟΚΛΗΤΙΚΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

— 'Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε επί τέλους η μουσική. 'Η Μαριλένα, κρεμασμένη στο μπράτσο τού καβαλιέρου της, έτρεξε προς την αδελφή της:

— Νιόδη!... Μ' είδες... μ'ας είδες, που χορεύαμε τούιστ; Μ'ας είδες;

— 'Ηταν λαχανιασμένη, κατακόκκινη. Τ'α όλόξανθα μαλλιά της έπεφταν, σαν μεταξωτά κύματα στους ώμους της, σχημάτιζαν ένα φωτεινό πλαίσιο γύρω από τό ξαναμμένο προσωπάκι της, που τ'α σ'α μ'η ήταν τόσο όμορφο σαν τό πρόσωπο της Νιόδης, είχε όμως κάποια παράξενη ζωντάνια. Λες κι' ήταν μία έσθη και ρόδινη φλόγα, που άναδεδύονταν μέσα στο χρυσάφιο δέσιμο τών μαλλιών. Τα μάτια της ήταν όλογάλανα, παχιινδιάρικα, εύκλιντα όλο και μιλούσαν, όλο και φλυαρούσαν, κι' όταν άκούη τ'α σγουρά, κερασένια της χείλη σώπαιναν.

— 'Ηταν μέτρια στο άνάστημα, πολύ λεπτή, σχεδόν άσηματή. 'Αλλά κάθε της κίνηση ήταν γεμάτη χάρι και άδελη προκλητικότητα.

— 'Ο Στέλιος Προβίντσις χαιρέτησε τυπικά τη Νιόδη κι' ο 'Αλέξανδρος έκανε τίς συστάσεις:
— 'Ο κύριος Προβίντσις, η δεσποινίς Νιόδη Μακέτα... μεγάλητερη αδελφή.

— 'Η πιανίστα; ρώτησε ζωηρά ο νεαρός έφοπιλιστής.
— Ναι! Την έχεις άκούσει;
— Φυσικά! 'Ημουν στη συναυλία σας, δεσποινίς... Δεν ξέρω για τί πράγμα να σας πρωτοσυγχαρώ... Για τό πιάνο σας ή για τό χορό της αδερφούλας σας; Νομίζω ότι συναγωνίζεστε!

— Μακάρι ναθ'ανα στο νυχάκι της Νιόδης, είπε με ειλικρίνεια η μικρή. 'Αν ήμουν τόσο καλή έγώ στο χορό, όσο είναι εκείνη στο πιάνο, σίγουρα δέ θά είχε αντίρρηση ο μπαμπάς να γίνω χορεύτρια.

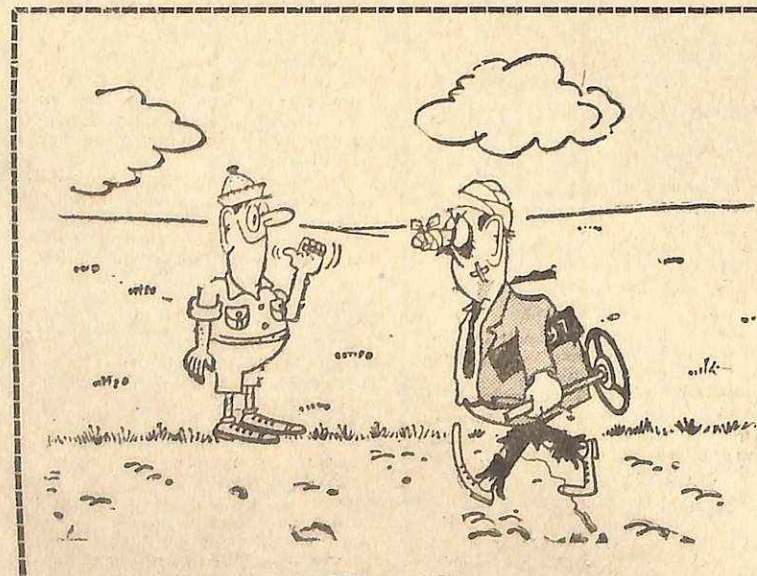
— Μά... δεν είναι δυνατόν να είναι καλλίτερη η αδελφή σας, είπε με θαυμασμό ο Στέλιος Προβίντσις. 'Εσείς είσατε περίφημη!

— 'Η αδελφή μου είναι σπουδαίο ταλέντο, είπε θερμά η Νιόδη.

— 'Εσύ όμως είσαι άληθινή ιδιοφυία, άνατ'έδωσέ τό κοπλήμένο τό μικρή μ' ένα γλυκό χαμόγελο στην αδελφή της.

— 'Η Νιόδη κύτταζε την αδελφή της σαν να την έβλεπε πρώτη φορά. 'Ηταν πραγματικά η πρώτη φορά που η μικρή π'ηγαινε σ'α χορό 'απ'αξ έπίσημο. Κι' έτσι ήταν η πρώτη φορά, που την έβλεπε σ' αυτή τη διάθεσι η μεγάλη της αδελφή.

— Θάλεγε κανείς πως μία καινούργια ψυχή είχε μ'η στο άναλαφρο κορμάκι της μικρής. Μία ψυχή μισοπαίδιανική, και μισογυναικεία. Μία ψυχή διψασμένη για ζωή, για χαρά.

— Κάνετε λίγο γρήγορα, κύριε δήμαρχε... Τό μωρό περνάει να τού δώσουμε τό μπαμπερόν του!...

— Θά χορέψουμε τώρα μαζί;

— Ο Θέμης ήρθε κοντά της, μόλις άρχισε ο χορός και μόλις την είχε ξαναπάρει να χορέψουν ο Άλέξανδρος. Πού ήταν τόση ώρα; Δεν τον είχε προσέξει η Νιόδη. Άπορούσε μάλιστα πώς δεν τον είχε δει. Κι' άξαφνα, έρχόταν κατεπάνω της, να διεκδικήσει τα δικαιώματά του.

— Η Νιόδη κύτταξε τον Άλέξανδρο με στενοχώρια. Έκείνος σάν να κατσούφιασε. Δεν του άρεσαν οι παρατυπίες κι' ήταν σίγουρα μία παρατυπία να τον άφηνε η ντάμα του στη μέση.

— Χόρεψε μαζί μου, Θέμη! Κρυστάλλινη ή φωνή της Μαριλένας, προκλητική, άκουστική άνάμεσά τους, λες κι' έρχόταν άπάνω στην ώρα, να διαλύσει κάποιο σύννεφο.

— Ο Θέμης δίστασε. Τό φυσικό του πείσμα του έπέβαλλε να επιμειν. Υπήρχε πάντα σάν κάποια μυστική συμφωνία άνάμεσά τους. Έτσι, όταν χόρευαν σέ κανένα κέντρο, εναλλάσσονταν πάντα.

Τό χαμόγελο της Μαριλένας όμως ήταν προκλητικό, τὰ μάτια της γαλανά, όλοκάθαρά, γέλαστα, τον καλούσαν κι' ο Θέμης δέ δίστασε. Την άρπασε με μία κίνηση άπτότουμ, κυριαρχική κι' άρχισε να στροβιλίζεται μαζί της στο ρυθμό του βάλς πουπαίξε ή όρχηστρα.

— Ο Στέλιος Προβίντης κύτταξε με κάποια άπογοήτευση τό ζευγάρι ν' άπομακρύνεται, έπειτα τράβηξε κι' αυτός σέ άλλη παρέα.

— Η Νιόδη άνάσane με άνακούφισι. Προτιμούσε να χορεύει βάλς με τον Άλέξανδρο, παρά με τό Θέμη. Η φυσική κομψότης, τό άριστοκρατικό ύφος του Άλέξανδρου, ταιριαζάν περισσότερο τη μουσική του βάλς. Ένώ, αντίθετα, ο Θέμης ήταν άσυμπαγώνιστος στους μοντέρνους και ζωηρούς χορούς.

Είχε άρχισει κιόλας να ζαλίζεται λιγάκι η Νιόδη, όταν είδε την άδελφή του Άλέξανδρου νάρεχεται κοντά τους, ν' άκούμπιη τό χέρι της στο μπράτσο του νέου. Ο Άλέξανδρος σταμάτησε τό χορό παραξενεμένος.

— Άλέξανδρε, μπορώ να σου πώ; Δίστασε ο νεαρός καλλιτέχνης. Ήταν φανερό, ότι δεν του άρεσε διόλου τό φέρεσιμό της άδελφής του.

— Με συγχωρείς, ψιθύρισε επί τέλους της Νιόδης.

— Η Φαίη τον πήρε παράμερα και κάτι του είπε. Τους κύτταζε η Νιόδη παραξενεμένη, δυσρεστημένη και άδουλη, άνάμεσα στα ζευγάρια που στροβιλίζονταν. Από την έκφρασι πού Άλέξανδρου καταλάβαινε πώς κάτι, τούλεγε ή άδελφή του, πού τον στενοχωρούσε. Την άλλη στιγμή όμως ήρθε κοντά της.

— Με συγχωρείς πάρα πολύ, Νιόδη...

— Η φωνή του ήταν κάπως πνιγμένη κι' οι κινήσεις του νευρικές, καθώς ξανάρχισε μαζί της τό χορό.

— Συμβαίνει τίποτα; τον ρώτησε ή κοπέλλα, με οικειότητα, έπειδή τον ένοιωσε σχεδόν σάν συγγενή της.

— Τόσον καιρό πού συνεργαζόταν, είχαν έρθει πολύ κοντά κι' οι τρεις τους κι' έτσι είχε όλο τό θάρρος να τον ρωτήσει.

— Τίποτα, άποκριθηκε αυτός νευρικά.

— Δίστασε μία στιγμή, έπειτα πέταξε άνάμεσα από τὰ δόντια του:

— Νά... ή άδελφούλα μου μ'έχει καθιστά προσεκτικό γιά τις κοι

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

— Μόνο πού τό σκέπτομαι σηκώνονται οι τριχες της κεφαλής μου... Σκέψου λαχτόρα!.. Εύτυχώς κατέβασα ένα γερό ποτήρι Νουνοβ με ζάχαρι και κάλμαραν τὰ νεύρα μου...

νωνικές μου ύποχρεώσεις.

— Σου είπα να χορέψεις με καμιά ντάμα; ρώτησε η Νιόδη, μπαίνοντας άμέσως στο νόημα.

— Ναι... κάποια φίλη της... Άλλά, θά τελειώσουμε πρώτα φυσικά τό χορό μας.

— Θριαμβευτικό τέλειωσε τό βάλς. Η Νιόδη ήταν πολύ ζαλισμένη και κρεμάστηκε στο μπράτσο του καθαλιέρου της γιά να πάη να καθήσει στη θέσι της. Η Μαριλένα, συνηθισμένη από στροφές, ούτε καν είχε καταλάβει ζάλη.

— Έρχόταν κοννιστή και λυγιστή άνάμεσα από τό Θέμη και τό Στέλιο Προβίντη. Ήταν φανερό πώς φλέρταρε και με τους δύο. Τό γέλιο της άκουγόταν προκλητικό.

— Η Μαριλένα χορεύει πραγματικά θαυμάσια, είπε ο Θέμης.

— Ο άλλος χορός είναι δικός μου, φώναξε ο Στέλιος.

— Πρέπει να σάς δώσω δελτίο προτεραιότητας, είπε με νάζι ή κοπελίτσα.

— Ο Θέμης την κύτταξε με μάτια άστραφτερά. Άρπασε τη ματιά του η Νιόδη, και γιά μία στιγμή σάν να σταμάτησε ή καρδιά της. Κι' ή ίδια δεν θάερε να πη γιάτί. Κάτι παράξενο είχαν τὰ μάτια του, πού ενώ ή-

ταν βαθυπράσινα, φαινόταν συνήθως μαύρα. Ήταν μία ματιά έρευνητική, μία ματιά πού θάθελε θορρείς να διαπεράσει όλη την ύπαρξι της κοπελίτσας.

— Δεν θάερε να πη γιάτί ή Νιόδη, σάν νάνοιωσε ξαφνικά τό κεντρί της ζήλειας. Δεν είχε και λόγο να τη ζήλευη. Η Μαριλένα ήταν ακόμα μαθήτρια, ή μητέρα τους την κρατούσε περιορισμένη, με άυστηρότητα. Σπάνια την άφινε να πάη με τη μεγάλη. Δεν είχε πραγματικά λόγο να τη ζήλευη ή Νιόδη. Και την άγαπούσε τόσο, πού ή ζήλεια δεν είχε θέσι στην καρδιά της. Έκείνη τη στιγμή, όμως, σάν να πέρασε στα δάδη της ψυχής της ένα συναισθημα. Ναι, δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ζήλεια αυτό πούκανε την καρδιά της να σφίχτη. Μονάχα ένα δευτερόλεπτο, ένα δέκατο του δευτερολέπτου. Την άλλη στιγμή, ένοιωσε χαρά γιά τη χαρά της Μαριλένας. Έξέ αλλού, ο Θέμης είχε στρέψει κιόλας τὰ μάτια του σ' αυτήν.

— Έλα, Νιόδη. Άρχισαν να χορεύουν. Άμέσως ο Θέμης όμως της μίλησε γιά τη μικρή:

— Παράξενο κορίτσι ή άδελφή σου, Νιόδη. Πρώτη φορά πού της μίλησα τόσο, πρώτη φορά που άτάλαβα καλά την ψυχή της.

— Τί σου λέγε, Θέμη; Νά... τό όνειρό της είναι να γίνη χορεύτρια! Στάλεγε κιόλας; γέλασε ή Νιόδη.

— Γιατί όχι; Είναι ένα ωραίο ιδανικό.

— Ο πατέρας όμως δεν της τό επιτρέπει.

— Δεν έχει τό δικαίωμα να της φέρη εμπόδιο;

— Όλοι μας...

— Γούρλωσε τὰ μάτια της η Νιόδη και τον κύτταξε έρωτηματικά.

— Ο νεαρός βιολιστής δάγκωσε τὰ χείλη του:

— Η ίδια ή Μαριλένα. Ναι, ή ίδια πρέπει να σηκώσει επάνω της. Άν τό απαιτήσει, θά νικήση.

— Ο πατέρας είναι σταθερός στις άποφάσεις του.

— Κι' ή Μαριλένα να φανή πιο σταθερή ακόμα!

— Άν ήταν ή μαμά με τό μέρος της, κάτι θά γινόταν.

— Σήκωσε ο Θέμης τους ώμους του.

— Κάτι θά γίνη. Όλοι πρέπει να βοηθήσουμε, Νιόδη. Δεν είναι δυνατόν να θυσιασέ τὰ ιδανικά γιά τή στενοκεφαλιά των γονιών της.

— Άν ήξερες πόσες θυσίες κάνουν γιά μας, άρχισε ή Νιόδη τρυφερά.

— Τους λένε τους γονείς της. Άπό μικρή είχε καταλάβει πώς ο πατέρας της εργαζόταν υπεράνθρωπα γιά ναχουν μία κοινωνική εμφάνισι και πώς ή μητέρα της έκανε χίλιες δυό σωπηρες.

— Ο Θέμης δέ μίλησε. Τό ύφος του εξακολουθούσε κάποια σκέψη.

— Βάσταζε κάμποση ώρα αυτό.

— Έπειτα, λίγο-λίγο, έδωσε την έντύπωσι πώς πρόσχε πάλι τη Νιόδη. Θάλεγε κανείς πώς μόνο μετά κάμποση ώρα πήρε είδησι ότι χόρευε μαζί της.

Η «ΠΟΛΥΦΕΡΝΗ»

— Βλέπεις τη ντάμα του Άλέξανδρου;

— Την είχε κιόλας παρατηρήσει ή κοπέλλα. Της είχε κάνει έντύπωσι τό ύφος της, ή στάσι της. Ήταν κρεμασμένη ολόκληρη στο νεαρό καθαλιέρου της και τον κύτταζε με ύφος φανερά έρωτευμένα.

— Δεν ήταν ή πρώτη φορά πού την έβλεπε η Νιόδη. Την είχε παρατηρήσει και την ήμερα της συναυλίας. Καί τότε, σάν να της είχε κάνει έντύπωσι τό ύφος της κοπέλλας. Δεν είχε δώσει όμως σημασία.

— Ποιά είναι αυτή; ρώτησε τό Θέμη.

— Κούνησε αυτός τό κεφάλι του.

— Πολύφερνη! Έχει παρά με ούρά!

— Γιατί σφίχτηκε πάλι ή καρδιά της Νιόδης; Άπορούσε με τον έαυτό της άπώ. Γιατί όλα την έκαναν να ζήλευη; Γιατί ένοιωσε κάθε τόσο σάν ένα κεντρί στην καρδιά της;

— Πώς τη λένε;

— Μένια Κιτρίδη.

— Σάν να τό είχε άκούσει αυτό τό όνομα.

— Τού έργοστασιάρχη, φυσικά. Θάχης άκούσεις...

— Βέβαια...

— Μοναχοκόρη, μοναχοπαίδι. Πολλά λεφτά, πολλά...

— Είναι κι' όμορφη, πρόσφερε, προσπαθώντας να άκούσθι φυσικά ή φωνή της Νιόδης.

— Ο Θέμης έστριψε τὰ χείλη του.

— Μ... δεν έχει σημασία. Ο-

ταν ύπαρχη προίκα, ύπάρχουν κι' όλα τ' άλλα, δεν τό ξέρεις;

— Έλασε ή Νιόδη νευρικά.

— Μου φαίνεται ότι δίνεις μεγάλη σημασία στο χρήμα, Θέμη!

— Σταμάτησε τό χορό, την κύτταξε στα μάτια. Κάτι πήγε να πη, έπειτα σάν να τό μετανόιασε. Κι' άξαφνα, τη ρώτησε γρήγορα:

— Πόσα μαθήματα θά κάνης ακόμα με τό Χάουερ;

— Τρία-τέσσερα...

— Καλά, θά τὰ καταφέρω, θά τὰ οικονομήσω. Μην άνησυχής...

— Η θύμψη των μαθημάτων με τον Αυστριακό μαέστρο, τη στενοχώρησε. Κάτι είχε και τό ύφος του Θέμη, πού δεν της άρεσε.

— Έτσι, καθώς της μίλησε, γιά τὰ μαθήματα, καθώς τη διεβεβαίωσε πώς θά οικονομούσε τὰ χρήματα, της έσφιξε τόσο τη μέση, πού της έκοψε την άναπνοή. Η κινήσι του αυτή ήταν κατακτητική.

— Σούφρωσε τὰ φρύδια της και του είπε ζωηρά:

— Θέμη... ξέρεις, δεν θά κάνω άλλα μαθήματα μαζί του... Όχι δεν θά κάνω άλλα μαθήματα.

— Γιατί; τη ρώτησε άνησυχος.

— Δέ θέλω... Έγστερ' από έκείνο τό περιστοτικό με τη γούνα... σκέφθηκε καλλίτερα...

— Πότε σου ήρθε αυτή ή σκέψη; τη ρώτησε. Τώρα δά μου είπες ότι θά κάνης ακόμα τρία-τέσσερα μαθήματα.

— Ναι, αλλά τό μετανόιωσα...

— Έτσι ξαφνικά; Γιατί;

— Την κύτταξε στα μάτια κι' ήταν φανερό ότι ήθελε να διαδύσει μέσα στην ψυχή της, ν' άνακαλύψη έκείνο πού δεν πρόσφερε τὰ χείλη της.

— Κάτω από την πίεσι της ματιάς του, άποφάσισε να τού φανερώση όλη τη σκέψη.

— Θέμη... δεν τό δούσκω σωστό... και τόσο πού δέχθηκα από σένα είναι πολύ...

— Δέ θέλω να μου δώσης άλλα χρήματα. Κι' έκείνα τὰ θεωρώ δάνεια. Όπωςδήποτε κάποια μέρα θά στα έξοφλήσω.

— Ένα σύννεφο πέρασε στο πρόσωπό του. Η φωνή του άκούστηκε μουντή:

— Πώς πού ήρθαν ξαφνικά αυτές οι άραίες σκέψεις;

— Είναι σωστές οι σκέψεις μου, Θέμη... Θά σ' άρσε να είχες μία άδ-άη και να δεχόταν νοηματική βοήθεια από ένα νεαρό;

— Τό πρόσωπό του σκούτείνιασε πιο πολύ.

— Εύχαριστώ! της είπε στεγνά κι' έκανε νά της γυρίση την πλάτη και να φύγη.

— Τον έπιασε από τό μανίκι.

— Θέμη... γιάτί σου κακοφαίνεται; Τό ξέρεις, ότι τὰ δέχτηκε...

— Την κύτταξε με φρύδια σουφρωμένα. Η φωνή του άκούστηκε παλλόμενη:

— Άν με θεωρής οϊονδήποτε νεαρό, δεν έπρεπε να τὰ δειθής. Έχεις δίκιο. Δεν θά μ' άρσε, αν είχα άδελφή, να μάθω πώς δέχτηκε χρηματική βοήθεια από τον πρώτο τυχόντα νεαρό.

— Με παρεξήγησες. Θέμη Δεν είπα ότι είσαι ο πρώτος τυχόν...

— Άν δέ με θεωρής κάτι πόρκα πάνω από μία τυπική νυνωριμία, από μία τυπική νυνωριμία...

— Τό ξέρεις ότι σ' άγαπά πολύ, τού είπε άκουνήντως τὰ νύχ της στο νύχι του στεφανιά.

— Τό ξέρεις ότι είμαστε πόρκα από τυπικά νυνωρισμένοι. Είπατε μια ψυχή...

— Τό σύννεφο έφυγε με ιλιές από τη φύσιν του. Κι' άρχισε στέκοταν στη βελούδα κι' έπεφτε άπάνω του τό ηλεκτρικό φως, είδε τὰ μάτια του να παίρνουν τό φ-

Επίκαιροι τίτλοι

«ΚΑΙΡΟΣ ΦΕΡΝΕΙ ΤΑ... ΛΑΧΑΝΑ»

Άφού μās εξεδαίωσαν γιά δέκατη φορά, πώς άποπερατώνεται ή λαχαναγορά, τούς πάντα, τώρα, σπεύδουν να διαβεβαιώσουν, πώς άλλον τον Όκτώβριο θά μās την παραδώσουν...

Μά θάρη το φθινόπωρο και θά μās πουνε πάλι, πώς θάναι, άλλον, έτοιμη την άνοιξη την άλλη γιάτί έχουν την έντύπωσι, φταγέ μου συμπολίτα ότι είμαστε άνόητοι και τρώμε όλοι... βλήτα!

ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Κάποιος σωφέρ ληστεύθηκε νύχτα στο Αιτωλικό και τό δελτίο άνέφερε τό αστυνομικό ότι κι' αυτό τό «γκλημα» εδύς άπεκαλύφθη κι' ως δράστης του ο Τσάκαλος, εν τέλει, συνελήφθη!

Κατόπιν τούτου, φίλτατοι, δεν ποίπει ν' άμφισβύλλετε πώς ο φτωχός ο τόπος μās είς... ζούγκλαν μεταβάλλεται, άφού μέσα στους κλέφτες του και τούς ληστές τούς άλλους, άρχίζει, στις ήμερές μās, να έχη και... Τσακαλούς!

ΕΙΔΟΣ ΑΠΑΡΗΤΗΤΟΝ

Με ζέσιν θά συλλέγονται και συστηματικά τ' άποφυγή τὰ βότανα και τ' άρωματικά, γιάτί είναι άπαραίτητα στην βιομηχανία μās και θά εξυψηθεύσουνε πολύ την κοινωνία μās!

Κι' όμολόγεται πράγματι κι' άπ' τον άπλόν τον νόσμον, ότι άνάγκην έχουμε πολλών φωτών έσσημον, γιάτί ή ζωή μās γίνεται άπληρη κι' άτιμία και θά πνιγή ο τόπος μās από την... δυσοσμία!

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ

Μεγάλος νύβρος έγινε με κάποιον Κρητικό, πού έκανε τον έμπορό και τον μηχανικό κι' άπαγωγην επέτυχεν, εν τέλει, έκονσιαν με νέαν Καλαματιανήν ωραίαν και πλουσίαν

Κατόπιν τούτου πείθεται ο κόσμος γενικώς ότι είναι ο νέος, πράγματι, λαμπρός «μηχανικός» ίφου άνέτως έφτασε σέ άπαγωγή ραγδαία και προίκα απενόησε με «μηχανή» σπουδαία!

«...ΥΓΕΙΑ ΚΙ' ΕΥΤΥΧΙΑ»

Στόν τόπο μās, πού πάντοτε, ή φάβα έχει λάκκην, γενάδες φαρμακείονοι και πωληταί φαρμάκων στην άπληστία τούριζαν και στην κερδοσκοπία και τό κακό πού γίνεται δεν πάινει... θεραπεία!

Τους εξυπνους μās κάνουνε και τους επιτηδείους χωρίς να λογαριάζουνε πελάτες κι' άνοηδους και μ' όλη τους την άνεια γερά μās κοπανών, γιάτί όλους, όπως φαίνεται, γιά... χάσι μās περ' άνέ!

«ΜΕΓΑΛΑ ΜΠΕΡΙΚΕΤΙΑ»

Ειδήσεις καταφθάνουνε από την Ισπανία, ότι ως «μς» έπυρόνται μία καλλονή σπανία, πού Νικολάου λέγεται και άπ' αυτό συνάγεται, πώς πρέπει από τη χώρα μās ή νέα να κατάγεται

Έτσι, λοιπόν, στα χούνια μās, τὰ λαν ποηρά πού δύσκολα εξάγουνε κατὰ, κρασιά κι' έσσημον, ωραία καταφέρνουνε ή άλλον μία χρυσά, με στάρ να εφοδιάζουμες και... «μς» τις έσσης χώρες!

«ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΡΩΣΤΟ»

Σέ άπεργίες πρόκειται να κατεβούν κι' οι Γάλλοι κι' εν γενεί άναστάσεις έπικείται μεγάλη, γιάτί κι' οι Γάλλοι έχουνε πληθώραν αίτημάτων με βάση την βελτίωσι των ήμωροκαμάτων...

Τὰ ίδια τὰ αίτήματα μ' έμās έχουν σχεδόν κι' άγώνες έτοιμάζουμεν κι' αυτοί παραλήπουνε, έφ' ό και οι φωστήρες μās θά πουν άναγών, ότι αυτά συμβαίνουνε και «εις τους Παρίσιους»!

ΤΡΕΜΟΥΛΕΣ

Όσάν να μās έφταναν τὰ τόσα μια τροτίπια κι' ή γη μās βάζει, από τινος σέ νέα καοδιοχτύπια, διότι ή άριλότημη μās κάνει άναγές δονήσεις ελαφρότατες ή λαν αισθητές...

Άλλά κι' αν είναι άσημαντες οι νέες της δονήσεις, μās προκαλούν, εκάστοτε μεγάλες συννήσεις και τό κοινόν ταρασσεται και τρώει παραφρόσα, γιάτί σεισμός, στη χώρα μās, σημαίνει νέες... φόρες!

Γ. ΟΥΣΒΙΟΣ

σικό τους πράσινο χρώμα, ν' άστράφουν π... ένα μέσα στη νύχτα.

— Σ' εύχαριστώ, Νιόδη.

— Είμαστε μία ψυχή... κι' οι τρεις μās, συνέχισε ή κοπέλλα με συγκίνησι. Θέμη, δέ θάθελα γιά τίποτα στόν κόσμο να χαλάση ή άρμονία άνάμεσά μās.

— Η λαμψι των ματιών του έσβυσε. Λες και τὰ λόγια της την έσβυσαν.

— Ναι... κι' οι τρεις μās, είμαστε μία ψυχή, πρόσφερε κάπως σκληρά. Είμαστε... Έσως να κερδίσουμε πολλά λεφτά κι' οι τρεις μαζί, Νιόδη.

— Δεν ήταν άσχημα τὰ λόγια του, ο τόνος της φωνής του όμως δεν της άρεσε.

— Άς μη δώσουμε τό χρήμα στις φιλοδοξίες μās, άναστάνεζε ή κοπέλλα.

— Την κύτταξε στα μάτια.

— Δέ δίνεις σημασία στο χρήμα; τη ρώτησε. Άλήθεια, δέ δίνεις σημασία;

— Κούνησε ζωηρά τό κεφάλι της, και τό κύμα των καστανοχρυσών μαλλιών της φτερούγιζε γύρω στο άφανο πρόσωπό της, καθώς τό πήρε τό βραδυό αεράκι.

— Όχι, Θέμη.

— Της έπιασε τό χέρι.

— Άν μπορούσα να σε π...

— Τον κύτταξε φοβισμένη, παραξενεμένη.

— Τί λόγο έχεις να μη με πιπιτέψης Θέμη;

— Καθώς της κρατούσε τό χέρι, την κύτταξε. Τό όπαιο δοκτυλίδι του Άλέξανδρου άστράφτε στο κοινέιο της δάκτυλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

Χιούμορ

ΤΟ «ΣΚΑΝΔΑΛΟ»

— Ο παπας μία ένοργία ήταν καταθωμμένος, πού δεν πήγαιναν οι πιστοί ν' άκούσουν τα κηρύγματα του.

— Την προσέχη Κυριακή, είπε, δά μιλώ για τὰ σκάνδαλα μιας γυναικός στή οικογένεια.

— Την άλλη Κυριακή ούτε βελόνα δέ χωρούσε μέσα στην εκκλησία.

— Κι' ο έσσηνος παπας, κρατώντας τό λόγο του, μίλησε γιά τς... άμάρτημα του Άδάμ και της Εύας!...

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Πι χάλια είν' αυτό; Δεν σου είπα να μην πίνης;

— Ο γάμος ος; Π

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ της ζωής

Γκρίνια

(Η σκηνή σ' ένα παραλιακό κέντρο στην ακροθαλασσιά. Άρ-γά για μεσημέρι και ναρίς γι' απόγεμα. Ήλιος).

ΕΚΕΙΝΗ: Ψηλή, ξανθή, γλυ-πτική, καλοσμιλεμένη με καμπυ-λωτά θελήγερτα έντυπωσιακά. 25 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νέος, συμπαθητι-κός ήλιοψημένος, νευρώδης μ' έ-ξυπνο βλέμμα και θαυματικό έ-φος. 35 χρόνων.

Στο άνοιγμα της αυλάδας, έ-κείνος πίνει καφέ κι' εκείνη λε-μονάδα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Είσαι μελαγχο-λική;

ΕΚΕΙΝΗ: Σκεπτική απλώς.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι σκέπτεσαι;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν είν' απαραίτη-το να σκέπτεται κανείς κάτι ώ-ρισμένο. Ό νους μου τρέχει παν-τού... Σκέπτομαι πολλά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αποτυπώσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Κάποτε είναι προ-τιμότερο. Όταν έχω καλές κα-κή διάθεση, καλλίτερα να δίνω τη σκέψη του, να τη στέλνω άλ-λου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις κακή διά-θεση;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρω. Μπορεί. Μή με παρεξηγή. Πολλές φορές προσπαθώ να 'ανακαλύψω με ά-πο τι βασανίζεται ο άλλος κι' αυτός απλώς έχει πονοκέφαλο ή τον στενεύουν τα παπούτσια.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω πως κάτι άλλος σ' ενοχλεί.

ΕΚΕΙΝΗ: Πρό παντός μ' ένο-χλούν οι ερωτήσεις. Άσε με, Κώ-στα, θα μου περάσει, δεν είναι τί-ποτα. Μπορεί νάχω λίγα νεύρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, αλλά από ποιά αίτια;

ΕΚΕΙΝΗ: Σου είπα να μ' ημ' ρωτάς. Κάνε μου αυτή τη χάρη.

(Εκείνος επιμένει κι' η κου-δέντα συνεχίζεται στον ίδιο τό-νο, ώσπου εκείνη έκνευρίζεται πε-ρισσότερο).

ΕΚΕΙΝΗ: Έπί τέλους, με στε-νοχωρείς, πως θέλεις να στο πω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα τό βρισκείς φυσικό νάχης μία μούρη κατεβα-σμένη έφτα πηχες και γώ ν' ά-διαφορώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλεις να σου πω τί έχω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά.

ΕΚΕΙΝΗ: Έ, να στο πω, λοι-πόν. [Ισως είναι και προτιμότε-ρο. Σκέπτομαι την κουβέντα, που είχαμε γράς με τους Σταυρουπο-λους. Είναι κι' αυτοί νέο ζευγά-ρι, αλλά παντρεμένοι δυο χρόνια κι' έχουνε φυσικά, κάποια πείρα ζωής ενώ εμείς δεν έχουμε καμ-μία. Τό βρήκα φυσικό να τους ρωτήσης πως τα βγάδουν πέρα, γιατί έχουν περίπου τα ίδια οι-κονομικά. Άλλά δέ μ' άρεσε πού συμφωνούσε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άπάνω σε ποιά ζήτμια;

ΕΚΕΙΝΗ: Σου είπαν να φύγω-με απ' τό ξενοδοχείο και να πιά-σουμε ένα δωμάτιο στο τέρμα Νέας Ιωνίας, ή στον Περισσό, κάπου μακριά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, είπαμε να πιάσουμε ένα καμαράκι χωρίς κα-νένα «κοιμόφο» στην έξοδα κά-ποιοι τέρματος κι' έγω να γυρί-ζω τό μεσημέρι μέσ' τις βροχές ή μέσ' τον ήλιο, κατάκοπη μου, σκεμμένη απ' τον ήδωρα ή απ' τη μπόρα, να τρέχω να ψωνίσω «κατά πρόχειρο» και να τό μα-γειρεύω «πρόχειρο» σε μία κοινή «πρόχειρη» φωτιά μαζί με διά-φορα «λαϊκά». Άν ή γυναίκα

του Σταυρούπουλου μπορεί να κά-νη μονίμως ζωή «πρόχειρη», έ-γώ, Γιώργο μου, δέ μπορώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όταν παντρευό-συνα δηλαδή, τί σκεπτόσυνα; Ότι θα έσπλωσης σε μία λιμου-ζίνα, και θα κάνης τό μπάνιο σου μέ γάλα;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι! Άλλά ότι θα ζήσουμε λίγο μποέμικα, μά πολι-τισμένα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άοριστίες! Τί θα πη «μποέμικα»; Δυό αύγά κι' έ-να λουκάνικο στο τηγάνι, λίγο βούτυρο και μέλι απ' την «Ε-θνα» της γωνιάς ή δυο τυρόπιρ-τες στο πόδι και δυο μπύρες.

ΕΚΕΙΝΗ (βλέπει κάποιο άλλο ζευγάρι που περνάει σιωπηλά):... Κτύπαζε αυτούς πού... μάς ζή-λεύουν ασφαλώς, γιατί φανταζόν-ται πώς είμαστε απορροφημένοι σε πολύ ρομαντικό διάλογο, ενώ έμεις μιλάμε γιά αύγά και λου-κάνικα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί αποφεύγεις να μ' απαντήσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί προτιμώ να μή συνεχίσουμε σήμερα. Δεν κα-ταλαβαίνεις ή μάλλον δέ θέλεις να καταλάβης τί έννοώ. Μπορού-με να μείνουμε ώραιότατα σ' ένα κομφό δωμάτιο με χρσίμ λουτρό και να τρώμε σαν άνθρωποι στο «ρεστοράν». Δέ λέω, βέβαια, να έγκατασταθούμε στο «Άτενέ», ούτε στη «Γκράντ-Μπρετάνια».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλά κι' αυτό πού λές είναι τρομερά πολυδά-πανο.

ΕΚΕΙΝΗ: «Τρομερά πολυδάπα-νο» γιατί; Έσύ κερδίζεις έξη χι-λιάδες τό μήνα. Και δυό έγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τίς δυο μήν τίς βάζεις. Είναι γιά τα προσωπικά σου έξοδα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μα έγω δέν δεδεύω ούτε πεντακσίτες δραχμές τό μή-να γιά τον έαυτό μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Α, μήν τό ύπολο-γίζης έτσι. Άς πούμε ότι έγω πληρώνω τό φαγητό και τό νοίκι χωρίς να επιβαρύνω εσένα. Συμ-φωνοί. Όλα τ' άλλα; Καφέδες, τσιγάρα, τραμ, βαγιάντια, κινημα-τογράφος — τρείς φορές πήγαμε αύτη τη βδομάδα — κι' ύστερα μολαλιά, νυχια, κολώνιες, πούδρες, «ρούζ», δέν έχουμε λεφτά άλ-λά; Πού να φτάσουν οι δυο χι-λιάδες πού βγάζεις; Βάλα στο μυλόδι να δής, τί γίνεται! Εύτυ-χώς πού την άνοιξης αύτη τη συ-ζήτησι, γιατί είναι καιρός πού σκέπτομαι να σου πω να κάνης οικονομία. Σε είδα να πλήνης τό νιπτήρα του δωματίου μας με τό σαπούνι του προσώπου. Αυτό τό σαπούνι, Ελένη μου, έχει έφτά δραχμές. Σταπαλάς τα πάντα, χωρίς να σκέπτεσαι πόσο δύσκο-λα βγαίνουμε τα λεφτά. Την κο-λώνα προχτές την αγοράσαμε και τό μπουκαλάκι έχει πάει στη μέση! Πού θα πάη αύτη ή δου-λειά; Δέ μπορούμε να θέλουμε έ-να τάλληρο την ήμερα γιά κολώ-νια. Δεν καταλαβαίνεις πως πρέ-πει να μετράς; Πως πρέπει ν' άρχίσης να δίνης σημασία στο έ-χρημα; Σ' έχω προσέξει πόσο εί-σαι άδιάφορη. Σου λέω «Ελένη, ώραια βροδιά είναι, άς πεπα-τήσουμε λιγάκι». «Όχι, να πά-ρουμε τό τρλόλεψ! Δυό και δυό, τέσσερις άμέσως — άμέσως!»

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, φιλικρινώς θαυμάζω τον έαυτό μου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κάθομαι τόση ώρα και σ' ακούω ύπομονητικά.

δωρόδρομο στην εύχη του Χρι-στού και της Παναγίας κι' άσε με ήσυχη».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διαφωνείς;

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι άνόητος! Τί να διαφωνώ; Άγανακτώ! Μπορώ, άνθρωπάκο μου να ζω έγω και να σκέπτομαι τό δίφραγκο του τρλό-λεψ και τό γυάλισμα των παπου-τσιών; Άμ' δέν πάω να πνιγώ καλλίτερα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρω τί θα διαλέγεις, αλλά αν ήσωνα μόνη σου έν' απ' τα δυό έπρεπε να διαλέξης. Ή να φρεσκάρης τα παπουτσάκια σου μόνη σου στο δωμάτιο ή ν' αναζητήσης την εύ-τυχία και την ξενειασία στα βάθη της θαλάσσης! Γιατί τί θάκανες με δυό χιλιάδες; Θα «διακρινόσυνα» στην κοσμική στήλη;

ΕΚΕΙΝΗ: Θα ζούσα όπως ή-θελα, και θάκανα ό,τι ήθελα. Σή-μερα θα δέδενα πολλά κι' αύριο θα πέρναγα μ' ένα «σάντουιτς». Και θάχα πάντα την ελπίδα να καλλιτερέψω τη ζωή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτές δέν είναι σοβαρές σκέψεις.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιές είναι οι «σο-βαρές»; Να πάρω άπόφασι πως θα πίνω μία μπύρα γιά «γλέντι» τό Σάββατοκύριακο και θα τρώω ένα γλυκό τρείς φορές τό χρόνο γιά μεγάλη πολυτέλεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Θα μπορού-σες όμως να φτιάχνης μόνη σου ένα ώραιό γλυκό στο δωμάτιο, πού θα στοιχίη πολύ φθηνότερα. Άν δέ σπατάλης τα υλικά.

ΕΚΕΙΝΗ: Λυπώμαι αλλά δέ θα μπορούσα να ζήσουμε μαζί. Βλέπεις ήθελα τό «λαϊκό» και τό «σοβαρό». Δεν έπαίρνα τον Τάκη, πού έδεδε χίλιες δραχμές σ' «Αστέρινα» γιά ένα βράδυ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τό πρωί ζή-ταγε ένα πενήνταρι δανεικό.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Γιατί όχι; Έ-χει κι' αύτό τό γούστο του.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχει γούστο, δ-ταν βρής τό πενήνταρι. Όταν δέν τό βρής, δέν έχει κανένα γούστο!

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ βαρείεσαι! Ό-σα πάνε κι' όσα έβρουνε! Ή ζωή δέν είναι σοβαρή. Γιατί να εί-μασ' εμείς; Τι να μελετήσης, τί να προβλέψης και τί πρόγραμμα να χαράξης; Πού ξέρεις τί θα γίνη και τί θα σέ βρή; Αύριο μπορεί να καής μέσα σ' ένα μπλάνο, ή να σου πέση τό λαχείο, ή να σ' άγαπήση ένας μαχασα-γιάς, ή να έρωτευθής έναν αλήτη και να σέ σκοτώση, ή να φας τα νεύτα σου μ' έναν «λαϊκό» και «μετρημένο», πού ύστερ από εί-κοσι χρόνια, όταν θάσαι πιά γριά, να ζετρελλαθή και να φύγη γιά τον Καναδά με μία σπανιό-λα καφεστανιάστρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φαντάσου, αν δ-λοι οι άνθρωποι στήριζαν τη ζωή τους σ' αυτή την περίφημη φι-λοσοφία, τί κοινωνία θα είχαμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Έννοια σου! Βλέ-πω κι' αύτη πούχουμε τώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι τό τρίτο μέ-σα σε μία ώρα.

ΕΚΕΙΝΗ: Και τό τελευταίο από σένα. Αύριο χωρίζουμε.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό λές αυτό, γιά-τί σου είπα να κάνης οικονομία γιά να μπορούμε να βάλουμε κι' έμεις μία δεκάρα στη μπάντα;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεκάρα στη μπά-ντα; Να την κάνω τί; Γιατί «δε-κάρες» θα είναι ασφαλώς, δέ θα είναι παραπάνω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νάχης κάτι! Άν άρρωστήσης;

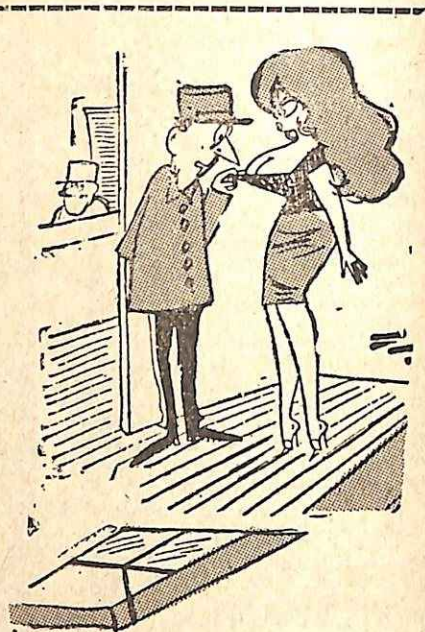
ΕΚΕΙΝΗ: Να ψοφώ! Άς ζήσω μέχρι εκείνη την ώρα ύπο-φερτά κι' έπειτα άς πεθάνω. Μία μέρα δέ θα συμβή αυτό; Τί σήμ-ερα, τί αύριο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι τρελή.

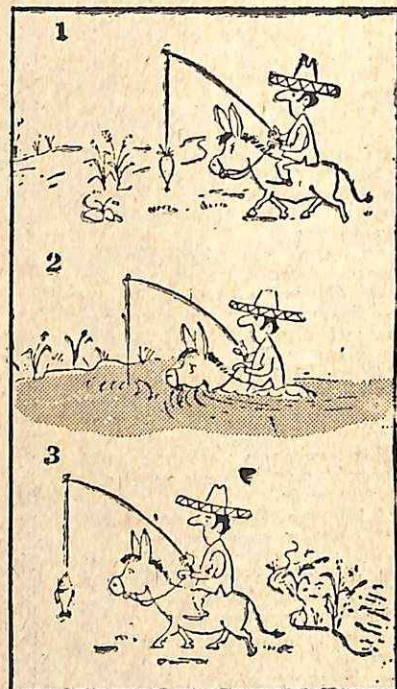
ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί. Πάντως με «γνωστικούς» τόσο πολύ σαν έ-σένα δέ θέλω νταραβέραι! Πλή-ρωσε να φύγωμε. Ά, στάσου. Θα πληρώσω έγω τη λεμονάδα μου!...

(Αύχλια).

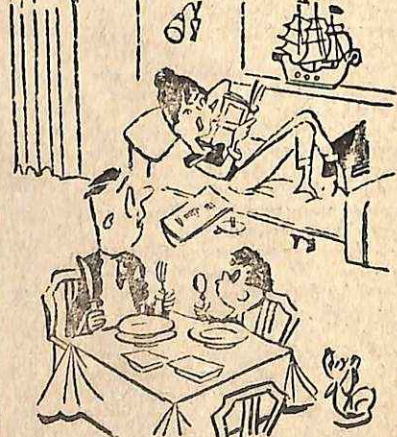
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

— Και λέτε πως δέ μου κούδετε τίποτα, έ;

Ίστορία χωρίς λόγια.

— Στο έξξ, από την Πασακηνή τό πρωί ως τη Δευτέρα τό πρωί θα μα-γειρεύετε και θα κάνετε μόνος σας νοικοκυριο. Ή έδωμάδα μου, των 40 ώρών τελειώνει την Πέμπτη τό βράδυ!

#μηχανή ΕΚΤΟΠΙΖΕΙ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ο μεγάλος και αναπόφευκτος κίνδυνος της ανεργίας

ΜΙΑΑΜΕ συνήθως γιά τους κιν-δύνους ενός θεομοπνηγιστού πολέμου. Άλλ' επί τέλους, αν έ-πιναρτήσουν λογικές αντίληψεις μεταξόν των ήγερτων των λαών, ο πόλεμος αυτός μπορεί ν' αποφευ-γθί. Τ'άραξει, όμως, ένας άλλος κίνδυνος, πολύ σημαντικώτερος, και πού αυτόν δέ μπορούμε να τον άποφύγουμε. Ο κίνδυνος αυτός είναι ή τεχνική πρόοδος, πού ό-δηγει στον αυτοματισμό. Και α-υτοματισμός σημαίνει άχρηστεισι του ανθρώπου και ταυτόχρονα αύ-ξηση της παραγωγής. Άλλά τί θα γίνουν όλα αυτά τα προϊόντα, πού είμαστε σε θέση να παραγ-ώμε σήμερα μαζί και με άσή-μαντη συνδρομή εργατικών χει-ρών, όταν ή ανθρωπότητα γεμίση από άνεργους, πού δέ θα είναι σε θέση, να τά αγοράσουν; Νά τό άγωνιώδες πρόβλημα, πού αντιμε-τωπίζουν σήμερα οι έπιστήμονες.

Άλλ' είναι καλύτερο να μιλή-σουμε με άσθιμούς. Στίς Ήνωμένες Πολιτείες, 1. 867.000 εργάτες έχασαν την ερ-γασία τους, κατά τον τελευταίο καιρό, γιάτί αντικαταστάθηκαν από μηχανές. Ή άμερικανική πα-ραγωγή, έξ άλλου, παρουσιάζει, κατά τα δέκα τελευταία χρόνια, αύξηση κατά 40%. Συνεπεία αύτής της αύξήσεως, 25.000 Άμερικανοί γάνουν την εργασία τους κάθε έ-βδομάδα.

Ή κατάσταση στίς Ήνωμένες Πολιτείες, παρά την επιφανειακή ανηρότητα, είναι έκτάκτως τρα-γική. Σύμφωνα με τους ύπολογι-σμούς των ειδικών, με τά σημε-ρινά μέσα, πού διαθέτουμε, είναι δυνατόν, με την εργασία των 3% μόνον του άμερικανικού πληθυσμού, να έξασφαλισθί ή διατροφή των ύπολοίπων 97%. Για τίς άλλες χώ-ρες, πού δέν έχουν φθάσει στην ίδια τεχνική ανάπτυξη, ή κατάστα-σι είναι άσχημότερη καλύστερη. Ή Γαλλία π. χ. έχει ανάγκη από την εργασία των 25% του πληθυσμού της, ή Σοβιετική Ρωσία των 50%, ή Κίνα των 80% κλπ.

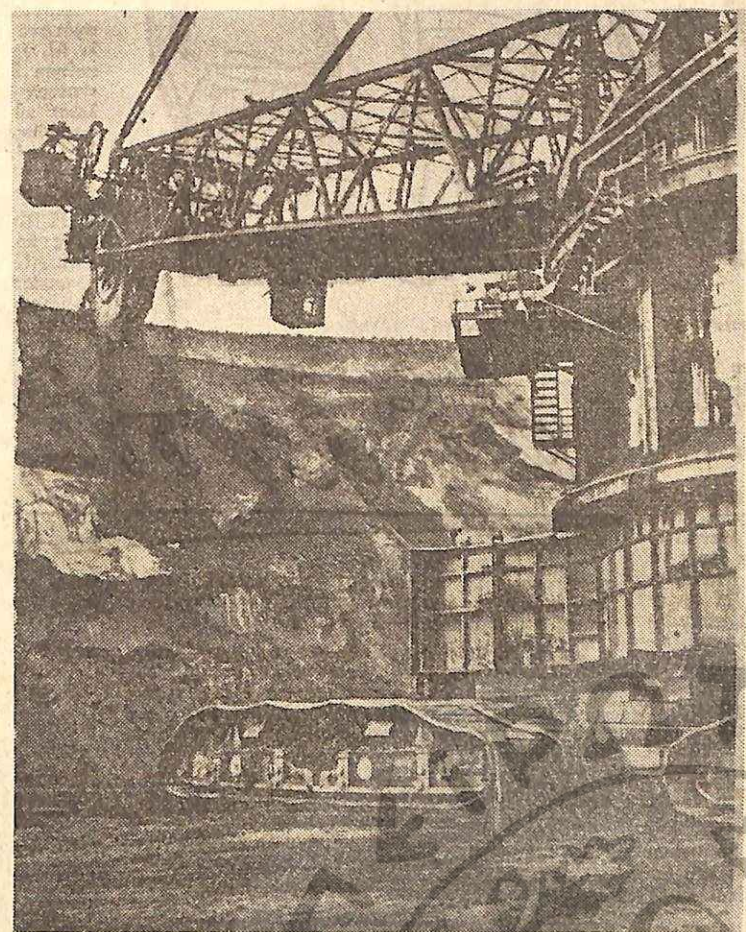
Στό στρατιωτικό πεδίο, ό άν-θρωπίνος παράγον άχρηστεύεται έπίσης όλοένα. Άπό την εποχή των γεωμετρικών V2, ή δύναμη των στρατών δέν ύπολογίζεται πιά σε άνδρες, αλλά σε μηχανές. Κι' οι άτομικές βόμβες άλλοποιούν πολ-λό τό ποδβλήμα. Σε πολύ ποσο-στό μέλλον, οι στρατηγοί δέ θα έχουν ανάγκη από στρατιώτες. Γιατί θα γάνουν τον πόλεμο με χονιπά.

Άλλ' άς προχωρήσουμε. Κατά την προεσμεμένο φεβρουά-ριο, δηλαδή ένα χρόνο μετά την ά-νοδό του στην άρχή, ό Ποδέδος Κένενεν άπληθύνη στο Κογκρέσ-σο, γιά να του έμβέση μία κατά-στασι πολύ σοβαρή. Οι Ήνωμένες Πολιτείες, ελπε, παρηγάγαν κατά τά τελευταία χρόνια ένα σημαν-τικό πλεόνασμα σιταριού, πού τό έ-ναφθασαν τον ήλιγγινώδη άριθμό των 20 περίπου, δισεκατομμυρίων κι-λών. Άν αύτη ή κατάσταση συνεχ-ιγθί, θα πρέπει να κατασκευά-ζονται όλοένα καινούργιες άποθή-γες γιά την έναποθήκευση του. Κι' αυτό δέ μπορεί να έξασχοληθίση έπ' άπειρον. Οι Ήνωμένες Πολι-τείες θα πρέπει, λοιπόν, να κά-ψουν αυτό τό σιτάρι ή να τό πε-τάξουν στη θάλασσα. Έγώ αν σταματήσουν να όρισιμένα χρόνια

την παραγωγή, γιά να άποροφη-θούν στο μεταξόν τά άποθέματα. Καί στη μία και στην άλλη περι-πτωση, ή ζημιά γιά την ήθνική οι-κονομία θα είναι τεραστία. Στη δεύτερη περίπτωση, έξ άλλου, έ-κατομμύρια άνθρωποι θα μείνουν χωρίς δουλειά και θα πρέπει ή να

του, αλλά δέν αύξηση τό ποσο-στό του παρά μόνον κατά 15%.

Ή ανάγκη του άνθρωπίνου πα-ράγοντος γίνεται όλοένα και λι-γώτερο άίσθητή. Παντού καιρια-ρεί ή μηχανή. Στην Άμερική ή-κατομμύρια άνθρωποι θα μείνουν χωρίς δουλειά και θα πρέπει ή να

Ή τεραστία αύτη μηχανή, πού ανασκάπτει λόφους και δολιχλη-βουνά δέν άπασχολεί παρά ένα μοναχικό άνθρωπο. Όλη ή εργασία γίνεται κάτω από τον έλεγχο ενός ηλεκτρονικού εγκυφάλου, πού διευ-θύνει, ελέγχει και διορθώνει αυτόματα τις τυχόν βλάβες.

πεθάνουν ή να ζήσουν εις βάρος του κράτους.

Νά άλλα παραδείγματα: Χάος στίς τελευταίες τεχνικές προο-δους, ή φύμα «Ραϊτόν» του Σι-κάγον χροιάζόταν ως ποτέ 2 μόνον εργάτες, γιά να παραγάνουν 1000 ραδιόφωνα την ήμερα! Σή-μερα χροιάζεται 6 εργάτες, πού παράγουν 2000 συσκευές τηλεορά-σεως την ήμερα. Τό μεγάλο όδι-δονογείο Ρόκφορντ, στο Ίλινόις, έξ άλλου, παρά την τεραστία αύ-ξηση της παραγωγής του, χρησι-μοποιεί μόνον 30 εργάτες. Όλη ή εργασία γίνεται αυτόματα.

Δέν είναι καλύτερη ή κατάστα-σι στη Σοβιετική Ρωσία. Ο α-υτοματισμός της παρασκευής συν-θετικού οινόπνευματος π. χ. έπέ-τρεψε τό διπλασιασμό σχεδόν της παραγωγής. Τό ποσοστό, όπως είναι εύνόητο, έμεινέθη άνάλογο. Στη Γαλλία, τό εορτοστάσιο Ρε-νώ τετραπλασίασε την παραγωγή

μαθίων 8000 εργατών μέσα σε 21 μόνον λεπτά.

Οι πασιανές Γαλλοί Λαφα-γιέ έχουν ένα σμπότι, πού κάθε βράδυ κάνει μέσα σ' ελάχιστη λε-πίτα την άποσύντη των πούληθέν-των ειδών — και πρόκειται γιά 2500 είδη, πού πούλησαν στα ά-πέσιντα αυτά καταστήματα — και συντάσσει αυτόματα τά δελτία άναφορισμού των διαφόρων τιμη-μάτων.

Τό άγγλικό ύπουργείο Κοινωνι-κών Άσφαλίσεων άντιματώσθηκε 2630 ύπαλλήλους με μία ηλεκτρο-νική μηχανή, πού γάνει γρηγορό-τερα και καλύτερα την εργασία τους.

Ένα από τά θαύματα της έρ-ο-γής μας, έξ άλλου, είναι ή γιά-λκή ηλεκτρονική μηχανή C.I.T.A. C 210 B, πού μπορεί να διευθύν-ή όλόκληρο έργοστάσιο. Δέν ελέγχει μόνο ή λειτουργία του. Διορθώ-νει ακόμη τίς βλάβες και παίρνει

αμέσως τίς άπαιτούμενες άποφά-σεις γιά να έπαναφέρη τά πραγ-ματα στον κανονικό ουνθό τους. Ή μηχανή αύτή βοιάζεται παν-τού, βλέπει τά πάντα γι' είναι σε θέση γ' άντιμετώπιση όποιοδήποτε ένδεσμος.

Οι μηχανές μπορούν σήμερα να κόβουν τά πορτοκάλια από τά δέν-δρα και να τά συσκευάζουν μέσα σε κιβώτια, χωρίς ό άνθρωπος να χροιάζεται να ζωννίση ούτε τό δι-αγυλίσει του, να μοντάσουν γραφο-μηχανές ή άριθμομηχανές, να έ-παληθεύσουν τό έγκυρο υιάς έπι-ταγής, να κατασκευάζουν άλλες μηχανές, να διεθυνθούν εργοστά-σια, να λύνουν πολυπλοκώτατα μα-θηματικά προβλήματα κλπ.

Κάθε πρόοδος στο πεδίο της τεχνικής ίσοδυναμεί με τον έκτο-πισμό ενός άριθμού εργατικών χει-ρών. Πού θα όδηγήση αύτή ή κατάσταση;

Ή κοινωνική άναστάτωση πού προσηνεται, έργασθ ό Νόρμπερτ Βένερε, θα προαλέση σ' όλο τον κόσμο μία κρίσι άνεργίας πού μισοστόά σ' αύτήν ή κρίσις του 1930 δέν ήταν παρά παιχνιδάκι.

Και ή άμερικανική επιθεώρηση «Μπίλινς Τονή», προσθέτει: Δέν θα είναι όπως στο παρελθόν, ό-ποτε οι άπολικοί από μία βιομη-χανία εργάτες έπιαναν δουλειά σε μία άλλη, ή οι άργότες, πού δέν κατάφεραν να ζήσουν από τά χο-ροφία τους, μεταβάλλονταν σε βιο-μηχανικούς εργάτες. Σε πολύ ποσοχές μέλλον, βιομηχανίες, με-ταλλεία, άγροτικές επιχειρήσεις, έμπορικά γραφεία, θα πληγούν όλα ταυτόχρονα από τη μηχανή, πού δέ θ' άφίση θέση στον άν-θρωπο.

Ο Ο ΠΙΠΕΡΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Βάζετε πιπέρι στο φαγητό σας; Τότε συνεισέτε και σεις, ως ένα ση-μείο, στην παγκόσμια κατανάλασι 50.000 τόννων πιπεριού τό χρόνο! Ο άριθμός αυτός άφορά τό μαύρο και τό άσπρο πιπέρι απ' τό ίδιο φο-τό: ένα άναρχητικό θέμμο, πού καλλιεργείται σε πολλές τροπικές χώρες, κυρίως όμως στην Ίνδια, πού κρατεί τό ρεκόρ της πιπεροπαραγ-ώγης σ' όλο τον κόσμο.

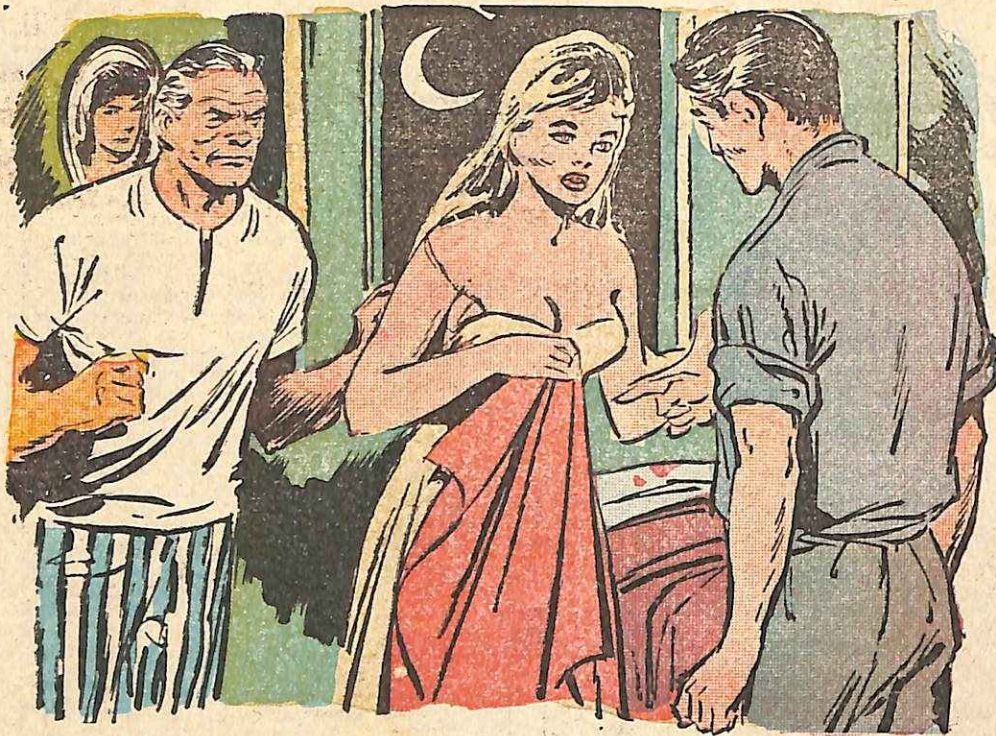
Οι καρποί του φυτού αυτού γίνον-ται μέγαλοι σαν άγγούρια και κόκκι-νοι, όταν ώριμάσουν. Άν τους κό-ψουν, τότε ξεραίνουν και τους τρίφουν, δίνοντάς τό μαύρο πιπέρι. Τό άσπρο παράγεται απ' τους σπόρους τους. Ένα μέτρο σπόρο μπορεί ν' άπο-δόση μέχρι 5 κιλά πιπέρι τό χρόνο και να διατηρήση την ίσια άπόδοσι επί 15 χρόνια! Καταλαβαίνετε λοιπόν πόσο επικερδής είναι ή καλλιέργεια του!

Άλλοτε, τό πιπέρι έθεωρείτο εί-δος πολυτέλειας, πολύτιμο όσο και τό χρυσάφι. Όταν οι Γενεζέοι κυριάρ-χησαν στην Καϊάρεσι, κάθε στρατιώ-της τους πήρε 1 κιλό πιπέρι σαν με-ρίδιό του απ' τά λάφυρα.

Μά κι' οι άρχοντες Έλληνες έζωαν και χρησιμοποιούσαν τό πιπέρι, 400 χρόνια πρό Χριστού.

Κι' όταν οι Γότθοι κυριάρχησαν τη Ρώμη, 12 άμέσως άργότερα, έήτησαν γιά λούτρα μεταξύ άλλων, και 200. 000 όντζες (6.000 κιλά) πιπέρι!

Ή μόνι χώρα πού προτιμάει τό άσπρο πιπέρι απ' τό μαύρο, είναι ή Μεγάλη Βρετανία. Καταναλώνει 3.000 τόννους τό χρόνο απ' αυτό. Άντίθετα, οι Ήνωμένες Πολιτείες άποτελούν την κυριώτερη αγορά δια-θέσεως του μαύρου πιπεριού. Οι με-γαλύτερες ποσότητες του χρησιμο-ποιούνται από τίς βιομηχανίες κον-σερβών και διατηρημένων κρέατος

— Έσένα έπρεπε να σε περιφρονήσω γι' αυτό που κάνεις... της πέταξε.

ΔΕΝ ήταν να πάρη τον 'Αναστάση ή Κουστάλλω. Από μικρή είχε αγαπήσει το Μητρο και είχε αγαπηθεί από αυτόν. Μαζί γεννηθήκανε, αυτή κι' αυτός, μαζί παίζανε και μαζί είδανε τα παιχνίδια τους να γίνονται αγαπιά-γά έρωτας.

Ο 'Αναστάσης, σαν πιο μεγάλος αδερφός του Μητρο, δεν είχε επαφή με την όμορφη αλλά φτωχιά χωριατοπούλα. Βέβαια, τη θαύμαζε, γιατί τη θαύμαζαν όλοι· δεν τολμούσε όμως να της εκφράσει το θαυμασμό του, γιατί ήτανε διπλός στο χρόνο της και άσχημος... 'Η όμορφη Κουστάλλω δεν ήτανε δυνατό να καταδεχτεί να νικτήσει το «γέρο», αφού, άλλωστε, είχε ξετρολλλαβή με το νέο κι' όμορφο αδερφό του...

Έγινε όμως κάτι, που άλλαξε τα σχέδια των δυο ερωτευμένων παιδιών: Ο 'Αναστάσης, μόλις ο Μητρος τέλειωσε το Γυμνάσιο, τον έστειλε, σαν πιο μεγάλος αδερφός, στην 'Αθήνα, για να σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο. 'Ηταν ο μεγάλος αδερφός και τον προστάτευε. Ο Μητρος πήγε στην 'Αθήνα, αφού έβαλε την αγαπημένη του να το υποσχεθεί, ότι θα ήτανε πάντα η γλυκιά του αρωματισμένη και θα τον περιμενε για να παντρευτούν, έτσι όπως είχαν υποσχεθεί ο ένας στον άλλο.

Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός, κι' ο 'Αναστάσης έβαλε σε εφαρμογή το καταχθόνιο σχέδιό του, αυτό που είχε σχεδιάσει χρόνια — από τότε που η Κουστάλλω είχε θαμνωθεί — τα μάτια του: Διάβωσε, ότι στην 'Αθήνα ο Μητρος είχε ξεμυαλιστεί με μια όμορφη πρωτευουσιάνη κι' ότι είχε αποφασίσει να την παντρευτεί.

Η Κουστάλλω το πίστεψε και ένοιωσε θυμό και αγανάκτηση. Έτσι όμορφη όπως ήτανε και περικείμενη στο χωριό, έβαλε στο νου της να εκδικηθεί αυτόν που νόμιζε άπιστο.

Ήθελε τότε η εκδίκηση με μια πρόταση γάμου: Ο 'Αναστάσης τη ζήτησε γυναίκα του! Ο «γέρος», ο άσχημος, κι' ο πλούσιος. 'Ητανε μια τύχη ζήλευτη για τη φτωχιά και όμορφη κοπέλλα. Και, ιδίως, ένας τρόπος να εκδικηθεί τον άπιστο. Δεν υπήρχε, βέβαια, πιο μεγάλη εκδίκηση από το να παντρευτεί τον αδερφό του!

Και τον παντρεύτηκε. Ο γάμος έγινε και όλο το χωριό γλέντησε. Μουσικές και τραγούδια κι' φαγοπία γενναία άνοιξαν τη ζωή του καινούριου ζευγαριού. Κι' η Κουστάλλω, από εκδίκηση, παραδόθηκε σ' έναν άντρα, χωρίς αγάπη...

Έτσι, έγινε ο 'Αναστάσης ετυχιμένος, ενώ η Κουστάλλω φυλακίστηκε, γεμάτη αγανάκτηση, στην ένοχλη αγχαλιά του... Βέβαια, τα παιδιά δεν της λείψανε· δ,π ήθελε το είχε. Δεν

Σκορμιά όπως φλογές

και να τη νανουρίσει με το μονότονο τραγούδι ενός γουόλου...

Μέσα στην ησυχία, το αλαφροπάτημα του Μητρο, πάνω στα ξερόχορτα άνοιγαν, ενώ πλησίαζε στο άρχοντιό του 'Ανέστη. Έσφιγγε άγρια τα χείλια του σε γροθίες ο Μητρος. Με την ιδέα, ότι τώρα, αυτή την ώρα, η γυναίκα που είχε λατρεύει, παραδινότανε στα έρωτικά χέρια του αδερφού του, ένοιωσε να σαλεύη το μυαλό του και τον έαντο του άντικανο να συγκρατηθεί από τις πιο ξαλλες ακρότητες!

Είδε πως σ' ένα παράθυρο του σπιτιού. Έχει μέσα βοσκότανε, χωρίς άλλο, το ζευγάρι, αγαλιασμένο...

Δε χτύπησε την εξώπορτα του κήπου ο Μητρος: πήδησε από τα κάγκελλα και προχώρησε μέσα στο δωμάτιο με τα βότσαλα, που έτριζαν κάτω από τα πόδια του.

Κύτταξε κατά το φωτισμένο παράθυρο. Βρισκότανε στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού. Πάλι δε χτύπησε την πόρτα ο Μητρος. Κοιμήθηκε έναν εύαλντο, που τα κλαδιά του έψταναν ως το φωτισμένο παράθυρο... Σκαρφάλωσε εύαλντα. Και, σπώντας στο ύψος του παραθύρου, είδε! Τα ξυπόλυτα ήτανε ανοιχτά. Και, μέσα στο δωμάτιο, δυο πρόσωπα — η Κουστάλλω κι' ο 'Ανέστης, γεμίσανε τα μάτια του Μητρο, μίσος!

Η Κουστάλλω ήταν μισόγυμνη κι' ο 'Ανέστης κοντά της, γεμάτος ξεδιάντροπο έρωτισμό... Η Κουστάλλω άμυνότανε. Γεμάτο αλτροπασμό το πρόσωπό της προσπαθούσε ν' αποφυγή τα φίλια του άντρα αυτού, που την έξουσίαζε. Με τις αισθήσεις του διπλά μαστι-

Οι αντίζυχοι

είχε όμως το κυριώτερο: τον έρωτα, που, πολλές φορές, με μέσα μέτρια, εξασφαλίζει στους προνομιούχους του την ευτυχία...

Κι' ο Μητρος, ο προδομένος φίλος της καρδιάς, μαθαίνοντας το γάμο του αδερφού του με τη γυναίκα, που αγαπούσε, έγινε έξω φρενών κι' είπε να εκδικηθεί και τους δυο ενόχους. Άρπασε να περάσει λίγος καιρός, κι' ένα βράδυ έφτασε στο χωριό του.

Ήταν ένα βράδυ καλοκαιρινό, ζεστό, γεμάτο αρώματα ήδονας. Μαστιγωμένη δυνατά η φύσι από την αγρία πυρριμένη μέρα, είχε ξεπλώσει τώρα, άποκαυμένη, μέσα στη γλαση αγχαλιά της βελονόβειας νύχτας, που προσπαθούσε να τη χαϊδέψει με την πνοή ενός ζεφύρου...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Δεν πρέπει να ταπεινώνεται κανείς, παρά μόνο μπροστά στη μητέρα του.

— Η εργασία έφοιτε τα χρέη, ή απελπισία τα αυξάνει.

— Σπρώχνει ο ίδιος τις υποθέσεις σου.

— Μην άφηνες να σε σπρώχνουν αυτές.

— Να βοηθάς την ανάγκη, αλλά να μην υποστηρίζεις την άρνηση.

— Δεν υπάρχει χειρότερος κυβερνήτης απ' αυτόν που δε μπορεί να κυβερνήσει ούτε τον εαυτό του.

— Όπου ζή ο άνθρωπος, εκεί μπορεί και να ευτυχίσει.

— Η γεροντική τρέλλα ξεπερνάει κατά πολύ τη νεανική.

— Η ανανδρία είναι χειρότερη και από την καλοήθεια.

— Κάλλιο να γυρίσει κανείς πίσω παρά να εξακολουθήσει το άπρεπό δρόμο.

— Πριν γίνει κανείς τιμωμένος πρέπει να μάθει να τραβήξει κουπί.

— Τον όκνηρο τον αποστρέφονται και θεοί και άνθρωποι.

— Τα κράτη εύτυχον μόνο όταν τιμωρούνται οι άδικες.

— Όταν σπέρνεις ή πηγή, τότε καταλαβαίνουμε την αξία του νερού.

— Όποιος πάει να ζητήσει δανεικά, πάει να ζητήσει πικρίες.

— Σ' ένα διεφθαρμένο λαό, οι καλοί νόμοι είναι άνοητες.

γόμενες από την αντίσταση της γυναίκας του, ο 'Αναστάσης γινόταν πιο επιθετικός...

Βλέποντας την ερωτική σκηνή, που ξετυλιγότανε κάτω από τα φλογισμένα μάτια του, ο Μητρος δε μπόρεσε να κρατηθεί. Κρεμάστηκε από ένα κλαδί του ευκαλύπτου, πάτησε στο προβάτι του παραθύρου, και με μια κλωτσιά έσπασε τα τζάμια και πήδησε μέσα!

Έβγαλε μια δυνατή φωνή η Κουστάλλω κι' έτρεξε να σκεπαστεί πίσω από την κοιτίνα του παραθύρου. Ένω ο 'Ανέστης, εκπληκτός στην άρχη, συνήλθε από την έκπληξή του και προχώρησε άγριος στον αδερφό του:

— Έτσι μπαίνουνε στις κάμαρες, βρέ; του φώναξε.

— Έτσι μπαίνουν οι προδομένοι! αποστό-θηνε, γεμάτος αγανάκτηση, ο Μητρος.

— Δίνε του!

— Με διαχύνει;

— Δεν πιστεύω να νομίζεις, ότι χαίρομαι που σε βλέπω!

Η Κουστάλλω κτύπαζε άληστα, γεμάτη ντροπιασμένη λατρεία, αυτόν που είχε αγαπήσει — που αγάπαγε πάντα!

Και τα χείλια της άρχοντηθήκανε, για να προσφέρουνε το όνομά του...

Γρόισε αυτός και την κτύπαζε:

— Έσένα, έπρεπε να σε περιφρονήσω γι' αυτό που κάνεις... της πέταξε.

— Μητρο... Μόλις, ότι ξεμυαλιστηκες με μιαν άλλη στην 'Αθήνα... Γι' αυτό το άποράσι...

— Και ποιός σου το έλεγε... Αυτός;... Για να σε ξεχάσει;...

— Δε με κέρδισε ποτέ! 'Ημουν κι' έμεινα για πάντα δική σου...

— Και τώρα, ντύσου!...

Είδε ο 'Ανέστης τη γυναίκα του να ντύνεται, γεμάτη χαρά... Έκανε να μιλήσει, ο Μητρος όμως τον έδεσε με τα κορόνια της κοινοτίας στα πόδια του νεοεταίου... Του έδεσε και το στόμα με ένα μαντήλι και τράβηξε την Κουστάλλω προς το παράθυρο, μαζί του...

Μπροστά τους άνοιγότανε αυτή που τους είχε τόσο καιρό άρνηση — η ευτυχία!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΔΙΑΛΕΕΤΕ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΣΑΣ

Μακιγιάζ, φορέματα, κοσμήματα κ.τ.λ.

ΤΟ αίτιο πρόβλημα, που άπασχολεί τη γυναίκα είναι το χρώμα, που πρέπει να διαλέξει για το μακιγιάζ της, για το ρούζ της, για το φτιασίδι των ματιών της, για τα φορέματα, για τα κοσμήματα της κτλ. Κι' είναι ένα πρόβλημα πολύ σοβαρό, γιατί το παραμικρό λάθος μπορεί να καταστρέψει όλη την εμφάνισή της. Οι καλύτερες συμβουλές, με βάση το φυσικό χρωματισμό σας, που προσδιορίζεται από τα μαλλιά, τη χροιά της επιδερμίδας και τα μάτια, θα σας καθοδηγήσουν στην έκλογή σας:

1) **Σαυθά μαλλιά, δέρμα ροζέ, μάτια γαλάζια ή πράσινα.**

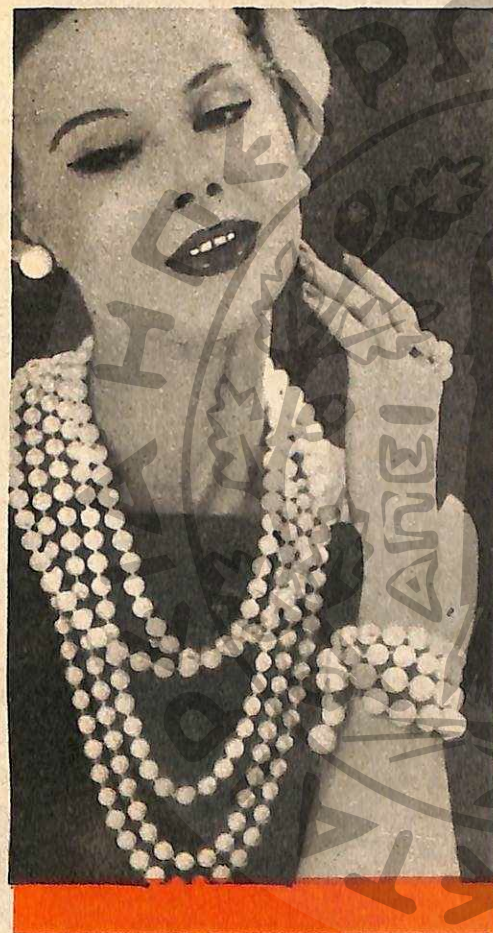
Οι γυναίκες που ανήκουν σ' αυτό τον άγγελικό τύπο πρέπει να τον ζωηρεύουν, χωρίς, όμως, να φθάσουν σε υπερβολές. Θα χρησιμοποιήσετε ένα ροζέ προς το ροζ, αλλά περισσότερο σκούρο από την επιδερμίδα σας. «Φόν ντε τέν» και πούδρα μπές-ροζέ. Για τα μάτια κραγιόν γκριζό, φτιασίδι γαλάζιο, μπλε μαρν ή έλαφρό μαύρο. Για τα φορέματά σας θα προτιμήσετε το μπές, το ζωή ροζ, το πράσινο, το μπλε και το μαύρο για το βράδυ.

2) **Σαυθά μαλλιά, δέρμα κιτρινωπό, μάτια στο χρώμα του καρδίου.**

Οποιαδήποτε κι' αν είναι η απόχρωση των μαλλιών (στο χρώμα του μελιού, ή της στάχτης ή προς το χρυσάφι), θα πρέπει να τυνώσετε την επιδερμίδα σας μ' ένα μακιγιάζ ροζ-μπές ή ροζ-ντορέ. 'Αν έχετε επιδερμίδα με έλαφρη απόχρωση προς το χρυσάφι και μάτια έπίσης χρυσάφια θα χρησιμοποιήσετε φτιασίδι ροζ-ροζ ή ροζ-ματίνα σας. Για τα μάτια θα προτιμήσετε κραγιόν μαρν ή γκριζό και φτιασίδι πράσινο-παστέλ. Τα χρώματα που ταιριάζουν στον τύπο σας είναι το τουρκουάζ, το πράσινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο. Θα αποφύγετε το πολύ άνοιχτο καστανό και το σδυμένο πράσινο, που δίνουν κιτρινωπή απόχρωση στην επιδερμίδα.

3) **Καστανά μαλλιά, δέρμα τριανταφυλλένιο, μάτια ανοιχτόχρωμα ή σαν καρδί.**

Για να τυνώσετε την επιδερμίδα σας, θα κάμετε μακιγιάζ μπές προς το χρυσάφι, μ' έναν τόνο ροζέ ή θα δώσετε μια φιλιτισένια απόχρωση στο πρόσωπό σας μ' ένα πολύ άνοιχτο μακιγιάζ. Στην πρώτη περίπτωση, το «φόν ντε τέν» θα είναι μπές ή ροζέ στον τόνο του ροδάκινου.

Άριστερά: Το χρώμα του σκελετού των γυναικών δεν θα το ταιριάζετε με το χρώμα των ματιών, των μαλλιών ή του φορέματος, αλλά μ' εκείνο του δέρματος. 'Αν έχετε επιδερμίδα τριανταφυλλένια ή πολύ άνοιχτη, σας πηγαίνουν όλα τα άνοιχτα χρώματα: γαλάζιο, ροζ, άνοιχτο πράσινο, ξανθά ταρταρούνα, φιλιτισί. Οι σκελετοί στο σκούρο κόκκινο και στο σκουροπράσινο ταιριάζουν σε μια επιδερμίδα άμπρέ. Οι σκελετοί στο χρώμα του άνθρακίτου ή στο σκούρο μπλε ταιριάζουν περισσότερο στις γυναίκες με κοκκινωπή επιδερμίδα, γιατί την εξασθενίζουν. Κ ά π ω: Το κολλίε και τα θραχιάλια πρέπει να ταιριάζουν όχι μόνο με το φόρεμα, αλλά και με τη χροιά της επιδερμίδας. Οι μακρείες σειρές των μαργαριταριών ζωηρεύουν ένα μελαχροινό πρόσωπο, με δέρμα ζεστό προς το χρυσάφι. 'Αν έχετε τριανταφυλλένια ή πολύ άνοιχτη επιδερμίδα, θα προτιμήσετε τα ροζ, γαλάζια, λευκά, πράσινο παστέλ κολλίε και 'για κοσμήματα το λαπ-λαζουλί και το τουρκουάζ. 'Αν έχετε δέρμα άμπρέ, θα προτιμήσετε κολλίε στο πορτοκαλί, το κίτρινο, το πράσινο, το τουρκουάζ και το λευκό και κοσμήματα στο κοραλί, το ζάντ, το τουρκουάζ ή στο χρώμα του κεχριμπαριού.

Στη δεύτερη, θα διαλέξετε «φόν ντε τέν» μπές άνοιχτό ή στον τόνο του όπαλιου και πούδρα πολύ άνοιχτη και φωτεινή. Για τα μάτια θα χρησιμοποιήσετε φτιασίδι τουρκουάζ ή πολύ άνοιχτο πράσινο. Το ρούζ για τα μάγουλα θα είναι

ζωήρο και λεπτό. Τα χρώματα που σας ταιριάζουν είναι το πράσινο, το δαμασκηνί, το μπλε, το λιλά προς το βιολετί, το ροζ. Θα αποφύγετε, τουναντίον, το γεράνιουμ, το κίτρινο και το ζωήρο τουρκουάζ. Το γκριζό έπίσης θα εξασθενίσει τον τύπο σας. Το μαύρο ταιριάζει μόνον για το βράδυ. Στην περίπτωση αυτή, όμως, θα χρειαστή να δυνάμωσετε το μακιγιάζ των ματιών.

4) **Καστανά μαλλιά, δέρμα άμπρέ, μάτια σκούρα.**

Ο τύπος αυτός είναι πολύ συνηθισμένος. Για να τον αξιοποιήσετε, θα προτιμήσετε όλα τα «ζεστά» χρώματα: το πράσινο με έλαφρη απόχρωση προς το κίτρινο, το ροζ, το τουρκουάζ, το πορτοκαλί, το μαρν ντορέ, το κοραλί και το λευκό, αν η επιδερμίδα σας κλίνει προς το σκούρο. Θα φορέσετε το μαύρο μόνον το βράδυ, ξανοιγώντας το με λευκές φάσες και πολλούς γύρους μαργαριταριών ή με κοσμήματα που να φωτίζουν το πρόσωπό σας με τη λάμψη τους. Για το μακιγιάζ, θα διαλέξετε ένα «φόν ντε τέν» μπές-ντορέ. Στα μάτια θα βάσετε ένα φτιασίδι πράσινο του Νείλου. Το ρούζ για τα μαλλιά σας θα είναι πολύ ζεστό, π.χ. κοραλί ή κόκκινο προς το πορτοκαλί. Μερικές μπουκλές στα μαλλιά θα τυνώσουν καλύτερα τα χαρακτηριστικά σας.

5) **Μαύρα μαλλιά, επιδερμίδα τριανταφυλλένια, μάτια γαλάζια ή πράσινα.**

Ο τύπος αυτός παρουσιάζει χτυπητή αντίθεση ανάμεσα στα σκούρα μαλλιά και την άνοιχτη χροιά της επιδερμίδας. Είναι αυτόνοητο ότι δεν πρέπει να έντεινεται αυτή την αντίθεση μ' ένα δυνατό μακιγιάζ. 'Αν είσαστε μελαχροινή, μ' άνοιχτόχρωμη επιδερμίδα, θα χρησιμοποιήσετε «φόν ντε τέν» ροζ-μπές και μια πούδρα στην ίδια απόχρωση. Θα τυνώσετε έτσι την επιδερμίδα σας. 'Αν έχετε γαλάζια μάτια, θα χρησιμοποιήσετε για τα βλέφαρά σας ένα φτιασίδι γαλάζιο, τουρκουάζ ή γκριζό. 'Αν τα μάτια σας είναι πράσινα, θα προτιμήσετε ένα φτιασίδι πράσινο παστέλ. Το ρούζ που θα χρησιμοποιήσετε για τα μάγουλά σας μπορεί να έχη έναν τόνο ροζ ή μπλε. Τα χρώματα που σας ταιριάζουν περισσότερο είναι το γυαλιστερό πράσινο, το άναλαφρο ροζ, το άναλαφρο γαλάζιο, το λιλά προς το βιολετί, το μαύρο και το μπλε μαρν.

6) **Μαύρα μαλλιά, δέρμα άμπρέ, μάτια σκούρα ή προς το καρδί.**

Στην περίπτωση αυτή, θα δώσετε με το μακιγιάζ στην επιδερμίδα σας απόχρωση έλαφρά «ντορέ» ή προς το έλεφαντόδοντο ή ακόμη προς το λαδί. Το λάθος στο όποιον πέφτουν συχνά οι γυναίκες με παρόμοια επιδερμίδα είναι ότι προτιμούν ένα μακιγιάζ πολύ ζεστό ή στο χρώμα της άχρας. Η μελαχροινή με δέρμα άμπρέ θα προτιμήσει ένα «φόν ντε τέν» πιο σκούρο από τη φυσική απόχρωση του δέρματός της, ροζέ άνοιχτο και χτυπητά, από το κοραλί ως το ροζέ-ροζ ή το ροζέ-πορτοκαλί, φτιασίδι για τα μάτια πράσινο άνοιχτό ή στο χρώμα του βρύου, αν τα μάτια της κλίνουν προς το καρδί ή το χρυσάφι, και φτιασίδι τουρκουάζ ή σκούρο καφέ αν τα μάτια είναι καστανά ή μαύρα. Σας ταιριάζουν τα χαρούμενα και φωτεινά χρώματα: κίτρινο, πορτοκαλί, πράσινο άνοιχτό, κοραλί, γεράνιουμ, ροζ προς το ροδάκινι, τουρκουάζ, λευκό. Το βράδυ μπορεί να φορέσετε το μαύρο, ξανοιγώντας το με μαργαριτάρια και κοσμήματα.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΖΕΤΕ

Φτάσαμε στην εποχή των ενδομυών της θάλασσας και της φωτογραφικής μηχανής. Μα η τεχνική της δίνει συχνά απογοητευτικές στους ερασιτέχνες φωτογράφους. 'Ελπίζουμε με το άρθρο αυτό να σας βοηθήσουμε να πετύχετε πω ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Η ούνοθεσι: Η αξία αυτής της φωτογραφίας θρίσκει στην αρμονία, στην ισορροπία και στο γούστο της συνθέσεως. Η άοριστία του φόντου είναι ήδελγη, για να δώση περισσότερη προβολή στο πρόσωπο της κοπέλλας και να πετύχει κάποιο «φόντο». Για να φτάσετε σ' αυτό το αποτέλεσμα πρέπει να χρησιμοποιήσετε ένα διάφραγμα πολύ ανοιχτό (3,5 με χρόνο 1/250) και να τοποθετήσετε την απόστασι ακριβώς στο πρώτο πλάνο.

Ανοιγμα του διαφράγματος, ή ταχύτης της λήψης, έγινε ένα μεγάλο βήμα προς τα εμπρός.

Σήμερα και πολλοί άντρες έχουν αρχίσει να υποθετούν την αυτόματη φωτογραφική μηχανή και μερικοί απ' αυτούς για να δικαιολογήσουν στο φωτογράφο την προτίμησή τους γι' αυτήν την ευκολία λένε ότι την θέλουν για τη σύζυγό τους.

Κοντά σ' αυτόν το μοντέρνο τύπο των φωτογραφικών μηχανών, παρουσιάζουν μεγάλη ζήτηση κι' οι μικρές τετράγωνες φωτογραφικές μηχανές με το διάφραγμα καθορισμένο όχι με αριθμούς, αλλά με μικρά σχέδια, (ήλιος, δέντρο, ήλιος σκεπασμένος από σύννεφο) και την σταθερή απόστασι.

Όμως, άλλωστε, η πιο κοινή αιτία για την αποτυχία μιας φωτογραφίας είναι το γεγονός ότι οι γυναίκες δεν ξέρουν να υπολογίσουν την απόστασι «με το μάτι». Μπορείτε να βεβαιωθείτε γι' αυτό. Ρωτήστε μια οποιαδήποτε γυναίκα που κρατάει μια φωτογραφική μηχανή να σας πει σε πόση απόστασι βρίσκεται π.χ. εκείνο το δέντρο ή το πεζοδρόμιο. Ο υπολογισμός μπορεί να φτάσει και το διπλάσιο της πραγματικής απόστασεως και η απάντησι θα χρειασθί μια μεγάλη διανοητική προσπάθεια.

Οι διάλογοι στο κατάστημα είναι χαρακτηριστικοί. Ο πωλητής ιδρώνει για να εξηγήσει στην πελάτισσα σε τι χρησιμεύει εκείνο το «πραγμα-

Το ένσταντανέ: Αυτή η μητέρα, που άγκαλιάζει το παιδί της, δίνει μια ακριβή ιδέα της αξίας του ένσταντανέ. Ιδιαίτερα το παιδί δυσκολα θα είχε τόσο εκφραστικότητα, αν είχε τοποθετηθί σε «πόζα». Το σπουδαίο σ' αυτή την περίπτωση είναι να μάθετε να «αρκάσετε» την ευκαιρία ακριβώς στη στιγμή, που το υποκείμενο θα σας προσφέρει την κατάλληλη έκφρασι. Το ένσταντανέ είναι προτιμώτερο να γίνεται σε ανοιχτό χώρο, με χρόνο 1/250.

τάκι» ή πώς και πότε πρέπει να λειτουργήσεί εκείνο το «κουμπάκι».

Η πελάτισσα δείχνει ενδιαφέρον, φαίνεται να ακούει με προσοχή και πριν να βγί από το κατάστημα ζητάει από τον ελδικο να της κανονισί τη μηχανή για να τραβήξω φωτογραφίες σε μισή ώρα στο πάρκο.

Είναι ζήτημα εξυπνάδας; Καθόλου! Οι γυναίκες απέδειξαν κάθε φορά, που το θέλησαν, ότι μπορούν να αντιμετωπίσουν τους άντρες σε κάθε τομέα. Πρόκειται μάλλον για κάτι πολυσύνθετο, σχεδόν αταξιστικό. Το διάφραγμα, ή ταχύτης, ή ευαισθησία του φιλμ, ή απόστασι αποτελούν θέματα της μηχανικής και της φυσικής με τα οποία οι γυναίκες δε θέλουν να ασχοληθούν, από νωχλεία ή επειδή τα θεωρούν «πράγματα κατάλληλα μόνον για άντρες».

Και όμως πιστεύεται ότι οι γυναίκες είναι πολύ πιο ικανές από τους άντρες στην επιλογή του αντικειμένου, του τοπίου ή της στιγμής, που πρέπει να φωτογραφηθί. Ουμμήθε πόσες φορές η σύζυγός σας ή η αδελφή σας σας έχει φωνάξει: «Τώρα, τώρα, τραβήξε τώρα!» ενώ εσείς κανονίζετε το διάφραγμα ή την απόστασι. Και πάντοτε είχε δίκιο!

Αυτή η εντύπωσι άλλωστε επιβεβαιώνεται και από τους επαγγελματίες. «Οι γυναίκες» παραδέχονται αυτοί «κάνουν φοβερά τεχνικά λάθη, αλλά καταλαβαίνουν τα ένσταντανέ πολύ καλλίτερα από τους άντρες».

Χρειάζεται λοιπόν μόνο λίγη καλή θέλησι από τις γυναίκες για να μάθουν τους λίγους απαραίτητους κανόνες και για να έχουν την επιτυχία, που επιθυμούν. Και πριν απ' όλα δσες δεν διαθέτουν φωτογραφικές μηχανές εφοδιασμένες με τηλεμετρο, να συνήθισουν να εκτιμούν τις αποστάσεις, στην ανάγκη μετρώντας με βήματα.

Για να τις βοηθήσουμε τους προσφέρουμε μερικές απαραίτητες συμβουλές, που μπορούν να αποτελέσουν ένα χρήσιμο οδηγό για κάθε ερασιτέχνη φωτογράφο, που επιθυμεί να φτάσει σε ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Και μην ξεχνάτε ότι αυτό δεν απαιτεί τίποτε περισσότερο από λίγη προσοχή και λίγη καλή θέλησι.

ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ ΛΑΘΗ
Φωτογραφίες που κουνιούνται.
Μην κρατάτε τη μηχανή πολύ σφιχτά και να

12 ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ - ΑΣΤΡΑΠΗ

1. Αγοράστε κατά προτίμησι μιὰ φωτογραφική μηχανή σχήματος 24X36. Είναι μικρή, μπορείτε να τη βάσετε στην τσάντα σας και θα σας βοηθήσει να επιτύχετε καλές φωτογραφίες χωρίς ξεχωριστές γνώσεις.
2. Μην αγοράζετε άχρηστα συμπληρωματικά αντικείμενα (όπως π. χ. φλάς), που χρησιμεύουν μόνο στους επαγγελματίες.
3. Χρησιμοποιήτε πάντα ένα φιλμ με έγγυημένη ευαισθησία.
4. Φωτογραφίζετε κυρίως σε ανοιχτό χώρο, αποφεύγοντας όμως το πολύ δυνατό φως και τις πολύ σκούρες σκιές.
5. Μην βάσετε σε πόζα τα ζώα και τα παιδιά. Προτιμάτε να τα φωτογραφίζετε «εξ άπροόπτου», έτσι θα πετυχαίνετε θαυμάσια ένσταντανέ.
6. Αποφεύγετε το αντίθετο φως. Μην τοποθετήτε ποτέ το άτομο ή το αντικείμενο, που θα φωτογραφίσετε, αντίκρυ σ' ένα παράθυρο ή αντίκρυ στον ήλιο. Ο φωτισμός πρέπει να είναι λοξός ή πλάγιος.
7. Πριν βάλετε το άτομο, που πρόκειται να φωτογραφίσετε σε «πόζα» και να το κοιράσετε, τακτοποιήστε τη φωτογραφική μηχανή, χωρίς να λησμονήσετε να γυρίσετε το φιλμ.

8. Μην φωτογραφίζετε σε συννεφιά, με ομίχλη και δυσπιστήτε στο χιόνι και στις υγρές επιφάνειες (θάλασσα, λίμνες), που αντανακλούν το φως.
9. Φωτογραφίζετε τα άτομα από κανονικό ύψος, για να αποφεύγετε παραμορφώσεις. Οι φωτογραφίες, που παίρνονται από χαμηλή μακράνουν και από ψηλά κονταίνουν και παχαίνουν.
10. Για την εκτίπωση, διαλέξτε ένα μέγεθος 7X10 ή λίγο μεγαλύτερο, για ν' αποφύγετε ανεπιτυχείς μεγεθύνσεις.
11. Διαλέγετε πάντοτε ένα διάχυτο φως. Το ιδεώδες αποτελεί ή ανοιχτόχρωμη σκιά.
12. Αν πραγματικά δεν αποφασίζετε να μάθετε να ρυθμίζετε κάθε φορά τη φωτογραφική μηχανή σας, αρκεστήτε σε μιὰ ρύθμισι καθωρισμένη. Διάφραγμα 8/11, απόστασι 3 μέτρα, χρόνος 1/250. Σε ανοιχτό χώρο μπορείτε να φωτογραφήσετε οτιδήποτε, ακόμη και «εν κινήσει», φτάνει το φως να μην είναι πολύ δυνατό ή ή σκιά πολύ σκοτεινή.

πιέσετε ελαφρά το κουμπάκι της λήψης. Χρησιμοποιήτε χρόνους γρήγορους (1/125 ή 1/250), που απαιτούν καλό φωτισμό αλλά καθαρών και αποτυπώσεων και αντικείμενα εν κινήσει και έχουν το πλεονέκτημα να δίνουν φυσικότητα στην πόζα.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΚΑΘΟΡΙΣΤΕΣ

Μετράτε προσεκτικά, έστω και με βήματα την απόστασι από το αντικείμενο που θέλετε να φωτογραφίσετε. Αν η μηχανή σας είναι εφοδιασμένη με τηλεμετρο επωφεληθήτε για να ελέξετε με αυτό την απόστασι. Έτσι θα συνήθισετε, χωρίς να το αντιληφθήτε, να υπολογίζετε τις αποστάσεις «με το μάτι».

Αν θέλετε να φωτογραφίσετε ταυτόχρονα δυο αντικείμενα, που βρίσκονται σε διαφορετικές αποστάσεις (π.χ. ένα γατάκι στα τρία μέτρα και ένα παιδί στα έξη μέτρα κανονισίτε την «απόστασι» σε ένα μέσον όρον (στην περίπτωσι μας στα πέντε μέτρα).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΛΥ ΣΚΟΥΡΕΣ

Δώστε ένα μεγαλύτερο ανοιγμα στο διάφρα-

γμα με όμοιο χρόνο ή μεταχειρισθήτε ένα χρόνο πιο άργα με όμοιο ανοιγμα (π.χ. αν δε θέλετε να αλλάξετε το ανοιγμα 5, 6 φέρετε το χρόνο από 1/60 στο 1/30, ή αν θέλετε να αφήσετε το χρόνο 1/60 ανοίξτε το διάφραγμα στο 3, 5).

Αποφεύγετε τους εσωτερικούς χώρους και ιδιαίτερα όταν δεν φωτίζονται καλά και μην προτιμάτε τους εξωτερικούς χώρους, στους οποίους ο ήλιος δε φθάνει αρκετά (δάση πολύ πυκνά).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΛΥ ΑΣΠΡΕΣ

Ακολουθήστε τα αντίθετα κριτήρια της προηγούμενης περιπτώσεως. Χρησιμοποιήστε ένα χρόνο πιο γρήγορο με όμοιο διάφραγμα και ένα διάφραγμα πιο ανοιχτό με όμοιο χρόνο.

Αποφύγετε το πολύ δυνατό φως και αν δε μπορείτε να κάνετε διαφορετικά διαλέξτε πάντοτε χρόνους γρήγορους (1/250).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΠΟΛΥ «ΕΠΙΠΕΔΕΣ»

Ανοίγετε το διάφραγμα σε τρόπον ώστε το βάθος του χώρου να περιορισθί. Μ' αυτό τον τρόπο το αντικείμενο, που σας ενδιαφέρει φωτογραφίζεται αποχωρισμένο από το φόντο, που

γίνεται αντίθετα ακαθόριστο.

Μερικές φορές είναι ενδιαφέρον να αφήσετε ακαθόριστο ένα αντικείμενο στο πρώτο πλάνο. Αν θέλετε να φωτογραφίσετε π.χ. το παιδί σας στα πέντε μέτρα, τοποθετήστε σε πρώτο πλάνο, στα δύο μέτρα, ένα άλλο αντικείμενο (μια λάμπα, ένα βάσο με λουλούδια). Με την «απόστασι» πάνω στο παιδί, δηλαδή ακριβώς στα πέντε μέτρα, το πρώτο πλάνο θα παρουσιάσθί ακαθόριστο.

ΑΣΧΗΜΑ ΠΛΑΙΣΙΩΜΑΤΑ

Διαλέγετε πάντα αντίθετο φόντο: ανοιχτόχρωμο αν το αντικείμενο που θέλετε να φωτογραφίσετε είναι σκούρο, σκουρόχρωμο αν είναι ανοιχτόχρωμο.

Αποφεύγετε τα πολλά αντικείμενα στο χώρο. Μην θέλετε να δήτε σε μιὰ μόνη φωτογραφία μαζί με το παιδί σας, ούρανό, θάλασσα, βράχους και μιὰ βάρκα με πανί. Μην διατάζετε επίσης να πλησιάσετε πολύ με τη μηχανή στο άτομο, που φωτογραφίζετε. Είναι πολύ προτιμώτερο να έχετε ένα πρώτο πλάνο εκφραστικό, παρά μιὰ φειγούρα χωρίς σημασία.

2

1

3

ΗΡΕΜΗΣΤΕ ΧΑΛΑΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Η μέθοδος ενός Αμερικανού νευρολόγου

ΜΕ μιὰ μέθοδο, που ἐπινόησε ὁ διακεκριμένος Ἀμερικανὸς νευρολόγος Ἐντμοντ Τζάκομπσον, μπορεῖ καθένας ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἐνταση, πού προκαλεῖ σὲ ὅλους μας ἡ σημερινὴ πυρετώδης ζωὴ. Ἡ ἐνταση αὐτὴ — λέει ὁ δόκτωρ Τζάκομπσον — δὲ βολεκεται στὸ πνεῦμα μας, ἀλλὰ στοὺς μῦς. Καὶ μπορεῖ νὰ λείψῃ, ἂν οἱ μῦς χαλαρωθοῦν, μ' ἓνα ἁπλὸ καὶ πρακτικὸ σύστημα, πού υποδεικνύει ὁ ἴδιος. Μὲ τὴ χαλάρωσι αὐτὴ, ἐπιτυγχάνουμε τελεῖα σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἰσορροπία.

Δοκιμάστε, λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ στενοχωριέσθε λιγώτερο γιὰ τίς ἀπλήρωτες δόσεις σας, γιὰ τὰ οἰκογενειακά σας βάρη, γιὰ τίς ἀναποδιές τῆς δουλειᾶς σας... Δὲ σὰς χρειάζεται, παρὰ μονάχα ἓνα ἡσυχὸ δωμάτιο, μιὰ ἀνεπὶ πολυθρόνα καὶ 15—20 λεπτὰ διαθέσιμα — σ' ὁποιαδήποτε ὥρα τῆς ἡμέρας, καλύτερα ὅμως πρωὶ καὶ βράδυ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πάρετε ἀπολαυστικὸ ὑπνός, ν' ἀνασπώστε τὰ μαντάρια σας, νὰ σφίξετε τὰ δόντια σας, σὰν νὰ προετοιμαζόσαστε... γιὰ νὰ κερδίσετε καλὴν ἀθλητικὴν οὐρά! Ἀπλῶς καὶ μόνο, καθήστε στὴν πολυθρόνα, ἥρεμα καὶ φυσικά, καὶ κάνετε ὅ,τι σας υποδεικνύουμε πῶς κατωτέρω:

ΧΕΡΙΑ.— Ἀκουμπᾶτε τὰ χέρια σας, ἀπ' τὸν ἀγκῶνα ὡς τὸν καρπὸ, πάνω στὰ μπράτσια τῆς πολυθρόνας. Μένετε ἐστὶ 1—2 λεπτά. Τότερα κλίνειτε σφιχτὰ τὰ μαντάρια σας. Χωρὶς νὰ μετακινήσετε καθόλου ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, θὰ αἰσθανθῆτε ἓνα τέντωμα τῶν μυῶν ἀπὸ τὸ πᾶν μέρος τοῦ μπράττου σας. Τὸ συναίσθημα αὐτὸ ἀπλώνεται σ' ὅλοκληρον τὸ σῶμα σας.

Ἐπαναλαμβάνετε ἀνεστῆτες φορές, ὅπου νὰ φτάσετε στὸ σημεῖο ὅστε νὰ νοιώθετε μιὰ ἐλα-

φορεῖα μὲνικὴ ἐνταση, ἀκόμα καὶ χωρὶς νὰ κινήσετε τὸ χέρι σας. Ἐπειτα λυγίζετε τὸ δεξιὸ σας χέρι πρὸς τὰ κάτω, πάλι σὲ ὀρθὴ γωνία, ὥστε ἡ παλάμη νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ πῶς. Θὰ νοιώσετε τώρα τὴν ἐνταση στὸ κάτω μέρος τοῦ μπράττου. Τότερα ἀπὸ μεριεὶς δοκιμῆς, ἡ ἐνταση στὸ ἄνω μέρος τοῦ μπράττου θὰ ἔχῃ χαλαρωθῇ.

Ἀκουμπώντας ἔπειτα τὸν ἀγκῶνα σας στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας, σφίγγετε τὴ γροθιά σας καὶ τοὺς μῦς τοῦ μπράττου σας, σὰν τὰ παιδιὰ πού θέλουν νὰ δείξουν τὴ δύναμίν τους. Ἐσφίγγετε, ἔνασφίγγετε, καὶ αὐτὸ ἔπαναλαμβάνετε πολλές φορές, ἄλλοτε μὲ τὸ ἓνα μόνο μπράτσο καὶ ἄλλοτε μὲ τὰ δύο μαζί. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες

βδομάδες, θὰ ἔχετε ἀποκτήσει ἔτσι τὴν ἱκανότητα νὰ χαλαρώνετε τοὺς μῦς τῶν μπράττων σας. Προχωρεῖτε τότε σ' ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ὅπως θὰ ἴδτε πῶς κατωτέρω.

ΠΟΔΙΑ.— Κάθεστε ὅπως καὶ πρὶν, λυγίζετε τὰ πέλματα πρὸς τὰ πάνω (εἰκὼν 2), τὰ τεντώνετε πρὸς τὰ ἔμπροσ, τὰ πιέζετε πάνω στὸ πάτωμα, τὰ ἀνασπώνετε ἀπ' τὸ πάτωμα, σφίγγετε τὰ γόνατά σας πρὸς τὰ μέσα τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο, ὕστερα τὰ πιέζετε πρὸς τὰ ἔξω, πάνω σὲς παλάμες τῶν χερῶν σας. Μετὰ τὴν κάθε μὲνικὴ προσπάθεια, ἀκολουθεῖ ἡ χαλάρωσις.

ΚΟΙΤΙΑ.— Τραβάτε πρὸς τὰ μέσα τὴν κοιλία σας καὶ τὴ συγκρατεῖτε ἔτσι γιὰ λίγη ὥρα, νοιώθοντας τὸ τέντωμα τῶν ἀντιστοι-

χῶν μυῶν. Ἐπειτα τοὺς χαλαρώνετε σιγά-σιγά.

ΠΛΑΤΗ.— Κάθεστε στὴν πολυθρόνα, μὲ τὴ σάχη σας ἐντελῶς ἰσὰ (εἰκὼν 3). Τεντώνετε τοὺς μῦς τῆς πλάτης, δεξιὰ καὶ ἀριστερά ἀπὸ τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Τότερα τοὺς χαλαρώνετε, μέχρι πού νὰ σὰς συγκρατοῦν μόλις, γιὰ νὰ μὴ χαμουργιάσετε πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Καθὼς κάθεστε, προσέξτε τὸ τέντωμα τῶν μυῶν σὲ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος — τὸ στήθος, τοὺς ὤμους, τὰ πόδια, τὰ μπράτσα. Ἄν μάθετε νὰ ἀπαλλάσσεσθε ἀπ' αὐτὴ τὴν περὶ τὴ μὲνικὴ ἐνταση, θὰ νοιώθετε πολὺ πῶς φέρεσθε ἐν αὐτῷ σας στὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

ΣΤΗΘΟΣ.— Τεντώνετε τὸν καρπὸ καὶ τὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστε-

ροῦ χερικοῦ σας ὀρίζοντα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τότερα κινεῖτε διὰ ὁλόκληρον τὸ μπράτσο σας πρὸς τὴ διεύθυνσιν, πού δείχνει τὸ χέρι σας. Θὰ αἰσθανθῆτε ἓνα τέντωμα τῶν μυῶν τὸν ὥμορως, ἔπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο μὲ τὸ δεξιὸ χέρι, καὶ ὕστερα μὲ τὰ δύο μαζί. Ἐξακολουθεῖτε τὴν χαλάρωσιν τῆς μὲνικῆς αὐτῆς ἐντάσεως. Μὴν προσπαθεῖτε νὰ κανονίσετε τὴν ἀναπνοή σας, ἀλλ' ἀφήστε τὴν νὰ βοηθῇ μοναχὴ τῆς τὸ ρυθμὸ τῆς.

ΛΑΙΜΟΣ.— Ὅταν γέροντε τὸ κεφάλι ἀριστερά, νοιώθετε ἓνα τέντωμα στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ. Ὄστόσο, στὴν πραγματικότητα, ἡ μὲνικὴ ἐνταση ἐντοπίζεται στὴν πλευρὰ τοῦ λαιμοῦ, πρὸς τὴν ὁποία ἔχετε γείρει τὸ κεφάλι σας. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καλύτερα, ἂν πῆσετε μὲ τὸ χέρι σας τὸ ἀριστερὸ σας μελόν, καὶ ὕστερα τὸ δεξιὸ. Γιὰ νὰ προκαλέσετε μὲνικὴ ἐνταση στὸ ἔμπροσ μέρος τοῦ λαιμοῦ, γέροντε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πῶς, πάνω στὴ σάχη τῆς πολυθρόνας.

ΟΜΟΙ.— Πιέζετε τοὺς ὤμους σας πρὸς τὰ πῶς, τοὺς ἀνασπώνετε καὶ τοὺς φέρετε ἔμπροσ. **ΠΡΟΣΩΠΟ.**— Ζαρώνετε τὸ μέτωπό σας. Ὅταν νοιώσετε τὴ μὲνικὴ ἐνταση, ἔξασκηθῆτε νὰ τὴ χαλαρώσετε.

ΜΑΤΙΑ.— Κλείστε ἐλαφρὰ τὰ μάτια σας καὶ κινεῖτε ὕστερα πρὸς τὰ πάνω, κάτω, δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Κάθε φορὰ πού κινεῖτε τοὺς βολβούς τῶν ματιῶν σας καὶ νοιώθετε μὲνικὴ ἐνταση, σταματᾶτε τὴν προσπάθειά πού τὴν προκαλεῖτε.

Καθὼς κάθεστε στὴν πολυθρόνα, κινεῖτε ἓνα ἀντικείμενον πού βρίσκεται στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς κάμαρας, μ' ἔπειτα κάποιο ἄλλο πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο ἀριστερὰς φορές, ὅπου νὰ αἰσθανθῆτε μιὰ ἐνταση τῶν μυῶν τῶν ματιῶν. Κλείνετε τότε τὰ μάτια σας καὶ φαντάζεσθε πῶς κινεῖται τὸ ἀντικείμενον, πού βλέπετε πρὶν μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια. Ἡ ἐνταση θὰ ἐλαττωθῇ καὶ θὰ χαθῇ σιγά-σιγά.

Ἐξωτικό βυθλοχρηστικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμυλίου Ζαχαρίου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ. ἸΕΝΩΝ

Στὴ Μανίλλα, τὴν πλοῦσια πρωτεύουσα τῶν Φιλιππίνων, ὁ μισγὸς Ρομέρο Ρουῖζ, ἓνας νέος καὶ πλούσιος κτηματίας, σῶζει ἀπὸ θάνατο θάνατον τὴν Τερεζίτα, κόρη ἐνὸς ἀνωτέρου Ἰσπανοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ δυὸ νέοι εἶναι ἐρωτευμένοι, ἀλλ' ὁ πατέρας τῆς Τερεζίτας ἔχει ἐξορίσει καὶ καταδικάσει σὲ θάνατον τὸν Ρομέρο ὡς ἐπαναστάτη. Οἱ Ἰνδοῖσι, οἱ Κινεζοὶ καὶ οἱ Μαλαῖσι κάτοικοι τῶν νησιῶν αὐτῶν, ἔχουν ἐπαναστατήσει καὶ οἱ μουσικὲς ὀργανώσεις διορίζουν ἀρχηγὸ τῶν στρατευμάτων τῶν ἐπαναστατῶν στὴν ἐπαρχία Κασέιτε τὸν Ρομέρο. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν ὁ Κινεζὸς Χάγγκ-Του, μὲ μυστηριώδης νεσφὴ Κινεζικῆς ἡ Τάν-Κιού, καὶ ὁ Ρομέρο, ὕστερ ἀπὸ τὴν ἀποτυχία μιᾶς ἐξεγέρσεως, καταφεύγουν στὴ βίλλα τῆς Τερεζίτας, πού τὴ νομιζοῦν ἀκατοίκητη γιὰ νὰ σωθοῦν. Κρύβονται σὲ κίσκε τοῦ πάρκου, ὅπου ὅμως φτάνει σὲ λίγο ἡ Τερεζίτα, καθὼς καὶ ὁ πατέρας τῆς. Κι' ἐπειδὴ ὁ μισγὸς εἶχε σώσει ἄλλοτε τὴν κόρη του ἀπὸ βέαιο θάνατον, ὁ Ἰσπανὸς σῶζει τὴ ζωὴ τοῦ Ρομέρο καὶ τῶν φίλων του, πού τρέχουν πρὸς τὸ Σαλτράν, πού κινδυνεύει. Ἐκεῖ οἱ ἐπαναστάτες παθαίνουν σοστὴ πανωλερία καὶ ὁ Ρομέρο, ἐκείναι πληγωμένος στὴν πλάτη, καταφεύγει μὲ τοὺς φίλους του σὲ μιὰ ἀγροικία μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀντισταθῇ σὲς ἐπιθέσεις τῶν Ἰσπανῶν.

7ον Οἱ πάσσαλοι, περιστοιχισμένοι μὲ πολλὰ κλαδιά μὲ ρετίνην, εἶχαν πάρει φωτιά, παρ' ὅτι τὴν ὑγρασία ἀπὸ τὴ βορρῇ καὶ ἀρχίζαν ἕνας-ἕνας νὰ πέφτουν.

Οἱ πολιορκημένοι, πού φοβόντουσαν μήπως ὁ ἐχθρὸς δελήσῃ νὰ πυρπολήσῃ καὶ τὸ σπίτι, εἶχαν ἀνοίξει ἓνα πύρ κολάσεως. Οἱ σφαίρες τοὺς δὲν πηγαίναν χαμῆς, γιὰτὶ ποτε-ποτε ἀκούγονταν κορυφές ἀπ' τοὺς Ἰσπανοὺς στρατιώτες, πού ἐπερταν θανάσιμα χτυπιέμενοι καὶ δὲν ἔνασκηθύνονταν πιά.

Ὄστόσο, οἱ πάσσαλοι καίγονταν καὶ οἱ φλόγες τοὺς ἔφταναν τώρα ὡς τὸ σπίτι, πού ἡ στέγη του κινδύνευε ἀπὸ σιγὴν καὶ σιγὴν νὰ πάσῃ φωτιά. Οἱ πάσσαλοι γρομίζονταν μέσα σὲ χιλιάδες σπῆδες καὶ ἓνας ἀποπνευστικὸς καπνὸς, μπαίνοντας ἀπ' τὰ παράθυρα, ἀνέκαζε τοὺς πολιορκημένους νὰ πνιγθοῦν ἀπὸ τὸν καπνὸν τοῦ σπιτοῦ καὶ ν' ἀραιώσουν τὰ πυρὰ.

Ὁ Χάγγκ-Του καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἔδιναν σημεῖα ζωῆς. Ὄστόσο, μέσα στὴ λαμπρὴ τῆς πυρκαϊᾶς, μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὰ δεκάξιν ἄλογα, πού ἦσαν τοποθετημένα σὲ δυὸ σειρές ἀπὸ ὀκτὼ, μὲ τὸ κεφάλι τους γυρισμένον πρὸς τὸ σπίτι. Τὰ καίμενα τὰ ἔωα, τρομαγμένα ἀπ' τίς φλόγες, χοιμεῖταν καὶ δοθόνονταν στὰ πῶς πόδια. Κάποιο ὅμως ἀόρατο ἐμπόδιο λῆς καὶ τὰ συγκρατοῦσε.

Οἱ Ἰσπανοὶ σημάδωναν, ἔφαζαν, τοῖς μικροῖς φάλαγγες πού ὄχιονταν ἐναντίον τοῦ σπιτοῦ, τρέχοντας. Οἱ πάσσαλοι πού περιστοιχίζαν καὶ προστάτευαν τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτοῦ εἶχαν πιά κατ' ὅλότητά καὶ ἄφηναν ἐλεύθερον τὴν εἰσοδόν. Οἱ μισγὰδες καὶ οἱ Κινεζοὶ προστάθηκαν στὴν ἀρχὴ μὲ φωνικὲς δυσφορίες νὰ κώφουν τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἐχθροῦ. Βλέποντας ὅμως πῶς δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ καταφέρουν, ἀόχισαν νὰ κυριευθοῦν ἀπὸ φόβον καὶ τὰ πυρὰ ἔγιναν λιγότερο σίγουρα, γιὰτὶ τοὺς ἔλειπαν οἱ ἀσχηνοὶ τους.

Ἐξάφνα, ἀκούστηκε δυνατὴ ἡ φωνὴ τοῦ Χάγγκ-Του: — Ἀφίστε τα! Τότε οἱ τοῖς μισγὰδες, πού εἶχαν συνοδεύει τὰ Χάγγκ, ἀκου-

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

— Κατὶ τὸ πολὺ ἁπλὸ, ἀπάντησε ὁ Κινεζὸς γελώντας. Ἐδεσά ὅλα μαζί τ' ἄλογά μας, πονώντας τους ἓνα σκονὶ στὰ γαλινάκια τους, γιὰ νὰ τὰ ἐμπόδισαν νὰ σκορπίσουν. Ἐπειτα τὰ ἐστρέλανε, ὀρίνοντας λίγη ἑσθὴ στὰ γὰτ' μέσα στ' αὐτιά τους καὶ τὰ ἐπατόλυνε. Πῶς δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ σὲ μιὰ τέτοια ἐφοδὸ, καὶ ὅπως βλέπει, οἱ στρατιώτες τοῦ «μαγικοῦ» τοῦ Ἀλκίβαθ συντοφίτησαν.

— Τ' ἄλογά μας ὅμως γάθηναν!... Δὲν μποροῦσαν νὰ μᾶς χορηγήσουν σὲ τίποτα, γιὰτὶ, ἂν οἱ ὀμάδες μας δὲν ἔσθον νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν, θὰ θάφοντες κατ' ἄπ' τὰ ἐρεπία αὐτοῦ τοῦ σπιτοῦ. Πήγαινε νὰ ἐξουραστής, Ρομέρο. Πιστεῖν πῶς αὐτὴ τὴ νύκτα τοὺλάχιστον οἱ Ἰσπανοὶ θὰ μᾶς ἀρίσουν ἴσωνουν...

**ΕΝΑΣ ΗΡΩΑΣ
ΜΕ ΚΙΤΡΙΝΟ ΔΕΡΜΑ**

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τους, οἱ Ἰσπανοὶ παρατήσαν τίς ἀποδείξεις τους, ἂν καὶ τὸ σπίτι ἦταν τώρα ἀνυπερδύσιμο. Τὰ μεσάνυχτα, ὅσοις, μερικοὶ στρατιώτες προστάθηκαν νὰ πλησιάσουν τοὺς σταύλους, ἀλλὰ γρήγορα ἀναγκάστηκαν νὰ τὰ σκάσουν ἀπ' τὰ πυρὰ τῶν ἐπαναστατῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ κατάσταση δὲν ἄλλαξε. Οἱ Ἰσπανοὶ εἶχαν τοποθετήσει μερικὰ φράγματα μὲ κορυμνὸν δέντρον καὶ δὲ φαιόνταν διατεθειμένοι νὰ ἐνασχηθῶν τὴν ἐπίθεσιν. Πότε-ποτε, ἔρχονταν μερικὲς τοφεριεὲς στὰ παράθυρα. Ὄστόσο, ὁ Χάγγκ-Του δὲν ἦταν ἥσυχος, γιὰτὶ, ἂν ἡ πολιορκία συνεχίζονταν, οἱ ἐπαναστάτες διέτρεψαν τὸν κίνδυνον νὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα. Τὰ τοῦρμα δὲν μποροῦσαν νὰ βαστάζον γιὰ πολὺ καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ προμηθευθοῦν γὰρ ἀπὸ τὴν στέρα κατὰ ἀπὸ τὸ πῶς τῶν Ἰσπανῶν.

Τὶ περῖενε, λοιπόν, ὁ ἐχθρὸς γιὰ νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ; Περίενε ἡμῶς ἐνισχυσε ἡ κανένα πυρὸς δόλο, πού θὰ τὸ μετέφεραν ἀπ' τὸ Σαλτράν. Ὁ Χάγγκ-Του ἔσπερε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴ τὴν ἀναισθησίαν τοῦ ἐχ-

θροῦ, πού ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσιν μὲ τὴ βία του τῆς γθεσίνης νύκτας. Παρ' ὅ, αὐτὰ, ἀγρυπνοῦσε, μὲ τὸ φόβο κάποιου αἰφνιδιασμοῦ, καὶ δὲν ἔχανε ἀπ' τὰ μάτια του τοὺς Ἰσπανοὺς φρουρούς. Προσπαθοῦσε ἐπίσης ν' ἀνακαλύψῃ τὸ «μαγικόν» μὲ τὴν πρῶσιν αὐτοῦ στέλνῃ γιὰ ὅσον καμμία σφαῖρα. Ἀλλὰ δὲν κατάφερε νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ μέρα πέρασε ἔτσι ἡσυχά. Ὅταν ὁ ἥλιος βασίλευε, ὁ Χάγγκ παρατήρησε κάποια κίνησιν πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐπιτεθειμένων.

— Ὅα ἐπιχειρήσουν καμμία νέα ἐπίθεσιν ἡ μὴτος ἐτοιμάζονται γιὰ κανένα αἰφνιδιασμό: ἀναρωτήθηκε, κοιτώντας τὸ κεφάλι του.

Τοποθέτησε ὅλους τοὺς ἀνδρες του πῶς ἀπ' τὰ παράθυρα καὶ κατέβηκε στὸ ἴσγειον, γιὰ νὰ συμβουλευθῇ τὸν Ρομέρο. Ὁ μισγὸς ἦταν πολὺ καλύτερος, χωρὶς στίς περικοιήσεις τῆς Τάν-Κιού, πού δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει οὔτε σιγὴν. Μέσα σὲ ἔκδοσ ἀφῆς, τὸ τραῦμα τοῦ εἶχε ἀρτίσει νὰ ἐπὶ λώνεται καὶ οἱ πόνοι, πού τὸν ἔχαναν τόσο νὰ ὑποφέρῃ, εἶχαν πάυει πιά. Βλέποντας τὸν Χάγγκ-Του, μὲ τὸ μέτωπον συννεφωμένον, κατάλαβε πῶς κάποιος κίνδυνος τοὺς ἀπειλοῦσε.

— Οἱ Ἰσπανοὶ... τὸν ὥρτησε. — Ναί, ἀπάντησε ὁ Κινεζὸς, ἐτοιμάζον ἐπίθεσιν.

— Ἐφεραν πυροβολισμὸν; — Δὲν τὸ φαντάζομαι.

— Τότε, μὲ τὰ τουφέκια τους δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ γρομίσουν τοὺς τοῖχους τοῦ σπιτοῦ. — Τὸ ἔξω, Ρομέρο, καὶ ὅμως εἶμαι ἀνίσχυρος...

— Αὐτὸ πῶς μ' ἀνησυχεῖ πῶς πολλὸ, εἶπε ὁ Ρομέρο, εἶναι, ὅτι μποροῦν νὰ βάλουν σφαῖρα στοὺς σταύλους. Τότε, ἡ φωτιά θὰ μεταδοθῇ στὴ στέγη τοῦ σπιτοῦ καὶ θὰ κινδυνεύομεν... Π' αὐτὸ θάπρεπε νὰ στείλωμε μερικὸν ἀνδρὸν ἐκεῖ πάλιν, στὴ στέγη, νὰ ζώσιν τὰ δοκάρια καὶ νὰ τὰ ὀλῶν στὴν αὐλή.

— Θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ, Ρομέρο. — Ἐπειτα κατ' ἄλλο: Μία καὶ δὲν ἔχουν κανένα πυρὸς δόλο, μπορεῖ νὰ τοποθετήσουν καμμία μπόμπα καὶ νὰ μᾶς τινάξουν στὸν ἀέρα.

— Μὰ τὸ Βουδά! σφόνάζει ὁ Χάγγκ. Αὐτὸ δὲν τὰ ἀσφατῇ!... Ὁ Ρομέρο, βοήθησέν τον ἀπὸ τὴν Τάν-Κιού, ἀνέβηκε πάλιν στὸ ἄνω πᾶτωμα, ὅπου τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Χάγγκ. Οἱ ἐπαναστάτες ἔνασκηθον τοὺς πυροβολισμοὺς, ἀπαντώντας στοὺς Ἰσπανοὺς, πού καὶ αὐτοὶ εἶχαν ἀρτίσει νὰ πυροβολοῦν στὰ παράθυρα. Ὁ Ρομέρο πλησίασε σ' ἓνα παράθυρον, γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴ θέσιν τοῦ ἐχθροῦ. Εἶδε, λοιπόν, πῶς ἀπειλοῦσε τὴν πόσιν τοῦ σπιτοῦ.

— Ἐκεῖ ποτε νὰ προσέξουμε, εἶπε στὸ Χάγγκ, ἐκτός ἀν αὐτὸ γίνεται ἐπίθεσις γιὰ νὰ μᾶς ἀνασχηθῶν καὶ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀπ' ἄλλοι. Φροντίστε γιὰ τοὺς σταύλους καὶ ἐμπόδισέ τους νὰ πλησιάσουν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Μείνε ἡσυχός!... Ὁ ἄνθρωπος ἔπαινον ἐπικινδύνους διαστάσεις. Οἱ ἐχθροὶ, νοσημένοι πῶς ἀπ' τοὺς κορυμνὸν τῶν δέντρων, συνέχισαν τὸ τορμακτικόν

— Αὐτὰ τὰ γένηματα τοῦ ἀκίλου τοῦ κυρίου κόμητος ἀρχίζουν νὰ μὲ χτυποῦν στὰ πόδια!...

τους πυρ. Οι σφαίρες τους περ-
νοσαν απ' τα παράθυρα και φω-
νονταν στους τοίχους. Μ' όλη την
προσοχή των πολιορκουμένων,
ένας Κινέζος είχε πέσει νεκρός, με
το κεφάλι σπασμένο, κι ένας άλ-
λος τραυματίστηκε σοβαρά στο
χέρι. Ήταν αδύνατο ν' αντιστα-
θούν για πολύ σ' αυτή τη βροχή
των σφαερών.

Οι Ισπανοί πλησίαζαν, κερδι-
ζοντας όλοένα έλασος. Ο Χάνγκ-
Του, ο Ρομέρο κι η Τάν-Κιού έ-
διναν θάρρος στους άνδρες τους
κι άνηφοδαν θαρραλέα το θάνα-
το. Οι προσπάθειές τους, ωστόσο,
ήταν μάταιες. Οι Ισπανοί όλο
και πλησίαζαν. Μερικοί μάλιστα
είχαν φτάσει κιόλας κοντά στους
σταύλους και είχαν μπει μέσα. Ο
Χάνγκ διάταξε τους συντρόφους
του να πυροβολούν συνεχώς. Συγ-
χοήγους απ' τα παράθυρα έριχναν
τά έπιπλα πάνω στα κεφάλια των
Ισπανών.

— Κρατήστε γερά! φώναζε ο
Ρομέρο. Χτυπάτε τους. Προσοχή
μόνο στις σφαίρες σας!...
— Θάσος, αδελφά μου!... φώ-
ναζε κι η Τάν-Κιού.

Οι Ισπανοί, έαλισμένοι απ' τη
βροχή των σφαερών, είχαν σταμα-
τήσει να πυροβολούν. Μερικοί εί-
χαν άναψει διαδία και προσπάθη-
σαν να τα πετάξουν από τα παρά-
θυρα, για ν' απομακρύνουν από εκεί
τους αντίπαλους και να μπερδέψουν
να σκαρφαλώσουν σ' αυτά και να
μπερδέψουν. Παρατήθηκαν όμως
γρήγορα απ' την προσπάθειά τους.

Οι έγχθροι, ωστόσο, δε φαίνον-
ταν διατεθειμένοι ν' απομακρυν-
θούν. Έσκαρφαλωσαν να πυρο-
βολούν με λύσσα. Στο πρώτο πά-
τωμα, πέντε άνδρες είχαν κιόλας
πέσει νεκροί. Έξαφνα, πώς με-
γάλη έκπληξη του Χάνγκ, οι Ι-
σπανοί εγκατέλειψαν τις θέσεις
τους και τώσασαν πόδες το δάσος.
Οι στρατιώτες, που είχαν μπει
στον σταύλο, άπαικαζονθήχαν
κι αυτό, χωρίς να βάλουν φωτιά
πουνεγά.

— Έρχονται μήπως οι ένοχοί-
σεις, που περιμένουμε; φώναζε ο
Κινέζος, Ρομέρο, που είσαι;
— Τι θέλεις, Χάνγκ;
— Ο έγχθρος φεύγει!
— Τόσο το χειρότερο για μας...
— Τι θές να πής;
— Φοβάμαι πως...

Δέν πρόφτασε να τελειώσει τη
φράση του. Μία τρομερή έκρηξη ά-
κούστηκε και μία άπαισι λάμψη
φώτισε τα σκοτάδια. Ολόκληρο
το σπίτι τραντάχτηκε από τη βί-
σι του και ταλαντεύθηκε σαν από
σεισμό! Ένα μέρος του τούχου,
όπου σπρούζονταν οι σταύλοι, γκρε-
μίστηκε με κρότο στην αλλη.

Τρομαγμένοι, ο μιάς κι οι Κι-
νέζοι, άουψαν προς τη σκάλα,
νομίζοντας πως το σπίτι θα σω-
οιζόταν ολόκληρο. Ο Χάνγκ-Του
άρπαξε απ' το μπράτσο το Ρομέ-
ρο, για να τον οδηγήσει σε άσφα-
λες μέρες. "Αν οι Ισπανοί έπο-
φελούνταν απ' αυτό τον πανικό,
τότε οι επαναστάτες θάταν χαμέ-
νοι. "Αλλ' αντίθετα προς όλες τις
προβλέψεις, έφαιναν άλύπητοι. "Η
νύχτα τους έμπόδιζε, άραγε, να
δούν το φορδύ όήγμα, που είχε
ανάψει η υπόστα τους;

Η Τάν-Κιού, βλέποντας πως ο
έγχθρος άδρανοόσε, φώναζε:
— Σταθήτε!... Δεν διατρέχου-
με κανένα κίνδυνο!

Η Τάν-Κιού είχε φωνάξει πά-
νο στην όσα, για να έμποδίσουν
τους επαναστάτες να καταστρέ-
ψουν την πόρτα, που την είχαν
καρφώσει από μέσα και να βγούνε
στην αλλη, γιατί σήγουρα οι Ι-
σπανοί θα τους έξόνωναν. Ο
Χάνγκ-Του κι ο Ρομέρο πλησία-
σαν σ' ένα παράθυρο και διαπί-
στωσαν πως δέν υπήρχε άμεσος
κίνδυνος.

— Άνεβήτε πάλι, φώναζε ο

Κινέζος. "Αν βγήτε, θα σας σκο-
τώσουν.

— Μα το σπίτι θα γκρεμιστεί
πάνω μας!
— Δέν υπάρχει τέτοιος κίνδυ-
νος για την όσα, είπε ο Ρομέρο.
Οι τοίχοι δε θα πέσουν πιά. Άνε-
τέχουν!...

Οι επαναστάτες, έχοντας έπι-
στοσύνη στους άσχημούς τους, έ-
νανέβησαν. Άλλωστε, ήξεραν πως
μιά έξοδος δε θα τους άφελούσε
σε τίποτα και θα σκοτώνονταν έ-
σως άδικα. Ο Χάνγκ κι ο Ρο-
μέρο, στο μεταξύ, έξέταζαν το ά-
νοιγμα, που είχε κάνει η έκρηξη.

Ήταν μεγάλο, όχι όμως και τόσο
πολύ, και θα μπορούσαν να το έ-
κσπιάζονταν. Ο τοίχος, όπου σπι-
ρούσαν οι σταύλοι είχε άνοιξει
από πάνω ως κάτω και το πάνω
μέρος είχε μία τρύπα πλατύς έ-
νος μέτρου, στο ύψος του πρώτου
πατώματος.

— Φανταζόμουν πως οι έφημές
θα ήταν πιο σοβαρές, είπε ο Ρο-
μέρο.

— Δέν πρέπει να φοβόμαστε
μήπως ο τοίχος σωριαστέη όλότε-
λα; ρώτησε ο Χάνγκ.

— Όχι, απάντησε ο Ρομέρο,
άλλα πρέπει με κάθε τρόπο να
βουλώσουμε αυτή την τρύπα.

— Με τί;
— Θα βγάλουμε μερικά κερα-

μίδα απ' τη στέγη και θα τη βου-
λώσουμε μαζί με πέτρες.

— Φαντάζεσαι πως θα μπορέ-
σουμε ν' αντίσταθούμε άκόμη;

— Το έλπίζω.

— Το έξορσι πως δέν έχουμε
διόλου νερό;

— Θα τα καταφέρουμε να υπο-
φέρουμε τη δίψη.

— Το έξορσι πως και οι σφαί-
ρες μας είναι λίγες;

— Όταν θα τελειώσουν, θα
πολεμήσουμε με την έφοδόγνη.

— Φαντάζεσαι πως θα μας έ-
θούν ένοχόσεις;

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Οι
δύο στρατιώτες μας δε μας προ-
δοσαν, είμαι σίγουρος.

— Ναι, αλλά μπορεί να τους
σκοτώσαν ή να τους έπιασαν.

— Να κάτι που δέν πέρασε απ'
τη σκέψη μου.

— Πιστεύω, συνέχισε ο Χάνγκ,
πως αν αύριο τα χαράματα δε
φτάσουν οι δικοί μας, οι Ισπανοί
θα μας πιάσουν αλμαλώτους.

— Έκτος αν ένας από μας σώσει τους
άλλους...

— Με ποιο τρόπο, Χάνγκ;

— Θα δοίμε, απάντησε άόρι-
στα ο Κινέζος.

— Κάτι που κρύβεις, Χάνγκ.

— Έτσι.

— Έξηγήσου!

— Δέν ήθελε άκόμα η στιγμή.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ ΕΙΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝ — ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΝ

Τεχνίται ηλικίας 23—38 χρόνων ήμπορούν να μεταναστεύσουν εις Βραζι-
λϊαν και Αργεντινήν, υπό ευνοϊκούς όρους εργασίας. Γίνονται δεκτοί:

— Έφαρμοσται, Τορνενται, Σιδηρουργοί, Έπιπλοποιοί, Ξυλου-
ργοί, Ήλεκτροτεχνίται βιομηχανίας, Ήλεκτροεργονοκολληταί,
Φανοποιοί, Φρεζαδόροι, Χειριστάί πλάνης, Γαλέανισταί, Τεχνί-
ται έλαστικοί, Έπισκευσταί ήλεκτρικών συσκευών, Μηχανι-
κοί έσωτερικής καύσεως, Μηχανικοί γεωργικών μηχανημάτων,
αυτοκινήτων, μοτοποδηλητών, Μηχανικοί συντηρηταί, Ήλεκτρο-
τεχνίται αυτοκινήτων, Έπισκευσταί τηλεφωνικών συσκευών.
Τεχνίται περιελίξεων κλπ.

Περισσότερας πληροφορίας ήμπορούν οι ενδιαφερόμενοι να ζητήσουν έγ-
γράφως ή άυτοπροσώπως από τα γραφεία της ΔΕΜΕ:

ΑΘΗΝΑΙ: Όδός Σοφοκλέους 1 (Θ).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Όδός Ρογκότη 5 (Θ).
ΠΑΤΡΑΙ: Όδός Αγίου Ανδρέου 61 (Θ).

ψ

Το φαγητό
γίνεται άμέσως
πλουσιώτερο
όρεκτικό και
πικάντικο

Η Μαγιονέζα ΕΚΜΑ είναι συμπυκνωμένη
μπορείτε να την αραιώσετε με λίγο λεμόνι,
λάδι και εάν σας άρέσει προσθέ-
τετε μουστάρδα σκόνη ή θά γίνη πε-
ρισσότερη και πιο πικάντικη.

ΕΚΜΑ

Η Μαγιονέζα ΕΚΜΑ γίνεται μόνο από ΑΥΓΑ ΗΜΕΡΑΣ και όγνο λάδι ΕΛΛΗΝ.

Πήγαινε τώρα να πλαγιάσης, για-
τί το τραύμα σου μπορεί να έ-
κφυγει. Ούτως ή ποίως.

— Ναι, αισθανόμαι μερικους
πόνους.

— Πήγαινε, λοιπόν, να κοιμη-
θης. Ο ύπνος θα σου κάνει κα-
λο. Θ' αγρυπνήσω μονος μου.

Η Τάν-Κιού βοήθησε τον Ρομέ-
ρο να παη να πλαγιάσει. Έπειτα,
ο Χάνγκ οίετασε τους άνδρες του
να βουλώσουν το μεγάλο όήγμα
του τούχου. Λίγο πριν απ' τα με-
σάνυχτα, όλα τα δοκάρια που ά-
πομεναν στη στέγη, είχαν κοπεί
και τοποθετηθή πάνω στο πλατύ
άνοιγμα του τούχου, που κλείστηκε
με άσφάλεια και παρουσίαζε τώρα
μια μεγάλη άνοχη.

Ο Χάνγκ, όταν είδε πως όλοι
είχαν άποκοιμηθή, σκαρφάλωσε
στον τοίχο του σπιτιού και καθί-
σε, όπως σε μία σέλλα, πάνω σ'
ένα δοκάρει της στέγης. "Απ' το
ψηλό αυτό σημείο, ο Χάνγκ μπο-
ρούσε να έρευνήσει ήσυχά όλη την
περιοχή. "Έλειπ' απ' το τρομερό
τονελάδι, είχε άπλωθή βαθιά
σιωπή, που τη διέκοπταν μόνο τα
συχλητά των άνταρτων. Έπιπ-
θήμενοι και πολιορκούμενοι, κατ-
αποποι άπ' τον άγωνα, κοιμόνταν
βαθιά και ξανάπαυαν διάνειες
για ν' άλληλοσκοτωθούν καλύτερα
την άλλη μέρα.

Ο Χάνγκ, ωστόσο, δε συλλο-
γίζοταν να κλείσει μάτι. Κότταζε
μακρυνά προς την κοιλιά και τέν-
τωνε τ' αυτί του με την έλπίδα,
που όλο διαφενδούταν ύψως, ν' ά-
κούσει τις κινήσεις πολεμικές σάλ-
πιγγες.

Οι ώρες περνούσαν, άτέλειωτες,
σαν αιώνες, χωρίς να φέγονιν τί-
ποτα το καινούριο. Η άδην δε
θ' άργούσε, αλλά και χαμνία ενί-
στανι δε φαίνονταν από πουνεγά.
Τ' άστέρια άρχισαν να γλωμιάζουν
στον ορίζοντα και στην άνατολή
άρχισε να ροδίζει.

Ο Χάνγκ-Του σηκώθηκε, Τ' ά-
γήςου ματία του έρευνούσαν τον
ορίζοντα προσεχτικά.

— Τίποτα, ψηθύισε με ζωρή
συγκίνηση. "Ε, λοιπόν, έστο, θα
πεθάνω για να έψη ο καλύτερος
άσχηγός της επαναστάσεως.

Έπειτα, χωρίς να κάνει κανένα
θόρυβο, κατέβηκε απ' το παρατη-
ρητήριό του και μπήκε στο δο-
μάτιο, όπου όλοι κοιμόνταν, έχτός
απ' τους φρουρούς. Τους πλησία-
σε και τους είπε:

— Μην άνησυχήσετε για την
άπουσία μου.

Πήγε έπειτα σ' ένα παράθυρο
και το καθαλίκεψε. Ήταν έτοι-
μος να πηδήσει στην αλλη, όταν
ένα χέρι άκούμπησε στον ώμο του.
Ήρθε και είδε την Τάν-Κιού.

— Πού πής; τον ρώτησε η νέα.
Η φωνή του Λουλουδιού των
Μαργαριταρών ήταν πολύ συγχι-
νημένη. Το πρόσωπό της ήταν
γλωμύ.

— Να τον σώσω, απάντησε ο
Κινέζος.

— Ποιόν;

— Το Ρομέρο.

— Τι πής να κάνης, Χάνγκ;

— Ο Ρομέρο είναι πιο χορη-
μος στην επανάστασι από μένα.
Έγώ είμαι το χέρι. Αυτός είναι
το μυαλό.

— Άλλά πού πής; Ξαναρώτη-
σε με άγωνία η Τάν-Κιού.

— Στο στρατόπεδο του «μα-
γιόρ» του Άλκάρθο.

— Φοβάμαι, Χάνγκ... Διαβάζω
στά μάτια σου μία τρομερή από-
φασ!

— Σου είπα πως πάω να σώ-
σω το Ρομέρο. Χάιρε!

— Χάιρε; Δε θα Ξαναγυρίσης,
λοιπόν, πιά;

— Έτσι ποτέ πιά!

— Πής να σκοτωθής; Να σε
σκοτώσουν;

— Ο Χάνγκ έπιασε το κεφάλι της
Τάν-Κιού μέσ' στα χέρια του και

τη φίλησε στο μέτωπο. Έπειτα
άφήθηκε να γλιστρήσει στο έδα-
φος, προσφέροντας με συγκινημένη
φωνή:

— Χάιρε, αδελφούλα μου.
Σιωπή!...

ΔΥΟ ΦΟΒΕΡΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Ο Χάνγκ-Του πήρε από χάμω
ένα κλαδί και στην άκρη του έ-
δεσε το άσπρο φουλάρι του, αφού
τύβγαλε απ' το λαιμό του. Έπει-
τα, διενθύνθηκε με σταθερό βημα
προς τα αντίσκηνα των Ισπανών.

Η Τάν-Κιού τον φώναζε τρεις
φορές, άλλ' εκείνος ούτε καν γύ-
ρισε το κεφάλι του πίσω. Συνέ-
χισε το δρόμο του, χωρίς τον πα-
ραμυρό διαταγιά, με το μέτωπο
ψηλά κι άκατέβλητη θέληση. Σαν
έφτασε σε δέκα πέντε βήματα ά-
πόστα από τις ισπανικές θέσεις,
στάθηκε. Ένας φρουρός τον ση-
μάδεψε με το όπλο του, μόλις τον
είδε, και τού φώναζε δυνατά:

— Άλτ!... Τι θέλεις;

— Νά μιλήσω στο «μαγιόρ» του
Άλκάρθο.

— Είσαι άοπλος;

— Το βλέπεις, δέν έχω μήτε
ένα έγχθριδίον.

— Περιμένε.

Ο στρατιώτης αντάλλαξε μερι-
κές λέξεις με τους συντρόφους
τους κι έπειτα είπε:

— Μπορείς να προχωρήσης.

Ο Χάνγκ-Του υπάκουσε. Δύο
άνδρες τον πλησίασαν, τον έψαξαν
για να βεβαιωθούν πως δέν είχε
κανένα κρυμμένο όπλο. Έπειτα,
τον έβαλαν στη μέση και τον ά-
δήγησαν πίσω άπ'όνα πυκνό παρα-
πέτασμα φοινικαδέντρων, όπου ή-
ταν στήμενο ένα αντίσκηνο, που
το φρουρούσαν δύο στρατιώτες.

Βλέποντας τον Χάνγκ-Του, ο
«μαγιόρ» του Άλκάρθο δέν έκυ-
ψε την έκπληξή του.

— Μ' άναγνώριζετε; τον ρώ-
τησε ο Κινέζος, βγαίνοντας το
πλατύ φθινό καπέλλο του.

— Ναι, απάντησε ο «μαγιόρ».

Είσεθε ο Χάνγκ-Του, ο ένας απ'
τους δύο άσχηγούς των επαναστα-
τών, που κάποιον βοάδν...

Σιωπή, τον διέκοψε με ύ-
πόκρυψη φωνή ο Κινέζος. "Πά-
ρουν μερικά πράγματα, που καλό
είναι να μην τα θυμίζουμε μμο-
στά σε άλλους...

— Έστο, Τι θέλεις;

— Να σάς μιλήσω.

— Σε μένα μόνο;

— Ναι. Μή φοβάστε, πρόσθε-
σε ο Χάνγκ, βλέποντας το δι-
σταγμό του «μαγιόρ». Είμαι ά-
οπλος.

— Ένας στρατιώτης δε φοβά-
ται το θάνατο. Μήτε μέσα στη
σκηνή μου...

Ο «μαγιόρ» έγνεψε στους δύο
φρουρούς ν' απομακρυνθούν, κι ά-
κολούθησε τον Κινέζο. Όταν έ-
μειναν μόνοι, ο Ισπανός κι ο
Κινέζος κυττάχτηκαν σιωπηλοί.

— Τι θέλετε; ρώτησε ο «μα-
γιόρ».

— Πιστεύετε πως αξίζω κάτι;

— Αξίζετε! Αποδείξει ή μανία
μου να σας αλμαλώτισω.

— Με θεωρείτε, λοιπόν, σά μι-
ά ένδιαφερόντα λεία;

— Φυσικά!

— "Ε, λοιπόν! Έρχομαι να πα-
ραδοθώ σε σας, είπε ο Χάνγκ, πε-
ρήφανα. Έγώ, ο άσχηγός των μυ-
στικών όργανώσεων της Κίνας κι
ο θανάσιμος έχθρός σας, έρχομαι
και σας λέω: Συλλάβετέ με και
τουφεκίστε με!

— Παραδίδετε; ρώτησε ο
«μαγιόρ» κατ'άπληκτος.

— Ναι, αλλά μ' έναν όρο.

— Ποιός είναι ο όρος σας;

— Θ' άρίσετε ελεύθερους όλους
όσοι είναι μέσα στο σπίτι. Η
Ισπανία θα ικανοποιηθή, βγάδον-
τας από τη μέση τον ένα άσχηγό
των επαναστατών.

— Όχι, είπε ο «μαγιόρ». Θέ-

λω να συλλάβω και τον άλλο.

— Το Ρομέρο;

— Ναι, αυτόν! είτε ο «μαγιόρ»,
με τρώμισα φωνή.

— Τόν μισείτε, λοιπόν, τόσο
πολύ;

— Έτσι λιγώτερο απ' όσο
φαντάζεσθε, απάντησε ο «μαγιόρ»,
αναστενάζοντας. Μιά μέρα, περι-
φρόνησα αυτόν τον άνθρωπο, τον
μίσησα μάλιστα, γιατί αισθανό-
μουν πως θα ήταν ή ψυχή της
άνταρσίας, που κοινοόφραζε μέσα
στην πρωτεύουσα. Σήμερα, τον
άνθρωπο αυτό τον εκτιμώ. Δε μπο-
ρείς παρά να θαυμάζης τους γεν-
νιούς, έστο κι όταν αυτοί είναι
έχθροι σου.

— Και γι' αυτό το λόγο, λοι-
πόν, θέλετε να τον συλλάβετε; εί-
πε ο Χάνγκ, με πικρή ειρωνεία.

Ο «μαγιόρ» δέν απάντησε. Με
το πρόσωπο σκοτεινό, άρχισε να
βηματίζει νευρικά. Αισθανότα,
πως κάποιος άγώντας γινόταν μέ-
σα του. Έξαφνα, στάθηκε μπρός
στον Κινέζο κι άκοιμτώντας το
χέρι του πάνω στον ώμο του, εί-
πε, χωρίς να μπορεί να συγκρα-

τήση τη συγκίνησή του:

— Φαντάζεστε πως δέν αγαπώ
την Τσερέτα μου;... Είναι μονα-
χοκόρη μου. Άν ήσαστε πατέρας,
θα καταλαβαίνατε έσως πως ή
καρδιά μου υποφέρει, μη μπορών-
τας να κάγω την Τσερέτα ευτυ-
χημένη, ενώνοντας την με τον
άνδρα που αγαπάει και που, είμαι
βέβαιος, δε θα τον ξεχάση ποτέ.

Κάθε προσπάθεια έμ μέρους μου
για να πνίξω τον έρωτά της, θα
ήταν άδικος κόπος. Άλλ' ο ά-
νθρωπος αυτός λέγεται Ρομέρο
Ρουθ και πολεμεί εναντίον της
Ισπανίας. Είμαι στρατιώτης κι
ωρίζομαι πίστι στη σημαία μου.

Μ' έστειλαν να συντρίψω την έ-
πανάστασι, που άπειλει ν' άποστα-
ση απ' την πατρίδα μου τις τελεν-
ταίες και τις πιο πλούσιες άποι-
κίες της. Η καρδιά μου ματώνει
και θα ματώνη για πολύ καιρό,
γιατί θα γίνω ή αίτια της δυστυ-
χίας της κόρης μου. Άλλ' ή πα-
τρίδα μου άπαιτεί να κάνω το κα-
θήκον μου.

— Θα σκοτώσετε τον άνδρα,
που αγαπάει ή κόρη σας;

— Χάνγκ, ψυθιρίζεις, γύρισες
για να μιν Ξαναφύγης, δέν είν'
έτσι!

— Ναι, άλλ' ο Ρομέρο είναι έ-
σως χαμένος για σένα και για την
επανάστασι... απάντησε ο Κινέζος,
με ύψος άπελπισμένο. Δε μας μέ-
νει τίποτ' άλλο, παρά να σκοτω-
θούμε. Κοιμάται;

— Ναι, αλλά μου φαίνεται πως
δέν είναι και τόσο καλά. Ο πυ-
ρετός τον βασανίζει και τον κά-
νει να παραλήθ.

— Φοιντίζε τον. Ποιός έ-
σει;... Έτσι να μη χάθηκαν άκό-
μη όλοι!...

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε
από μακρυνά κάτι σά μούγκρισμα,
που έμοιαζε να βγαίνει από ανέ-
λιξη σάλλιγγα. Ο Χάνγκ τραθή-
χτηκε από την Τάν-Κιού και γρή-
γορα σκαρφάλωσε στο δοκάρει της
στέγης, εκεί που είχε άγοννήσει
και την περασμένη νύχτα. Τα μά-
τια του καττάσαν γρήγορα την
κοιλιά, πέρ' απ' το δάσος. Εκεί
κάτω, ανάμεσα στις κατεστραμμέ-
νες φωτιές, είδε να λάμπουν ό-
πλα κάτω απ' τις πρώτες ήλια-
χτίδες.

— Αντίπατες ή Ισπανοί; άνα-
ρωτήθηκε με άγωνία.

Κάτταξε άκόμα με προσοχή και
είδε ένα τμήμα ίππικού να τρέχη
καταλάοντας πόδες το δάσος. "Αν
και ήταν άκόμα άσχετα μακρυνά,
ο Χάνγκ άναγνώρισε τους Κινέ-
ζους και Τζονονόους Ιππείς.

Οι ένοχοίσεις φάνονιν!...
φώναζε, ενώ τα μάτια του έλαι-
παν από χαρά. Μου φαίνεται, «μα-
γιόρ» του Άλκάρθο, πως έχασες
την πατρίδα.

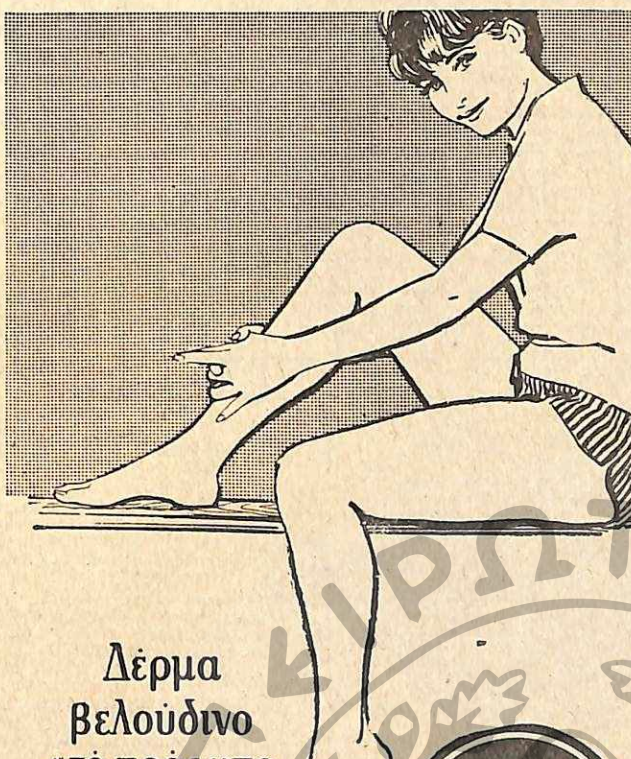
Ο Χάνγκ κατέβηκε γρήγορα
από το πόστο του, φωνάζοντας:

— Σηκωθήτε όλοι! Θα ρίξουμε
τις τελευταίες σφαίρες μας!

Οι άνδρες του πετάχτηκαν όλοι
με μιάς, νομίζοντας πως ο έγχθρος
έτοιμαόταν να τους έπτεθη. Ο
Ρομέρο μόνο ήταν πλαγιάσιμένος
στο ροδάκι του. Είχε πολύ πυρετό
και δέν καταλάβαινε τι γινόταν γύ-
ρω του.

— Φίλοι μου, είτε ο Χάνγκ-Του
στον έγχθρος του, οι ένοχοίσεις
φάνονιν! Έμεις τώρα θα έπτε-
θούμε εναντίον των Ισπανών. Άς
άποσχολήσουμε τον έγχθρο για να
μη μας Ξεφυγή.

Όλοι έτρεξαν στα παράθυρα
κι άρπασαν να πυροβολούν με λύ-
σσα. Οι Ισπανοί δέν απάντησαν ά-
μέσως, αλλά βλέποντας πως οι
αντίπατες δέν έπαιαν να πυροβο-
λούν, απάντησαν κι αυτοί με τη
σειρά τους. Η μάχη είχε άρχισεί
και συνεχίζοταν με λύσσα κι απ'
τα δύο μέρη. Τη στιγμή που οι
Ισπανοί είχαν πλησιάσει για να
κρυφούν το σπίτι, άκούστηκαν
άγρια ορμήσιματα στο δάσος. Έ-
πειτα, μία ομάδα από Ιππείς έπεσε

Δέρμα
βελούδινο
στο πρόσωπο
ετό δώμα

Έχετε νιώσει το ύπεροχο αίσθημα
της φρεσκάδας που σας δίνει ή
Nivea; Προσέξτε πόσο λείο γίνε-
ται το δέμα στίς γωνίες των μα-
τιών, τον άγκώνα και τον λαιμό;
Η θαυμάσια αυτή κρέμα, άπαλή
και χιονόλευκη, με το χαρακτηρισ-
τικό άρωμα «Nivea», περιέχει
ότι χρειάζεται το δέμα για να δια-
τηρηται υγιές, καθαρό και δροσερό.

Και το γαλάκτωμα Nivea
προσφέρει στην μοντέρνα γυναίκα την πολυτέλεια μιάς
ώλοκληρωμένης περιποίησης του δέρματος. Είναι ιδεώδες
για ντεμακιγιάζ.

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

σάν κροανός πάνω στους 'Ισπανούς θεορίζοντάς τους. 'Ο «μαγικός» του 'Αλκάθαρ, επί κεφαλής χαμιάς είκοσιάρια ίππων, προσέλαβε να τους απογοήσει με άντεπιθεσι, αλλά η προσπάθειά του ήταν μάταια. Διακόσιοι επαναστάτες, πάνω στ' αλογά τους, καλά εξοπλισμένοι, έπασαν πάνω τους και κάθε αντίσταση ήταν άνωφελη μπρός σε τόσες συντριπτικές δυνάμεις. Οι 'Ισπανοί, αφού πολέμησαν λίγο άζωμα, άρχισαν να το σπάνε προς όλες τις διευθύνσεις, άφύγοντας χάνοι άσχετους νεκρούς.

'Ο «μαγικός» του 'Αλκάθαρ ήταν έτοιμος κι' αυτός να το σπάσει με τ' αλόγόν του, όταν ο Χάνγκ-Του σημάδευοντας το ζώο, το σκοτώσε με μία σφαίρα κι' ο χαδαλώσης του γνώστηκε χάμω. Οι Κινέζοι και οι 'Ινδονήσιοι που, υπακούοντες στ' αθηϊκή ένστικτά τους, είχαν γιάλας άποκατάσει τους έτοιμους θάνατος, άωρησαν πάνω στο «μαγικό» για να του πάρουν το κεφάλι, όταν ο Χάνγκ-Του φώναξε με τρομερή φωνή:

— Άλλοίμονο σε ζείνον που θα τόν άγγίζει! 'Ο άνθρωπος αυτός μου άγγίζει!

Βλέποντας πως οι άντάρτες δίσταζαν να τόν υπακούσουν, ξαναφώναξε:

— Είμαι ο Χάνγκ-Του, ο άσχηγός τόν μιστικών δογανώσεων. Άλλοίμονο σ' όποιον δεν με υπακούση!

Οι επαναστάτες άπισθοχώρησαν άμέσως. 'Ο Χάνγκ-Του πλέριασε τόν «μαγικό» και τού είπε:

— «Μαγικός», χάσατε την παρτίδα!

Ένα περιφρονητικό καϊόγελο φάνηκε στ' αείλη του 'Ισπανού.

— Θα σας δείξω πως έφρον να πεθαίνουν οι λειψοί, τού άπαντησε.

Δέν άμφιβόλλω για το θάρος σας «μαγικός» τού 'Αλκάθαρ. Είπα την εύκαιρία να σας θανατώ και άλλους.

'Ο θανασιός σας δεν θα σας έμποδίσω να με σκοτώσετε, άπάντησε ο «μαγικός» με περήφανη είσοניה.

— Έκτιμώ κι' εγώ τούς γενναίους κι' αν δεν ήσαστε ο «μαγικός» τού 'Αλκάθαρ, ο Χάνγκ-Του θα σας είχε πη κιόλας: «Πηγαίνετε, είστε ελεύθεροι!». Βλέποντας όμως τούς στοσιώτες σας να καταστοέφουν τις φωνές μας και να χαίνε τα σπία μας, ο Χάνγκ-Του άκούστηκε να σας σκοτώσει κι' ο Χάνγκ-Του δέν συγχωρεί.

Λοιπόν, περιμένω την εκδίχησή σας.

— Έπειτα ύπάγει και μία γυναίκα μετ'άυας.

— Μία γυναίκα; Καταλαβαίνω... Έπειδή δέν συγκατατίθειαι ν' άρπάσω την κόρη μου να παντρευτή τόν Ρουέρο...

Δέν πρόκειται για την κόρη σας τόν δέχοντε ο Χάνγκ-Του, αλλά για την Τάν-Κιού.

— Η Τάν-Κιού... Μήπως είναι ή νέα Κινέζα, που θάρηα στο χιάσι τού παρόν μου όταν σας έφωσα ένειγο τόν δούλο;

— Ναι, αυτή είναι.

— Κι' αυτή ή νέα με μισεί;

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικοπή 113. - Τηλ. 613.610. ΟΙ. κία 70.752.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

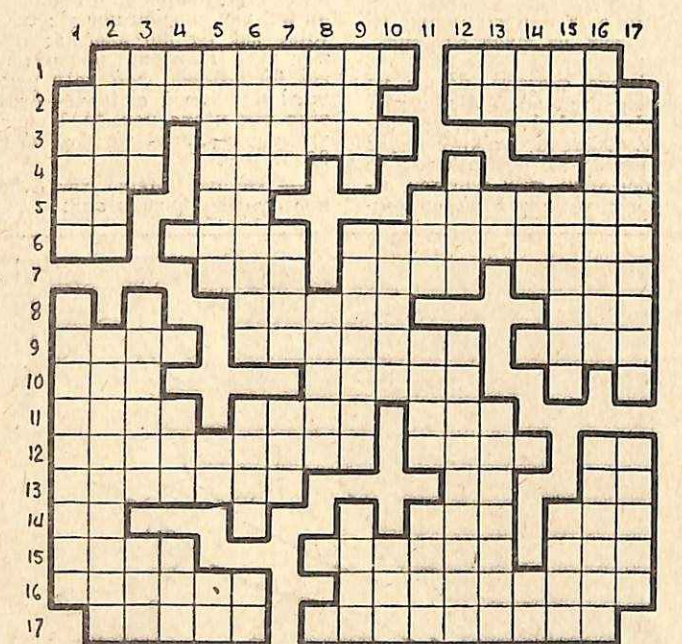
Πατηρίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Ομόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΤΟ ΟΠΑΝΟΟΛΕΞΟ ΒΙΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 905

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Συνδυάει πολλές εθνικές εφορές. — Ζάρς...: ψευδογυμνόν 'Αγγλίδος μυθιστοριογράφου τού περασμένου αιώνου.
- 2 'Ο κάτοικος τού μεγαλύτερου ηπαιού τού κόσμου. — Τουλούζ...: περίφημος Γάλλος ζωγράφος.
- 3 Θεά τών άρχαίων. — Κυκλόφορον σε στρατόπεδο γυμν.
- 4 γάλη κατανάλωσι. — 'Επίρρημα: χωρίς αντίλογα.
- 5 'Ηγεμονικός όικος της Βουλγαρίας. — Επώνυμον 'Ελληνας ζωγράφου, που γεννήθηκε στην Τήνο (αίτια). — Τίτλος για άμφορες.
- 6 Καλύπτουν τη μισή 'Αρτα. — Τό μικρό όνομα γήσης τού κινηματογράφου. — Φωνήεν.
- 7 Εργάζεται σκληρά για να βελτιώσει την κατάσταση.

στών. — Διαμέρισμα τού σπιτιού.

- 4 'Αρνητικό μόριο. — Προηγείται συμπεράσματος. — Πρόθεσις, μπροστά σε δαυνομένη λέξη.
- 5 'Ομόρηκα φωνήεντα. — 'Αρθρο.
- 6 Περιοχή της Πελοποννήσου.
- 7 Κητική άγνομμία. — 'Αργά. — Όποιος τού δαειση χρήματα δέν κινδυνεύει να τα χάσει.
- 8 Χειμερινό σπόρ. — Συνέδες άλλους τόν Βερολίνο με τη Ρώμη. — 'Ας είναι.
- 9 Χαλαρά, άδύναμα. — Μισός... Μήτρος.
- 10 'Απολύω ύπάλληλον από την εργασία του. Χρονικό επίρρημα. — Χαρτοπακτικός όρος.
- 11 'Αστυνομικό τμήμα τών 'Αθηνών. — Όπτασία.
- 12 Μία τών Κυκλάδων (όμοι). — Χορωδία (Ιταλ.). — Ένας από τούς Χάν.
- 13 'Επώνυμον πολλών ήρώων της 'Επανάστασης. — Μας έκοιλου βει παντού. — Σύμφωνον.
- 14 Περιοχή της Δ. Γερμανίας, που άρξεται τόν όνομά της σε παταύ. — 100 τετραγωνικά μέτρα. — Νότα.
- 15 Καί (γαλλικά). — 'Αφισε. — Φώτιζε τούς προγόνους μας.
- 16 Διάδοσις, είδησις που δέν έχει εξακριβωθεί. — Κολυμπά... σε έένα χρήματα. — 'Υπερήφανο ζώο.
- 17 Πάθους όργάνου μίας τών αίσθήσεων. — 'Μαύρος...: ή πρώτη μεγάλη επιτυχία της Τζην Σίμμονς.
- 18 Μέρη τού πλοίου. — 'Αγωνιστής.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Κάθε άλλο παρά εύχάριστος στη γεύση ή στην όραση. — 'Επανέρχομαι στη βάση μου.
- 2 Οι καπνιστά τούς κάνουν με-

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Η λύσις τού 904 στη σελίδα 72

ρότησε έκπληκτος ο «μαγικός».

— Άν όχι εσάς, μισεί την κόρη σας!

— Είναι μήπως μία αντίζηλος της Τροεζίτας;

— Τι σας μέλλει; Σε λίγα λεπτά, θα είστε νεκρός!

— Άλήθεια, τόχα ξεχάσει πως σε λίγο ή κόρη μου θα είναι όφρανη.

Άκούοντας αυτά τα λόγια, ο Χάνγκ-Του άνατοήνισε και φάνηκε πως έτοιμαζόταν να δώσει διαταγή να μη σκοτώσουν τόν πατέρα της Τροεζίτας, όταν τα βλέμμά του συνλώθηκαν στο χλωμό πρόσωπο της Τάν-Κιού, που στεκόταν σ' ένα παράθυρο. Τά χείλη του που θάρηαν τη χάρι, ξανακλείστηκαν όρημνικά.

— Εμπρός! Σκοτώστε με, είπε ο «μαγικός», άνοσθωνοντας τόν ψηλό τόν άνάστημα.

'Ο Χάνγκ-Του δέν άπάντησε. Μία τρομερή πάλη γινόταν μέσα στην καρδιά του και τόν βλέμμα του δέν έφτανε άπ' την Τάν-Κιού. Ξαφνικά, γούσε προς τόν 'Ισπανό. Τόν προσκόπ τόν ήταν σκληρό από άσταλμένα θέλησι. Γούσε προς τούς άντάρτες, που τόν περιτοίχιζαν και τούς είπε δυνατά:

— Σας παραδίδω αυτόν τόν άνθρωπο!

Άπομακρύνθηκε έπειτα και πήγε και κάθησε σ' έναν κοινό δέντρον, κρατώντας τόν κεφάλι του μέσα στα χέρια του, έξνος προς ό,τι συνέβαινε γύρω του.

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ «ΜΑΓΙΟΥ»

Οι Κινέζοι και οι 'Ινδονήσιοι άωρησαν με άλαλαμους χαράς πάνω στο «μαγικό» που, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, τόν μέτωπο ψηλά, κι' ένα περιφρονητικό χαμόγελο στ' αείλη, δέν είχε κινήσει άπ' τη θέσι του.

Τακτοποιώντας στα άγρια ένστικτά τους, κοινούσαν στόν αέρα τα όπλα τους, ούλοάζοντας καί θηρία, σκουιντώντας ο ένας τόν άλλον, θέλοντας καθένας να γνιπήσει για λογαριασμό του. Έξαινα, μία δαιμονισμένη σκέψη πέρασε άπ' τόν αυλό ένός Κινέζου που σφώναξε:

— Άς τόν κόψουμε κομματάκια!...

Ναι, ναι, ούλοάζαν μερικοί, να πεθάνη με τόν «τίγγκ-τσιπ»!

Μερικοί άπαζαν τόν «μαγικό», χωρίς ο θοραλάος 'Ισπανός ν' άντισταθή ή να τρομάξει άπ' τόν μαρτύριο που τόν περιέμενε. Δέν άγνοούσε, όστόσο, τι ήταν αυτό τόν «τίγγκ-τσιπ», που σημαίνει «κοιμένος και τόν κομματάκια», τόν που φοιχτό μαρτύριο που σφάτιζαν ποτέ οι Κινέζοι. 'Ηξερε πως θα τού άποσπώσαν κομματά με κομματά τη σάρκα του κι' όμως, παρ' όλ' αυτά, δέ φαινόταν καθόλου ταρκαγμένος.

Μερικοί 'Ινδονήσιοι έτοιμαζαν κιόλας ό,τι χρειαζόταν για τόν μαρτύριο, όταν ένας Κινέζος, με γιγάντιο άνάστημα, που φαινόταν πως ήταν άξιοματικός, είχε μία

ιδέα άκόμη πιο άγρια.

— Όχι τόν «τίγγκ-τσιπ», φώναξε. Να τόν βάλλουμε σ' ένα κλονό από μπαμπού για να χορεύει ψηλά άπάντα δέντρο. Θα είναι πιο διασκεδαστικό!

— Ναι, ναι, ούλοάζαν οι άλλοι, τόν κλονό τού μπαμπού.

— Τόν κλονό!... τόν κλονό!... φώναζαν όλοι.

Μερικοί αντάρτες άωρησαν στο δάσος και ξαναγύρισαν σε λίγο, μεταφέροντας μερικά δεμάτια μπαμπον, που τα λεγε «τέμπλα-τεμπλά». Για μπαμπον αυτά είναι γεμάτα από μντερα άγκάθια και δημιουργούν πάρα πολύ οδυνηρές πληγές. Άρχισαν άμέσως να φτιάχνουν τόν κλονό, ένδ δυο τρεις άντάρτες, σκαρφαλώνοντας σ' ένα δέντρο, πρόσθεσαν στην άκρη ένός ευλύγιστου κλαριού ένα μακρό και στερεό σίδερο.

'Ο «μαγικός», περιστοιχισμένος από δέκα 'Ινδονήσιους όλους οπλισμένους, παρακαλουθούσε αυτές τις προετοιμασίες με άπόλυτη ηρεμία. Τόν χαμόγελο δέν είχε σβύσει άπ' τα χείλη του, αλλά τόν μέτωπό του ήταν ιδρωμένο.

'Ο «μαγικός» μπορούσε να είναι άδρας θοραλάος, να μη φοβάται τόν θάνατο, άλλ' οι άπαισιες αυτές προετοιμασίες είχαν κόπως κλονήσει την άτρόμητη ψυχή του. 'Ηξερε τι ήταν τόν μαρτύριο τού «τίγγκ-τσιπ», άλλ' ήξερε τι ήταν και τόν μαρτύριο τού κλονό από μπαμπού. Αυτό ήταν άκόμη πιο τρομερό.

Τόν μαρτύριο αυτό, ξεπερνάει σε άγριότητα τόν παλούκωμα τών Περσών. Τόν άογανο τού βασανιστηρίου είναι ένα είδος κλονό, μισού μέτρον επιφανείας, που τόν έσωτερικό του είναι γεμάτο από άγκάθια, έκτός άπόνα μικρό χώρο για να μισή τόν θύμα ν' άκουμπήσει τα πόδια του. Δένουν τα χέρια και τα πόδια τού δυστυχισμένου, τόν τοποθετούν στο κλονό και τόν παρατούν έχει μέσα, χωρίς να τού δίνουν ούτε φαγητό, ούτε νερό. Άρχίζει τότε τόν μαρτύριο. Άλλοίμονο σ' εκείνον, που χάνει την ίσορροπία του, γιατί τότε πέφτει πάνω στ' άγκάθια, που τού σκίζουν τη σάρκα. Ποέπει νύχη σιδερένια θέληση για να μισήσει να ζήσει άκόμα λίγες ώρες, γιατί έφεται στιγμή που, νικημένος άπ' την κόρη, άναγκάζεται να πέσει. Μη μπορώντας να σταθή όρθός, άρχίζει να ταλαντεύεται, βλέποντας όμως τ' άγκάθια, άντιστέκεται όσο μπορεί. 'Ο άγώνας του είναι φοιχτός και τόν μαρτύριο τρομερό. Τέλος, ή κούρασι τόν νικάει κι' άφίνεται ν' παρασυνθή, χωρίς χαμιά πιά αντίσταση, πάνω στ' άγκάθια τού υπ' ύπώ, που τού σκίζουν τις σάρκες. Τόν σώμα τού βασανισμένου μένει χρεασμένο πάνω στ' άγκάθια, άλλ' ο θάνατος άργεί κάποτε. Είδαν καταδίδοντας να ζοίνε δύο και τρεις μέρες σ' αυτή την τρομερή κατάσταση.

Έπειδή οι άντάρτες δέν είχαν τόν καιρό να παρακαλουθώσουν αυτό τόν μαρτοχρόνιο βασανιστήριο, σκέρτησαν να χρεάσουν τόν κλονό άπάντα κλαδί και να τ' άφίσουν να κινήται σαν έγκρομές, πράγμα που θάρηα τόν θύμα να χάσει πόν γούγορα την ίσορροπία του. Μόλις λοιπόν τελείωσαν όλες τις προετοιμασίες, άφού τόν έδεσαν σφιχτά, οι Κινέζοι έβάλαν στο κλονό τόν «μαγικό» τού 'Αλκάθαρ. Βλέποντας τόν έναντ τόν μέσα στ' άγκάθια, ο 'Ισπανός επαναστάτης:

— Άναδοσι! φώναξε με θοαντηρή φωνή. Είμαι στρατιώτης κι' όχι κακοθύμος!... Σκοτώστε με με τα όπλα σας!...

Οι Κινέζοι και οι 'Ινδονήσιοι άπάντησαν στα λόγια του με άγρια γέλια:

— Κοιμάστε τόν κλονό!... φώναξε ο Κινέζος άξιοματικός. Έξη άνδρες άωρησαν για να έτελέσουν τη διαταγή, αλλά σταμάτησαν άπότομα, έκπληκτοι κι' άνησχοι. Μία τρομερή κραυγή έσπασε τόν αέρα:

— Σταθήτε ή σας σκοτώγω!...

Ένας άντρας είχε βγή άπ' τόν σπία, κρατώντας τόν τοφέι του. Τα χαρακτηριστικά του ήταν άλλοιμονά από άκούρητη όρη και στα μάτια του έλαμπε μία άπειλητική

φλόγα. 'Ο Χάνγκ-Του που, ως έκείνη τη στιγμή, έμοιάζε να μην είχε άντληθή τί συνέβαινε γύρω του, δοθώθηκε στα πόδια του. Ρουέρο!... φώναξε.

Έπειτα, ούχηκε μπρός στο μαγάδα, έμποδίζοντας τόν να προχωρήσει.

— Χάνγκ!... είπε ο Ρουέρο, που ήταν άναστατωμένος, σπασε αυτόν τόν άνθρωπο!

— Όχι, άπάντησε ο Κινέζος άποφασιστικά.

— Είναι ο πατέρας της Τροεζίτας. — Είναι έχθρός της άνεξάουτης μας! — Είναι ο πατέρας της κόρης που αγαπώ! Με καταλαβαίνεις; — 'Ο έρωτας είναι μία άγνωστη λέξη για όποιον άγώνιζε για τόν θόλαμο της ελευθερίας. Έδω, πολεμούμε και πεθαίνουμε!

— Είναι ο άνθρωπος που σ' έσωσε, Χάνγκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΕΝΤΕΣ

Μεγίστη διεισδυτική ικανότης

Παρατεταμένος χρόνος δραστηριότητας!

ΜΙΑ ΚΡΕΜΑ ΔΙΠΛΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

- Η LASTING LAMOLINE MELPAN εμπλουτισμένη τώρα με νέγ συστατικά - επίτεύγματα τών εξελίξεων της Βιοχημείας και της συγχρόνου αίσθητικής - παρέχει:
- * Μεγίστη διεισδυτική ικανότητα
- * Παρατεταμένο χρόνο δραστηριότητας
- Ένας φορέας τών δραστηρίων συστατικών της κρέμας, με ένισχυμένη διεισδυτική ικανότητα, είσχωρεί εις τόν βαθύτερο στρώμα τού δέρματος και με τόν παρατεταμένο χρόνο δραστηριότητας (LASTING) ενεργοποιεί τόν άδρανή και εξηθενημένο κύτταρο, και άναπλάθει τούς χαλαρωμένους ιστούς τού δέρματος.
- Έπασφέρει την όμαλη λειτουργία τών εκκρίσεων του και ίσορροπεί τούς χυμούς του έμποδίζοντας έτσι την αφύδρωσις της έπίδερμίδος που προκαλεί την ξηρότητα-πρόδρομον τών ρυτίδων.
- Χρησιμοποιήστε και σεις LASTING LAMOLINE MELPAN. Καμμία άλλη κρέμα στον κόσμο δέν έχει τόσον ευεργετικά άποτελέσματα για τόν δερμα σας.

Lasting LAMOLINE melpan

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περίεργες τρίχες προσώπου υσματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΚΗΝ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΛΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ ΕΙΣΑΓΕΣ ΔΑΝΑΟΥΝΙΣΤΟΙ

Η υπερτρίχης δερματική ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ ΚΟΛΛΗΜΑΚΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΟΝ - ΤΡΙΧΟΛΟΓΙΑ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΜΕΛΑΝΙΝΑ

ΚΑΤΙΡΟΤΙΣ

Ο Λόμ που είναι σήμερα διάσημος στ'όλο ήταν άλλοτε ένας ηρωικός πασιζάνος...

Χέρμπερτ Λόμ

Ο Τσεχοσλοβάκος «φυγάς», που έγινε γνωστός στ'όλο

ΕΙΝΑΙ ένας από τους πιο «άντιπασιζαντικούς» του διεθνούς κινηματογράφου. Κι όμως, είναι γνωστότατος σε όλους τους φίλους του από τους «σκληροδύτης» ρόλους, που κατά κανόνα ερμηνεύει στην όθον, από το διαρκώς συνφορούμενο ύψος του, από την προσεγγίση κομψότητας, που έχει πάντα το ντύσιμό του και από τη θέρεια και έντονη πωσιακή φωνή του. Από το 1941 μέχρι σήμερα έχει εμφανισθεί σε ταινίες κάθε έθνικότητας, που αριθμούνται κατά δεκάδες. Παρ'όλα αυτά δεν έχει ένδοξη δημοτικότητα και οι συμπάθειες, που έμπνευσε είναι περιωρισμένες. Το λόγο μας τον έζηγε αμέσως ο ίδιος:

— «Ήμουν μόλις 22 ετών νέος, λέει με ανερή θλίψη στο πρόσωπό, όταν το 1939 με συνέλαβε, στην Τσεχοσλοβακία μαζί με πολλούς άλλους, η Γκεστάπο και με έριξε στα πιο φρικτά βασανιστήρια για να μαρτυρήσω, ότι ήξερα από τη δράση των πατριωτών. Όχι μόνο δεν λυγίσα, αλλά και λίγο άγρυπνος, στις παραμονές της έκτελεσής μου, κατάρθισα να δραπετεύσω από τη φασερή φυλακή μου και με χίλιους και δύνους και δυσκολίες να φύγω κρυφά για τις βρετανικές άκτες, όπου έβασα στις άρχες το 1940. Από τότε μου έμειναν άσβεστα στο πρόσωπο και στην ψυχή τα ίχνη των περιπετειών μου.

Παρά τη νεαρά ηλικία του, ο Χέρμπερτ δεν ήταν καθόλου ανίδεος από δραματική τέχνη και υποκριτική. Στην πατρίδα του, πολύ πριν την έναρξη των αναγκαστικών αιρών του Χίτλερ, είχε παίξει πολλές φορές τόσο στο θέατρο όσο και στον κινηματογράφο, αλλά σε μικρούς ρόλους. «Ετσι, όταν ως φυγάς έφτασε στην Αγγλία και ζήτησε να συνεχιστεί στο θέατρο ως δόκιμος, όχι μόνο δεν συνητήσε άρνηση, αλλά, αντίθετα, τον ενθάρρυναν και του έδωσαν κάθε διευκόλυνση, αφού προηγουμένως πέρισσαν για το παλιό του.

Την πρώτη του εμφάνιση στον αγγλικό κινηματογράφο την έκανε σε ηλικία 24 ετών, κι έτσι ο πρώτος του κινηματογραφικός ρόλος, ο οποίος τον έκανε να γίνει γνωστός, ήταν ο ρόλος του «Αντάν» στην ταινία «Ο Αντάν».

τασε του ταινία είναι η «Ελ Σίντ» αμερικανικής παραγωγής, γυρισμένη στην Ισπανία, με τη Σοφία Λόρεν, τον Τσάρλτον Χάστον και άλλους. Αυτή την εποχή ο Χέρμπερτ βρίσκεται και πάλι στα αγγλικά στούντιο στα οποία μελετάει προς το παρόν δυο ενδιαφέροντες ρόλους που του προτείνουν να ερμηνεύσει στην όθον, με τον τίτλο του «Σάρα» πλέον.

— Πάντα ήμουν μοιρολάτης και πιστεύω με πεποίθηση στη μοιρολατρική δύναμη της τύχης, λέει ο ίδιος. Και τώρα ακόμα περισσότερο. «Εφτασα στην Αγγλία κληρονομήνοντας, χωρίς να έχω στον ήλιο μοίρα, και τώρα, έπειτα από αδιάκοπη σκληρή δουλειά σ'όλα τα σημεία της γης, κατάρθισα να γίνω γνωστός και αρκετά συμπαθής ήθοποιος με τον τίτλο του «Σάρα». Νομίζω ότι το τελευταίο αυτό μου δίνει το δικαίωμα να υπερηφανεύομαι.

Ας σημειωθεί ότι, εργάτης και ακούρατος καθώς είναι, μετά το «Ελ Σίντ», που τον κράτησε 5 μήνες στην Ισπανία και του απέφερε το ποσό των 80.000 δολαρίων, τη μεγαλύτερη αμοιβή που έχει εισπράξει ως σήμερα. Επαίξε σε δυο ακόμη ταινίες. Η πρώτη έχει τον τίτλο «Το μουσικό των κατασκοπών», με τον Τζακ Χάκινς και τη Γκλόρια Τζόνς, και η δεύτερη «Τίραρ Τάιτλ», ένα έρωτικό δράμα, με τον Τζάκλιν Μέισον και τον Τζών Μιλς.

Ο Χέρμπερτ Λόμ — το πραγματικό του όνομα είναι Χέρμπερτ Τσάρλς — «Αντέλ Κουζάρεβιτς» γεννήθηκε στην Πράγα το 1917 από γονείς πολέσιους Τσεχοσλοβάκους. Από μικρός έδειξε την ιδιαίτερη προέτοιμότητα για το θέατρο και τον κινηματογράφο. Από ηλικίας 16 χρόνων, μάλιστα, άρχισε να κάνει συχνές ερασιτεχνικές εμφανίσεις τόσο στο ένα όσο και στον άλλο.

Και θα συνέχιζε με μέλλον αινιγόνο αν δεν μεσολαβούσε η βίαιη «ενοχλοσύνη» της πατρίδας που από τα έθνικιστικά, σιωνιστικά, στρατεύματα. Αυτά το γεγονός που έκανε να εγκαταλείψει κάθε άλλη φιλοδοξία και να ενταχθεί στις «αμάδες αντίστασης» που σχηματίστηκαν αμέσως για την απελευθέρωση της χώρας του. Αλλά, όπως είδαμε, σιωνιστική και παρ'όλο να εκτελεσθεί αν δεν προέβλεπε να δραστηριοποιηθεί. Από τότε ο Χέρμπερτ έμεινε για πάντα στην Αγγλία και σήμερα έχει πάρει τη βρετανική υπηκοότητα. Από το 1958 είναι παντρεμένος από έρωτα με την όμορφη Αγγλίδα Ντσίνα Ρότσερς.

ΧΙΟΥ ΤΖΩΝΣ

— Α, ώστε γι' αυτό τσακίζεσαι κάθε πρωί, να σηκώνεσαι και να παίρνεις μόνος σου το γάλα!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Το 15ο κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Καννών ξεκλείσε με την άπονημη των ακολούθων θραυείων, που όπως συμβαίνει πάντοτε, προκάλεσαν διάφορα σχόλια και αντιδράσεις.

Ο «Χρυσός Φοίνιξ», που απονέμεται στην καλύτερη ταινία, δόθηκε στο φιλμ «Το τάμα» του Άνσελμου Ντουάρτε, που αντιπροσώ-

Η Σοφία Λόρεν.

πενε τη Βραζιλία. «Ενα «ειδικό θραυείο της «Επιτροπής» μοιράστηκε έξι Ισού στο γαλλικό φιλμ του Ρομπέρτ Μπρεσσόν «Η δική της Ζάν ντ' Αρκ», στο οποίο πρωταγωνιστεί μια αλχημική φουτιέτσα, η Φλώρανς Κάρρεζ και στο Ιταλικό «Εκλειψή» του Άντονιόνι, με τη Μόνικα Βιττι.

«Ενα διαδίκιο θραυείο ερμηνείας δόθηκε στους πρωταγωνιστές του αμερικανικού φιλμ «Ενα μακρύ ταξίδι μέσα στη νύχτα». «Ενθ' η νεαρά Αγγλίδα Ρίτα Τόσινγκ, που πρωταγωνιστεί στο φιλμ «Γεύσι από μέλι», κέρδισε με τον πρώτο της αυτό ρόλο το θραυείο νυναικείας ερμηνείας.

Το Ιταλικό φιλμ του Πιέτρο Τζερίμι «Διαζύγιο αλά Ιταλικά» πήρε το θραυείο που προορίζεται για το καλύτερο σενάριο.

Η «Ηλέκτρα» του Μιχ.

Κακογιάννη κέρδισε το «θραυείο της καλύτερης μεταφοράς θεατρικού έργου στον κινηματογράφο», που απονεμήθη για πρώτη φορά στις Κάννες, και μάλιστα για την εξαιρετική μουσική της αποκρούσι (που ορείεται στο Μίκυ Θεοδωράκη).

Σαν καλύτερο φιλμ μικρού μήκους θραυεύτηκε το γαλλικό «Το ποτάμι της κουκουβάγιας».

Το θραυείο του «Καθολικού Γραφείου Κινηματογράφου» δόθηκε στο γαλλικό φιλμ «Η δική της Ζάν ντ' Αρκ».

Απενεμήθησαν επίσης από την «Επιτροπή» οι ακόλουθες διακρίσεις: Στο πολωνικό φιλμ «Αναμνηστική για την πρωτοτυπία» του «Οι έρασσαι του Τερουέλ» (Αουντ-μύλλα Τερνίνα), για τον έπιτυχη σενάριο «Εφέ», χρωμάτων και ήχων.

Στο ελληνικό φιλμ «Θεοί του πυρός» για την ποιότητα των εγχρωμών εικόνων του, Πατήρ, ένα έρωτικό συνθήκες κάτω από τις οποίες γυρίστηκε.

Στο φιλμ «Υπεροχή εύνοιας», που αντιπροσώπευσε την Κίνα, για τη θαυμασία εγχρωμή φωτογραφία του.

Η γήρα του Ζεράρ Φιλίπ αποκάλυψε πως και μετά το θάνατό του ο άνθρωπος της εξακολουθεί να ενδιαφέρεται γι' αυτήν. Ο άξιστατος Ζεράρ κατάρθισε πρόγραμμα για ένα πολύ παρθένο τρόπο να την αγαπήσει, αλλά εξαιρετικά δύσκολη οικονομική θέσι. Είχε γυρίσει με ποσοστά επί των κερδών το φιλμ «Επικίνδυνος σχέσις», του οποίου, έφ' γνώσιν, τώρα μόλις επετράπη η έξαγωγή επί τη Γαλλία. Το έργο άρχισε έτσι να πραγματοποιείται σημαντικές εισπράξεις και η κυρία Φιλίπ ανακουφίστηκε οικονομικά.

Είνα γνωστό πως το φιλμ «Βοκάβουλο 70» προσέβληθη στις Κάννες με τρία μόνο από τα τέσσερα σκέτη του. Το τέταρτο απέκρινε προκαλώντας έντονες διαμαρτυρίες εκ μέρους του σκηνοθέτου του Μάριο Μονιτέλλι, ο οποίος ζήτησε την κατάργησή του φιλμ. Τελικά όμως ο παραγωγός του Κάρλο Πόντι κέρδισε και το φιλμ προσέβληθη χωρίς το τέταρτο σκέτη.

Είπαν πως η περικοπή έγινε για να μη κοραστούν οι θεαταί με μια ποσότητα τεσσάρων ώρων. Η αλήθεια όμως είναι άλλη. Ο έρωτας έβαλε το δαχτυλίδι του. Παρά τα 50 χρόνια του, ο Κάρλο Πόντι είναι τοελλά έρωτευμένος. «Αν έκοφε το σκέτη του Μονιτέλλι, αυτό έινε αποκλειστικά και μόνο από έρωτα για τη Σοφία Λόρεν.

Η Σοφία πρωταγωνιστεί στο τρίτο σκέτι κι έτσι ο Πόντι αποφασίζει να περικόπη το τέταρτο, που ήταν έξισα καλό με τα τρία άλλα, για να διατηρηθεί καλύτερα η εικόνα της Σοφίας Λόρεν στη μνήμη των θεατών.

Οι στενοί φίλοι του Πόντι δηλώνουν ότι από την ημέρα, που γνώρισε τη Σοφία ο Κάρλο έπαψε να είναι ο «επιχειρηματίας» και δεν είναι παρά ένας άνθρωπος, που τον ευφάνη ο έρωτας. «Όλοι όμως τον ηλευούν, γιατί έξερουν πως η Σοφία του ανταποδίδει με το παρόμοιο την αφομή και είναι πάντα έτοιμη να κάνει οποιοδήποτε θυσία για χάρι του.

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Πριν από λίγες μέρες η Μπριζίτ Μπαρντ γένηκε από ένα πασιζανό ταδεράκι, στο οποίο γεμίζει με τον Σαμι Φρένχτωνα πύω της τις πόρτες και φωνάζοντας ένκευριομήνη!

— Βαρέθηκα!... Τους θαρέθηκα όλους!... Όλα τα θαρέθηκα!...

Γιατί είχε μάλωσει με τον αγαπημένο της Σαμι... «Η θρανισμένη»... «Αν ο ούλ έρχεται σήμερα να δώσει μια έγχρησι στη στάσι αυτή της Μπέ-Μπέ.

Είνα αλήθεια, λέει η θρανισμένη, πως ο Σαμι κι έγω θγαίνουμε συχνά μαζί τον τελευταίο καιρό. Δεν κρύβετα όμως κανένα μυστήριο πίσω από τις συνηθισίες μας αυτές. Πρόκειται να συμπρωταγωνιστήσουμε στο φιλμ «Το σώμα της Ντίνας», που θα γυριστή δώσει στο μυθιστοριατό του θρανισμένου Νουριέ. Μόλις διάσασα το σενάριο σκέπτικα αμέσως πως ο πιο κατάλληλος για να ερμηνεύσει το θαυκό άνδρικό ρόλο ήταν ο Σαμι. Τον θαυμάζω από τότε που τον είδα στην «Αλήθεια». Αν δεν παίζε ο Σαμι στο φιλμ αυτό δε θα παίζε ούτε έγω.

«Αν θέλετε τώρα να σάς πω πως έλειπο το Σαμι και σάν άντρα, σάς διολογώ ότι μου άρεσει πολύ και τον θαυμάζω για το θάρρος του. Είναι αλήθεια πως συμφωνώ με όλα. Γνωρίζετε ότι χάρισα από τον άντρα μου, πριν από ένα μισό χρόνο και είμαι πολύ δυστυχήνη.

«Νόμισα στην αρχή πως σάν ελεύθερη νυναικά θα ήμουν πιο ευτυχισμένη. Τελικά όμως, έμα, νυναικά, ηρεμάζεται πάντα έναν άντρα στο πλάι της. «Όσο για το Σαμι, έρω πως η ζωή του κοντά στην Μπριζίτ δεν είναι καθόλου εύχρηστη. Βαρέθηκε πια να είναι ο «Κύριος της Κυρίας». Αυτά είχα να σάς πω. Μη με ρωτήσετε τίποτε άλλο. Δε θα σάς απαντήσω.

Η σύζυγος του Βάν Τζόνσον ζητάει από τον άνδρα της διατροφή ανερχόμενη σε 5000 δολάρια μηνιαίως. «Η κυρία Εθ, που κρατούσε πάντοτε το πηδάλιο, όσο ζούσαν μαζί, έβρισκε εαφικά σε δύσκολη θέσι, γιατί ο έξιμνος Βάν κατέθεσε όλα του τα χρήματα σε μια Τράπεζα του Λιχτενστάιν, πριν ξαναγυρίσει στην Αμερική. «Η δική, που θα προηγήθη της εκδόσεως του διαζυγίου, προημύνητα πολύ ενδιαφέρουσα.

«Άλλο διαζύγιο», που προκαλεί θόρυβο στην Αμερική, είναι της Ανν Μίλερ. «Ο πολυεκατομμυριούχος «Άρθουρ Κάμερον» όχι μόνο αρνείται να πληρώσει διατροφή, αλλά ισχυρίζεται εαφικά πως ποτέ δεν την... παντρεύτηκε! «Η Ανν δήλωσε πως είναι απορροσμένη να ξεπλύνει την τιμή της, που ο άπιστος «Άρθουρ» ακούσος στη λάσπη.

«Ο Ρόμπερτ Βάγκνερ ούτε καν σκέπτικε πια τη Νάταλι Γούντ. Στο Λονδίνο, όπου βρίσκεται τώρα, έτοιμάζεται να παντρευτεί με την πρόην σύζυγο του Στάνλεϋ Ουόρνεν. Και η Νάταλι τον κατηγορούσε πως το γκόλο δεν τον άφινε ούτε μια ώρα ελεύθερη για να την αφιερώσει σ' αυτήν.

ΠΑΤ ΚΕΜΒΕΝΤΥ

ΜΑΤΙΕΣ ΟΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΤΟΥΝΤΙΟ

ΓΕΡΜΑΝΟΙ και Γάλλοι κριτικοί μεγάλων έφημερίδων, που παρακολούθησαν την προβολή όλων των φιλμ στο τελευταίο Φεστιβάλ των Καννών, σε άρθρα τους σχετικά με την άπονημη των τελικών θραυείων συμφωνούν όλοι ότι αν υπάρχει ένα φιλμ, που πραγματικά αδικήθηκε, είναι η ελληνική «Η-

Ο Ζεράρ Φιλίπ.

λέκτρα» του Μιχ. Κακογιάννη.

Στο «Παριζιέν Λιμερέ» ο Ζαν-Κλωντ Ζουπέρ γράφει ότι «Το τάμα» μπορεί να είναι μια παράξενη, μια πρωτότυπη ταινία, κανονικά όμως το Χρυσό Φοίνικα έπρεπε να τον πάρει η «Ηλέκτρα».

Στη γερμανική έφημερίδα «Ντσί Βέτ» ο Φρήντριν Λούφτ γράφει ότι στις Κάννες προσέβλησαν φέτος πέντε τουλάχιστον φιλμ αξία να πάρουν το Χρυσό Φοίνικα. Το θραυτικό «Το τάμα» που τον κέρδισε, δεν ήταν, κατά τη γνώμη του, το καλύτερο. Και ο Γερμανός κριτικός καταλήγει: «Εγώ θα απέδισα πολύ μεγαλύτερη τιμή στην «Ηλέκτρα» του

— Τι νυντάς έτσι, μιγά; Δε θα θανείας να γέζουν τοίχοι

Μιχ. Κακογιάννη, που κέρδισε μόνο ένα θραυείο μεταφοράς θεατρικού έργου στην όθον» και ένα άλλο για τη μουσική αποκρούσι του Μίκυ Θεοδωράκη, που πραγματικά δίνει στο φιλμ μια πρωτότυπη πνοή.

Ο Φρήντριν Λούφτ έπαινει επίσης το πασιζανό της Ειρήνης Παπά, στο πρόσωπο της οποίας λέει ότι ο σκηνοθέτης έριξε μια γυναίκα, που κατέχει την μεγαλύτερη άττική κίνησι και που η ευγενική της εμφάνισι καταργεί το χρόνο. Με θερμηνεί αδιάστα τους αρχαίους τρόπους και τις ανθρώπινες κραυγές στη σημερινή μορφή τους, χωρίς να τους μοντεροπολή με φτηνό τρόπο ούτε και να καταφύγει στον αρχαίο οργισμένο και ύψηλο τόνο. Και συμπεραίνει: «Είνα υπέροχη».

«Από την περσμένη δεμάδα βρίσκεται Ικόνινο στην Ελλάδα, η διάσημη Γαλλίδα στήρ Ζάν Μορώ. «Αφού έμεινε τρεις μέρες στην Αθήνα, έφυγε για την Πάρο και θα επισκεπθή ακόλουθως διάφορα νησιά μας. Είναι πολύ πιθανόν η Ζάν Μορώ να παρατηρήσει την εδώ παραμονή της, για να μην αφήσει να παρακολουθήσει την πρεμιέρα του Φεστιβάλ στην «Επίδουρο».

Στο Χόλλυγουντ, ο Μπάρετ Λάνακαστερ ανακοίνωσε την απόφασή του να μεταφέρει στον κινηματογράφο τον «Καπετάν Μιχάλη» του Νίκου Καζαντζάκη. Ο Μπάρετ θα είναι συγχρόνως ο παραγωγός, ο σκηνοθέτης και ο πρωταγωνιστής του φιλμ, που θα γυριστή εγχρωμό και σε 3D μεσκόπ.

Στην Κύπρο συνεχίζεται με έντατικό ρυθμό το γύρισμα του φιλμ «Εταρεία θάνατος» που θα διαστείται στο όμιόμο έργο του Ψαβέ. Το φιλμ γυρίζεται από τη νέα εταιρεία «Αφίρ-Γκέλυ Φιλμ» και σκηνοθετείται από τον Στέφανο Στρατιγό. «Ανεχώρησαν ήδη και θρισκουν επί τόπου, για να πάρουν μέρος στο γύρισμα η Κέλυ Μαυροπούλου, ο Παντελής Ζερβός, η Μαρία Κρεβάσι, ο Γιώργος Γαβριηλίδης και ο Βύρων Παλλής.

«Ερτσαν αεροπορικός στην Αθήνα ο Κ. Λ. Φ. Ρ. Ι. Σαργκ και η Λώρη Πήτερς, οι δύο βασικοί πρωταγωνισταί του φιλμ «Θερινές διακοπές», που θα γυριστή στη χώρα μας με τη συμμετοχή και Ελλήνων ηθοποιών.

Ο ΑΛΛΟΣ

Στο «Πάρο» έφ' άλλου, εκτός από το Ιδιότυπο ταπλώ του Μπάρετ και τα νέα γυρίσματα του Μίκυ Θεοδωράκη, το έργο θα περιληφθεί και δυο σατιρικά νούμερα, που γράφει ο Κώστας Νικολαΐδης και που θα αποδώσουν οι αδελφές Καλούρα.

Ο Μανος Κατράκης, μετά την εγκατάλειψη του «Σολωμού» αναζητεί επεγνωστό νεο έργο για το θέατρο του Πειραιά.

Παράλληλα αναζητεί και γιάννη, που θα παίξει με τη λήσι της σωμασας της, πρόκειται να φύγει στο εξωτερικό και να μην έρσαση το καλοκαίρι.

Η σπερέτα του Χατζη-αποστόλου, που πραγματοποιεί 115 παραστάσεις ειοπρατικού κερκό για τον Πειραιά, μεταφέρθηκε από την Πειραική Μουσική Σχολή στο νεόδμητο θέατρο του Παγκρατίου, σημειώνεται δε και εκεί πολλή έπιτυχη. Ο θίασος, με πρωταγωνιστή τη Γ. Κόκου, που κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή της, θα αφεόσση, κατόπιν και άλλες ελληνικές όπερέτες.

Ο «Θεατρικός Θάνατος»

Το φωνητικό κουνίετο της σχολής Βέλλα «Θάβη αλ-στερς», που έτοιμάζεται για μία μεγάλη περιοδεία στο εξωτερικό

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

ΔΥΟ από τα θερινά θεατρα, τα «Περροκέ» και το «Φόρτ», άρχισαν πρώτα τις παραστάσεις τους.

Την πρώτη Κυριακή, προηγήθηκε το θέατρο «Φόρτ» με διπλάσια σχεδόν εισπράσι από το «Περροκέ».

Το έργο του «Περροκέ» παρά τη συμπληρωτική έρωτική ιστορία του, παρουσιάζει ιδιαίτερη πρωτοτυπία λόγω της σκηνοθεσίας του.

Επίσης άρεσαν πολύ τα δυο γυρίσματα του μεσέστου «Αλ. Σπάθ» που ερμηνεύει ο μορφα, η Τένη Βασιού.

Δυο άλλα θερινά θεατρα, το «Πάρο» και της «Βέμπος» θα άρχισουν αυτή την εβδομάδα, ενώ τα υπόλοιπα θα καθυστερήσουν μια βδομάδα περισσότερο.

Το έργο του Θεάου «Πορεία» «Κόκκινα φανέλια», που ύστερα από την έπιτυχη που σημείωσε τη χειμώνα, επαναλαμβάνεται και την καλοκαιρινή σαΐζον στο ίδιο θέατρο, έδωσε στον Τραϊφόρο την ιδέα για ένα διώνυμο ρεαλιστικό τραγούδι, που θα ερμηνεύσει η Σοφία Βέμπο, με συνοδεία ανδρικής χορωδίας και μπαλέτο.

Στο «Πάρο» έφ' άλλου, εκτός από το Ιδιότυπο ταπλώ του Μπάρετ και τα νέα γυρίσματα του Μίκυ Θεοδωράκη, το έργο θα περιληφθεί και δυο σατιρικά νούμερα, που γράφει ο Κώστας Νικολαΐδης και που θα αποδώσουν οι αδελφές Καλούρα.

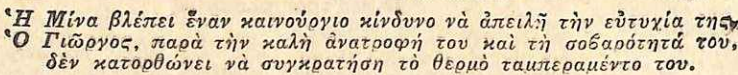
Ο Μανος Κατράκης, μετά την εγκατάλειψη του «Σολωμού» αναζητεί επεγνωστό νεο έργο για το θέατρο του Πειραιά.

Παράλληλα αναζητεί και γιάννη, που θα παίξει με τη λήσι της σωμασας της, πρόκειται να φύγει στο εξωτερικό και να μην έρσαση το καλοκαίρι.

Η σπερέτα του Χατζη-αποστόλου, που πραγματοποιεί 115 παραστάσεις ειοπρατικού κερκό για τον Πειραιά, μεταφέρθηκε από την Πειραική Μουσική Σχολή στο νεόδμητο θέατρο του Παγκρατίου, σημειώνεται δε και εκεί πολλή έπιτυχη. Ο θίασος, με πρωταγωνιστή τη Γ. Κόκου, που κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή της, θα αφεόσση, κατόπιν και άλλες ελληνικές όπερέτες.

Ο «Θεατρικός Θάνατος»

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

34

θά είναι γ' αφήση τὴν καρδίαν τῆς
ἐλευθερῇ. Μόνο ἔτσι θὰ μὴ πόρῃ νὰ
εἰσχωρήσῃ σ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ δεχθῇ
ὅπως εἶναι, προετοιμάζοντας ἔτσι γιὰ
τὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ γιὰ ἐκεῖνον ἕνα

Και ἂν δὲν τῆς ἀρέσῃ ἂν δὲν
τὸν δέχεται, ἂν νομίσῃ ὅτι εἶναι ἀ-

— Φαντάσου, διηγείται η Μίνα με λωτών για το ταξίδι της στη Θεσσαλονίκη και για την συνάντησή της με την μητέρα του Γιώργου. Το σπίτι τους είναι ένα παλιό αρχοντικό, ασύρτηρο και ψυχρό με μία φοβερή μυρωδιά μούλλας, με έπιπλα βαρειά και άχαρα, με ταβάνια ψηλά και με μία σιωπή που παρ' όλογο να μέ-

γυναίκας και ότι γρήγορα θα με εγκαταλείψει. Νά έδωλες τί τύπος, Μίνα μου! Ντύνεται και θάφεται σαν κοριτσάκι, γιατί λέει ότι ο γυιός της είναι περήφανος, που μοιάζει

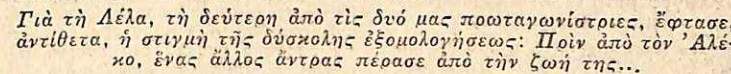
— Ἐγὼ δὲν τοῦ εἶπα τίποτα, μὰ
ἐκείνη ἔκανε τὸ θῦμα, τοῦ εἶπε πῶς
τὴν πρόσβαλα. Νομίζω ὅτι ὅλα ὅσα
τελειώσουν μὲ τὸν Ἀλέκο. Μὰ δὲν
μοὺ λές, φαντάζεσαι ὅτι ἀξίζει τὸν
κόπο γὰ κουραζώμαστε τόσο γιὰ τὴν
ἀποκτήσουμε ἐνὰ συζῆγο;
Καὶ γιὰ τίς δύο, λοιπόν, τὰ πρά-
γματα πῆγαν ἄσχημα. Ἡ μητέρα

"Εχουμε παρακολογήσει τόσο δύσκολο είναι για μια κο-
λληλα να αποκτήσει έναν κατασκευαστή. Μα
απορρίπτοντας μπορεί να είναι ο
ποταμιστικό θύμα της γης.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΣΙΓΟΥΡΙΑ

Ἡ συμφωνία τῶν χαρακτήρων, ἡ αμοιβαία ἐκτίμησις, ἡ πνευματικὴ ἐμπειρία εἶναι θαυμάσια στοιχεῖα γιὰ ἕνα καλὸ ἀρραβώνα, μὰ δὲν πρέπει νὰ λησμονήσουμε ὅτι τὸ «πραγματικὸν ἔλαττον», ποῦ σπρώχνει ἕναν ἄντρα καὶ μιὰ γυναῖκα νὰ ἀναζητηθοῦν καὶ

100

Susana!

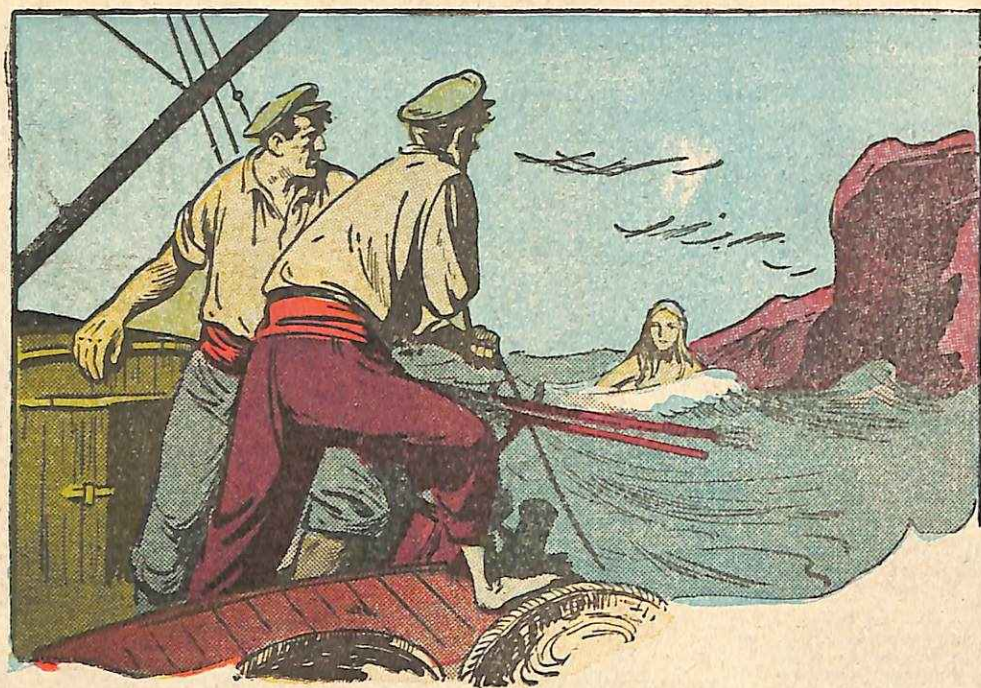
του και να τον οδηγήσετε πιο άπα-
φασιστικά στο γάμο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΛΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΛΕΣ: Ἡ συνέχεια.

37

Γαθώς η γοργόνα ξεπήδησε μέσα από τα κύματα, τα δυο αδέλφια έμειναν άφωνα και σαστισμένα...

ΑΦΑΝΟΙ, σαστισμένοι, περίεργοι, οι δυο ψαράδες κυτούσαν έκθαμβοι το παράξενο εκείνο πλάσμα, που άναπνευσε ξαφνικά μέσα από τα κύματα στο Αιγαίο και τους περιεργαζόταν, χαμογελώντας σιωπηλά. 'Ο Πέτρος κι' ο Γιάννης Σαραντής, ήταν αδέλφια. 'Ολη η Φυκιά είχε να κάνει με την άγνοιά τους. Ποτέ δε χώριζε ο ένας από τον άλλον. Ποτέ δεν ελπίζθηκε λέει πικρή μεταβολή τους. Κι' όταν άκουση πέθαναν τα γονικά τους κι' άφησαν στον Πέτρο όλο το μέρος τους — σύμφωνα με τα πατροπαράδοτα για τους πρώτο-τοκούς — εκείνος δεν άδίκησε το Γιάννη. Τούδωσε το μερτικό του, όχι μονάχα από το χτηματάκι τους, μά κι' από το ψαροκάϊκό τους. Και τα δυο αδέλφια συνέχισαν τη ζωή τους. Ζωή άλλη, περιωρισμένη, δίχως χαρές και χωρίς λύπες. 'Ολο το καλοκαίρι η Φυκιά ήταν γεμάτη από παρορμητιστές. Οι φιλόξενοι κάτοικοι έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τους ευχαριστήσουν. 'Η άλλη-βία είναι πως το μικρό ψαροχώρι, έκτος από τη θάλασσά του, είχε και κάτι άλλο: τη γοργόνα του. Ποιος δεν είχε άκουσε για την πενταμορφή νέα, που έβγαζε τάχα μέσα από τα κύματα και ξετρελλανει τους φτωχούς ψαράδες με τα καυμάτια της; Κανείς, βέβαια, δεν πίστευε το γοργοντικό αυτό παραμύθι. Κι' ωστόσο όλοι λαχταρούσαν νάταν έτσι τα πράγματα. 'Ολοι παρακαλούσαν από μέσα τους να συναντήσουν το αϊθέριο εκείνο πλάσμα, το γεννημένο από τους άφρονες στο Αιγαίο. 'Ολοι! Και περισσότερο τα δυο αδέλφια...

— Δε θαρούσαι, έλεγε ο Πέτρος στο Γιάννη, δεν πιστεύω τίποτα. Αυτά τα λένε οι γέροι, για να κουβαλάνε έβενους στο χωριό μας. Νά όμως που τους έτυχε αυτό ακριβώς που δεν πιστεύαμε! 'Η Γοργόνα της Φυκιάς τους έφανε! Στρεψε την ώρα που έρχονταν τα παραγάδια τους στ' ανοιχτό πέλαγος. Καθώς ξεπήδησε μέσα από τα κύματα, τα δυο αδέλφια έμειναν άφωνα και σαστισμένα. 'Η σειρήνα έπλεε πάνω στα νερά, κυττάζοντας τους δυο ψαράδες και χαμογελώντας. 'Ο Πέτρος γύρισε να δει τον αδελφό του. Τα μάτια του λαμποκοπούσαν παράξενα.

— Ρίξε της ένα καρδάπανο, του ψιθύρισε. 'Ισως κατορθώσουμε να την πιάσουμε... 'Ο Γιάννης υπάκουσε σαν υπνωτισμένος. 'Η σειρήνα άρπαξε το χοντρό πανί, θυάζοντας μία φωνή χαρούσι κι' άνασπώθηκε μέσα στα κύματα. 'Ηταν γυμνή. Μά το κορμί της σκεπαζόταν από φύκια. Τα χρυσάφια μαλλιά της κυλούσαν σαν καταρράκτες στους ώμους της. Οι ψαράδες τράβηξαν σιγά-σιγά το καρδάπανο, όπου είχε πιαστή η γυναίκα. Τρέμοντας από συγκίνηση και λαχτάρα, την ανέβασαν από ψαροκάϊκό τους. Στάθηκε εκείνη στο καταστρώμα και κούνησε πολλές φορές το κεφάλι, σαν το δρεμένο πουλί, που θέλει να στεγνώσει. Τα δυο αδέλφια την κυτούσαν με στόμα ανοιχτό. Κανείς δεν τολμούσε ν' απλώσει. Πέρασε έτσι ένα δολιχίνο λεπτό. Κι' άξαφνα ο Πέτρος, με μία τρεμούλα στη φωνή του, την ρώτησε:

— Ποιά είσαι; Μένεις στο άντικυρνώ νησί ή στα βάθη της θάλασσας; 'Εκείνη εξακολουθούσε να σωπαίνει. Τα μάτια της άνοιγό-κλειναν γρήγορα. Το στήθος της φούσκωνε. 'Οπου αναγινώξαμε ήρέμισε. Τότε άπλωσε τα φτεγέρα της δαχτύλα και χάιδεψε το μέτωπο του Πέτρου. Το παλληκάρι έκανε να της φιλήσει το μακάριτο. Μά η κίνηση εκείνη την τρώαζε τόσο, ώστε άφησε μία διωπεραστική κραυγή. 'Υστερα σήκωσε πάλι να γελάει. 'Ο Γιάννης πήρε

Η γοργόνα

με τρόπο από το πλάι του ένα παλιό μαντολίνο —που το κουδάλιζε πάντα μαζί του— και χτύπησε μία δυό χορδές. Μονομιάς το χαμόγελο χάθηκε από τη χείλη της κι' έμεινε ακίνητη σά να θέλε ν' άκούση και τη συνέχεια. 'Ο Γιάννης άρχισε να παίζει ένα μελαγχολικό νησιώτικο τραγούδι. Το παράξενο πλάσμα άκούμπησε το κεφάλι της σ' ένα σκονί κι' από τα μάτια της άρχισαν να τρέχουν δάκρυα σαν μαργαριτάρια. Όταν το τραγούδι τελείωσε, η γοργόνα ξανάβηκε θορυβώς το κέφι της. Δοκίμασε τότε να τραγουδήσει κι' αυτή, να βγάλει μερικούς φθόγγους. Μά δεν το κατόρθωσε.

— Είσαι ωραία! της είπε άξαφνα ο Πέτρος. Θαρώ πως σ' αγαπώ από τότε, που γεννήθηκε. Και θα σ' αγαπώ, όπου να το πεθάνω. Κι' εγώ σ' αγαπώ! πρόσθεσε κι' ο Γιάννης. 'Αν μείνεις κοντά μου, θα σε κάνω βασίλισσα! 'Ο Πέτρος κύτταξε τον αδελφό του γεμάτος μίσος. Κάτι θέλησε να πει, αλλά δεν πρόλαβε. 'Η γοργόνα τινάχτηκε πάνω κι' μ' ένα πήδημα έβρήκε στη θάλασσα!

— Μη φεύγεις! φώναξαν τα δυο αδέλφια συγχρόνως. Ξαναγύρισε πίσω...

— Άδικο όμως τη φωνάζανε. 'Η σειρήνα έπλεε πάνω στα κύματα κατά το άπέναντι νησάκι, γυρνώντας πότε, πότε το κεφάλι της για να χαμογελάσει στους ψαράδες, που την κυτούσαν σαν μαγνητισμένοι. Μιά βουτούσε και μία ξανά φαινόταν. 'Οπου χάθηκε μαζί με το στερνό φως του φεγγαριού, που είχε θασιλεύσει. 'Αμίλητος ο Πέτρος, κάθισε σε μία κουλούρα σκονιά. 'Ο αδελφός του τον παρακολουθούσε σιωπηλός. 'Απότομα χτύπησε τη γροθιά του στο γόνατο.

— Έσύ την εδίδες; είπε με σφισμένα τα δόντια. 'Οσο άκουσε το μαντολίνο, καθόταν ήσυχη. 'Αν ήσουν έξυπνος, θα μ' άφηνες να της παιζώ λίγο ακόμη. 'Ισως κατορθώναμε να την ήμερέψουμε.

— Νά την ήμερέψουμε, για να την κρατήσης του λόγου σου, έ; άπάντησε σαρκαστικά ο Πέτρος. 'Οχι, δά! 'Οπως είδες, έμένα μονάχα χάρδεψε. Φαίνεται πως της άρεσα. 'Αν δεν ήμπαίνες στη μέση, σίγουρα θα έμενε κοντά μου. — Και τί φταίω τάχα; 'Η όμορφιά της μπορούσε να ξετρελλάνει κι' άγιο. 'Ανδρικός είμαι κι' εγώ και της πέταξα δυό λόγια. Δυό λόγια, που βγήκαν αληθινά από την καρδιά μου.

Τον χτύπησε τρυφερά στον ώμο και πρόσθεσε: — Δεν είναι ανάγκη να μαλώνουμε! 'Αν έα νάρθη, παίρνω όρκο πως μήτε καν θα γυρίσω να την κυττάξω. Χαλάλι σου η γοργόνα!

'Ο Πέτρος άναστήκωσε τους ώμους του βαρειά. — Μάτεψε τα παραγάδια! πρόσταξε. 'Απόψε δεν έγω δρέξει για δουλειά. — Θα γυρίσουμε στο χωριό. — Δεν πιάδωσα. Θα μείνουμε έδω κι' 'Ισως ξαναφάνη.

Δεν είπε τίποτ' άλλο. 'Αμίλητος έβγαζε πάνω

Πέρασες και άειπες

στην κουπαστή, ενώ ο Γιάννης τραβούσε συλλογισμένους τα παραγάδια. Πέρασε έτσι κάμποση ώρα. Ζύγωνε πιά να ξεμερώσει. 'Από τη μεριά της άνατολής φάνηκε μία ώρη λουρίδα. Την ίδια στιγμή, ένα κρυστάλλινο γέλιο άντήχησε ολόγυρα. Τα δυο αδέλφια έσκυψαν με λαχτάρα από το ψαροκάϊκο. 'Η γοργόνα ξαναφάνηκε στην επιφάνεια της θάλασσας. Ζύγωσε μόνη στο μικρό καρδάκι κι' ανέθηκε μ' ένα σκονί που της έβριζε ο Πέτρος. Μόλις πάτησε στο καταστρώμα, είδαν πως κρατούσε στα χέρια της ένα καλαθάκι, γεμάτο δουλεμένα πετραδάκια, κοχύλια, άχιβάδες και κοράλια. Βούδη, άρχισε να τα μοιράζει στα δυο αδέλφια. 'Ο Γιάννης όμως γύρισε την πλάτη του κι' έκανε ν' άπομακρυνθή. 'Η γοργόνα έτρεξε πίσω του, πέρασε στο λαϊμό του ένα κολλιέ από κοράλια και τον φίλησε στα χείλη.

Το παλληκάρι δε μπόρεσε ν' κρατήσει περισσότερο. 'Αξαφνα την έπιασε από τη μέση και την έσφιξε πάνω του. Την έσφιξε δυνατά, με πάθος. 'Η σειρήνα έβγαλε μία κραυγή, σά να ζητούσε βοήθεια. 'Ο Πέτρος έτρεξε σαν τρελλός και κατάφερε στο Γιάννη δυό άπανωτές γροθιές. 'Η γοργόνα τραβήχτηκε στο πλάι, με τ' άσπιο της πρόσωπο παραμορφωμένο από τον τρόμο. Δεν έκανε την παραμικρή κίνηση. Κυτούσε μόνο. Κυτούσε τα δυο αδέλφια, που άρχισαν να χτυπιούνται λυσσασμένα, άγρια, μανιακά. Κάποια στιγμή, ένα λεπίδι άστραψε στο χέρι του Πέτρου. Συγχρόνως άλλο ένα στο χέρι του Γιάννη. 'Η γοργόνα έβγαλε μία καινούργια κραυγή, σκαρφάωσε στα ρέλια και πήδησε στο νερό. Μά εκείνοι εξακολουθούσαν την πάλη τους. 'Ο ένας προσπαθούσε τώρα να χτυπήσει τον άλλον με το μαχαίρι του. Μά ήταν κι' οι δυο γεροί και ξεγλυτρουσαν από τα χτυπήματα.

'Ο Γιάννης έκανε μία τελευταία προσπάθεια. — Συγχώρα με, Πέτρο! φώναξε. Είδες πως δεν ήθελα να την άγνίξω. Μά εκείνη έτρεξε πίσω

μου και με φίλησε. Δεν πρέπει να μαλώνουμε... — Θα σε σκοτώσω! μουγκρισε ο άλλος. Θα σε σκοτώσω και κανείς δε θα μάθει ποτέ τί έγινε έδω πάνω. Ποιος θα πιστέψει πως εγώ είμ' ο φονιάς σου;

'Ο Γιάννης προσπάθησε να ξεφύγει από το τρομερό εκείνο άγκάλασμα του δαυατού. Μά δεν είχε πιά τη δύναμη ν' άντισταθή. 'Απότομα ο Πέτρος κατέβασε το χέρι του και βούισε το λεπίδι του στο στήθος του αδελφού του. Το αίμα ξεπήδησε σαν συντριβάνι από την πληγή, του λέρωσε το πρόσωπο και τα ρούχα. Τότε μόνο συνήρθε ο Πέτρος. 'Εντρομος, τασκισμένος, πνιγμένος από την άπώγνωση για το κακό που έκανε πάνω στην τρέλλα του, άρπαξε το Γιάννη στην άγκυλιά του κι' άρχισε να τον φιλή, να τον χαιδεύει και να τον μοιρολογεί. Κάποια στιγμή όμως το χέρι του πληγωμένου κινήθηκε. Κινήθηκε τόσο γρήγορα, ώστε ο άλλος δεν πρόλαβε να προφυλαχτή. Μ' ένα βολυγικό, κύλησε άψυχος δίπλα στο ματωμένο κορμί του αδελφού του, που του κάρφωσε το μαχαίρι στην πλάτη.

— Συγχώρα με, ψιθύρισε με δυσκολία ο Γιάννης. 'Εμείς που ζήσαμε μαζί, μαζί έπρεπε να πεθανούμε...

'Εγείρε από την άλλη μεριά το κεφάλι κι' έμεινε ακίνητος. Τα δυο άνασπώμενα αδέλφια, οι δυο άετοι του Αιγαίου, γάθηκαν για πάντα. Χάθηκαν, χωρίς ν' άντιληφθούν ότι στο πίσω μέρος του άντικυρνώ νησιού, ήταν άγκυροβολημένο το γιγώτ μιας πλούσιας κι' όμορφης ξένης. Μιάς ξένης, που είχε έρθει να παραθερίση για μερικές μέρες στη Φυκιά, με την παρέα της. Το ψαροκάϊκο εκείνο με τα δυο αδέλφια, της έδωσε την ευκαιρία να δοκιμάσει μία πρωτότυπη περιπέτεια. 'Όταν επέστρεψε κολλυμπώντας στο καρδάκι της, άφηγήθηκε στους φίλους της εθόμα, το τολμηρό της κατορθώμα.

— Με πέρασαν για γοργόνα, τους είπε γελώντας παράξενα. 'Αλλά κι' εγώ έπαιξα θαυμασία το παιχνίδι μου. Μπορώ να σας θεσπιάσω πως κι' εγώ μ' έρωτεύτηκαν. Τους είδα να πίνανται ιτά χέρια. 'Ισως να χτυπιούνται ακόμη για χέρι μου. Ποιος ξέρει; Πάντως αυτή θα είναι μία από τις άραιότερες άναμνήσεις της ζωής μου.

Τότε γιατί δεν έμεινες κοντά τους; τη ρώτησε κάποιος από τη συντροφιά. Δε έβρηκες κανένα του γούστου σου;

'Η ξένη έπαιξε με το μαργαριταρένιο κολλιέ της, κυττάζοντας μακριά στο πέλαγος. — 'Ηταν κι' οι δυο άφρατοι, άπάντησε στενά. Ζώντας. Προτίμησα όμως να με πάρουν για τη γοργόνα, που λένε στα παραμύθια τους οι ψαράδες του χωριού. Τι τα θέλτε; Μιά γοργόνα έχει πάντα περισσότερο θέληγτρο από μία πραγματική γυναίκα...

Και πρόσταξε ν' άνοίξουνε πανιά.

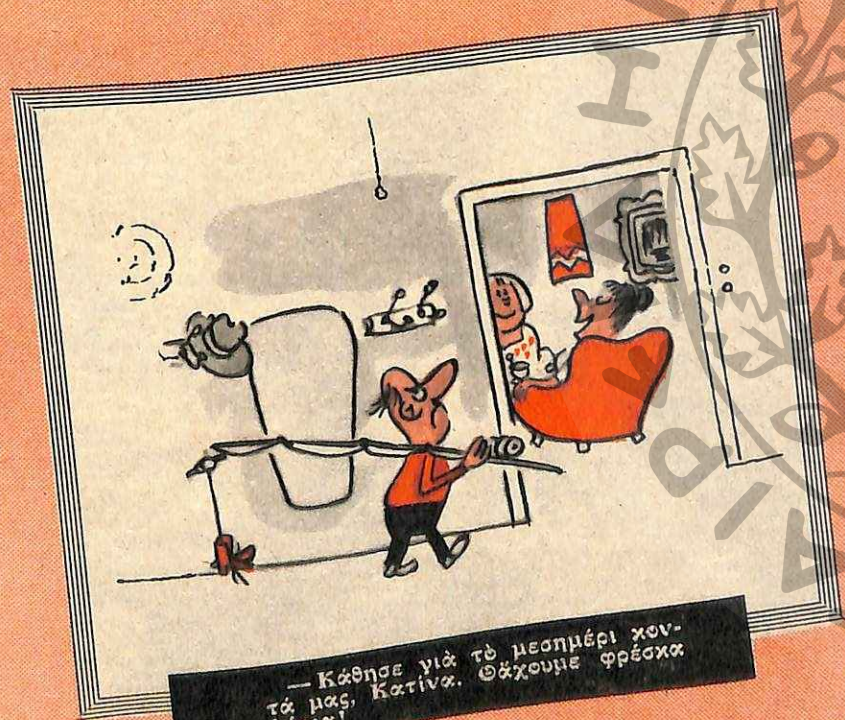
Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

— Άλλη φορά θα βγαίνεις από τη θάλασσα χωρίς γκρινιές. Άμέσως μόλις σε φωνάξω!...

— Δε μου φαίνεται καθόλου παράξενο... Τέσα χρόνια που τα ταίξεις!...

— Κάθισε για το μεσημέρι κοντά μας, Κατίνα. Θάχουμε φρέσκα ψάρια!

— Άλλη φορά δε θα σε ξαναπάρω μαζί μου!...

Στόψάρεμα

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς... Είμαι η πρώτη φορά που ψαρεύω!...

Τὸ καλλιπενικὸ μας θαλόνι

ΑΘΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ANNA MARIANNA

Τὸ «θαλόνι» τοῦ Ἑλληνικοῦ

ΕΝΑ ἀπὸ τὰ νεώτερα ἀστέρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, πού εἶχε, μέσα σὲ λίγο χρονικό διάστημα, μεγάλη ἐξέλιξη καὶ πού στάθηκε τὸ χεμόνι περιστάσεων, διπλα σὲ δύο ἄσους τοῦ μουσικοῦ, τὸ Μητσάκη καὶ τὸ Μειμάρη, εἶναι ἀναμφισβήτητη, ἡ Ἄννα Μαρριάννα. Τὸ ξανθὸ αὐτὸ διαβόλακι, πού συνεπαίρνει μὲ τὸ τραγούδι τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ξένους, πού ἐλίσσεται μέσα στὴν πίστα σὰν αἰλουρος καὶ πού ξέρει νὰ δημονοῖ μὲ τὸ δικό της τρόπο μὴ ἀμύσφαιρα κεφιοῦ καὶ χαρᾶς.

Δὲν εἶναι πολὺς καιροί, πού ἀνῆκε στὴν καλλιτεχνική οἰκογένεια ἡ Ἄννα Μαρριάννα. Ντεμπούττορε ἐντελῶς ἑξαφνικά, πρὶν τρία χρόνια, σ' ἓνα καλοκαιρινὸ κέντρο τῆς Νέας Φιλαδέλφειας, πού ἦταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πολὺ τῆς μόδας.

Εἶπα, ὅπως διασκέδαζε, μαζί μὲ μιά μεγάλη φιλική της παρέα, τῆς ἦρθε ἡ ὄρεξις νὰ τραγουδήσῃ. Στάθηκε μπροστὰ στὸ μικροφώνιο μὲ ἀρετὴ θάρρος καὶ ἡ ἐντύπωση πού ἄφησε, ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ ἱκανοποιητική.

Ὁ καπτασηματάρχης, πού διψοῦσε, ὅπως συμβαίνει συνήθως, γιὰ καὶ καινούργιο, δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία. Τὴν ἴδια ὥρα ἔκανε τὶς προτάσεις του, πού ἦταν ἀρετὰ δολαστικῆς, ἔτσι ὥστε νὰ γίνουν δεκτές. Κι' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς μόνον μέρες, ἡ Μαρριάννα ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι στὴν «Κομπάρσιτα».

Ὁ μαέστρος τοῦ κέντρου, ὁ Λυκούργος Μαρκελάς, τὴν περιέβαλε μὲ πολλὴ στοργή κι' ὁ κομπερανοῖς Πάρις τῆς ἔδωσε τὸ καλλιτεχνικό αὐτὸ ψευδώνυμο, γιὰ τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Ἄννα Τσάκωνα.

Ἐνα μεγάλο ρεῖμα θαυμαστῶν τῶν ἀκολούθησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πράγμα πού τὴ βοήθησε πολὺ σύντομα νὰ ἐπιβῇ τὸ πρῶτο προσωπικὸ σουζέ της, πού ἔγραψε ὁ μαέστρος Ἀλέκος Γεωργιάδης, πάνω σὲ δικούς της στίχους:

«Εἶμαι ὁμορφὸ κορίτσι
καὶ κοινὸν δὲν γινώσκω
κι' ὅποιος θὰ μὲ πλησιάσῃ
θὰ μ' ἐρωτεύθῃ...»

Λίγο ἀργότερα, ἡχογραφήθηκε σὲ δίσκους, μαζί μὲ ἄλλα τραγούδια, ἓνα ἀκόμη σουζέ της, πού ἔγραψε εἰδικά γι' αὐτὴν ὁ Μητσάκης:

«Μούφαρες τὰ δαχτυλίδια
καὶ κοιμᾶμαι στὰ σανίδια...»

Τώρα, μὲ τὴν ἐναρεξί τῆς καλοκαιρινῆς σαζόν, ἡ Ἄννα Μαρριάννα λανθάνει ἓνα νέο τραγούδι, ἓνα τσιφτετέλι, πού ἔγραψε εἰδικά γι' αὐτὴν ὁ Μειμάρης:

«Σὰν ἀγαπιοῦνται δύο καρδιές
δὲν κάνουν κόνες καὶ λαδιές...»

Ἐκτός ἀπὸ τὸ τραγούδι, ἡ Ἄννα Μαρριάννα ἔχει καὶ μιά ἄλλη μεγάλη ἀδυναμία, τὴ θάλασσα.

Εἶναι ἀπὸ τὶς πρῶτες δεινὲς κολυμβήτριες τῆς καλλιτεχνικῆς οἰκογένειας. Ἡ Μαρριάννα εἶναι ἀκόμη μιά ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐντυπωσιακὲς ἐμφανίσεις τῆς πλάς τῆς Γλυφάδας.

Τὴν εἶδαμε ἐκεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα πρωινά, νὰ κάνῃ τὴν ἡλιοθεραπεία της.

Εἶναι ἀλήθεια, Μαρριάννα, ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένη μὲ τὴ θάλασσα; τὴ ρωτήσαμε.

— Ὅπως βλέπετε, δὲ μπορῶ νὰ τὴν ξεχάσω, ὅτε μὴ μὲρα, καὶ τῆς κάνω συντροφιά ἀπὸ τὶς 9 τὶς πρῶτὲς ὥς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα.

— Πάντα μὲ μπικίνι, βέβαια;

Ὁ Φράνκ Σινάτρα παρακολουθεῖ μὲ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον τὸ τραγούδι τῆς Μαρριάννας πού εἶναι ἀνεβασμένη ἐπάνω στὸ τραπέζι του.

Ἡ Ἄννα Μαρριάννα σὲ μιά τελευταία φωτογραφία της.

— Ὅσο γι' αὐτὸ, οὔτε νὰ λέγεσαι! Δὲν ξέρω πού νὰ πρωτοβάλω.

— Κι' ὅταν φεύγεις ἀπὸ τὴ θάλασσα;

— Ἐ, τότε δὲ θὰ μὲ βοήτε, παρὰ μόνον στὸ σινεμά...

Ἡ Μαρριάννα εἶναι στὰ κέφια της καὶ μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία γιὰ μερικὲς ἀδιακριτες ἐρωτήσεις.

— Ἀπὸ πλευρᾶς αἰσθηματικῆς, εἶχες ἐνδιαφέροντες περιπέτειες, στὰ λίγα αὐτὰ χρόνια τῆς καριέρας σου;

— Στὸ θέμα αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀπαντήσω λίγὸ αἰνιγματικά...

— Ἀπλάδι;

— Ἐνα κεφαλαῖο «Α» μὲ ἀπασχόλησε ἰδιαιτέρα στὴ ζωὴ μου.

— Λένε οἱ κακὲς γλώσσες γιὰ ἓνα αὐτοκνησιακὸ ἀτύχημα, πού σὲ πίκρανε πολὺ.

— Ναι, ἓνας Ἑλληνοαμερικανιστὴς, μεγάλος θαυμαστής μου, τραυματίστηκε βαρύν. Ἡ σκέψη του ἦταν σὲ μένα, ὡς τὴν τελευταία του πνοή.

— Τὸν ἀγαποῦσες πολὺ;

— Κόντευα νὰ χάσω τὰ λογικά μου! Ἐμένα κοντὰ τὸν νοσοκομειο μέρα καὶ νύχτα, ὡς τὴ στιγμή, πού ἡ καρδιά του σταμάτησε νὰ χτυπᾷ. Δὲ θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ μου...

— Κανένα ἐντυπωσιακὸ ὄρω;

— Πρὶν λίγες μέρες, ἔλαβα στὸ σπίτι μου ἓνα ὠραῖο ταμπλό ἐνὸς διασέμου Ἰταλοῦ ζωγράφου. Ἐνα «γυμνός». Ὁ ζωγράφος αὐτὸς εἶχε ἔρθει στὸ κέντρο πού τραγουδοῦσα, καὶ ὅπως μοῦ εἶπαν, τὸν εἶδαν κατὰ νὰ σχεδιάζῃ... Ὅσοι εἶδαν τὸ ταμπλό, μοῦ ἔλεγε, ὅτι μοῦ νοιάζει πολὺ...

— Τί σχέδια ἔχεις γιὰ τὸ μέλλον;

— Σκοπεῖν νὰ μείνω ἀκόμη δύο χρόνια στὴν Ἑλλάδα, μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ τελεσιποιήσω τὰ λίγα ἀγγλικά μου, κι' ἔπειτα θὰ φύγω πολὺ μακριά, στὴν Ἀμερική... *

Ὅπως ἀνέφερα στὴν ἀρχή, ἡ Ἄννα Μαρριάννα ἀρέσει πολὺ τοὺς ξένους. Ἰδιαιτέρα τοὺς περαστικούς ἀπὸ τὴν Ἀθήνα «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου.

Ἡ Τζέαν Φονταίν, ὅταν, συντροφιά μὲ μιά μεγάλη ἑλληνική παρέα, πῆγε καὶ τὴν ἄκουσε, ἐνθουσιάστηκε μαζί της. Μετὰ τὸ πρόγραμμα, τὴ φώναξε στὸ τραπέζι της, τῆς ἔδωσε τὴ διεύθυνσί της καὶ τῆς εἶπε:

— Πρέπει νάρθῃς στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ θὰ κάνῃς μεγάλου σουζέ. Θὰ περιμένω νάρθῃς νὰ μὲ βοηθῇ...

Ὁ Φράνκ Σινάτρα ἐπίσης ἔμεινε γοητευμένος μαζί της. Ὅταν, στὸ ἴδιο κέντρο, ζήτησε τὴν ἀδεια νὰ ἀνέβῃ πάνω στὸ τραπέζι τῆς παρέας του, κάπως ἑξαφνίστηκε.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὅμως, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ τραγουδᾷ καὶ τὴν εἶδε νὰ χορεύῃ μὲ τόσο μπριό, χαμογέλασε εὐχαριστημένως. Ὅταν δὲ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, τὴ φώναξε καὶ τῆς εἶπε σι' αὐτή:

— Ἀἱ γυνῶντ τοῦ γιοῦ σι' αὐτή!

Ὅλοι νόμισαν πὼς θὰ πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Ἀμερικανὸς γόνος τὴν τραβήξε ἰδιαιτέρως σὲ μιά γωνία.

Ἐκεῖ, ἀφοῦ τῆς ἔδωσε ἓνα προσωπικὸ σημείωμα γιὰ τὴ συνάντησί του, τῆς εἶπε, μὲ τὴν ἀπόλυτη πού τὸν διακρίνει πάντα:

— Ἀλλή φορὰ νὰ μὴν ξεναβάλῃς ἀνοιχτὸ χεῖμα κραγιόν, γιὰτὶ δὲ σοῦ πηγαίνει...

Κόκκαλο ἡ Μαρριάννα!

I. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΚΑΣΗ ΤΖΑΝΕΤ

Ἡ ξανθούλα καὶ ὁ δεδουίνος

«Τρεῖς ἀδελφές
καλαθερφέες
καὶ μουσχοθυγατέρες...»

ΓΙΑ τὴν ἀκρίβεια στὴν περίπτωσι τῆς Κάση Τζάνετ, τῆς γνωστῆς Ἑλληνίδας χορεύτριας, πού... ἔφαγε μὲ τὸ κουτάλι τὴν Ἰσπανία μὲ τὰ στενά σοκάκια της, τὶς τυλιγμένες στὶς μαντῆλιες Καρμενίτες καὶ τοὺς φλογερούς τορεαντόρ, τὴν Ἰταλία μὲ τὴν ἐντόλτση δίττα της, τὴν Μέση Ἀνατολή, μὲ τοὺς ζαπλουτοὺς σείχηδες καὶ τοὺς περιπαθεῖς δεδουίνους της, οἱ ἀδερφές δὲν ἦταν τρεῖς ἀλλὰ τέσσερις: ἡ Νινί, ἡ Ἀννούλα, ἡ Καίτη καὶ ἡ Κασσιανή.

Μὰ ἡ τύχη καὶ οἱ συμπτώσεις ἔφεραν τὸ πρᾶγμα ἔτσι, ὥστε μόνον οἱ τρεῖς νὰ γοῦν στὸ θέατρο καὶ στὴν πίστα. Ἡ Νινί, πρωταγωνίστρια τώρα τοῦ «Ἀκροπόλ», ἡ Ἀννούλα, τραγουδίστρια τοῦ ἐλαφροῦ, καὶ ἡ Κασσιανή, τὸ σημερινὸ ἀστέρι τοῦ ἐκφραστικοῦ καὶ κλασσικοῦ χοροῦ.

Τὸ ἀξιωματικὸ γεγονός τοῦ ὁμαδικοῦ ἐκείνου ντεμπούτου τῶν τριῶν ἀδελφῶν, στὸ θέατρο «Πάλλας» τοῦ Πειραιῶς, θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ Καίτη, ἀφοῦ σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι καὶ γιὰ κάθε ἄλλον ἄνθρωπο, θ' ἀποτελοῦσε ὅχι ἀφελγία μιάς ἐπιτυχημένης πορείας στὴν τέχνη τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ γυρίσῃ κανεὶς τὸ πρόσωπο ἀπ' τὸ θέατρο καὶ νὰ δάλλῃ πλῶρη γι' ἄλλα ἐπαγγέλματα.

Νὰ ἀκριδῶς πὼς ἐξελέχθησαν τὰ πράγματα ἐκείνη τὴν καλοκαιρινὴν βραδυὰ τοῦ 1952.

Ἡ Κασσιανή (ἡ Κάση) Τζάνετ (ἡ Τζανέτα), ὅπως εἶναι τὸ πραγματικὸ της ὄνομα) Μανιτισσα τὴν καταγωγὴν, μεγαλομένη στὴν Πειραιά, καὶ σπουδαγμένη στὸ χορὸ καὶ τὴν ρυθμική, εἶχε πεισθῇ ἀπὸ γνωστὸ κομπερανοῖς νὰ ἐπιδείξῃ τὰ χορευτικά της προσόντα ἀπὸ σκηνῆς.

Δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο τὸ πρᾶγμα, τὴν εἶχε ἐνθαρρύνει ἐκεῖνος. Χορὸ ξέρεις, ὁμορφὴ εἶσαι, τὰ προσόντα της, τὰ πράγματα ἦρθαν ἐλαφρῶς διαφορετικά ἀπὸ ὅ,τι τὰ εἶχε υπολογίσει ὁ κομπερανοῖς.

Καὶ ἡ Κάση τῶσε στὸ μαντῆλι.

Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι...

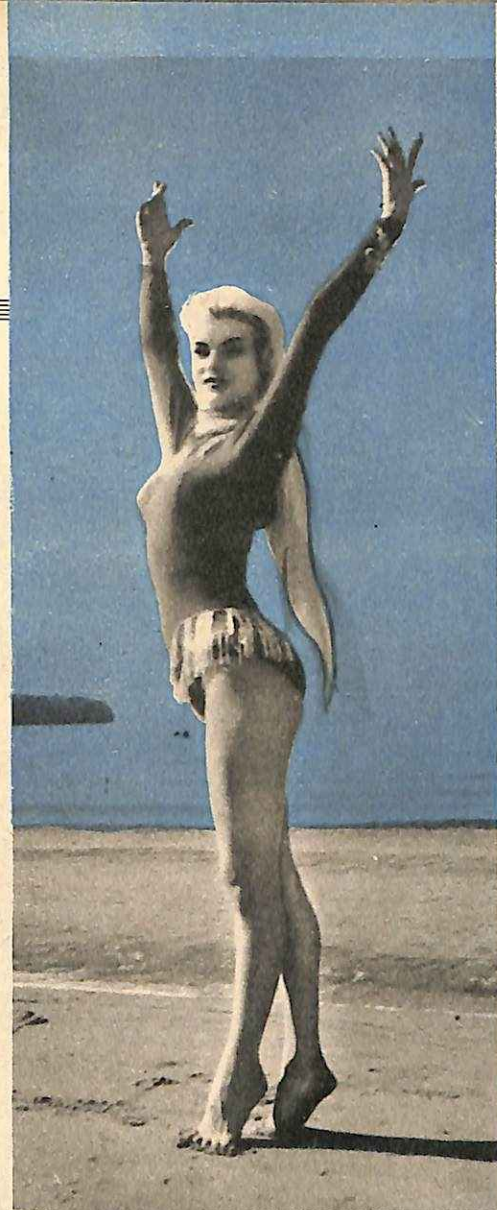
Ὡστόσο, ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα της νὰ ῥηθῇ γιὰ τὸ νομερὸ της, τὰ πράγματα ἦρθαν ἐλαφρῶς διαφορετικά ἀπὸ ὅ,τι τὰ εἶχε υπολογίσει ὁ κομπερανοῖς.

Βγήκα τρέμοντας, μᾶς ἐξωμολογήθηκε ἡ ἴδια, καὶ προχώρησα ὡς τὴ μέση τῆς σκηνῆς. Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παίζῃ, ἐγὼ σήκωσα τὸ ἓνα πόδι γιὰ ν' ἀνοίξω τὴ φιογούρα, ἀλλὰ καθὼς ἡ ματιά μου ἔπεσε στὴν πλατεία, μὲ τρόμο διαπίστωνα πὼς, ὅχι μόνον δὲν ἦταν ἀδεια ἀλλ' ἀντίθετα, χίλια μάτια ἦσαν καρφωμένα ἀπάνω μου ἐξεταστικά, σοβαρά, βλοσυρά βαρρεῖς. Τάχασα! Καὶ τότε...

Ἦταν πολὺ γουστόζικο αὐτὸ πού συνέβη τότε. Ἡ νεαρή υποψήφια χορεύτρια τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου, ἔστρεψε τὰ νῶτα στὸ ἀναμένον κοινὸ καὶ τῶσε στὰ πόδια, κρύβοντας μὲ τὰ χέρια τὸ πρόσωπο ἀπὸ ντροπή, ἐνῶ ἡ πλατεία πλημμύριζε ἀπὸ καγχασμοὺς.

Ἐνα χέρι, ἀγνωστὸ ποίαντο, ἔπαιξε ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ ρόλο τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ. Ἐδῶσε μιά σκουντιά στὴν ὁμορφὴ, λεπτοκαμωμένη κοπέλλα, μὲ τὸ λυγρὸ σῶμα καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά κι' ἡ Κάση ξεναβρέθηκε ἐμβρόντητη στὴ σκηνή. Τὰ γέλια ἐξακολουθοῦσαν.

Τότε, διηγείται ἡ ἴδια, ξύπνησε μέσα μου ὁ θυμὸς. Δίχως κι' ἐγὼ νὰ καταλαβαίνω, ἄρχισα νὰ χορεύω, γιὰ νὰ ἐκδιηθῶ ὅλο

Ἡ Κάση Τζάνετ στὴν πλάξ.

ἐκεῖνο τὸ πλήθος, πού γελοῦσε σὲ βάρος μου. Σιγά-σιγά τὰ γέλια ἔπαυαν. Κι' ὅταν ἀργότερα σταμάτησα, μὲ ἐκπλήξι διαπίστωνα πὼς μὲ χειροκροτοῦσαν. Μπράβο! Λίγο ἀργότερα, στὸ καμαρίνι μου, ἔκλαιγα τοῦ καλοῦ καίρου. Ἀπὸ χαρὰ ὁμοῦ...

Μέσα στὰ 10 χρόνια, πού πέρασαν ἀπὸ τότε ἡ Κάση Τζάνετ, ἐξελέχθηκα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἑλληνικά ἀστέρια τοῦ χοροῦ. Ἡ σωματικὴ της διάπλασι (λεπτή, μὲ ὑψηλὰ πόδια, εὐλύγιστη) δὲσ καὶ τὸ πραγματικὸ ἀνάμφοισθίτητο ταλέντο της στάθηκαν οἱ δύο βασικοὶ ἀξόνες, πού ὀδηγήσαν τὸ χορευτικὸ της ἄρμα στὴν ἐπιτυχία.

Ἐτσι τὰ ἀθηναϊκά θέατρα («Περροκέ», «Ἀκροπόλ», «Βέμπο») τὰ νυχτερινὰ κοσμικά κέντρα, ὅλα σχεδόν, τῆς ἀνοίξαν τὶς πύλες τους.

Κι' ἡ Κάση χόρευε μὲ τὴν ψυχὴ της ἡ μὴ-λογον ἔδωσε τὴν ψυχὴ της στὸ χορὸ, τὸν κλασσικὸ καὶ τὸ μοντέρνο, καὶ μάγεψε τὸ κοινὸ καὶ εἶναι ἀξίον χορευτῆς, ὁ δὲ φλερὸ εἶναι ταυτόχρονα κι' ἐξαιρετὸς χορογράφος.

Τότε;

— Τότε;

— Πού ἀκριδῶς ἔχετε χορέψει, δεσποινὶς Τζάνετ; τὴ ρωτᾶμε.

Μιά σειρά ἀπὸ χώρες καὶ μεγαλοπόλεις δίχως τελεῖο, μιά πολυάνθρωπη ἀλυσίδα ἀραδιάζει τοὺς κρίκους της, σὲ ἀπάντησι.

— Μὰ... σχεδὸν παντοῦ. Στὴν Ἰσπανία μὲ τὸν Ἀλμπάρεζ, ἔμεινα ἓνα χρόνο, χορεύοντας στὸ μεγαλύτερο κέντρο τῆς Μαδρίτης, τὸ «Χασαπόγκα». Στὴν Πορτογαλία ὕστερα, στὴν Ἰταλία, στὴν Κύπρον, στὴν Αἴγυπτον, στὴν Βηρυττόν, στὴν Δαμασκόν, στὴν Ἰορδανίαν, στὴν Περσίαν, καὶ σχεδὸν σ' ὅλη τὴ Μέση Ἀνατολή.

— Εἶχατε περιπέτειες, σ' αὐτὰ τὰ ταξίδια σας;

Κύτταγμα μὲ τὸν... καθέ. Καὶ ἐρώτησι σα-φηνιστική:

— Σὰν χορεύτρια ἢ σὰν γυναίκα;

— Μὰ... καὶ τὰ δύο.

— Θὰ σᾶς διηγθῶ μιά, πού ἀφορᾷ καὶ τὶς δύο παραπάνω ιδιότητες, πού μοῦ ἔτυχε στὴ Δαμασκόν.

Ἀχόρενα ἐκεῖ μὲ τὸν Μηνᾶ Γιώτη, τὸν πρῶτο καὶ τωρινὸ παρτεναῖρ μου στὸ κοσμοπολιτικὸ κέντρο «Καραβάν». Ἐμφανίζαμε διάφορα εμμετρῶς καὶ ἐτροπικά, πού εἶχαν ἄρκε-τὸ σουζέ, ἀν κρίνω ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι δὲν χωροῦσε καρφίτσα κάθε βράδυ στὸ νυχτερινὸ κέντρο.

Ὅλοι οἱ καλλιτέχνες δὲ δίνουμε σημα-σία σὲ ἓνα ξεχωριστὸ άτομο ἀπὸ τὸ κοινόν, γιὰτὶ συνηθίζουμε νὰ βλέπουμε τὸ κοινὸ σὰν ἓνα άτομο. Μὰ στὴν περίπτωσι ἐκείνη δίχως νὰ τὸ θέλω προσέξα κάποιον.

— Ποιὸς ἦταν;

— Ἐνας δεδουίνος. Ἐρχόταν κάθε βράδυ καὶ καθόταν στὸ ἴδιο τραπέζι μπροστὰ στὴν πίστα, πάντα μόνος καὶ ἀμύλητος. Ὅσο χόρευσ, εἶχε τὰ μάτια καρφωμένα πάνω μου καὶ χαμογέλοῦσε... Κι' ὅταν τελείωνε, σηκώνονταν κι' ἔφευγε. Πὼς νὰ μὴν προσέξω αὐτὰ τὰ περ-τίτια του;

— Σωστά. Ὡς πού ὁμοῦ ἔφτασε ἡ προσοχή ἡ δική σας καὶ τὰ χαμόγελα τοῦ δε-δουίνου σας;

— Ὡς τὴ στιγμή πού συστηθήκαμε. Ἐγὼ ἤμουν ἡ Κάση κι' ἐκεῖνος ἦταν... ὁ Χουσεῖν.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰορδανίας;

— Ἀκριδῶς.

— Ἐν, δύο, ἓνα, ἀπ'!

Ἐτοιμὴ νὰ βῇ στὴν πίστα τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου ὅπου ἐργάζεται τώρα, μὲ τὰ καλὸν καὶ τὴν τούλην ἐσάρπα της, μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά νὰ πέφτουν στὸ μέτωπό της ἡ Κάση Τζάνετ ἐπιχειρεῖ μερικὲς ἀσκήσεις στὸ στενὸ διάδρομο ἐξῆς ἀπ' τὸ καμαρίνι της, ἐνῶ ταυ-τόχρονα δίνει τὶς τελευταῖες ἀπαντήσεις στὸ ἐρωτηματολόγιό μας:

— Πὼς βλέπετε τὸν ἑλληνικὸ χορὸ;

— Ἐλαφρῶς καλᾶ.

— Ἀπλάδι;

— Σοβαρῶς!

— Νὰ σᾶς ἐξηγήσω. Ὁ χορὸς, μὲ τὰ γνω-στὰ «ἀστέρια» του ἐδῶ στὸν τόπο μας, θαρ-ρῶ πὼς εἶναι μείνει στάσιμος. Ἐξῶ, ὁ χορὸς εἶναι προχωρήσει, τόσο σὰν κίνηση, σὰν ρυ-θμὸς, σο καὶ σὰν χροῖμα, ἀκόμα δὲ καὶ σὰν ντεκό. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ χορογραφία. Ἐδῶ μεί-ναμε ἐλαφρῶς πίσω.

— Σὲ ποιούς λόγους ἀποδίδετε αὐτὴ τὴν καθυστέρησι;

— Τὰ αἷτια εἶναι πολλὰ. Ἡ ἑλλειψὶ κρα-τικῆς προστασίας, ἡ ὑπαρξὴ πολλῶν καλλιτε-χνικῶν ἰδρυμάτων, ἀκόμα καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν νέων γιὰ τὸ χορὸ, σὰν Τέχνη, ἐννοεῖται. Ἡ βασικότερη αἰτία ὅμως, κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι μιά, καὶ τὴν τονίζω: Ἡ ἑλλειψὶ «δα-σκάλων», ντόπιων ἢ ξένων τοῦ χοροῦ, γιὰ νὰ σηκώνουν τὴν τέχνη μας, μὲ τὴν κατάρτισι, τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὶς σύγχρονες ἀντιλήψεις τους.

— Ἀναφέρατε τὴν λέξι «δάσκαλοι». Μήπως ὁμοῦ περὰ ἀπὸ αὐτοὺς, ὑπάρχει καὶ ἑλλειψὶς χορευτικοῦ ὕλικου, δηλαδὴ καταλλήλων μαθη-τῶν;

— Δὲν νομίζω. Ὑπάρχει καλὸ χορευτικὸ ὕ-λικὸ στὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχουν χορευτῆς καὶ χορεύτριες μὲ ἀξία.

— Ποιοί;

— Ὁ παρτεναῖρ μου, ὁ Γιώτης, στὸν ὁποῖο χρωστᾷ τὰ πάντα, ὁ Γιάννης Φλερὺ, ἡ Λίνα Ἀλμα, ἡ Μαρία Ντὲ Πετρίλλιο... Ὅλοι τους εἶναι ἀξίον χορευτῆς, ὁ δὲ Φλερὺ εἶναι ταυτό-χρονα κι' ἐξαιρετὸς χορογράφος.

— Τότε;

— Ἡ Κάση ἔκανε τὴν τελευταία της ἀσκήσι. Ἐξῶ, στὴ σάλλα ἡ ὀρχήστρα εἶχε ἀρχίσει τὸ ρυθμὸ μιάς δικῆς της χορογραφίας σὲ στυλ ἐτροπικά. Ἡ πίστα τὴν περιμένε καθὼς καὶ τὸ κοινόν.

Ἀνοίξε τὴ μικρὴ πορτοῦλα, πού ὀδηγοῦσε στὴν ἐξοδόν, καὶ σὲ τὴν γρήγορὰ μᾶς πέταξε ἓνα ἐρώτημα, πού ἀποτελεῖ τὴν ἀπάντησί της καὶ συγχρόνως τὴ σωστὴ λύσι στὸ χορευτικὸ μας πρόβλημα:

— Δὲν ἔχετε ἀκούσει ποτέ σας τὴ λέξι «ἀ-νανέωσι»;

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΟΤΖΙΜ ΡΟΤΖΕΡΣ τριγυνοῦσε, ἀπὸ πολλὴν ὥρα, στὸ κέντρο τοῦ Πικαντίνου, μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ἐρημία τῆς ζούγκλας δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στὴν ἐρημία, πού νοιώθει γύρω του, στὸ Λονδίνο, ἕνας ξένος.

«Κι' ἂν ἀκόμα περπατοῦσα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἐπάνω — ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του — κανεὶς δὲ θὰ μοῦ ἔδινε σημασία».

Ὁ Τζιμ ἦταν ἀπὸ τὴ Σκωτία. Ποινὴ ἀπὸ δέκα χρόνια, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Ξαναγυροῦσε πλούσιος, σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν, ἀποφασισμένος νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Λονδίνο, νὰ κληρονομήσῃ τὴ ζωὴ του.

Πολλοὶ λένε πὼς ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς λεπτὰ καὶ τὴ διάθεσι νὰ τὰ ἐξοδέσῃ, καὶ δὲ θὰ δυσκολευτῇ νὰ βοηθῇ ἀνθρώπους προθύμους νὰ τοῦ κάνουν παρέα. Ψέμμα! Ὁ Τζιμ δὲν εὗρε κανένα νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ φιλία του, τὴ συντροφιά του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς πλησίασε ἑνὰ ὄμοιο ἀγνώστους καὶ τοὺς ρώτησε, μὲ μεγάλη ἐγγύεια, ἂν θὰ εἶχαν τὴν καλωσύνη νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ τοὺς κεράσῃ ἕνα οὔσκον. Ἐκείνοι, ὅμως, τὸν κῦτταξαν ἢ τρομαγμένοι ἢ παραξενεμένοι — σὰ νὰ εἶχαν νὰ κάνουν μὲ τοελλό — καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους, χωρὶς νὰ τοῦ δώσουν ἀπάντησι.

Σὲ μιὰ στιγμή, εἶδε νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ του μιὰ κοπέλλα, πολὺ νόστιμη, ντυμένη ἀπλᾶ, ἀλλὰ μὲ γούστο. Ἐκείνη τοῦ ἔριξε μιὰ ματιά καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

«Ἀσφαλῶς, θὰ πηγαίῃ νὰ συναντήσῃ κάποιον! συλλογίστηκε ὁ Τζιμ, ἀναστενάζοντας. Γυμνὸς ἐκεῖνος πού θὰ τοῦ κρατᾷ σὲ λίγο συντροφιά μιὰ τόσο χαριτωμένη κοπέλλα».

Ἐνοῶντε τὴν ἀνάγκη γυναικείας στοργῆς, ὅστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια σκληρῆς δουλειᾶς καὶ μοναξιάς, στὴν ξενιτιά.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα μιὰ, ὅταν ἔπεσε, κατάκοπος, τὸν πάγκο μιᾶς ἀπόκοντος, δεινροφυτεμένης πλατείας. Δὲν εἶχε ὀρεξί γιὰ φαγητό. Τὸν ἔπιασε κάτι σὰν παιδικὸ παράπονο, μὲ τὴ σκέψι πὼς, ἂν πέθαινε κείνη τὴ στιγμή, δὲ θὰ βοιχότανε κανεὶς στὸν κόσμο νὰ χύσῃ ἕνα δάκρυ γι' αὐτόν.

Ξαφνικά, εἶδε νὰ περνᾷ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἡ κοπέλλα, πού εἶχε συναντήσει ποῖν ἀπὸ λίγη ὥρα. Τινάχτηκε ὀρθίος, σὰν νὰ τὸν ἐσπρωῖε κάποια μυστικὴ δύναμι, ἔτρεξε κοντὰ της, καὶ τὴ σταμάτησε.

— Χαίρετε, τῆς εἶπε ἀδέξια. Θὰ εἰσθε κουρασμένη, ὅστερ' ἀπὸ τόσο δρόμο. Καί... — Ἄν δὲν κάνω λάθος, τὸν διέκοψε κείνη, συναντήθηκετε καὶ ποτὸ ὀλίγον στὸ Πικαντίνου.

— Δὲ μὲ ξεχάσατε, λοιπόν; φώναξε χαρούμενος ὁ Τζιμ.

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἔριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά. Φαίνεται πὼς θὰ τῆς ἔκαναν καλὴ ἐντύπωσι τὸ παρουσιαστικὸ του, τὸ ἀπλό, σοβαρὸν ντύσιμο, ἡ ἀδολὴ ἐκφρασι τῶν ματιῶν του, γιὰ τὴν τοῦ χαμογέλασε.

— Εἰμαι, πράγματι, λίγο κουρασμένη, ψιθύρισε.

— Σὰς ἔχω φυλάξει μιὰ θέσι, στὸν πάγκο μου! Ἐλάτε νὰ καθήσουμε λίγο.

Ἐκείνη τὸν ἀκολούθησε, χαμογελώντας πάντοτε.

— Ἔτσι εὐκόλα πιάσετε ἑσείς συζήτησι μὲ ἀγνωστὲς σας κοπέλλες; τὸν ρώτησε, ὅταν καθίσαν.

— Ὁ, ὅχι. Συνήθως, εἰμαι μᾶλλον... δειλός.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αὐτές, ὅμως, τὶς μέρες, νοιώθω ἀπέρωγτη μοναξιά. Δὲν ἔχω κανένα νὰ πῶ δυὸ λόγια μαζί του.

— Ἔχω λίγη ὥρα διαθέσιμη, ὡς τὶς δύο, εἶπε ἡ κοπέλλα.

— Ὡς τὶς δύο; ἀνεφώνησε ὁ Τζιμ. Μὰ, τότε, προσπατοῦμε νὰ φάμε μαζί.

Ἡ νέα φάνηκε σὰ νὰ πειράχτηκε μὲ τὴν τολμηρὴ αὐτὴ πρότασι του.

— Σὰς βεβαίω, ὅτι οἱ προθέσεις μου εἶναι καθαρά φιλικές, συνέχισε ὁ Τζιμ. Θὰ μοῦ κάνετε μεγάλο καλὸ ἂν θὰ δεχθῆτε νὰ γευματίσετε μὲ κάποιον πού... πού βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς ἀτελείας.

Ἡ κοπέλλα τὸν κῦτταξε μὲ μεγαλύτερη προσοχή. Καί, ὅστερ' ἀπὸ κάποιο δισταγμό, ψιθύρισε:

— Νὰ σὰς πῶ... Δὲ συνηθίζω νὰ μοῦ κάνουν τὸ τραπέζι κύριοι, πού τοὺς γνωρίζω γιὰ πρώτη φορὰ...

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ τιμητικὸ γιὰ σὰς.

— Δὲ σὰς κερῶ, ὅμως, ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τρώω μ' ἑξοδα ἄλλων.

Ὁ Τζιμ ἔκανε ἐλαφρὸ μορφασμὸ δυσφορίας.

— Τὸ ἔχει τὸ ἐπάγγελμα, συνέχισε ἡ ἀγνωστή, ἀναστενάζοντας.

— Καί... τί ἐπαγγέλλεσθε; ρώτησε ὁ Τζιμ, μὲ σβυσμένη φωνή.

— Μοντέλο σὲ ζωγράφους, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα. Θεωροῦν ὑποχρέωσι τους νὰ μοῦ κάνουν τὸ τραπέζι, πρὶν πάω στὸ ἀτελεῖ τους, νὰ γδυθῶ...

Ὁ Τζιμ ἔνοιωσε ἐλαφρὸ πόνο στὴν καρδιά — κάτι σὰ ζήλεια...

— Ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲ μοῦ εἶναι καὶ πολὺ εὐχάριστη, ἐξαικολούθησε ἡ ἀγνωστή, σὰ νὰ ἠθελε νὰ δικαιολογηθῇ. Εἶναι, ὅμως, λιγώτερο... ἐπιπλέον γιὰ τὴν ἀξιοπρέπεια μου, ἀπὸ κάτι ἄλλες σὲ γαστρεὶα δῆθεν σοβαρά. Ἔχω πιωρὴ πείρα... Δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ζωγράφους. Σὲ βλέπουν ὀλόγυμνη καὶ ἡ μὴν συγκίνησι πού νοιώθουν, εἶναι καθαρά καλλιτεχνική. Τίποτα περισσότερο...

Τίναξε δυνατὰ τὸ κεφάλι της, χαμογέλασε καὶ πρόσθεσε:

— Συζητοῦμε τόσον ὥρα, χωρὶς νὰ ἔρω τ' ὄνομά σας. Ἐμένα μὲ λένε Μάργκαρετ.

— Κι' ἐμένα, Τζιμ.

— Σὰς εἶπα τί δουλειὰ κάνω. Ἐσεῖς μὲ τί ἀσχολεῖσθε;

— Μὲ τίποτα, ψιθύρισε ὁ Τζιμ, χαμηλώνοντας τὰ μάτια. Γιὰ τὴν ὥρα, εἰμαι ἀνεργός.

Ἡ Μάργκαρετ τοῦ ἔπιασε τὸ χερί καὶ τὸ ἔσφιξε ἐλαφρά.

— Καὶμένο παιδί! εἶπε μὲ συμπόνια.

Ὁ θερμὸς τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἔκανε τὸ Τζιμ νὰ νοιώσῃ παρὰ ἔξω συγκίνησι. Τὴν ἐμπνεῖσι ἦταν αὐτὴ, νὰ παρουσιασθῇ σὰν ἀνεργός; Θὰ ἐξακολουθοῦσε, ὅμως, νὰ παριστάνῃ τὸν ἀνεργο, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ περισσότερο τὴ Μάργκαρετ, πού εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ τοῦ γίνετα συμπαιδικία.

— Δὲ νομίζεις, Μάργκαρετ, πὼς εἶναι ὥρα γιὰ φαγητό; εἶπε, ξαφνικά.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

— Ἐχεις, βλέπω, πολυέξοδα γούστα, ἀνάλογα μὲ τὰ οἰκονομικά σου μέσα, τοῦ εἶπε ἡ Μάργκαρετ.

— Τὸ κατὰστημα μοῦ κάνει πίστωση, ψιθύρισε ὁ Τζιμ.

Ἐφαγαν, ἤπιαν, γέλασαν. Ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν. Ξαφνικά, ἡ Μάργκαρετ θυμῆθηκε κάτι, καὶ τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι της.

— Πρέπει, εἶπε, νὰ τηλεφωνήσω σ' ἕνα γνωστὸ μου ζωγράφο, ἂν θὰ μὲ χρειασθῇ σήμερα νὰ ποζάρω. Μὲ συγχωρῆς μιὰ στιγμὴ, Τζιμ.

Πῆρε τὴν τσάντα της, γύρισε τὶς πλάτες της τοῦ Τζιμ, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα κάτι, ξανάφησε τὴν τσάντα της στὸ τραπέζι, καὶ τραβήξε γιὰ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο.

Μόλις ὁ Τζιμ ἔμεινε μόνος, φώναξε τὸ γκαρσόν καὶ κανόνισε τὸ λογαριασμὸ. Δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ μπροστὰ στὴ Μάργκαρετ, ἀφοῦ τῆς εἶχε πῆ πὼς ἔτρωγε ἐπὶ πιστώσει. Ὅσο-ρα, κάποια σκοτεινὴ δύναμι, τὸν παρεκίνησε νὰ κἀνὴ κάτι, παρὰ τὴ συνείδησί του. Ἦθελε, ὅμως, νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὅλα ὅσα τοῦ εἶπε ἡ Μάργκαρετ, ἦταν ἀλήθεια. Μήπως τοῦ εἶπε ψέμμα-τα, γιὰ νὰ τὸν συγκαλῆσῃ; Μήπως ἦταν καμμιὰ τυχοδιώκτρια;

Πῆρε τὴν τσάντα της, τὴν ἀνοίξε μὲ τρόπο κα' ἔριξε μιὰ ματιά. Εἶδε κάτι μικροσπράγματα, ἕνα μαγιότσο, ἕνα κραγιόνι, μιὰ μικρὴ τσατσοῦρα. Χορμάτα — διόλου.

«Φτωχὸ κορίτσι! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Τζιμ. Ἄν ὁ ζωγράφος δὲν τὴν πληρώσῃ σήμερα, ἴσως τὸ βράδυ νὰ μείνῃ νηστική...».

Ἐβγαλε μηχανικά ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του δύο χαρτονομίσματα τῶν πέντε λιγῶν, τὰ ἔριξε στὴν τσάντα, τὴν ἐξανάγκασε. Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ Μάργκαρετ ἐπέστρεψε τρεχάτη.

— Πρέπει νὰ φύγω, Τζιμ, τοῦ εἶπε. Ὁ ζωγράφος μὲ περιμένει νὰ ποζάρω. Περιστὸ νὰ μὲ συνοδεύσης. Γεῖά σου, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τραπέζι.

Ἐβγαλε μηχανικά ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του δύο χαρτονομίσματα τῶν πέντε λιγῶν, τὰ ἔριξε στὴν τσάντα, τὴν ἐξανάγκασε. Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ Μάργκαρετ ἐπέστρεψε τρεχάτη.

— Πρέπει νὰ φύγω, Τζιμ, τοῦ εἶπε. Ὁ ζωγράφος μὲ περιμένει νὰ ποζάρω. Περιστὸ νὰ μὲ συνοδεύσης. Γεῖά σου, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τραπέζι.

— Πότε θὰ σὲ ξαναδῶ; τὴ ρώτησε, λυπημένος, ὁ Τζιμ.

— Δὲν ξέρω. Ἵσως νὰ ξανασυναντηθοῦμε, μιὰ μέρα, στὸ δρόμο...

Κι' ἔφυγε βιαστικὰ, ἀφίονοντας τὸν Τζιμ καὶ πάλι μόνος. Σὲ λίγο, σηκώθηκε καὶ κείνος, πέρασε ἀπὸ τὴν γκαρτσοῦσα, κοντὰ στὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο, πῆρε τὴν γκαρτσοῦσα του καὶ ἔφυγε.

Ἐκεῖ πού προχωροῦσε, ἔβαλε τὸ χερί του σὲ μιὰ τσέπη τῆς γκαρτσοῦσας του, νὰ πῶν τὴν πίπα του. Τὰ δαχτυλά του ἔπιασαν κάτι διπλωμένα χαρτιά. Τὰ ἔβγαλε καὶ εἶδε, κατὰληκτικὸς, πὼς ἦταν δυὸ λόγος τυλιγμένους σ' ἕνα χαρτάκι.

Ἐνα βιαστικὸ χερί εἶχε γράψῃ μὲ μολύβι:

«Καλὴ τύχη, Τζιμ. Σοῦ εἶχοναι νὰ βοηθῇ γρήγορα δουλειὰ — καὶ τὴν ψυχικὴ σου γαλήνη. Μάργκαρετ».

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

Σὲ λίγο, ἔμπαιναν σ' ἕνα καλὸ ρεστωράν. Ὁ Τζιμ ἄφησε στὴν γκαρτσοῦσα τὴν γκαρτσοῦσα του, Μόλις καθίσαν, πῆρε τὸν κατὰλογο καὶ διάλεξε ὁ ἴδιος τὸ μενού — ἕνα πλουσιοπάροχο γεῖμα.

— Σὰς ἔχω φυλάξει μιὰ θέσι στὸν πάγκο μου! τῆς εἶπε ὁ Τζιμ.

ΜΑΤΚΑ ΝΤΕΣΜΟΝΤ

ΕΞΕΧΑΣΜΕΝΑ ΕΙΔΩΛΑ

Τί απέγιναν τὰ μεγάλα κινηματογραφικά
ἀστέρια τῶν προπολερικών χρόνων

ΠΡΙΝ ἀπὸ τρεῖς μῆνες καὶ συγκεκριμένα στὸ τεῦχος 1214 σὰς δώσαμε τὴν εὐκαιρία, μὲ μιὰ ἐρευνά μας, νὰ μάθετε πὼς ζοῦν σήμερα οἱ παλιὲς λημονημένες δόξες τοῦ κινηματογράφου, πού εἶχαν λάμψει σὰν ἀστέρια πρώτου με-

γέθους κατὰ τὰ τελευταῖα προπολεμικά χρόνια. Σὰς μίλησαμε γιὰ τὴν Τζέιν Μπέννεν, τὴν Ἄλιν Φαίη, τὴ Μέρλε Ὀμπερον, τὴν Τζέιν Κράουφορντ, τὴν Σίρλεϋ Τέμπλ, τὴν Ντιάννα Ντάρμπιν, τὴν Μάργκαρετ Ὁ'Μπράιν, τὸν Τζωρτζ Ράφτ καὶ τὸν Λιού Ἀλφρεϊ. Σήμερα θὰ σὰς μίλησουμε γιὰ μερικά ἄλλα εἰδωλά, πού ζοῦν λημονημένα ἀπὸ τὰ ἑκατομύρια τῶν θαυμαστῶν τους καὶ τοὺς παραγωγούς τοῦ κινηματογράφου, ἀρχίζοντας ἀπὸ μιὰ... σερβιτόρα, πού ἐργάζεται σ' ἓνα μικρὸ ρεστωράν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Η ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΛΕΗΚ

— Θέλετε τὴν Βερόνικα Λέηκ; Δὲν τὴν γνωρίζω. Ἐγὼ εἰμαι ἡ Κόννυ ντὲ Τόθ...
Μ: αὐτὰ τὰ λόγια ὑποδέχεται μιὰ ξανθοῦ σερβιτόρα τοῦ ρεστωράν «Μάρσα Οὐάστγκινγκ» στὸ Μανχάτταν τῆς Ν. Ὑόρκης τοὺς δημοσιογράφους, πού πηγαίνουν, πότε-πότε ἐκεῖ, προσπαθώντας νὰ τῆς πάρουν συνέντευξη.

Ἀν ἐπιμεινουν τότε ἡ σερβιτόρα ψυριρίζει σκουπίζοντας μηχανικά ἓνα τραπέζι:— Ἡ ζωὴ μου χάλιασε, ὅπως χάλιασε καμμιά φορὰ μιὰ μαγιονέζα. Ἐσὰς ὅμως τί σὰς ἐνδιαφέρει; Βλέπετε πὼς ἔχω δουλειὰ τώρα... Ἀρῆστε με, λοιπόν, ἡσυχῇ.

Καὶ γυρίζοντας τὴν πλάτη κατεβύνεται στὴν κουζίνα, ἡ σὲ κάποιο ἄλλο τραπέζι, γιὰ νὰ περπονηθῇ ἓνα πελάτη.
Τὸ προσωπικὸ τοῦ ἐστιατορίου-μπαρ ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ γυναῖκες ἐλευθέρες ἢ χήρες, πού ἀνήκουν σὲ σωματεῖο καὶ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συζητοῦν μὲ τοὺς πελάτες θέματα ἀσχετα μὲ τὴν ἐργασία καὶ τὰ φαγητὰ πού ὑπάρχουν στὴν κουζίνα.

Κι' ὅμως ἡ γυναῖκα αὐτὴ, πού ἐργάζεται σκληρὰ, γιὰ ἓνα ταπεινὸ μισθὸ καὶ κανένα ἑκτακτὸ φιλοδώρημα, εἶναι ἡ Βερόνικα Λέηκ, ἡ γόσσα, πού πρὶν ἀπὸ εἴκοσι, πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μόλις χρόνια, ὁ κόσμος δολιχόληρος θαύμαζε τὴν ὁμορφιά τῆς. Καὶ σήμερα ἀκόμα, παρὰ τὴν κατὰ τῶν χρόνων, ἡ Βερόνικα ἔχει κάποια μεγαλοπρέπεια. Ἡ δροσιά καὶ ἡ ὁμορφιά τῆς ἔχουν κάνει ὁ- μως φτερά. Ἡ ἴδια βλέποντας πρὸ ἡμερῶν ἓνα παλιὸ φιλμ στὴν τηλεόρασι εἶπε σὲ κάποια φίλη τῆς:

Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὼς ἦμουν κάποτε τόσο ὁμορφῇ.

Ὁ σκηνοθέτης Ρενέ Κλαίρ, ὁ καινούργιος Γάλλος ἀκαδημαϊκός, τὴν ἀνέθεσε τὸ 1942 στὸ ζε- νιὸ τῆς δόξης τῆς διαλέγοντάς τὴν γιὰ πρωταγ- ωνίστρια τοῦ φιλμ «Παντερεῖνη» μιὰ μάγισσα, πού γύρισε σὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θριαυόταν τότε. Ἡ γόσσα μὲ τὸ πεσμένο μαλλί, πού τῆς σκέ- παζε τὸ δεξιὸ μάτι, εἶχε τότε μμητρίες σ' ὅλον τὸν κόσμο, ὅπως σήμερα ἡ Μπαρβί.

Μὰ τὰ χρόνια πέρασαν, ὁ τροχὸς γύρισε καὶ ὁ δευτερός σύζυγός τῆς, ὁ σκηνοθέτης Ἀντρέ ντὲ Τόθ τὴν ἐγκατέλειψε. Πληγωμένη ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔρωτα τῆς ζωῆς τῆς ἀρχισε νὰ πίνει καὶ τὰ κοινοπομπία τοῦ Χόλλυγουντ τὴν ἐμφάνιζαν σὰ μιὰ ἀδερράπητη ἀλκοολική. Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλήθεια, μὰ τὸ κακὸ εἶχε γίνει. Ὄταν ἡ Βερόνικα συνήλθε ἦταν πιά ἀργά. Καινούργια ἀστέρια εἶχαν ἀνατελεῖ καὶ οἱ παραγωγοὶ δὲν τὴν χρειάζονταν πιά.

Ὅταν καμμιά φορὰ ἔρεθθῇ μπροστὰ σ' ἓνα πρό- σωπο, πού τῆς ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη, ἡ Βερόνικα δὲ διατάζει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά τῆς:

Εἰμαι 42 χρόνων καὶ δὲν εἶναι εὐκόλο, ἴδι- ως σὲ μιὰ γυναῖκα, νὰ ξαναεμφανισθῇ μπροστὰ σὸ φακὸ σ' αὐτὴ τὴν ἥλικία. Δυστυχῶς δὲν ἔ- παϊσα ποτὲ σὸ θέατρο καὶ μετανοῶ γι' αὐτό, γιὰτὶ τὸ ξαναεμφανισθῆναι στὴ σκηνὴ εἶναι πολὺ πιὸ εὐκόλο. Γνώρισα μιὰ περίοδο μεγάλης δυστυχίας. Ἐγὼ δυὸ παιδιὰ 20 καὶ 16 χρόνων, τὴν Νταϊάνα καὶ τὸν Ἀντρέ, καὶ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ πλη-

Σερβιτόρα σ' ἓνα ρεστωράν τοῦ Μανχάτταν, ἡ Κόννυ ντὲ Τόθ (ἄνω) δηλώνει πὼς ἡ γόσσα τοῦ 1945 Βερόνικα Λέηκ τῆς εἶ- ναι τελείως ἀγνωστὴ. Κι' ὅμως πρόκειται γιὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Κάτω: Βλέποντας κανεὶς σήμερα τὴν πρόωρα γη- ρασμένη Μιρέϊ Μπαλέν, δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ πιστέψῃ πὼς ἦταν τὸ 1938 μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες γυναῖκες τοῦ γαλλικοῦ κινηματο- γράφου.

Ἡ Μπέττυ Νταϊδς, ὅπως ἦταν τὸ 1946, ὅταν τὸ ἀστρο τῆς ἀρχισε νὰ κλίνει πρὸς τὴ δύσι του.

ρῶνω τίς σπουδὲς τους. Ἡ διατροφή, πού μοῦ δίνει ὁ πρῶνι συζυγός μου, εἶναι ἀσθενή, μὲ τὴ σημερινὴ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς. Ἐγὼ καὶ μιὰ κόρη μεγαλύτερη, τὴν Ἐλενα, δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὰ πλούσια, ὥστε νὰ μὲ βοηθήσῃ.

— Ὁ Ἀντρέ ντὲ Τόθ παραμένει πάντα ἓνας σπουδαῖος σκηνοθέτης. Τί συνέβη καὶ σὰς ἐγκα- τέλειψε ἔτσι; τὴν ρωτοῦν καμμιά φορὰ.
— Πολλὰ πράγματα! Ἀπαντᾷ ἀόριστα ἡ Βε- ρόνικα καὶ ἀλλάζει θέμα συζητήσεως.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Βερόνικα στάθηκε ἄ- τυχη καὶ στοὺς τρεῖς γάμους τῆς. Ὅστε ὁ πρῶ- τος τῆς σύζυγος Τζῶν Σ. Ντέντο, ὁ δεύτερος, ὁ Ἀντρέ ντὲ Τόθ, ὅστε καὶ ὁ τρίτος, ὁ Τζωρτζ Μάκ Κάργκυ, μπόρεσαν νὰ τὴν κάνουν εὐτυχι- σμένη. Ἀντίθετα τὴν πίκραναν πολὺ, τῆς ἄλλα- ζαν τὸ χαρακτῆρα καὶ ἀπὸ ζωηρὴ καὶ πάντα χαρούμενη κοπελίτσα, τὴν ἔκαναν μελαγχολικὴ, φιλόπονη, σχεδὸν μισάνθρωπο.

Σὰν νὰ μὴ τῆς ἔβρισκαν ὅλες οἱ ἄλλες ἀτυ- χίες, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ἐνῷ χόρευε σὸ Λόνγκ Ἀρλάντ μ' ἓναν πλούσιο χορὸν κύριο, πού εἶχε γνωρίσει λίγες μέρες πρὶν, ἐκεῖνος, μεθυσμένος καθὼς ἦταν, τὴν παρέσυρε σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ σωριαστικῇ ἐπάνω τῆς μὲ τὰ ἑκατὸ κιλά του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τῆς σπῶν τὸ πόδι στὸν ἄ- σπρόγαλτο. Ἀπὸ τότε ἡ Βερόνικα περπατᾷ μὲ κάποια δυσκολία, ἀναγκάστηκε δὲ νὰ καταργήσῃ τὰ ὑψηλὰ τακούνια καὶ νὰ φορᾷ εἰδικὰ παπού- τσια.

Τώρα ἡ Βερόνικα, γιὰ τὴν ὁποία ἡ ζωὴ δὲν πα- ρουσιάζει πιά κανένα ἐξωστιστὸ ἐνδιαφέρον κλει- νεται πὰς δρόμους αὐτοῦ στίβου τῆς, ὅστερα ἀπὸ τὴ σκληρὴ δουλειὰ μιὰς δολιχόληρης μέρας καὶ γρά- φει τ' ἀπομνημονεύματά τῆς.

— Ἀν τὸ θέλω μοι σημειώσῃς ἐπιτυχία, λέει, τότε μὲ τὰ χρήματα, πού θὰ κερδίσω θ' ἐργάσω ἓνα δικό μου ρεστωράν καὶ θὰ τὸ κάνω ὥστε τὸ δυνατόν πιὸ ὠραῖο καὶ πιὸ μεγάλο.

Πῶσα τέτοια ρεστωράν δὲν θὰ εἶχε, ἂν ἔκανε μιὰ καλὴ τοποθέτησι τῶν χρημάτων, πού κέρδιζε μὲ τὰ φιλμ πού γύρισε ἀπὸ τὸ 1940 μέχρι τὸ 1950. Τότε ὅμως ἡ ὠραία Βερόνικα κερδίζει εὐ- κόλα τὸ χρήμα καὶ τὸ καταπαταλᾷ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, γιὰτὶ δὲν καταλάβαινε τὴν ἀξία του.

Ο ΡΑΜΟΝ ΝΟΒΑΡΟ

Ἦταν ὠραίος σὰν θεὸς καὶ τὸ 1930 ἔγινε τὸ ὕπ' ἀρ. 1 ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου μὲ τὸν θρυλικὸ «Μπέν Χορρ», μὴ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τοῦ θεοῦ.

Μετά τὴν ἔλασι καὶ διολοῦντος πολλὰ λαμπρὰ ἀστέρια ἐβόδων, γιὰτὶ ἡ φωνὴ τους ἀκούονταν τῇ φήμῃ τους. Ὁ Ραμόν Νοβάρο δὲν εἶχε τὴν πύ- χη τοῦ Τζῶν Τζάιμπερτ. Κατάρθηκε νὰ ἐπιπλεῖ- σῇ καὶ νὰ παίξῃ σὲ μιὰ σειρά ἀπὸ ταινίες πού ἐδραίωναν ἀκόμα περισσότερο τὴν φήμην του: «Αἰχμάλωτος τῆς Ζέντας», «Μάτα Χάρι» καὶ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, «Πρὶν γέννησῃς κ.ἀ.

Σιγά-σιγά ὅμως τὰ γούστα τοῦ κοιντοῦ ἄλλα- ζαν. Βαρῆθηκε τοὺς υπερβολικά ὠραίους ἄνδρες καὶ ἀρχισε νὰ τοὺς θελῇ λιγώτερο ὁμορφους καὶ περισσότερο ἀρενωπούς. Ἐτοί ὁ Ραμόν ἀπὸ τὸ 1935 ἀποσύρθηκε καὶ ἐξέχαστηκε. Δὲν ἦταν ὅμως σπάταλος καὶ μὲ τὰ χρήματα, πού εἶχε συγκεν- τρώσει ἔργου γιὰ τὴν πατρίδα του, τὸ Μεξικὸ, ὅπου ἀγόρασε ἓνα μεγάλο ἀγρόκτημα. Κατὰ βά- θος πάντως δὲν παραδέχτηκε ποτέ, πὼς ἦσαν ἐξοφλημένοι ἀπὸ κινηματογραφικὸς πλεονέκτη- μα. Προσπάθησε κατ' ἐπανάλημ νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ σπουδία καὶ μὴ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἐνδοῦσαν νὰ τὸν χρησιμοποιοῦσαν, γύρισε ἓνα φιλμ μὲ δικὰ του χρήματα: τὴν «Κωμωδία τῆς εὐτυχίας». Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀπέτυχε καὶ τὸν κατέστρεψε οικονομικά.

Ἀπὸ τότε κυκλοφόρησαν κατ' ἐπανάλημ φήμες πὼς ὁ ὠραίος Ραμόν ἐπρόκειτο νὰ κλειστῇ σὲ μοναστήρι.

Ἀκόμα καὶ σήμερα ὅμως δὲ μπορεῖ νὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, παρὰ τίς ἀπογοητεύ- σεις, πού τοῦ ἐπεφύλαξε. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχει

ἀκόμα ἐκεῖ φίλους. Ὁ κινηματογράφος ὅμως σὲ πείσμα τῆς ἐπιμονῆς του δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ ξανα- δώσῃ τὴν εὐκαιρία πού περιμένει.

Ὁ Ραμόν πνίγει τὸν καὶμὸ του σὸ πιοτὸ. Πι- νει ἀσταμάτητα καὶ ἡ ἀστυνομία τὸν συνέλαβε κατ' ἐπανάλημ μεθυσμένο σὸ δολὸν τοῦ αὐ- τοκινήτου του καὶ τὸν ἐπέλασε φυλακῇ. Πρὸ ἐξέδο- μάδων ἀκόμα, τὸν συνέλαβε ἡ τροχαία τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ ὅταν τὸν δόχησαν σὸ τμήμα ἐξέασε σὲ κλάματα σὰν μωρὸ παιδί καὶ εἶπε: «Εἰμαι 62 χρόνων. Εἰμαι πιά πολὺ γέρος γιὰ ν' ἀρέσω ἀκόμα. Ἡ ζωὴ εἶναι ἀνυπόφορη. Θέλω νὰ ἐξέχασω... Νὰ τὰ ἐξέχασω ὅλα!»

Ἀληθινὰ δραματικός αὐτὸς ὁ ἐπιλόγιος μιὰς ζωῆς πού θὰ μπορούσε νὰ ἦταν εὐτυχισμένη.

Η ΜΙΡΕΪ ΜΠΑΛΕΝ

Ἡ Γαλλία γνώρισε θέατρα τὸ δράμα τοῦ Ἀνρὺ Γκαρά, τοῦ γόητος τῶν χρόνων 1930—1937, ὁ ὁποῖος πέθανε ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ, πού οἱ παλαιοὶ τοῦ φίλοι θέλησαν νὰ τὸν βοηθήσουν ν' ἀρχίσῃ μιὰ καινούργια καριέρα. Γνώρισε τὸ τραγικὸ τέ- λος τῆς φρενί, πού πέθανε ἀπὸ κρῦο καὶ ἀπὸ πείνα ἀφοῦ γύρισε τόσες δόξες καὶ πλούτη. Τὰ ἄμας παρακολουθεῖ ἓνα ἄλλο δράμα, πὸ σκλη- ρό, πὸ ἀδύκο ἀκόμα.

Οἱ ἀνὼ τῶν 35 χρόνων φίλοι τοῦ κινηματογρά- φου θὰ θυμούνται ἀσφαλῶς μιὰ Γαλλίδα στάρ, πού ἴσως μάλιστα νὰ ἔκανε καὶ τὴν καρδιά τους νὰ χτυπήσῃ ἐρωτικά κάθε φορὰ, πού τὴν ἐβλεπαν πᾶνω στὴν ὁδόν. Ἦταν μιὰ ψηλὴ νέα μὲ σῶμα θεῶς, μὲ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια, πού ἐπὶ δέκα χρόνια ἐθεωρεῖτο ἡ ὠραιότερη Παριζιάννα τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου. Γιὰ πολλὰ χαί- δευμένα ἀστέρια τῆς γενεᾶς τῆς, ἀλλὰ ἰδιαίτερα γι' αὐτὴν ὁ πόλεμος ἔβαλε τραγικὸ τέρας σὲ μιὰ γεμάτη ὑποσχέσεις κινηματογραφικὴ καρι- ἐρα.

Ἐἶχε ζήσει μιὰ ζωὴ σὰν παραμυθί. Ἀρχισε τὴν σταδιοδρομία τῆς ὡς μανκενὲν καὶ τὸ 1932 ὁ Πάμπστο τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ κἀνὴ τὸ ντεμποῦτο τῆς στὸν κινηματογράφου παίζοντας σὸ ἀδὸν Κιζόττ» 20.

Ἦταν τότε 20 χρόνων. Ἡ ἀρχοντικὴ ὁμορφιά τῆς καὶ τὸ ἀγαλματιεῖο κορμὶ τῆς τὴν βοηθήσαν νὰ γίνῃ μιὰ ἀπὸ τίς πιά χαριτωμένες, ἀπὸ τίς πιὸ σεμνὲς πρωταγωνίστριες τοῦ γαλλικοῦ κινη- ματογράφου, χωρὶς ὅμως νὰ πᾶν γι' αὐτὸ νὰ εἶναι καὶ πρὸκλητικὴ. Πρωταγωνίστησε μὲ τὰ πιὸ λαμπρὰ ἀστέρια σὲ μερικές ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου: «Πεπὲ λὲ Μοκὼ» μὲ τὸν Ζάν Γκαμπιέν, «Ναπολιτάνικες θρα- υδὲς» μὲ τὸν Τίνο Ρόσι, «Λογανὲς Μπενουά» μὲ τὸν Ζάν Μαράι, «Μακάσσο» μὲ τὸν Ἐρικ φὸν Στρογγάμ καὶ ἄλλα ἐξήντα φιλμ μέσα σὲ δέκα χρόνια (1932—1942).

Ἦταν ὁ τύπος μιὰς στάρ, πού ἔχει σήμερα ἐ- ξαναφανισθῇ. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἦταν τόσο θετική ὥστε τὸ 1939 τὸ Χόλλυγουντ τὴν κάλεσε καὶ ὑπέγραψε μαζί τῆς ἓνα ἑτεῖο-συμβόλαιο. Αὐτὸ θὰ τὴν βοηθοῦσε θέαμα νὰ περάσῃ κάπως ἀνε- τα τὰ δύσκολα χρόνια τοῦ πολέμου, μὰ ἡ Μι- ρεῖν Μπαλέν —γι' αὐτὴν πρόκειται— δὲ μπόρεσε νὰ ἀνεχθῇ τίς συνθήκες ζωῆς καὶ ἐργασίας σὸ Χόλλυγουντ. Ἐπαναστάτησε καὶ ὅστερα ἀπὸ ἔξη μῆνες ξαναγύρισε στὴν πατρίδα τῆς, ζητώντας τὴν ἀκούρασι τοῦ συμβόλαιου, τοὺς δρους τοῦ ὁ- ποῦ ἡ ἴδια εἶχε ὑπαγορεύσει. Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτὴ λίγους μῆνες ἀργότερα ἀρχισε ἡ τρα- γωδία. Μιὰ ἀλλοσίδα ἀπὸ ἀναποδία καὶ ἀρρώ- στείες τὴν δόχησαν στὴν δυστυχία καὶ σήμερα, στὰ 50 τῆς χρόνια εἶναι μιὰ γυναῖκα πρόωρα γε- ρασμένη ἀπὸ τὰ θάνατα καὶ τίς στενοχώριες, μιὰ γυναῖκα μόνη στὸν κόσμο καὶ λημονημένη. Ζῇ σ' ἓνα φτωχικὸ μικρὸ διαμέρισμα, πού τῆς διέθεσε ὁ συνδικαλισμὸς ἀλληλοβοήθειας. Ἐντίζει ὁ τροχὸς τὸν ὁποῖο ἴδρουν ἡ κυρία Ζανέλλα Ζαρ- νάχ, μαζί μὲ τὸν καλλιτέχνη Πῶλ Ἀζαίς, ἀφοῦ προηγουμένως σὰν παλαιὰ θαυμαστριά του τὸν

ἐβγαλε ἀπὸ τὴν δυστυχία καὶ τοῦ ἀναπέφρασε τὸ ἥκυο. Σήμερα ὁ Πῶλ Ἀζαίς, εἶναι ὁ καλύτερος, ὁ μοναδικὸς ἴσως φίλος τῆς Μιρέϊν Μπαλέν καὶ προσπαθώντας συχνὰ νὰ τῆς δώσῃ κουράγιο τῆς λέει φιλοσοφώντας:

«Κάνε ὅπως κι' ἐγὼ. Κότταξε γύρω σου τὴν δυστυχία. Τὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν ἄτομα ἀκόμα πιὸ δυστυχισμένα, μὰς κάνει νὰ νοιώθουμε κάποια εὐτυχία καὶ μὰς τὼνώνει τὸ ἥκυο».

Η BIBIAN ROMAN

Ἐδῶ καὶ τρία χρόνια δημοσιεύεται κατὰ δια- στήματα τὸ γαλλικὸν τύπο ἡ εἰδησιὶ ὅτι ἡ Βιβιάν Ρομάν ξαναγυρίζει στὸν κινηματογράφου. Τὸ μόνο ὅμως πού κατάρθωσε, εἶναι νὰ κἀνὴ πέ- ραι μιὰ ἐπανεμφάνισι μπροστὰ σὸ κοινὸ ἀπὸ τὴν σκηνὴ ἑνὸς θεάτρου τῆς Ντιζόν, πού τὴν ἔ- κανε νὰ κλάψῃ ἀπὸ χαρὰ ὅστερα ἀπὸ ἓνα θερμὸ χειροκροτήματα τοῦ κοιντοῦ, τὸ ὁποῖο τῆς ἀπέδιδε ἔτσι πὼς δὲν τὴν εἶχε ἐξάσει ὀλόκληρα.

Κι' ὅμως ἡ Βιβιάν Ρομάν, ἡ στάρ πού ελαμ- πε κατὰ τὰ προπολεμικά χρόνια μὲ τὰ φιλμ «Ναπολιτάνικες θραυδὲς», «Ναυαῖκα τῆς ἀμαρτί- ας», «Γιόρρολτάρ» καὶ τόσες ἄλλες ἐπιτυχίες, πού μόνο μὲ τοὺς θριάμβους μιὰς σημερινῆς Μπαρ-

ναῖκα. Μὲ τὸ κόκκινο αὐτοκινήτακι τῆς ὁργώνει τοὺς δρόμους τῆς Κιανθῆς Ἀκτῆς, προσπαθώντας νὰ πούλῃσῃ ἢ νὰ ἐνοικιάσῃ κομψὲς εἰδωλὲς σὲ πλουσίους ξένους καὶ σκηνοθέτες πᾶντα πὼς κά- ποιος παραγωγὸς ἡ σκηνοθέτης θὰ τὴν ξαναθυ- μῇ μιὰ μέρα καὶ θὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναεμφανισθῇ μπροστὰ σὸ φακὸ.

Η ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΑΙΔΙΣ

Ἡ Μπέττυ Νταϊδς, πού ξαναγύρισε τελευταῖα μὲ τὸ φιλμ «Ἡ κόρησα καὶ ὁ γκάγκστερ» δι- νοντας μιὰ ἀκόμα ἀπόδειξι τὸ ἀνεξάντλητο τα- λέντο τῆς, ἀνήκει στὴν ἴδια γενεὰ καλλιτεχνῶν μὲ τὴν Λωρέττα Γιάνγκ, τὴν Ἀϊρίν Ντάν, τὴ Βαρβάρα Στάνγουϊκ καὶ τὴν Τζίντζερ Ρότζερς. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ ὄνομά τῆς ελαμψε περισ- σότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα καὶ ἡ ἴδια ἐξηγώντας τὸ γιὰτὶ, λέει σήμερα:

— Εἰμαι ἡ μόνη, πού στήριξα τὴν ἐπιτυχία μου σὸ ταλόντο, στὴ δουλειά μου καὶ δχι σὸ σέξ-ἀπὴλ μου. Αὐτὸ θέαμα δὲ μὲ ἐξασφάλισε καμμιά ἐξωστιστὴ μεταχείρισι ἐκ μέρους τῶν πα- ραγωγῶν καὶ τοῦ κοιντοῦ. Ἐγὼ ὅμως προσωπικά δὲ φοβόμαι νὰ κυτταχθῶ στὸν καθρέφτη. Ξέρω πὼς γέρασα, ἀλλὰ δέχομαι μὲ χαρὰ τὴν ἥλικία

Ὁ Ραμόν Νοβάρο τὸ 1932, ὅταν γύριζε τὸ φιλμ «Μάτα Χάρι» μὲ πρωταγὼ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο.

ντὸ μποροῦν νὰ συγκριθοῦν, ἔχει σήμερα χάσει τὴν ἀπάντη: τὸν ἔρωτα, τὸ χρῆμα, τὰ κοσμήματά τῆς, ἀκόμα καὶ τὴν ἀγάπην τῆς κόρης τῆς, τὴν ὁποία μεγάλωσε μέσα στὴν ἀνείσι, φρόντισε πάν- τα νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτα καὶ τέλος πάντε- ρε μ' ἓνα πλούσιο γιαντὸ. Ἀκόμα κι' αὐτὴ τὴν εἶχε ἀπὸ καιρὸ ἐξάσει κι' ἔπαψε νὰ τῆς δίνῃ ση- μεία ζωῆς καὶ ἀγάπης.

Οἱ σύζυγοι τῆς σπᾶσκαν κι' αὐτοὶ ἄλλοι τυ- χεροὶ καὶ ἄλλοι ἀτυχιοί. Ὁ Ζωρὴ Θλαμὸν παῖξε ἀκόμα πότε-πότε στὸν κινηματογράφου, ἀλλὰ ἀ- πέχθῃ πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ σημειώσῃ τίς ἐπιτυχίες, πού γυρίζε ἀπὸ τότε παιζόντας σὸ πλεονέκτη- μα. Ὁ Κλεμάν Ντυοῦρ ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σπουδαίους παραγωγούς. Ὅσο γιὰ τὸν Ζάν Ζο- σιποδίστι, τὸν πὸ καλλιεργμένο ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ξαναγύρισε στὶς μελέτες του.

Ὅταν ἀπόμεινε μόνη ἡ Βιβιάν Ρομάν χρησιμο- ποῖε τὰ τελευταῖα ὑπόλοιπα τῆς περιουσίας τῆς —πὸ ἔρπασε κάποτε τὰ 200 ἑκατομύρια— προ- νὰ μὴ ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο σας καὶ νὰ σὰς διανεμεῖται πᾶς θὰ πεθάνῃ ὅστερα ἀπὸ ἓνα ἔτος, ἀφινώντας σας καὶ τὰ ὑπόλοιπα!... Πιστεύω σοβαρὰ πὼς μιὰ καλλιτέχνης ἀξία νὰ φέρῃ τὸ τίλο τῆς στάρ, δὲν πρέπει νὰ παν- τρεύετα. Ἡ ἐπιτυχία καὶ ἡ διασημότης τῆς γυ- ναίκας του εἶναι κάτι, πού κανένας σύζυγος δὲ μπορεῖ νὰ ἀνεχθῇ καὶ νὰ ὑποφέρει. Ἀν παντρευθῇ- τε ἔναν ἀντὶρα δυναμικό, θὰ σὰς πληγώσῃ κατ' ἐπανάλημ, ἂν πάλι εἶναι ἀδύνατου χαρακτῆρος, θὰ τὸν δῆτε νὰ ὑποφέρει σιωπηλὰ. Ἐτοί μοι- ραία ὅλα δόχουν σὸ διαζόγιο, πού πληγώνει τὴν καρδιά μας.

Ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πὼς ἡ Μπέττυ Νταϊ- δς ἔχει χωρίσει τέσσερις φορές, γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλύτερη ἀκόμα ἀξία στὰ λόγια τῆς αὐτῆς.

Ἡ Βιβιάν Ρομάν, τὸ 1939, ὅταν ἦταν ἡ ὕπ' ἀρ.1 στάρ τοῦ γαλλικοῦ κινηματογράφου.

Λ. ΔΕΓΓΙΟΛΛΑΣ

ΘΥΡΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΗ βόρεια Αγγλία, πάνω στο λόφο Έλ...

Μιά μέρα, ο Ξακουστός Ιππότης ήταν μελαγχολικός...

Σε μία στιγμή, είδε να φτάνει, πεζός, ένας ακόλουθος...

Η Έμελίνα ήταν κόρη του βαρώνου, που ήταν έχθρος της δικής του οικογένειας...

— Δυσάρεστα, αφέντη μου. 'Η κυρά μου κλαίει μέρα και νύχτα...

— Ο Ιππότης του Έλλε πήρε τα δώρα, τα φίλησε με λαχτάρα και του απάντησε:

— Γύρισε πίσω στην όμοια σου κυρία και πές της να με περιμένει...

— Ο Ιππότης μίλησε με αποφασιστικότητα κι' ο ακόλουθος, χαλαρώνοντας τον, έφηνε τρέχοντας...

Όταν βρέθηκε μπροστά στην κυρία του, της είπε το μήνυμά του...

— Αγαπημένη μου, της είπε ο Ιππότης, ντύσου και κατέβα κάτω...

Η Έμελίνα του αποκοιμήθηκε με δισταγμό:

— Μή διατάξης, βαρώνε, του είπε ο ιππότης...

Ιππότης ήταν γενναίος και Ξακουστός Ξιρομάχος...

Στο τέλος, ο Ιππότης βάρωσε το σπαθί του στο λαμύ του...

Αλλά, την ίδια στιγμή, φάνηκε από πέρα ο βαρώνος...

Όταν βρέθηκε κυκλωμένος από τους δικούς του, ο Ιππότης γύρισε...

Περήφανος βαρώνε, κράτησε το χέρι σου! Μή θέλεις να κυλήσεις στο αίμα...

Συγχρόνως, η ώραία Έμελίνα γονάτισε

Θανάσιμο μίσος

— 'Ο πατέρας μου, αγαπημένε μου, είναι γενναίος, περήφανος και σκληρός...

Με λόγια γλυκά και με την υπομονή του, ο Ιππότης έπεισε...

— 'Ο Ιππότης της βοήθησε κι' ανέβη στ' αλογό της...

Τη στιγμή αυτή, την είχε παρακολουθήσει, κρυμμένη πίσω από το παράθυρο...

Κι' ενώ ο βαρώνος μάζευε τους πολεμιστάς του για την καταδίωξή της...

— Ο Ιππότης του Έλλε και η Έμελίνα, μόλις είχαν κάνει ένα μίλι μακριά...

— Χαθήκαμε! Μας φτάσανε!

Μή φοβάσαι, αγάπη μου, της αποκοιμήθηκε ο Ιππότης...

Κι' ο Ιππότης βοήθησε την Έμελίνα να ξεκαβαλλικένη...

— Ο γαμπρός ήταν γιγαντόσωμος και ρωμαλέος...

μπροστά στον πατέρα της και με κλάματα και στεναγμούς...

— Συγχόρεσε, πατέρα μου, τον ευγενικό ιππότη, που μ' αγάπησε...

— Ο βαρώνος δεν απάντησε... Στο πρόσωπό του όμως...

Μή διατάξης, βαρώνε, του Ξαναείπε ο ιππότης...

— Επ'είτελός, πόρτην, Ιππότη του Έλλε! 'Η μοναχορική μου είναι δική σου...

— Λιάβησες;... τον ρώτησε ο Ιππότης...

— Τί να διαβάσω;... ρώτησε 'Η φίλινάδα του...

— 'Η Τζιλέτα είχε σημαδέψει μιο είδησι, που έλεγαν...

— Χτέες, κατά τις 9 το βράδυ, οι ένοικοι ενός σπιτιού...

Την άλλη μέρα έγινε ο γάμος κι' ο Ιππότης του Έλλε...

Δραματικό και κωμικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Ήνδερνίτσι

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Απ' τις πληροφορίες που της δίνει η κ. Μπρέρα, η Ροζίτα...

— 'Η χήρα ήταν άρρωστη, έδω και μερικές μέρες...

— 'Οι γείτονες τρέσανε, ακούγοντας τις φωνές...

— Τί είχε συμβεί; Είναι άγνωστον, για την ώρα...

— 'Οι γείτονες βεβαίωσαν πως δεν είδαν κανένα ύποπτο...

— 'Η αστυνομία ψάχνει. Θα κινήσουμε τους αναγνώστες...

— 'Ο 'Αττίλιο κρατούσε ακόμα την εφημερίδα...

— Θα μου διηγηθείς τώρα με ειλικρίνεια...

— Τον τράβηξε στο ντινάρι, χωρίς να της φέρει...

— Πήγαινε να μου φέρης μιά απογευματινή εφημερίδα...

— 'Η υπηρέτριά σου την έφερε γρήγορα...

— 'Ελεγε πως, αν μπορούσες να μιλήσεις...

— Πήγαμε σήμερα το πρωί στην οδό Κοτολένγκο...

— Δέν είμαι και τόσο κουτή... Είναι μιά εγγύηση...

— 'Ο 'Αττίλιο θαδενε πολύ να πνίξη τη Τζιλέτα...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

Κοτολένγκο, κατατρόμαξαν από φωνές που ζητούσαν βοήθεια...

— 'Η χήρα ήταν άρρωστη, έδω και μερικές μέρες...

— 'Οι γείτονες τρέσανε, ακούγοντας τις φωνές...

— Τί είχε συμβεί; Είναι άγνωστον, για την ώρα...

— 'Οι γείτονες βεβαίωσαν πως δεν είδαν κανένα ύποπτο...

— 'Η αστυνομία ψάχνει. Θα κινήσουμε τους αναγνώστες...

— 'Ο 'Αττίλιο κρατούσε ακόμα την εφημερίδα...

— Θα μου διηγηθείς τώρα με ειλικρίνεια...

— Τον τράβηξε στο ντινάρι, χωρίς να της φέρει...

— Πήγαινε να μου φέρης μιά απογευματινή εφημερίδα...

— 'Η υπηρέτριά σου την έφερε γρήγορα...

— 'Ελεγε πως, αν μπορούσες να μιλήσεις...

— Πήγαμε σήμερα το πρωί στην οδό Κοτολένγκο...

— Δέν είμαι και τόσο κουτή... Είναι μιά εγγύηση...

— 'Ο 'Αττίλιο θαδενε πολύ να πνίξη τη Τζιλέτα...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

»Δέν ήταν φρόνιμο να τραβήξω εδώ τη Μαντονίνα...

»Λοιπόν, τί ακριβώς συνέβη στο διαμέρισμά...

»Οχι, δε θα έλεγε την αλήθεια, έστω και με τον κίνδυνο...

»Δεν κακοποίησα κανένα, τραύλισε. 'Η φίλη σου...

»Ωστόσο, η αστυνομία έκαμε διάφορες έρευνες...

»Είχε ξαναγίνει κυνικός. — Μου όρκίζεσαι πως...

— Σου τ' όρκίζομαι. 'Η Τζιλέτα έμεινε ακίνητη...

— Θα πή η Μαντονίνα, ψιθύρισε έπειτα από μερικές...

— Τί αποφασί; — Θα δής. 'Η Τζιλέτα χτύπησε...

— Πήγαινε να μου φέρης μιά απογευματινή εφημερίδα...

— 'Η υπηρέτριά σου την έφερε γρήγορα...

— 'Ελεγε πως, αν μπορούσες να μιλήσεις...

— Πήγαμε σήμερα το πρωί στην οδό Κοτολένγκο...

— Δέν είμαι και τόσο κουτή... Είναι μιά εγγύηση...

— 'Ο 'Αττίλιο θαδενε πολύ να πνίξη τη Τζιλέτα...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

μέτρια επιπλωμένη, με δυο σιδερένια κρεβάτια...

»Κοντά στο νεκρικό κρεβάτι καθέται μιά μακρυνή...

»Τον τράβηξε στο ντινάρι, χωρίς να της φέρει...

— Πήγαινε να μου φέρης μιά απογευματινή εφημερίδα...

— 'Η υπηρέτριά σου την έφερε γρήγορα...

— 'Ελεγε πως, αν μπορούσες να μιλήσεις...

— Πήγαμε σήμερα το πρωί στην οδό Κοτολένγκο...

— Δέν είμαι και τόσο κουτή... Είναι μιά εγγύηση...

— 'Ο 'Αττίλιο θαδενε πολύ να πνίξη τη Τζιλέτα...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

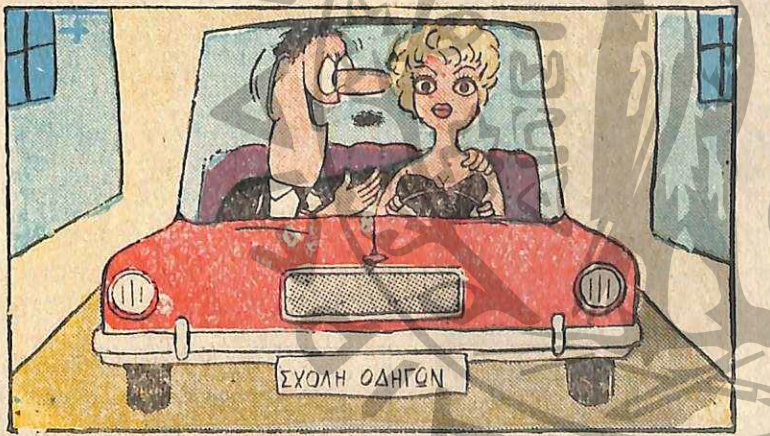
— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

— 'Ο νεός έγινε κατάχλωμος. Οι άλλοι κάρφωσαν...

— Νάχης το νού σου να μη πάσης ποτέ τα χέρια σου...

Κυνία
άνετα
και άφοβα...

Μαζί χρησιμοποιεί
το αντιοσμητικό
Woodbury Dryad
ROLL-ON

κυρίως να εμποδίσει την εφίδρωση, εξαφανίζει την δυσωμία. Προϊόν των μεγάλων αμερικανικών εργοστασίων WOODBURY, που κατέκτησε όλον τον κόσμο.

Η έκδοσή της, της καιζόν

2
NEA
MONTELLA
8 & 9 κυβ. ποδών

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ
ΨΥΓΕΙΑ
ESKIMO

— Τι δουλειά έχεις εσύ με την αστυνομία; τον ρώτησε απότομα ο πατέρας του.
— Δεν ξέρω. Δεν καταλαβαίνω...
— Ο 'Αττίλιο δεν κατάρθωνε να ξεδιπλώνει το χαρτί. Ο πατέρας του του το πήρε απ' τα χέρια και τ' άνοιξε. Ήταν μία κλήσι «για μερικές πληροφορίες».
— Ο 'Αττίλιο με μία τερσατία προσπάθεια κατάρθωσε να χαμογελάσει.
— Καταλαβαίνω! είπε. Την περασμένη βδομάδα, μου κλέψανε στο δρόμο το πορτοφόλι, και κατάγγειλα την κλοπή στην αστυνομία. Ίσως να το βρήκανε και να με καλούνε γι' αυτό.
— Έλεγε ψέμματα με καταπληκτική τόλη και ψυχραιμία. Η αλήθεια ήταν πως του είχαν κλέψει το πορτοφόλι του, αλλά δεν το είχε αναφέρει στην αστυνομία, γι' αυτό άποφύγει τους μπλεδές.
— Στην πραγματικότητα, η πρόσκληση εκείνη έπρεπε ναχε σχέσι με την έγκληματική του απόπειρα!

Είχε αποφασίσει η Μαντονίνα να τον καταγγείλει... Αυτός λοιπόν βάλεγε πως ήταν συνεννοημένος μαζί της και πως το μόνο σφάλμα του ήταν ότι είχε φύγει βλέποντας την κυρία Μπρέρα, μη θέλοντας να φανερωθούν οι σχέσεις του με την κόρη της.
— Όσο για τη λιποθυμία της κοπέλλας και τον τραυματισμό της στο στήσιμο, θα τα άδειδεσε — όπως είχε ήδη κάνει με τη Τζιλέτα — στον τρόπο της κοπέλλας όταν είδε να εμφανίζεται η γρήα κυρία.

Αφού κατάρτωσε έτσι το σχέδιό του, ο 'Αττίλιο πήγε στην αστυνομία. Τον δέχτηκε άμέσως ο διοικητής.
— Με συγχωρείτε πολύ για την ενόχληση, του είπε, αλλά χρειάζομαι ώρισμένες διευκρινήσεις από σας... Καθίστε, παρακαλώ... Μάθατε για την κτηνώδη απόπειρα που έγινε το βράδυ της Πέμπτης σ' ένα σπίτι της οδού Κοττολένγκο;

Κάνοντας την έρώτησι αυτή, ο αστυνομικός κύταζε ερευνητικά, από συνήθεια, το πρόσωπο του νέου. 'Αλλ' ο 'Αττίλιο δεν έδειξε καμιά ταραχή.
— Βεβαίως, απάντησε με σταθερή φωνή, και σας βεβαιώ πως μου έκανε ζοηρή εντύπωση, όπως και στην οικογένειά μου, γιατί έγραψε όλοι τη δεσποινίδα Μπονέτα. Ήταν, επί μερικές μέρες, δασκάλα της ζωγραφικής της αδελφής μου. Για ναμαι ειλικρινής, είχαμε πάρει καλές πληροφορίες για τη διαγωγή της και την είχαμε συστήσει και σ' άλλα σπία.

— Ένα βράδυ, όμως, που επισκέφθηκα στο σπίτι της μία φιλενάδα μου, ονόματι Τζιλέτα, βρήκα εκεί τη δεσποινίδα Μπονέτα, μαζί με τη γρηά που τη λείει μαμά. Έμαθα δε πως συνδέονταν μαζί της με παλιά φιλία. Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν, θεώρησα καθήκον μου να ειδοποιήσω τη μητέρα μου.
— Κάνετε καλά, κύριε... 'Ωστόσο, απ' όλες τις πληροφορίες που συγκέντρωσα, θγαίνει το συμπέρασμα πως η κοπέλλα αυτή είναι τίμια.

— Δεν το άμφισβητώ, κύριε. Από τότε που έφυγε απ' το σπίτι σας η δεσποινίδα Μπονέτα, δεν την ξαναείδατε πιά;
— Όχι, απάντησε αποφασιστικά ο 'Αττίλιο.
— Ο αστυνομικός έμεινε σιωπηλός ένα λεπτό. Ύστερα ρώτησε:
— Μήπως έχετε κάποιον Τζιόβανι Μπορέλα;
— Το πρόσωπο του νέου πήρε τέ-

τοια έκφρασι έκπληξως, που ο αστυνομικός χαμογέλασε.
— Όχι, δεν τον γνωρίζω, δήλωσε ο 'Αττίλιο. Ποιος είν' αυτός;
— Ένας σιδηρουργός. Λέει πως τον ξέρετε. Δηλώνει ότι μία μέρα σας είδε να προσφέρετε το μπράτσο σας στην δεσποινίδα Μπονέτα, που δεν το δέχτηκε. Προσθέτει δε ότι ανέλαβε αυτός την υπεράσπισί της.
— Τώρα καταλαβαίνω! φώναξε ο 'Αττίλιο. Ξέρω για ποιόν μιλάτε... Μα είναι παράξενο πως ήρθε κι' έκαμε τέτοια επιβαρυντική κατάθεσι εναντίον μου, ενώ αυτός...
— Άκούστε, κύριε αστυνόμε! Ον έχω κανένα λόγο να κρύψω την αλήθεια για ό,τι συνέβη ανάμεσα σε μένα και σ' αυτό το άτομο, που άγνοούσα τ' όνομά του... Είπε ψέμματα, βεβαιώνοντας σας πως ήθελα να προσφέρω το μπράτσο μου στη δεσποινίδα Μπονέτα και πως εκείνη αρνιόταν.

— Η αλήθεια είναι πως η δεσποινίδα συχνάζε ακόμα στο σπίτι μου, όταν έτυχε να τη συναντήσω στο δρόμο. Της ζήτησα την άδεια να τη συνοδεύω. Μ' εύχαρίστησε και μου είπε πως ήταν συνηθισμένη να κυκλοφορή μονάχη της. Ρώτησε την ίδια και θα δεβαιωθείτε πως αυτή είναι η αλήθεια.
— Φυσικά, δεν έπείμεινα. Ήμουν έτοιμος να γυρίσω, να φύγω, όταν με σταμάτησε ένας τύπος κουτσασάκη και μου είπε: «Δεν είναι για τα δόντια σου, αυτή η κοπέλλα. Δρόμο, να μη βρης το μπτελά σου!» Θεώρησα φρονιμότερο να μην άπαντήσω, κι' έφυγα. Για ναμαι ειλικρινής, νομίζω πως ήταν κανείς θαυμαστής της Μαντόνας, που εκείνη δεν τον ήθελε. Όταν διάβασα δε για την απόπειρα, πήγε ο νους μου άμέσως σ' αυτό το άτομο!

— Είν' αλήθεια πως έχουμε πολλές ενδείξεις εναντίον του, δήλωσε ο αστυνόμε. Τον είδαν τόσες φορές να τριγυρίζει έξω απ' το σπίτι του θύματος. Και τον άναγνώρισε κάποιος πως ήταν ένας τεχνίτης που επισκεφθηκε την κυρία Μπρέρα ένα βράδυ, πριν από κάμποσο καιρό.

Ο 'Αττίλιο ένοιωσε να φεύγη ένα βάρος απ' το στήθος του. Κανείς λοιπόν δεν τον είχε υποπτευθεί...

— Με συγχωρείτε που θα σας κάνω μιάν άλλη έρώτησι, του είπε ο αστυνόμε. Που περάσατε το βράδυ της απόπειρας;

Ο 'Αττίλιο απάντησε με ύφος ειλικρινές:
— Έμεινα με τη Τζιλέτα ως τις 7. Έπειτα μου είπε η φίλη μου πως θα πήγαινε ένα περίπατο με φιλική συντροφιά. Έφυγα τότε. Γύρισα στο σπίτι μου για φαγητό, γιατί είχα υποσχεθί στη μητέρα μου να τη συνοδεύω αργότερα σε μιά γιορτή, όπου θα πήγαιναν κι' ο πατέρας μου κι' ο παππούς μου. Εκεί περάσαμε όλη τη νύχτα, όλοι μαζί.

— Θέλετε να μάθετε τίποτ' άλλο; Λυπούμαι πολύ που σας ενόχλησα. Ο 'Αττίλιο έφυγε, θριαμβευτής. Ήταν βέβαιος πιά πως δε θα γενιότανε καμιά ύποψια εναντίον του. Δεν υπήρχαν αποδείξεις, για να τον κατηγορήσουν.

Κι' αν είχε μιλήσει η Μαντονίνα; — Ε, τότε θα τη διέφευδε, θα λεγε πως τον είχε καταγγείλει από έκδοσι, έπειδι την είχε απομακρύνει απ' το σπίτι του.
— Μα όχι, θα σάπαινε η Μαντονίνα, για το συμφέρον της. Και ποιος ξέρει αν δεν τον άναζητούσε τώρα, νομίζοντας πως ήταν αλήθινά θύμα του, πως είχε χά-

σει την τιμή της στην άγκαλιά του!
— Θα την άφινε να το πιστέψη, αυτό, για να την έχη στην απόλυτη διάθεσί του.
— Άκόμα κι' η συμφορά που είχε χτυπήσει εξ αίτίας του την άμοιρη κι' άθωα κοπέλλα, δεν είχε έλαττώσει καθόλου το φλογερό πάθος του γι' αυτήν!
— ΙΑ.

Ο Σουλβάνο Τεάνα κι' η αδελφή του είχαν στενοχωρηθί που δε θα ξανάβλεπαν τη Μαντονίνα. Τους είχε επισκεφθί η ίδια η μαρκησία Μπέρτα, για να τους βεβαιώσει ότι η κοπέλλα αυτή, ενώ φαινόταν τίμια, ήταν διεφθαρμένη, φίλη μιάς παληογυναικάς.
— Ποιος μπορεί να τη δεχτή πιά στο σπίτι του; πρόσθεσε. Έγώ την απομακρύνω άμέσως. Κι' έπειδι δεν ήθελα ναχουν τέτοια συντροφιά τα παιδιά της καυμένης κόμηςσας Τεάνας, που την άναπούσα σαν αδελφή μου, πήρα το θάρρος να την ειδοποιήσω ότι την άπολύετε και σεις.

Τα δυο άδελφια, ντροπαλά εκφύσεως, δεν τολμήσανε να φέρουν αντίρρηση. Ούτε κι' η Ροζίτα είπε τίποτα. Άλλ' η ματιά που έβριξε στη Μπέρτα είχε τέτοια παράξενη έκφρασι, ώστε θα την τάρραζε, αν την άντιλαμβανότανε.

Όταν έφυγε η μαρκησία, ο Σουλβάνο είπε:

— Έγώ δεν πιστεύω πως η δεσποινίς Μπονέτα είναι άνάξια να μπαινί σ' ένα τίμιο σπίτι! Σώπασα, για να μην προσβάλω τη μαρκησία, κι' ακόμα γιατί δε θάταν άποσδήποτε σωστό να ξεγερωθί γι' αυτές τις άνόητες προκαταλήψεις, έφουσιν έχω αδελφή. Είμαι όμως σίγουρος πως συκοφαντήσανε τη δυστυχισμένη αυτή κοπέλλα και πως, άργά ή γρήγορα, θ' άναγνώρισουν όλοι την άθωότητα και την καλωσύνη της!

— Συμφωνώ κι' εγώ! φώναξε η κυρία Παλμέρι.

Η Νίλντα σάπαινε, κατάχλωμη. Σκεπτόταν ότι θάχε βάλει την ούρά του ο 'Αττίλιο στην άπολύσι εκείνη της Μαντονίνας — ότι, θυμωμένος γιατί δεν του έδινε σημασία η κοπέλλα, προσπαθούσε να τη συντρίψει, για να την έχη στην έξουσία του.

Κι' αυτή ήταν τόσο άδύνατη, ώστε να τον άγαπάη ακόμα!... Τάβαζε με τον εαυτό της και παρκαλούσε το Θεό να ξεριζώσει απ' την καρδιά της τον έρωτά της εκείνο.

Η κυρία Παλμέρι δε θεώρησε φρόνιμο να επισκεφθί άμέσως την κυρία Μπρέρα, για να τη ρωτήση για τις σχέσεις της Μαντονίνας με τη Τζιλέτα. Σκότευε όμως να το κάμη αργότερα. Στο μεταξύ, σκέφθηκε να ετοιμάσει ένα καινούργιο άνώνυμο γράμμα για το μαρκησιο Τζάκομο. Αυτό θα στρεφόταν ιδίως εναντίον της μαρκησίας Μπέρτα, που της είχε γίνει ακόμα πιό άντιπαθητική, όσο λιγότευαν οι ελπίδες της να βρή την άμοιρη κόρη του Τζόρτζιο της.

Όταν έμαθαν στο σπίτι των Τεάνας, την έγκληματική απόπειρα κατά της Μαντονίνας και το θάνατο της κυρίας Μπρέρα, πόνεσαν όλοι. Η Νίλντα έβαλε τα κλάματα, κι' απ' την πληγωμένη καρδιά της βγήκαν αυτά τα λόγια:

— Ήταν ο 'Αττίλιο!... Ναί, αυτός πρέπει να ήταν!...

Ο Σουλβάνο άνασκήρτησε.

— Γιατί το λές, αυτό; ρώτησε την αδελφή του.

— Γιατί, επενέβη η Ροζίτα, η Νίλντα θυμάται πως η κυρία Μπρέρα της είχε εκμυστηρευθί ότι ο 'Αττίλιο πολιορκούσε την όρφανή

και ότι γι' αυτό δεν ήθελε ξείνη να την άφινι να παγαίη στο σπίτι των Μοντεπιάνο.
Ο Σουλβάνο χλώμιασε.
— Θα ήταν άηκουστή άτιμία, αν της έστησε τέτοια άισοχη παγίδα! φώναξε. Μα όχι... όσο κι' αν θεωρώ τον 'Αττίλιο επιπόλαιο, άσωτο και άριδιστή, δε μπορώ να τον παραδεχθί ίκανό για μία τέτοια παληογυναικιά... Πάντως, θα το εξακριβώσω!

Κι' εγώ, είπε η κυρία Παλμέρι, αν μου έπιτρέπετε, θα πάω αύριο στο νοσοκομείο, να δώ τη Μαντονίνα.

— Θάρρώ κι' εγώ μαζί, δήλωσε η Νίλντα.

— Όχι, καλλίτερα να πάη μόνη της η κυρία Ροζίτα, είπε ο Σουλβάνο. Έσύ θάρθης μαζί μου, στην Έλσα.

Όταν η κυρία Παλμέρι παρουσιάστηκε στο νοσοκομείο, μόλις είχε συνέλθει η Μαντονίνα απ' τον τρομερό κλονισμό που είχε δοκιμάσει μαθαίνοντας το θάνατο της «μητέρας» της.

Η καρδιά της φτωχής κοπέλλας ήταν ξεσκισμένη. Δεν έλπιζε πιά τίποτα. Στο έξής, η ζωή δε θάταν γι' αυτήν, παρά πόνος κι' εγκατάλειψι. Γι' αυτό, η μόνη της επιθυμία ήταν να πεθάνη...

Η αδελφή άδύγησε την κυρία Παλμέρι κοντά στο κρεβάτι της άρρωστης.

Όταν την είδε, η Μαντονίνα της άπλωσε τα χέρια της, με μιά κραυγή εύγνωμσύνης, κι' άρχισαν να τρέχουν δάκρυα απ' τα μάτια της.

Η Ροζίτα, βαθεία συγκινημένη, έπιασε τα χέρια της που κίγανε, έσκυψε πάνω της και της ψιθύρισε με γλυκειά φωνή:

— Μην ταραξέστε έτσι. Η αδελφή λείει πως έχετε άναγκη να ηρεμήσετε... Ξέρω τις δυστυχίες που σας χτύπησαν. Βρήκαν άπληχη σε κάθε καρδιά!

Η Μαντονίνα την άκουγε με λαχτάρα.

— Όστε δε με πιστέψατε ένοχη, ακόμα κι' όταν με διώξαν από παντού; τη ρώτησε.

— Όχι. Δεν το πίστεψαν ούτε κι' η Νίλντα κι' ο Σουλβάνο.

Άκούοντας το όνομα του Σουλβάνου, η Μαντονίνα κοκκίνισε εαφικά, κι' ύστερα χλώμιασε πάλι.

Η μαρκησία Μπέρτα μεταχειρίστηκε τ' όνομά τους χωρίς να τους ρωτήση, πρόσθεσε η Ροζίτα.

— Μα τί της έκανα, της μαρκησίας; διέκοψε η Σουλβάνο με σταπαγματό. Ο Θεός άς τη συγχωρήσει... κι' άς σας έχη καλά, σας πού μ' άγαπάτε!

— Υποφέραμε πολύ, όταν μάθαμε πως πέσατε θύμα μιάς έγκληματικής άποπειρας... Ξέρετε όμως το δράστή; Τον καταγγείλατε;

— Όχι, απάντησε η Μαντονίνα με αλλαγμένη φωνή, ενώ τα μάτια της είχαν μεγαλώσει απ' τον τρόμο. Μήπως άλλωστε η τιμωρία του θα επανόρθωνε το έγκλημά του; Όποιος κι' αν είναι, άφίωγ θ' έεία Δίκη να τον τιμωρήση.

Η κοπέλλα ήταν έξαντλημένη. Η κυρία Παλμέρι δε θεώρησε φρόνιμο να την κουράση περισσότερο. Τη φίλησε στο μέτωπο και της είπε τρυφερά:

— Σας άφίωγ, τώρα μικρή μου. Θα ξανάρθω σε μερικές μέρες, και τότε θα μου πείτε τί θέλετε να κάνετε. Ίσως μπορέσω να σας δώσω καμιά καλή συμβουλή.

Η Μαντονίνα της έπιασε το χέρι και το φίλησε.

— Εύχαριστώ! μουρμούρισε. Ποτέ δε θα ξεχάσω την καλωσύνη σας και θα προσεύχομαι πάντα για σας!

Όταν γύρισε στο σπίτι της, η Ροζίτα βρήκε τη Νίλντα άσω-

DACRON®
POLYESTER FIBER

Άψογο ντύσιμο
μέ κουστούμι
που δεν
τσαλακώνει

ΑΝΔΡΙΚΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ DACRON
55% DACRON — 45% εξαιρετικό μαλλί

- * Πλένονται άφοβα.
- * Δεν χρειάζονται σιδέρωμα.
- * Έχουν τριπλάσιο άντοχη από κάθε άλλο ύφασμα.
- * Πρακτικά, άνετα, δροσερά.
- * Στους ώριότερους συνδυασμούς χρωμάτων και σχεδίων.

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΣΟΦΙΑ
J A P I E T H S H M E I A

DU PONT
DU PONT

DACRON είναι το σήμα της DU PONT για την ύφανση πολυεστερικής ύλης της. Μόνο η DU PONT παράγει το DACRON. Η DU PONT που έπινόησε και το Νάυλον, δεν κατασκευάζει ύφασματα ή ένδυματα άλλα μόνο την πρώτη ύλη.

νήθιστά ζωηρή κι' ευχαριστήσιμη.
— Ξέρεις... της είπε η κοπέ-
λα. Πήγαμε με το Σουλβάνο στην
'Ελσα... Είχα αδικο που κατηγο-
ρήσα τον 'Αττίλιο. Δεν έχει καμ-
μία σχέση με την επίθεσι έναντιόν
της δεσποινίδος Μπονέτα.
— Ναί, δεβαιώθηκα κι' εγώ γι'
αυτό, πρόσθεσε ο Σουλβάνος. 'Ο
'Αττίλιο πέρασε τη βραδιά εκεί-
νη με την οικογένειά του. Πήγα-
νε όλοι μαζί σε μία δεξίωση. Δε
μπορούσε λοιπόν να ήταν αυτός
ο άθλιος που μπήκε στο σπίτι
της κυρίας Μπρέρα... Πρέπει ω-
στόσο ν' ανακαλυφθώ και να τιμη-
ρηθώ ο ένοχος!
— 'Ο 'Αττίλιο πιστεύει πως
τον ξέρει, είπε η Νίλντα. Πρόκει-
ται για κάποιον που παρακολου-
θούσε τη δεσποινίδα Μπονέτα.
Πιστεύοντας δε πως έκανε το ί-
διο κι' ο 'Αττίλιο, τον άπειλησε
ότι θα τον μαχαίρωνε... Είπ' ένας
τύπος ύποπτος, όχι πολύ νέος,
που σύχναζε στο σπίτι της κυρίας
Μπρέρα... όπως τον δεβαίωσαν
τούλαχιστον.
— 'Αλλωστε, ο 'Αττίλιο όρκί-
στηκε και στην αδελφή του πως
δε σκέφθηκε ποτέ ν' αποπλανή-
σει τη δεσποινίδα Μπονέτα. Της έ-
κανε λίγο κόρτε, είν' η αλήθεια. 'Υ-
στερα όμως θεώρησε ατιμία να
ξεμυαλίσει μία φτωχή κοπέλλα και
δεν άσχολήθηκε πιά μ' αυτήν.
— Στενοχωρήθηκε έπειτα πολύ,
όταν τη βρήκε στο σπίτι μιάς α-
νήθικης γυναίκας.
— Πριν μιλήσει δε στη μητέρα του,
τό είπε στην ίδια. 'Αλλ' εκείνη,
αντί να παραδεχτεί την παρατή-
ρησή του, του απάντησε πως ήταν
φιλή της αυτή η γυναίκα και πως
δεν έννοούσε να την εγκαταλείψει.
Τότε ο 'Αττίλιο θεώρησε καθήκον
του να ειδοποιήσει τη μαρκησία.
'Η κυρία Παλμέρι δέχτηκε τις
εξηγήσεις της Νίλντας μ' ένα χα-
μόγελο δυσπιστίας. 'Όταν τελεί-
ωσε, τη ρώτησε, με έλαφρά ει-
ρωνικό τόνο:
— 'Όστε λοιπόν, ο κύριος 'Α-
ττίλιο δεν είναι τόσο κακός, όσο
υποθέταμε;
— 'Η κοπέλλα κοκκίνισε.
— Δεν πιστεύεις εσύ πως εί-
ναι άθώος; είπε, λίγο πεισμα-
μένη.
— Γιατί να μην τὸ πιστέψω;
Θα με στενοχωρούσε πάρα πολύ,
άν ένας νέος από καλή οικογέ-
νεια ζέπεφε σε τέτοιο κατάντη-
μα... Μά, όπως λέει πολύ σωστά
κι' ο αδελφός σας, αν ο κύριος
'Αττίλιο είναι άθώος, δεν έπαιψε
πάντως να υπάρχει η κακή πράξη!
— Είδες τη Μαντονίνα; ρώτησε
ζωηρά η Νίλντα.
— Την είδα, της μίλησα και
δεβαιώθηκα ακόμα πιο πολύ πως
η κοπέλλα αυτή είναι άγγελος
καλωσύνης και αβώτης. 'Υπο-
μένει καρτερικά τη συμφορά της,
έχοντας εμπιστοσύνη στη δικαιο-
σύνη του Θεού, κι' αυτό την κάνει
άκόμα πιο άξια σεβασμού και
συμπόνιας.
— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο
Σουλβάνος, μη μπορώντας να κρύ-
ψει τη συγκίνησή του.
Συγχρόνως αναρωτιότανε:
«Μπορώ όμως εγώ να την άγα-
πάω ακόμα;...»
Δεν ήξερε τι άπόφασι να πά-
ρη... Τίποτα δε μπορούσε να σβύ-
σει την άγάπη του για τη Μαν-
τονίνα, τίποτα δε μπορούσε να
κλονήσει την πεποίθησή του για
την αβωότητά της και την ευγε-
νική καρδιά της. 'Όστόσο, τον πά-
γωνε η φρίκη της αβέλτητης ατι-
μώσεώς της.
Κάποιο ανθρωπόμορφο κτήνος
είχε μολύνει την άγνότητά της.
Και, μολονότι δεν έσταιγε καθό-
λου η Μαντονίνα, αυτό τὸ άθώο
θύμα, ο Σουλβάνος καταλάβαινε
πως δε θα μπορούσε ποτέ να ξε-
χάσει την ώμη πραγματικότητα!

Λιακόπουλος

ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΜΑΥΡΙΣΜΑ

— 'Ακόμη
και
χωρίς
ήλιο

ΜΕ
FLOÏDAM-
TAN

Θα καταπλήξετε τις φίλες σας με
τὸ υπέροχο σοκολατένιο χρώμα που
θα άποκτήση τὸ δέρμα σας,
ΜΕ Τὸ FLOÏDAM-TAN
Θα διαπιστώσετε άμέσως τὰ άπο-
τελέσματά του με μία μόνον έπα-
λειψη, μέσα στο σπίτι σας, άκόμη
και χωρίς ήλιο.
Τὸ FLOÏDAM-TAN είναι άκίν-
δυνο και ευχάριστο.

Προϊόν της
HAUGRON CIENTIFICAL S.A
NEW YORK - PARIS - LONDON - BARCELONA
*Αντιπροσωπεύει *Ελλάδα:
Λεωφόρος 19 *Αθήνα *Τηλέφ. 22.107

μάλιστα να την κρατήσω για οί-
κότροφο, άλλ' άνόνηθηκε.
— Ξέρετε που πήγε;
— Δεν έχω ιδέα! 'Αν θέλετε
τη διεύθυνσή της, ζητήστε την άπ'
την άστυνόμια. 'Ισως μπορούνε
αυτοί να σας πληροφορήσουν.
Και της έκλεισε την πόρτα.

ΙΒ.

Πριν βγεί άπ' τὸ νοσοκομείο
η Μαντονίνα, την πληροφορήσαν
πως είχε συλληφθῇ ο δράστης της
επιθέσεως και πως θα τη φέρνανε
σ' αντιπαράστασι μαζί του.
Την πήγανε πράγματι στην ά-
στυνόμια. 'Ο διεθυντής τη δέ-
χτηκε με λόγια ένθαρρυντικά, την
έβαλε να καθήσει κι' έννεψε ύστε-
ρα σ' έναν άστυφύλακα. Αυτός
βγήκε και ξαναγύρισε σε λίγο με
τον κρατούμενο: τὸ Τζοβάνι Μπο-
ρέλα.
'Όταν τον αντίκρουσε, η Μαντο-
νίνα έμπηξε μία κραυγή πόνου,
πήδησε όρθια και φώναξε, μέσ'
άπ' την καρδιά της:
— 'Εσείς! 'Εσας κατηγορού-
νε... Καύμενε μου, πόσο σας
συκοφαντήσανε!
'Απλώς τα χέρια της στο σι-
δηρουργό. 'Εκείνος τ' άρπαξε και
τάσφιξε στα δικά του, γελώντας
και κλαίγοντας μαζί.
— Τους τὸ είπα εγώ πως εί-
μαι άθώος! δόγγησε. Μά δε με
πιστέψανε, γιατί είμαι φτωχός
και κακοντυμένος και συχνάζω
στις ταβέρνες... 'Εγώ να κάνω
κακό σε σας; 'Αν ήξερα θετικά
τον ένοχο, θα τον έπνιγα, κι' άς
περνούσα όλη μου τη ζωή στη
φυλακή.

'Ο άστυνόμος άπογοιεύθηκε,
γιατί πίστευε πως είχε πιάσει τὸ
δράστη. Είπε ώστόσο στη Μαντο-
νίνα:
— 'Αν δεν είναι αυτός ο ένο-
χος, όπως δεβαιώνετε, δε μπορεί
όμως να είναι ούτε κι' ο νέος που
κατάγγειλε!
'Ο σιδηρουργός κοκκίνισε κι'
έξωσε τὸ κεφάλι του.
— 'Οχι, δεν τον κατάγγειλα,
γιατί δεν είμαι συκοφάντης! δια-
μαρτυρήθηκε. Είπα μονάχα πως
υποπτεύομαι τὸ γιοι του μαρκη-
σιου ντε Μοντεπιάνο, γιατί σας
είχε θάλει στο μάτι. Μά δε θέ-
λησαν να ξετάσουνε αυτή την
υπόψια μου, μ' όλο που έχω κά-
ποια βάσιμ... 'Εσείς τώρα, Μαν-
τονίνα, θα μάς πητε αν μάντευα
σωστά.

Είχε φτάσει η όδυνηρή στιγμή
για την άμοιρη κοπέλλα. Μά την
περίμενε, κι' έτσι έμεινε ήσυχη.
— Τὸ έχω πῆ και στὸν κύριο
άστυνόμο, καλέ μου Τζοβάνι, ά-
πάντησε. Δεν είχα ξαναδῇ αυτόν
τον άνθρωπο, δεν του είχα μιλή-
σει ποτέ... ούτε και ξέρω τ' όνο-
μά του.
— Δεν είναι λοιπόν ο 'Αττίλιο
ντε Μοντεπιάνο; επέμενε ο Τζο-
βάνι.
— 'Οχι! δήλωσε η κοπέλλα,
άδίσταχτα και χωρίς να κοκκι-
νίση.
'Η αντιπαράστασι είχε τελει-
ώσει.
'Ο άστυνόμος άφισε έλεύθερο
τὸ Τζοβάνι. Πριν φύγει όμως, ο
σιδηρουργός, είπε στη Μαντο-
νίνα:
— Δεν αξίζω πολλά πράγμα-
τα, τὸ ξέρω, δεσποινίς. 'Αλλ' αν
ποτέ χρειαστήτε μία άφροισμένη
καρδιά, μη με ξεχάστε! 'Όμαι
πάντα έτοιμος να σας υπερασπι-
σω έναντιόν όλων, σαν πατέρας
σας.
'Εκείνη τούρριξε μία ματιά γε-
μάτη ευγνωμοσύνη.
— Ευχαριστώ, Τζοβάνι, άπάν-
τησε. Ευχαριστώ!
η 'Αφού έφυγε ο σιδηρουργός, ο
άστυνόμος ρώτησε τη νέα τί σκό-
πευε να κάνει.
— Θα γυρίσω στο σπίτι μου
και θα ξαναπιάσω τη δουλειά
μου, άπάντησε εκείνη. Δεν έχω
πιά παρά τὰ χέρια μου, για να
δγάλω τὸ ψωμί μου.
— Κι' αν δε βρήτε δουλειά;
επέμενε ο άστυνόμος, κυττάζον-
τάς την προσεχτικά.
— Μία καλή κυρία μου ύπο-
σχέθηκε τη βοήθειά της, ψιθύρισε
η Μαντονίνα.
— Μπορώ να μάθω τ' όνομά
της;
— Είναι η κυρία Παλμέρι, η
γκουβερνάντα στο σπίτι των Τε-
άνα. Μ' έπισκέφθηκε στο νοσοκο-
μείο και με συμπόνεσε για τὸ ά-
τύχημά μου.
— Είσατε ήσυχη λοιπόν άπ'
αυτή την πλευρά, είπε ο άστυνό-
μος με καλωσύνη. 'Εμείς θα κά-
νουμε τὸ μεταξύ καινούργιες έ-
ρευνες για τὸ δράστη και θα προ-
σέχουμε να μην πάθετε τίποτ' άλ-
λο... Μπορείτε να φύγετε τώρα,
δεσποινίς.
'Η Μαντονίνα βγήκε άπ' την
άστυνομία άναστατωμένη και τρά-
βηξε σιγά-σιγά πρὸς τὸ σπίτι
της, με σκυφτὸ τὸ κεφάλι.
'Όταν πέρασε την έξωπορτα,
'ύγισαν τὰ γόνατά της άπ' τη
συγκίνηση.
'Η θυρώρὸς την είδε κι' έτρεξε
να την υποδεχθῇ.
— 'Εσείς, δεσποινίς! φώναξε.
Γίνατε καλά;... 'Ελάτε λίγο
στην κάμαρά μου, να ξεκουραστή-
τε, κι' ύστερα άνεβαίνετε.
'Η κοπέλλα δέχτηκε, γιατί δεν
την κρατούσαν πιά τὰ πόδια της.
Τί χλωμή που είσατε!
πρόσθεσε η θυρώρὸς δίνοντάς της
μία καρέκλα. Δεν κάνετε καλά

κάμαρα όπου πέθανε η θετή μη-
τέρα μου. Τίποτ' άλλο.
— Μά πρέπει να πάρετε τὰ
φορέματα, τὰ εσώρουκά σας, ό,τι
σας ανήκει τελοςπάντων!
— Θα φροντίσω... Ευχαριστώ
πολύ.
'Η Μαντονίνα χαμογέλασε θλιμ-
μένα και καρτερικά. 'Ανέθηκε σι-
γά-σιγά τη σκάλα κι' έφτασε
μπροστά στην πόρτα του διαμερί-
σματος, όπου είχε περάσει τότες
εύτυχισμένες μέρες. Χτύπησε τὸ
κουδούνι, συγκινημένη.
Της άνοιξε η γρηά συγγενής
της κυρίας Μπρέρα.
— Ποιόν ζητάτε; τη ρώτησε.
— Είμαι η όρφανή... που είχε
περιμαζέψει η εαδέρφη σας.
— 'Α, κατάλαβα! Είσατε η
δεσποινίς Μπονέτα. Περάστε μέ-
σα... στο σαλόνι.
— 'Ηθελα πρώτα να ξαναδῷ
την κάμαρα της μακαρίτισσας.

— Θα τη δῆτε άργότερα. Καλ-
λίτερα να τὰ πούμε τώρα άμέσως,
να ξεληγηθούμε.
'Η Μαντονίνα σήκωσε τὸ κεφάλι
της και κύτταξε γλυκά τη γρηά.
— Δεν ήρθα εδώ για να συζη-
τήσουμε, κυρία της είπε. Ξέρω πως
είσατε η κληρονόμος της κυρίας
Μπρέρα και δεν πρόκειται να
σας ζητήσω τίποτα. Σας παρα-
καλῶ μονάχα να μ' άφίσετε μερι-
κές ώρες στην κάμαρα που πέ'α-
νε, και να μου δώσετε μία φωτο-
γραφία της.
'Η γρηά άλλαξε μεμιάς τρόπους
και γλώσσα.
— Μά, ναί, πάστε ό,τι σας έ-
ρέσει και μείνετε όσο θέλετε στην
κάμαρά της! ατάντησε. Μη με
νομίζετε άκαρδη! 'Εχω κι' εγώ
καρδιά και σας καταλαβαίνω.
Προσποιήθηκε πως σκούπιζε
τὰ δάκρυά της και πρόσθεσε:
— 'Ελάτε τώρα, δεν πρέπει

να άμελήτε έτσι τὸν εαυτὸ σας!
Βάζω στοίχημα πως φύγατε άπ'
τὸ νοσοκομείο χωρίς να δάψτε
τίποτα στο στόμα σας. 'Ετσι;
'Η Μαντονίνα κατακοκκίνισε.
— Ναί, είν' αλήθεια, μουρμού-
ρισε.
— 'Αχ, άμυαλο κορίτσι! Θα
σας φτιάσω τώρα μία σουπα.
Θα πιήτε κι' ένα ποτήρι κρασί
κι' ύστερα θα κάνετε ό,τι σας
άρέσει.
'Η Μαντονίνα ευχαρίστησε τη
γρηά. 'Εφαγε με όρεξη τη σουπα
που της έτοιμάσε. 'Όταν τελείω-
σε, έκεινη της είπε, χαμογελών-
τας με ικανοποίησι:
— Τώρα φαίνεστε αλλοιότικη!
Καταλαβαίνω τώρα πως μπορεί
να ξεμυαλίσετε έναν άντρα και
να τον σπρώξετε να κάνει άνοη-
σίες... Ποτέ μου δεν είδα όμορφέ-
τερη κοπέλλα από σας.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΖΘΑΥΜΑΤΑ

- Στιλπνή επιφάνεια
- Άμετάβλητα χρώματα
- Έξαιρετική άντοχη
- Εύκολο πλύσιμο
- Ελάχιστο σιδέρωμα
- Επεξεργασία έβεργκλέϊς
- Φθηνή τιμή,

έκαναν 1 προϊόν που έπιτρέπει σε κάθε γυναίκα
να χαιρείται τη μαγεία του καλοκαιριού

διάνο EVERGLAZE

Τὸ ύφασμα για όλες τις ώρες, για όλες τις ηλικίες!

Θυμηθήτε άκόμη τη μεγάλη ποικιλία της
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ σε ύφασματα έμπριμέ
και χρωματιστές Ποπλίνες και Καμπαρντίνες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοιοσυμβεί!

Σε όλα τὰ είδη ζητάτε την ούγια:

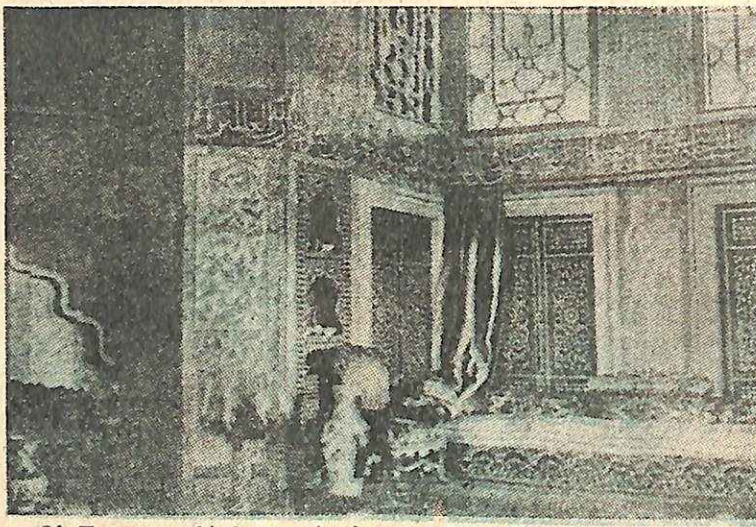

ΜΙΑ άνοιξιάτικη ήμερα του 1584, ένα μεγάλο πλοίο, με τη σημαία του Άγιου Μάρκου στον πορταίο ιστό του, έφυγε από τα κανάλια της Βενετίας. Διευθυνόταν στην Κύπρο και μέσα σ' αυτό βρισκόταν η κόρη του Προδλεπτού της νήσου Κατερίνα Μπάφο, που ο πατέρας της είχε καλέσει κοντά του.

Το ταξίδι συνεχίζονταν ήρεμα, αλλά, καθώς το πλοίο πλησίαζε στην Κέρκυρα, έσπασε μία τρομερή τρικυμία, που το πέταξε μακριά. Όταν η τρικυμία κοίτασε, το πλοίο ξαναπήρε το δρόμο για τη νήσο. Η τρικυμία το είχε δειρθεί αλύπτητα κι είχε ανάγκη από έπαυση για να μπορέσει να συνεχίσει το ταξίδι του.

Στην Κέρκυρα, το βενετσιάνικο καράβι έμεινε πάνω από ένα εβδομάδα. Έπειτα, ξεκίνησε και πάλι. Αλλά, κοντά στη Λευκίμνη, ένα τουρκικό πειρατικό πλοίο βρεθηκε μπροστά του.

Το βενετσιάνικο καράβι ήταν εξοπλισμένο με είκοσι τέσσερα κανόνια, δώδεκα από κάθε πλευρά, και θα μπορούσε γ' αντιμετώπιση το πειρατικό, που ήταν πολύ μικρότερο και δεν είχε παραπάνω από δέκα κανόνια. Αλλά, ο βενετσιάνικος πλοίαρχος έλασε πολύτιμο γράμμα, όπου να πήρε άποψη τι έπρεπε να κάνει. Η παρουσία της Κατερίνας Μπάφο στο πλοίο τον είχε φέρει σε μεγάλο δισταγμό. Είχε υποσχεθεί στη μητέρα της,

Οι Τούρκοι σεβάσθηκαν την ύποψή τους. Ζήτησαν μόνο από τους βενετσιάνους να τους παραδώσουν ό,τι πολύτιμο είχαν: χρυσά, κοσμήματα, έμπορεύματα, μαρμαίρι. Ο βενετσιάνικος πλοίαρχος πίστευε πως θα κατάφεραν τουλάχιστον να γλυτώσουν την κόρη του Προδλεπτού. Αλλά να τί έγινε: "Όταν άρχισε η μάχη, την είχε πάρει σε μία χαμπίνα, που βρισκόταν κάτω από το θωράκιο της

Το έσωτερικό του μπαγδάτ-Κιόσκ, του πλοίου που περιπέσου της Βαγδάτης.

κονήθηκε. Οι πειρατές κατέστρεψαν προσηγομένους το τιμόνι του βενετσιάνικου, πέταξαν τα κανόνια του στη θάλασσα και κομματιάσαν τα πανιά του.

Η Κατερίνα κατάλαβε από τις προσηγορίες, που της έκαναν οι Τούρκοι πως η ζωή της δεν κινδύνευε. Και δεν ανησύχησε σε μεγάλο βαθμό. Θα ξαναβρούσε γρήγορα την ελευθερία της, γιατί ο πατέρας της δε θα άφηνε να πληρώσει η λύτρα, που θα του ζητούσαν οι πειρατές.

Ο άρχηγος των πειρατών, όμως, σκέφτηκε να κάνει κάτι άλλο. Ήταν προσωπικός φίλος του μπαγδάτ-Κιόσκ κι ήθελε να έχει την εύνοια και την υποστήριξη του. Παρουσίασε φίλεις ήταν πολύ σιγνησιμένες εκείνη την εποχή. Οι πειρατές εξαπατήσαν κι αυτό τον τρόπο ελευθερία δράσεως, άρχει να σέβονταν τα πλοία της χώρας στην οποία άνηκαν. Οι ισχυροί της ημέρας, από τ' άλλο μέρος, τους χρησιμοποιούσαν σε διάφορους σκοπούς, που ξεπερνούσαν τα συμφέροντά τους.

Το πειρατικό, λοιπόν, μπήκε στο λιμάνι της Κωνσταντινούπολης, μεταμφιεσμένο σε συνηθισμένο έμπορικό καράβι κι ο άρχιπαιρατής είδοποίησε άμεσα το

από πολλούς μήνες, όταν πια η βίαση επέμβαση δεν ήταν δυνατή. Αλλά και στην περίπτωση, που έφταναν ένα παιδί στον κόσμο, έπρεπε γ' άγουσιν όλες τις στιγμές πάνω του, για να μπορέσουν να το διατηρήσουν στη ζωή. Γιατί στα χαρμάνια υπήρχαν τομείς αντίληψης. Και πολλές φορές, εκείνες που δεν είχαν την ευτυχία ν' αποκτήσουν παιδί, εύρισκαν τον τρόπο να πνίσουν ή να δηλητηριάσουν τα παιδιά των άλλων.

Ποιά θα ήταν τώρα η τύχη της μικρής βενετσιάνικας μέσα στο σουλτανικό χαρμάνι;

Η Κατερίνα Μπάφο δεν είχε γάσει ακόμη κάθε ελπίδα. Φανταζόταν, ότι η παρουσία της εκεί θα ήταν προσωρινή κι ότι ο πατέρας της δε θ' άργούσε να την απελευθερώσει.

Αλλά, μία μέρα, το μάτι του σουλτάνου έπεσε πάνω της. Κι από εκείνη την στιγμή, η ζωή της άλλαξε.

Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΕΜΙΟΥ

Στο σουλτανικό χαρμάνι υπήρχαν πέντε κατηγορίες γυναικών:

Στην κατωτάτη βαθμίδα βρίσκονταν οι «ταριές», δηλαδή οι δούλες, που ο σουλτάνος δεν τις είχε προσέξει ακόμη. Αν αυτή η κατάσταση συνεχιζόταν κάποια χρόνια έπαιναν πια να είναι ύποπτες για το σουλτανικό κοιτών, παραιτούσαν οριστικά και έξερχαν στην κατηγορία των

μασε Σαφιγιέ, που σήμαινε «άγνη».

Από εκείνη την ήμερα, οι άλλες γυναίκες του χαρμάνι έπαιναν να υπάγουν για το σουλτάνο, που δεν είχε μάτια παρά μόνο για τη Σαφιγιέ. Της έκανε πολύτιμα δώρα και περνούσε στο διαμέρισμά της όλες τις ώρες, που του άφηναν ελεύθερες οι κρατικές ασχολίες. Η Σαφιγιέ είχε άσπαση στο μεταξύ τη μουσουλμανική θρησκεία, θέλοντας να δείξει περισσότερο την άφοβησή της στο σουλτάνο.

Η Σαφιγιέ ήταν φιλόδοξη. Κι, εκτός από τη δροσερή όμορφιά της, κατάφερε να επιβληθεί στο σουλτάνο με την εξυπνάδα και τη μόρφωσή της. Έτσι, κι ο σουλτάνος είχε προσηλυτισθεί στη μουσουλμανική θρησκεία, άρχισε ν' αλληλογραφεί, με την άδεια και τη συγκατάθεση του σουλτάνου πάντοτε, πρώτα με τους δικούς της κι έπειτα με διάφορα έξοχιστα πρόσωπα της Γαλινοτατίας και μ' αυτόν ακόμη το Δόγη. Προσπαθούσε να διαβεβαίωση όλους για τις ειρηνικές διαθέσεις του σουλτάνου και την επιθυμία του να συναφή φιλικές σχέσεις με τις ευρωπαϊκές χώρες.

Η Σαφιγιέ αλληλογραφούσε επίσης με την Αικατερίνη των Μεδίκων και διάφορους ήγμενους της Ιταλίας. Χάρης στην ύποστηρίξή της, οι χριστιανοί έμποροι πηγαίνονταν στην Κωνσταντινούπολη,

με έπισημο κι έγινε κανόν του οθωμανικού κράτους, από την εποχή του Μωάμεθ του Β'.

Όταν πέθανε ο πατέρας του Μουράτ ο Β', ο Μωάμεθ ο Β', ο Πορθητής, ήταν 19 χρόνων. Ο πατέρας του άφηνε πίσω του κι έναν άλλο γιό, τον Άχμετ Τσελεμπή, που τον έλεγαν «Κιουτσούν» (μικρούλη), γιατί δεν ήταν παρά μόλις δέκα μηνών. Ο νέος σουλτάνος κάλεσε τότε τον έμπιστό του Άλή μπέη και τον διάταξε να πάει στο χαρμάνι του πατέρα του και να πνίξει το μικρότερο αδελφό του. Η διαταγή εξετελέσθη άμεσα, παρά τις προσπάθειες της δυστυχισμένης μητέρας του, που ήταν έπληρη και υπέρτα του Μωάμεθ, να τον σώσει. Ο σουλτάνος, θέλοντας να τον θάνατο του παιδιού για το θάνατο του παιδιού της, αλλά περισσότερο να την ά-

ιδιαιτερό ανάκτορο, απ' όπου δεν τους έμπορεύονταν να βγαίνουν. Κανένας δε μπορούσε να τους έπισκεφθεί εκεί ή να επικοινωνήσει μ' οποιοδήποτε τρόπο μαζί τους. Κατά τα άλλα, η ζωή τους κυλούσε όπως ταίριαζε στη θέση τους. Το φαγητό τους ήταν εκλεκτό κι η ένδυμασία τους πολυτελής. Ο σουλτάνος, μάλιστα, τους δώριζε κάποτε μία ή περισσότερες γυναίκες, για να τους διασκεδάσουν στην πληξία τους. Μερικοί απ' αυτούς, όταν ο σουλτάνος δεν άφηνε πίσω του διαδόχους, εκκαλούντο στο θρόνο. Αυτό έγινε π. χ. με το Σουλεϊμάν τον 3ο, που είχε μείνει φυλακισμένος επί 39 χρόνια. Στο διάστημα αυτό, είχε έπιδοθεί σε μελέτες γύρω στο Κοράνιο κι η λήψη του ήταν πολύ μεγάλη, γιατί θα άποχωριζόταν τα προσφιλή του βιβλία. Έπί των

—Εγγνώμη με τη ζωή μου! είπε ο πλοίαρχος στον άρχιπαιρατή.

ποικιλούν από κοντά του, την έδωσε ως σκλάβο στον Ισάκ πασά, που τον διόρισε διοικητή της Καστανίας.

Ο λόγος αυτής της άδελφοκτονίας ήταν πολιτικός. Ο σουλτάνος, σκοτώνοντας τους αδελφούς του, έξασφάλιζε ηρεμία βασιλείας, γιατί με το θάνατο αυτού μέσο, γλίτωνε προκαταβολικά από τον κίνδυνο στάσεων συννομιστών και αναταραχών.

Την άοχη αυτή τη διαταγή ως δόγμα ο Μωάμεθ ο 2ος, που έδωσε στη διαθήκη του τα έζησε: «Οποιοσδήποτε από τους γιούς μου ήθελε είναι εκείνος, που θα άγεί τον σουλτανικό θρόνο, σφειλάει προς το συμφέρον της παγκόσμιας τάξεως, να σκοτώσει τους αδελφούς του. Οι περισσότεροι των σκλάβων είναι σκλάβοι σ' αυτό. Ούτε λοιπόν, ά' γίνω».

Η «ΧΡΥΣΗ ΦΥΛΑΚΗ»

Η άοχη αυτή εφαρμογή άπαράκλητα μέγας του σουλτάνου Άχμετ, που αντικατέστησε τη θανάτωση με την εγκλωβισή μέσα σε μία χρυσή φυλάκη. Οι άτυχείς πρίγκιπες φυλακίζονταν σε

ήμερών του, η Τουρκία έπαθε αλλεπάλληλες ήττες, που περιόρισαν σημαντικά τα συνορά της. Ένας άλλος, ο Ουσού ο 3ος, είχε χάσει τη συνήθεια της ομιλίας και κοινοχόρε πολλή για να προσάψει στα νέα του καθήκοντα. Σε μια άλλη περίπτωση, που ο σουλτάνος είχε πεθάνει ξαφνικά, εκείνοι, που πήγαν να έψησουν τον αδελφό του, για να τον δδηγήσουν στο θρόνο, είδαν εκπληκτικό ότι είχε καταρτήσει τρελλός.

Η Σαφιγιέ, θέλοντας να δώσει μεγαλύτερη έπιστομότητα σ' αυτό το μακελειό, διάταξε να φέρουν μπροστά στο γιό της τα κεφάλια των άλλων παιδιών του Μουράτ: δέκα εννέα κεφάλια! Άνάμεσα σ' αυτά, βρισκόταν και δύο κεφάλια γυναικών, που είχαν γεννηθεί νεοκούς μήνες πρωύτερα.

Μ' αυτή την άματηρή πράξη, η Σαφιγιέ άπογοεύτηκε τη ζωή. Πέθανε λίγο καιρό άργότερα, βέβαια, απ' κανείς δε θα τάρασσε τη βασιλεία του άγαπημένου γιού της.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τό χαρμάνι του σείχη.

Παλιά και δούχχρονα ΧΑΡΕΜΙΑ

ότι θα την παρόδιδε σώα στα γένοια του πατέρα της και δεν ήθελε να έκθεση τη ζωή της στον κίνδυνο μιας συγχροήσεως. Έτσι, σκέφτηκε πως το καλύτερο ήταν να προσπαθήσει να διαφύγει.

Μάταια προσπάθεια! Ο άνεμος που φυσούσε δεν ήταν ενόχλος. Το πειρατικό, αντίθετα, που ήταν πιο έλαφο και πιο ευκίνητο, πλησίαζε όλοένα.

Οι πειρατές διακρίθηκαν πάντοτε για την την τόλμη τους. Τα έπαιξαν όλα για όλα. Κι έβγαναν νικήτες σε άγαντες με αντιπάλους πολύ πιο ισχυρούς απ' αυτούς.

Τό ίδιο έγινε και τότε. Το πειρατικό, αφού πλησίασε άρκετά, άδειασε τα κανόνια της μιας πλευράς πάνω στο βενετσιάνικο. Έπειτα, το προσπέρασε, έλασε μια γρήγορη στροφή και προώνοντας από την άλλη πλευρά, έφαισε και δεύτερη όμορυντία.

Έτσι, οι βενετσιάνοι ύποχρώθηκαν να δεχτούν τη μάχη υπό συνθήκες έξαιρετικά άνομιμες γ' αυτούς. Τό βαρύ καράβι, τους δεν κατάφερε να έλιγξει και τα βλήματα των κανονίων τους έπεσαν στη θάλασσα, ενώ το πειρατικό τους σφυροκοπούσε άδιάκοπα.

Η ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΛΕΙΑ

Στό τέλος, ο καπετάνιος, βλέποντας πως η αντίσταση ήταν μάταιη, άποσάσσε να παραδοθεί, αφού ο άρχηγος των πειρατών του ύποσέχθηκε, ότι δε θα πείραζε ούτε τον ίδιο, ούτε κανένα από τους άφρόνους του, που είχαν έμεινε.

ΜΙΑ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΑ ΣΤΟ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΟ ΧΑΡΕΜΙ

πρώτης, λέγοντάς της, ότι δεν έπρεπε να βγή για κανένα λόγο από κει. Από τη θέση αυτή, η Κατερίνα δε μπορούσε να δει τη μάχη. Την παρακολούθησε, όμως, τρομαγμένη, από τό θόρυβο, που έφτανε στ' αυτιά της.

Ο θόρυβος συνεχίστηκε κάμποση ώρα κι έπειτα σταμάτησε. Η Κατερίνα δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία, ότι οι δικοί της είχαν νικήσει. Έτσι, βγήκε άνυπολητή από την χαμπίνα κι ανέβηκε στο κατάστρωμα.

Αυτή η άπειροσκέπια έκοψε την τύχη της. Οι Τούρκοι, θαυμάζονοι από την όμορφιά της, την περιούλωσαν άμεσα κι έτοιμάστηκαν να την πάνε στο πλοίο τους.

—Πολλά καπέλλα, αλλά πουθενά το καπέλλο της γυναίκας μου!

μεγάλο βεζύρη, ότι είχε να του δείξει έναν πολύτιμο θησαυρό.

Ο μεγάλος βεζύρης έστρεψε στην πρόσκλησή του. Και γονιεύθηκε από την όμορφιά της βενετσιάνικας σε τέτοιο βαθμό, που, αντί να την κρατήσει για τον έαυτο του, όπως ήταν η άρχική του πρόθεση, σκέφτηκε να την προσφέρει στο σουλτάνο.

Η συμφωνία με τον άρχιπαιρατή κλεισθηκε άμεσα κι έτσι η Κατερίνα Μπάφο πέρασε στην έξουσία του μεγάλου βεζύρη.

ΤΑ 119 ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Στό σουλτανικό θρόνο καθόταν εκείνη την εποχή ο Μουράτ ο 3ος, που μοίραζε τον καιρό του ανάμεσα στον πόλεμο και τις γυναίκες του.

Σύμφωνα με το μουσουλμανικό νόμο, κάθε πιστός μπορούσε να πάρει μόνο τέσσερες νόμιμες συζύγους (νομιάλι). Ο Μουράτ ο 3ος, όμως, είχε παντρευτεί σαράντα. Κι εκτός απ' αυτές, είχε στο χαρμάνι του άνασθιμνες άλλες γυναίκες. Την εποχή, που η Κατερίνα Μπάφο έφτασε στην Κωνσταντινούπολη, ο σουλτάνος ήταν πατέρας 118 παιδιών, άγοριών και κοριτσιών.

Θα πρέπει να σημειώσουμε έδω, ότι στα σουλτανικά χαρμάνια ο άριθμός των γεννήσεων δεν ήταν άνάλογος με το πλήθος των γυναικών. Αυτό όφειλετο σε πολλούς λόγους. Κι ένας απ' αυτούς ήταν ότι ειδικές σκλάβες, που λέγονταν «γιατίμ», φροντίζαν με βότανα κι άλλα μέσα να περιορίζουν τον άριθμό τους. Έτσι, εκτός από τις νόμιμες συζύγους, σπάνιας από τις άλλες γυναίκες άποχτούσαν παιδιά. Για να το καταφέρουν έπρεπε να ξεγελάσουν τις «γιατίμ». Έκρυβαν τότε την εγκυμοσύνη τους, που την φανέρωναν έπειτα

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

σκλάβων, που στο μέλλον θάπρεπε να ύπηρετούν τις άλλες γυναίκες του χαρμάνι.

Αν ο σουλτάνος τις πρόσσε, περνούσαν στο παρταμένο σκαλοπάτι και γίνονταν «γεζντές». Αυτή η λέξη σήμαινε: εκείνη που χτύπησε στο μάτι. Μία «γεζντέ», που είχε την τιμή να μπει στο σουλτανικό κοιτών, έστο κι αν ο σουλτάνος δεν την ξανακαλούσε ποτέ πια, δε διάτρεχε τον κίνδυνο να γίνει σκλάβά. Αυτή η τιμή, ή έστω και μοναδική, της έξασφάλιζε σ' όλη την ύπολοιπη ζωή της ξεχωριστή θέση μέσα στο χαρμάνι.

Βγαίνοντας από το σουλτανικό κοιτών, η «γεζντέ» γινόταν «κιμπάλ», που σήμαινε «ή δόξα-μάνη».

Η «κιμπάλ», που θάδινε ένα παιδί στο σουλτάνο, προεβιζόταν ως «ξαντί» κι έθεορείτο ισάδια με τις πριγκίπισσες. Της παργουρούσαν τότε ιδιαίτερο διαμέρισμα κι ένα πλήθος από σκλάβες και ένοχλους για να την ύπηρετούν.

Σ' ένα σκαλοπάτι πιο πάνω βρίσκονταν η καντί-σύντος, που είχε το προβάδισμα άνωθεν κι από τις πριγκίπισσες.

Η Κατερίνα Μπάφο έγινε, λοιπόν, «γεζντέ». Τη νύχτα, που την ώδηγησαν στο σουλτανικό κοιτών, μια μεγάλη μεταβολή είχε γίνει μέσα της. Δεν πίστευε πια, ότι θα μπορούσε να ξαναβεί την ελευθερία της. Αλλά, αφού ήταν έτσι, ο φρόντιζε να έπισκεφθεί όσο μπορούσε περισσότερα από την καινούργια της θέση.

Η νεαρή βενετσιάνικα βάλθηκε, λοιπόν, να κατακτήσει το σουλτάνο. Και τό κατάφερε. Ο Μουράτ ο 3ος της έδωσε, την άλλη μέρα, το καινούργιο όνομά της, όπως άπαιτούσε η συνήθεια. Την ώνό-

μι, όπου ειδικά προνόμια τους έξασφάλιζαν την άνευόλητη διαμονή και τους διευκόλυναν στις συναλλαγές τους.

Οι ιστορικοί της εποχής βεβαιώνουν, ότι ποτέ άλλοτε οι σχέσεις μεταξύ της οθωμανικής αυτοκρατορίας και των ευρωπαϊκών κρατών και ιδιαίτερα της Βενετίας, δεν ήταν πιο άμοιρες και πιο χαροπότερες και για την πρώτη και για τα δεύτερα.

Η έπιροχή της Σαφιγιέ έξακολούθησε άμείωτη πάνω από δέκα χρόνια. Και τό άξιοσημείωτο είναι, ότι, με την ξεχωριστή τέχνη της, είχε κατορθώσει να επιβληθεί και στο περιβάλλον του σουλτάνου και των άριστοκρατών του κράτους κι οι μεγάλοι διοικητές των επαρχιών όν μόνον έξακολουθούσαν να κερδίζουν στις διαταγές της, αλλά και υλοποιούσαν κάθε σκέψη που τους δινόταν ή έγκραία να την έξυπνοτήσουν.

Έτσι, η Σαφιγιέ είχε γίνει παντοδύναμη και τα γεγονότα, που έξακολούθησαν, έδειξαν πόσο μεγάλη ήταν η παντοδυναμία της.

Μία μέρα, ο Μουράτ ο 3ος έλειψε τα μάτια. Στο μεταξύ, η Σαφιγιέ είχε κατορθώσει να επιβληθεί ως διάδογός του το γιό της Μεχμέτ, παραινούοντας όλους τους άλλους γιούς του σουλτάνου.

Την εποχή εκείνη οι γιοί του Μουράτ, που βρισκόταν στη ζωή, ήταν δέκα εννέα. Η Σαφιγιέ, που διοικούσε το κράτος, έφ' όνομα του γιού της, διάταζε άμεσα ν' άποχευαζισθούν.

ΜΙΑ ΒΑΡΒΑΡΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Η συνήθεια της θανάτωσης των άδελφών εκείνων που άνέβαιναν στο θρόνο, ήταν πολύ παλιά στην Ανατολή. Αλλά καθιερώθη-

Ο στρατάρχης Μοντγκόμερι.

Ο ΑΝΤΙΔΗΜΟΤΙΚΟΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Είναι σήμερα ο στρατάρχης Μοντγκόμερι, ο ένδοξος νικητής του 'Ελ 'Αλαμίν

ΠΡΙΝ από είκοσι χρόνια, ήταν ένας θύλος, μία δόξα της 'Αγγλίας. Είχε νικήσει τον Ρόμελ στο 'Ελ 'Αλαμίν, είχε κάνει όλο τον κόσμο να πιστέψει πως η νίκη αυτή ωφελούσαν στην υπέρτερη στρατιωτική ιδιοφυΐα του, είχε αναγνωριστεί σαν ο υπ' αριθμόν 1 στρατιωτικός εγκέφαλος της συμμαχικής παρατάξεως. Σημείο ύψιστης ευφροσύνης των συμπατριωτών του απέναντί του ήταν πως τον αποκαλούσαν τρυφερά «Μόντυ», όπως αποκαλούσαν τον Ούϊνστον Τσώρτσιλ «Ούϊνι».

Σήμερα, από την παλιά δόξα και την παλιά δημοτικότητα του στρατάρχου Μοντγκόμερι, του «νικητή του 'Ελ 'Αλαμίν», δεν έχει απομείνει ούτε η ελάχιστη ανάμνηση, ούτε το παραμικρό ίχνος. Αντίθετα, κανείς δε μπορεί να του διαμνησθεί τον τίτλο του αντιδημοτικότερου ανθρώπου της 'Αγγλίας! Κι αυτός ακόμη ο λόγος ζουν, ο πρώην Τόνι Τζόνσ-Άρμστρονγκ, που έχει εξοργίσει την 'Αγγλική κοινή γνώμη για την ανικανότητά του δείχνει να προσαρμόζεται στον ύψιστο του ρόλο ως σύζυγος της Μαργαρίτας, είναι σχετικά αναπτότερος από τον «Μόντυ». Κάποιοι του βρίσκουν ελαφροειδή, τολμούν να αναλάβουν από καιρό σε καιρό την υπερασπίσή του. Για τον στρατάρχη Μοντγκόμερι, εδώ και χρόνια τώρα, δεν ακούγεται ούτε μία καλή λέξη. Οι εφημερίδες όλων των αποχρώσεων δίνουν τις αντιθέσεις τους και βρίσκονται σύμφωνες όταν πρόκειται να επιθεθούν εναντίον του, χωρίς ούτε ένας αναγνώστης να στείλει — όπως συνηθίζεται στην 'Αγγλία — ένα γράμμα διαμαρτυρίας, εκφράζοντας την συμπάθειά του για τον βαλλόμενο στρατάρχη.

Βασική αιτία της βαθιάς αντιπάθειας της βρετανικής κοινής γνώμης για τον Μοντγκόμερι είναι πως ο «νικητής του 'Ελ 'Αλαμίν» συγκεντρώνει εκείνα ακριβώς τα ελαττώματα, που ένας 'Αγγλος δε μπορεί να συχωρήσει, προπάντος ο Έναν συμπατριώτη του: την ελαφρότητα στις κρίσεις, την αμετροπρέπεια, την ανυπακοή. Όταν ανόητος ο Μοντγκόμερι το στόμα του, είναι βέβαιο πως θα πη άνοητος είχε γράψει μία 'Αγγλική εφημερίδα. Και αμετρικώς φορές, αλλά χωρίς αποτέλεσμα, έχει δη το φως στον βρετανικό τύπο η έκκλησις: «Μόντυ, κλείσε επ'είσε το στόμα σου!»

Ο «Μόντυ», ωστόσο, όσο τον εκλιπαρούν να κλείσει το στόμα του, τόσο πετυχαίνει πιο πολύ και δεικνύει γυναικεία χαρακτηρισμούς, βαριές γκάρες, επικίνδυνες ανοησίες. Όταν έγινε πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών ο Άϊζενχάουερ, που τον αντιπαθούσε από τον καιρό του πολέμου, έσπευσε να δηλώσει: «Αποτέλει παράδοξο για την 'Αμερική να έχω αναπήρους προέδρους. Ο Ρούζβελτ ήταν ανάπηρος στο σώμα, ο Άϊζενχάουερ

είναι στο πνεύμα!»

Οι επιθέσεις, που του έγιναν για εκείνη την φράση του, τον πεισμάτωσαν τόσο, ώστε να πάει στο Ίεκνιο, να μιλήσει εγκάρδια με τον Μάο-Τσέ-Τουνγκ και τον Τσού-Έν Λαί και να τους διαβεβαιώσει πως σύντομα η Φορμόσα θα πέσει στα χέρια τους. Με την ίδια πρόθεση, να «μπή στη μύτη» των 'Αμερικανών και του Άϊζενχάουερ, πήγε και στην Κούβα, για να δηλώσει φιλία στον Φιντέλ Κάστρο.

Αυτά, ωστόσο, δεν ήταν ένδειξεις μιάς «άριστερης» ιδεολογικής τοποθέτησής. Γιατί όταν επισκέφθηκε τον πρωθυπουργό Φέρβερντ της Νοτίου 'Αφρικής, τον συγκύρηκε για την φασιστική πολιτική του και του υποσχέθηκε πως, αν παραστή α-ίσχυη, θα πολεμήσει κι' αυτός, με το σπαθί στο χέρι, εναντίον των μαύρων! Παρόμοια ασυνέπεια έδειξε ο Μόντυ, όταν, λίγο καιρό αφού είχε δηλώσει πως «έληξε η εποχή του πολεμικού ναυτικού», έσπευσε να υποδείξει πως επιβαλλόταν η παρουσία σημαντικής ναυτικής δύναμης στην περιοχή του Σουέζ!

Συγκρίνοντας μία 'Αγγλική εφημερίδα το έντελως διαφορετικό πνεύμα, που διέπει τις δηλώσεις του Μόντυ σε κάθε ξένη χώρα που επισκέπτεται, παρατήρησε πως, για να γίνει άρεστός και να εντυπωσιάσει, υποστηρίζει πάντα τις απόψεις εκείνων, που τον φιλοενόουν. «Λέει σε όλους «ναι» — πρόσθεσε ο σχολιογράφος της εφημερίδας — κι' αυτή είναι η μορφή συνέπειας, που χαρακτηρίζει τα λόγια του!»

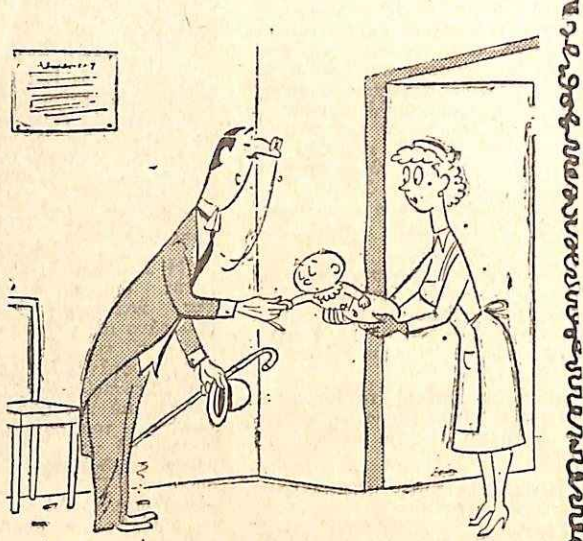
Την αντίληψη, όμως, αυτή για το εύκολομετάβλητο των απόψεων του Μόντυ και για την απίστευτη ελαφρότητα και προχειρότητα, με την οποία αντιμετωπίζει όλα τα θέματα, δεν την έχει μόνον ο 'Αγγλικός τύπος, μα και η 'Αγγλική κυβέρνηση! «Ετσι, όταν ο στρατάρχης Μοντγκόμερι πήγε πριν από καιρό στη Μόσχα και ζήτησε να συναντήσει τον Κρούτσσεφ, ο προεδρευτής της 'Αγγλίας έσπευσε να παρουσιάσει πριν από εκείνον στον Ρώσο πρωθυπουργό και να τον παρακαλέσει... να μην πάει στα σοβάρια των ένδοξο συνομιλητή του!

Ο Μοντγκόμερι του πληροφόρηθηκε, με αποτέλεσμα να κατατάξει τους ασπασμούς εχθρούς του και τον πρωθυπουργό Μάκ Μίλλαν, που είχε δώσει στον προεδρευτή αυτή την οδηγία. Μα ο τύπος επικρίτισε και πάλι την πρωθυπουργική πρωτοβουλία: «Πολύ σωστά — παρατήρησε — γιατί κανείς δεν ξέρει τί θα ήταν ικανός να πη ο Μόντυ».

Χωρίς αμφιβολία, παρ' όλες τις γκάφες και τις επιπολαιότητές του, ο τύπος και η κοινή γνώμη της 'Αγγλίας θ' αντιμετώπιζαν με μεγαλύτερο κάπως σεβασμό τον Μοντγκόμερι, αν εξακολουθούσαν να πιστεύουν στη στρατιωτική ιδιοφυΐα του και να του αναγνωρίζουν τη δόξα του 'Ελ 'Αλαμίν. Όμως, ο θύλος αυτός έπεσε από τότε που ο Ιστορικός Μπάρνερτ απόδειξε, από το βιβλίο του «Στρατιωτικοί της έρημου», πως ο Μοντγκόμερι δεν έκανε άλλο παρά να εφαρμόσει, στην επίθεση του εναντίον των Γερμανών, το στρατηγικό σχέδιο που προκάτοχε ο στη διοίκηση της 8ης στρατιάς στρατηγός Όκινλεϊ και να το εφαρμόσει, μάλιστα, κατά τρόπο αρκετά άδελος, — με αποτέλεσμα να ξεπεράσουν κατά πολύ — και έντελως, κατά τον Μπάρνερτ, αδικαιολογήτως — οι 'Αγγλικές απώλειες των αριθμών που είχε προβλέψει. 'Αλλά κι' ο πρώην υπασπιστής του Μοντγκόμερι, ο ταγματάρχης Τσάρλτον, δεν παράλειψε, με το δικό του βιβλίο, να ασκήσει εξοντωτική κριτική εναντίον του άλλου διοικητού του και να παρουσιάσει στην κοινή γνώμη έναν Μοντγκόμερι έντελως διαφορετικό από εκείνον που είχε δημιουργήσει ο θύλος.

Όμως, πέρα κι από τα βασικά αυτά που του κατηγορούν, ο Μόντυ πέφτει και σε άλλα «κατοχήματα», ιδιαιτερώς φύσεως, που έχουν σαν αποτέλεσμα να εκνευρίζουν ακόμη περισσότερο την κοινή γνώμη εναντίον του. Καινούργια θύελλα ξέσπασε λ.χ. όταν, στα εγκαίνια μιάς εκθέσεως 'Αγγλικής ανδρικής μόδας, ο Μόντυ παρουσιάστηκε ντυμένος τόσο άσχημα και κακόγουστα, σά να θέλει να δυσφημίσει με την εμφάνισή του την πατροπαράδοτη βρετανική κομψότητα. Οι εφημερίδες του ριχτήκαν και πάλι και ο έδωδηνταπεντάρης στοατάρχης, που δεν άφηνει ευκαιρία να μην απαντήσει, δήλωσε πως «αποτελεί συνήθεια για τους στρατιωτικούς να μην προσέχουν το ντύσιμό τους!» Πράγμα, που είχε σαν συνέπεια να εξοργιστούν μαζί του, έπειτα από τους ράστες, και οι ζωηρότατα ενδιαφερόμενοι για την κομψή τους εμφάνιση Βρετανοί αξιωματικοί!

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΔΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

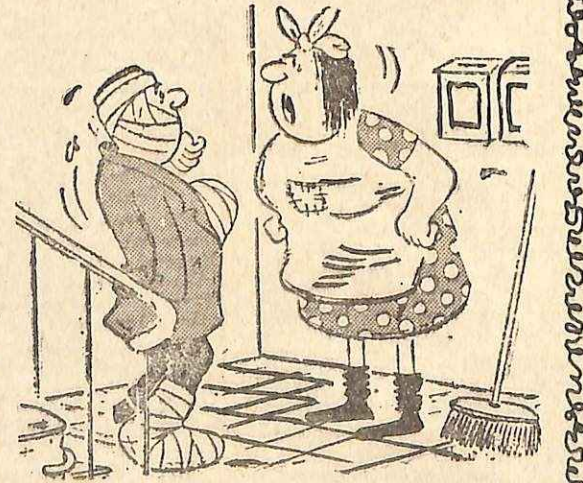
ΣΤΟ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟ

— Χαίρω πολύ για τη γνωριμία!...

ΣΤΟ ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ

— Συνέειψέ κάποιο άνεχνη... Οά σ'ας επιστρέψωμε την αξία του παντελονιού σας!...

— «Ωστε εσείς γυναικοκρατούσατε χθες το βράδυ στις σκέλες και ξυπνήσατε ολόκληρη την πολυκατοικία!...

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΤΕ!

Συμβουλές στις νεαρές συζύγους

ΤΑ τελευταία χρόνια κοντεύει να καταργηθεί η μαγειρική από το σπίτι μας. Τα καταστήματα, που πα- λούν έτοιμα φαγητά, κάνουν χρυσές δουλειές.

Πού όφειλεται αυτό; Κατά μέγα μέρος, βέβαια, στην κρίση της υπη- ρσίας, μα και στην αντίληψη, που έχουν πολλές γυναίκες, ότι η μαγει- ρική τίς... ξεπερνάει!

Κι' όμως πολλές διάσημες γυναι- κες διέπρεψαν στη μαγειρική και κα- μάραν για την ικανότητά τους. Έ- ται προσηγορία των Γαλλικών μαγει- ρών είναι μιά βασίλισσα, που ανακη- ρύχθηκε αγία η Ροδεγόνδη. Η βα- σίλισσα αυτή έμενε ομοσπαστή για τη μαγειρική της τέχνη. Ήταν σύζυ- γος του βασιλιά της Γαλλίας Κλοδο- ρίου του Α'. Απογοητευμένη ώστε- σον από τα εγκαίνια, που γίνονταν- σαν τότε στην Αύλη, αποφάσισε να α- φιερώσει την υπόλοιπη ζωή της στο θεό και ίδρυσε ένα μοιαστήρι. Η- γούμενος του μοναστηριού έγινε ο ποιητής πολλών θρησκευτικών ύμνων, επικός ποίητής Φωρτουάνας. Η Άγία Ροδεγόνδη, λοιπόν, κάθε φορά που φιλοενοούσε στο παλάτι τον επίσκο- πο, φρόντιζε να του ετοιμάσει η ίδια τα εκλεκτότερα φαγητά, που του πε- ρεβόριζε πάντα σε δώδεκα στρωμέ- να, με προχωρήσουμε μερικούς αιώ- νες, θα δούμε ότι και η περίφημη γύ- νοιμένη του Καρόλου Ζ' της Γαλλί- ας, η βασίλισσα Άννη Σορέλ, είχε ει- δικότητα να φτιάχνει ένα υπέροχο σαλμί με μπακαρίτες, που ο βασιλιάς τρέλαινατο για 'αυτή.

Η Μαργαρίτα της Ναβάρρας, η περίφημη βασίλισσα Μαργκά, ήταν εξαιρετικά μέγα σούπας, που γίνον- ταν από μούδαλα βραστάκια μέσα σε ζου- μί και παραμένα από το τρυπτό και από ένα λεπτότατο κιμαό κρέστος πε- ρεβόριζε. Για γαρνιτούρα στη σούπα αυ- τή έβαζαν μυρτιά, ρόδια και ψωμέ- κια καυσαυγισμένα.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων, όταν πήγε στη Γαλλία, κουβαλούσε μαζί της ένα στρατό από μαγείρους... Ο περίφημος γαστρονομικός Μπρι- γιά Σαβάρνι γράφει σχετικά: «Την εποχή εκείνη οι γυναίκες, ό- κλη και οι πιο ευγενείς, ασχολού- νταν στο σπίτι τους με την παρασκευή των φαγητών και θεωρούσαν τη μα- γειρική ότι αποτελούσε μέρος των κα- θήκόντων, που είχε μία οικοδόσιναι για τις φιλοενοούμενες της».

Ο ίδιος ο Σαβάρνι ισχυρίζεται ό- τι η γαλλική κουζίνα όφειλε τη διά- δοσή της στην Ευρώπη στις γυναίκες της αριστοκρατίας, που έβρισαν σ' αυτή το προσωπικό τους γούστο κι' έφτιαχναν πολλά νόστιμα κι' εκλε- κτικά φαγητά δικής τους εμπνεύσεως!

Στις γυναίκες, αυτές, πρέπει να προσθέσουμε και την ευνοούμενη του Λουδοβίκου ΙΔ', την κυρία Μαντε- νόν, που εύρισκε κάθε μέρα νέα φα- γητά για να ανοίγει την όρεξη του γιγαντιαίου βασιλιά 'Ηλίου, που ήταν τρομερός φαγάς!

Σχετικά με το θέμα της κουζίνας δε μας επιτρέφει ο ακαδημαϊκός κ. Σπύρος Μελάς ν' αναφέρουμε αυτά που έγραψε:

«Για να καταλάβετε τη φράση αυ- τή, πρέπει να έξηγησο ότι στο Με- δικό το κρέας με φασόλια είναι το δημοφιλέστερο φαγητό, σχεδόν έθιμο έδεσμα. Όταν η αίτησή του διαβόγι- ου έφθασε ενώπιον του δικαστηρίου, ο 'Αντόνιο Καλαβάρες έγινε... λυρ- κός για να πείσει τους δικαστές για το δικό του:

«Υπάρχουν φαγητά, κύριοι δικα- σται, ελπε, η τελειότητα των οποίων πρέπει να φθονεί τα όρια ενός ποιη- ματος. Ένα από τα φαγητά αυτά εί- ναι τα φασόλια με κρέας. Δε μπο- ρώ ν' ανιχνεύω το παραμικρό σφάλμα, όταν πρόκειται για το φαγητό αυ- τό!...

»Και οι μὲν δικασται δὲ θεώρησαν

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ — ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Μετόκνησε οδός Χαρ. Τρικούπη 50, Τηλ. 612-515. Ώραι επίσκεψης 11 — 1 και 5-7.

αυτό το λόγο άρκετο για διαζύγιο. Στην πραγματικότητα, όμως, χιλιά-δες Μεξικανοί θα δικαιώσαν τον Άν-τόνιο. Λυπούμαι γι' αυτήν την πεζό-τητα που θα τονίσω. Άλλά τι τα θέ-λετε! Η κατασρόλα της νοικοκυρας κρατάει κατά 50% το μυστικό της στερεότητας του γάμου ή της διαλύ-σώς του.

»Η Μανταλένα Σαμοσθάνιες, μία παλιά Πολωνή συγγραφέας, κι' χαρι-τωμένη χιουμορίστρια επιφυλλίδα-γράφος, στις συμβουλές που δίνει στις γυναίκες, αν θέλουν να κρατή-σουν τους άντρες τους, βάζει αυτή, πρώτη — πρώτη:

«Πληροφόρηστε, από πολύ νωρίς, ποιά φαγητά ετοιμάσε το άντρα σας ή μητέρα του». Και τις προέτρεπε να μάθουν πως τα μαγειρεύει για να τα φτιάχνουν κι' αυτές. Σπουδαία ψυχ-λογος! Οι μητέρες ανατρέφουν, με τα φαγητά τους, τον οφθαλμικό των παι-διών τους — αυτές μορφώνουν και τη γεύση τους. Τα φαγητά των μητέ-ρων τους συγκινούν ως το τέλος της ζωής τους τους άντρες. Άλλά μπο-ρούν να συμβιβασθούν και με τα φα-γητά της γυναίκας τους αν ξέρη να μαγειρεύει. Και ίσως ή στερεότης των γάμων στις παλαιότερες εποχές να όφειλεται στο μαγειρική δεινότη-τά των κοριτσιών.

»Οι πρώτοι μήνες του γάμου των σημερινών κοριτσιών είναι τρομεροί. Αυτές που έξερουν να μαγειρεύουν μετριότητες στις δαγύλας. Οι περι-σσότερες δεν έξερουν άλλο από τα ό-στερες μερικόν πρωταγωνιστών και πρωταγωνιστριών του κινηματογράφου και τις υποδέρσεις μερικόν ταινιών. Ο γάμος κινδυνεύει, αυτούς τους πρώτους μήνες, όπου η νειοπανήρ να μάθει να εφαρμόζει πιστά τις συ-ναγές της μαγειρικής. Όταν ο Τσε-λεμεντές έβγαλε το γνωστό τόμο, του απήρθυνα επιστολή: «Εγίνατε, κύριε, άξιος της ευγνωμοσύνης του 'Εθνους. Έσώσατε το θεσμό του γά-μου στην 'Ελλάδα!...»

»Παρέστη σε μία σκηνή νεονύμφων, σχετική με την κατασρόλα. Της έχε στείλει ο άντρας της χταπόδι να το μαγειρέψει. Άνδρες κι' αυτές δεν έπρόσεξε ότι δεν ήταν παραγουλιμέ-νο. Η νεομήρ κυρία όμως, θυμάται, ότι η μητέρα της απηροχέιτο πολύ με το χταπόδι πριν το βάλει στην κατασρόλα... Εφώνατε την ο-πηρετρία:

»Κατερίνα, ο κύριος έστειλε χταπόδι... Άλλά νομίζω πως κάτι το κάνουν πριν άρχισουν να το μα-γειρεύουν... Μήπως θυμώσαι τί ακρι-βώς;

»Νομίζω πως το χτυπάνε, κυ-ρία...

»Το χτυπάνε; Πώς το χτυπάνε; Με βέργα;

»Το χτυπάνε, νομίζω, στις πλά-κες... Άλλά δεν έκρα, πώς;

»Τώρα, λοιπόν, τί θα κάνωμε;

»Δεν έξερω, κυρία... Άς το βά-λουμε στην κατασρόλα με λίγο νερά-κι... κι' ό,τι βγή...

Βγήκε το μεσημέρι, ένα μαύρο, ο-πίθανο τέρας (είχε καή) με πλοκά-μους κάτι καρδουλισμένα σχοινία. »Μά τί είν' αυτό, χρυσή μου; σήκωσε τη φωνή ο σύζυγος. Καί ε-χουμε και μουςαφιρή.

»Μην ανησυχώ για μένα — μη-κα στη μέση — εγώ τρέλαινομαι για καμμένο χταπόδι!

»Και ή μητέρα σου — εξακολού-θησε ο σύζυγος — μου έδεξαίε τη μαγειρική σου. Νά φας λίμα μπε-λντι από το χέρι της Νέας; μου λέγε — και να γλείφης τα δάχτυλά σου...»

»Σου είπα για λίμα μπαλντι... Δέ σου είπα για χταπόδι... Κι' επί-τέλους δέ με πήρες για μαγειρίσσα... »Αυτό είν' αλήθεια... Δεν έξερ-τασα τα πράγματα απ' αυτής της πλευράς... Άλλά έκανα πολύ άσχη-μα...»

»Ελάτε τώρα — τους είπα — τό-φαι είναι έξαιρετο... Και άρχισα να τρώω καμμένα σχοινία με πολλή όρεξη... Ωστόσο, συνηθίζουν οι άνδρες σε μερικούς μήνες να ετοιμάζουν μερικά φαγητά με υποφερτά και άλλες προικισμένες άγνοούμενο τρέλετο, να φτιάχνουν α-ριστοτεχνικά. Είναι αυτές που κρα-τούν τον άντρα καρφωμένο κοντά τους με το προύνη. Τις καμαρώνουν και καυχόνται γι' αυτές στους συνάει-τημόνες τους, όταν καλούν φίλους:

»Η Νίνα είναι κορίτσι — μπλέ!... Ο μουςαφές της είναι ποιητής!... »Και γλείφονται ήδονικά, πανευνό-χεϊς για το ταίρι τους, τη μάγισσα της χούρας...»

Η μαγειρική, λοιπόν, όχι μόνον δέν ξεπερνάει τη γυναίκα, αλλά ο-πνεύματις της περιποιεί και τιμή!

Πώς την έπαθε ο Μπουρακάν

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ Μπουρακάν ή-ταν παράξενος άνθρωπος. Μή-νες και μήνες γύριζε για να βρη σπίτι κι' όλο στο δρομο βρισκότα-νε. Γιατί; Μα είναι ολόκληρη ι-στορία. Παράξενος άνθρωπος, ας λέω!...

Γύριζε στα διάφορα σπίτια, που νοίκιαζαν διαμερίσματα, έβλεπε το διαμέρισμα, συμφωνούσε με το θυ-μορό για το νοίκιο, κι' όταν τε-λείωναν αυτές οι διατυπώσεις, ορώτοσε:

— Έπιτρέπεται νάχω και σκύ-λο, στο διαμέρισμα;

»Αν ο θυμορός του άπαντούσε πως έπιτεπόταν, έβαζε τις φω-νές, έβριζε τον καμένο το θυμο-ρό κι' έπαινε δρόμο.

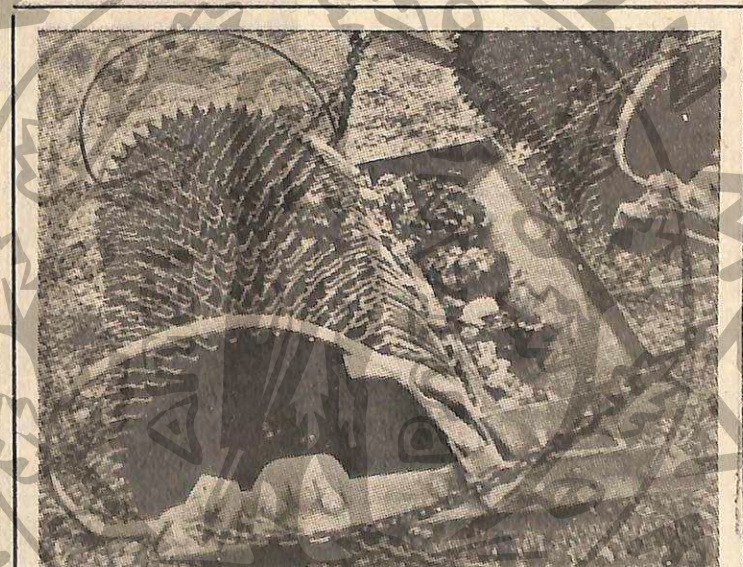
»Αν του άπαντούσε πως δεν έ-πιτεπόταν, τότε ξαναρωτούσε:

— Ούτε νάχο; Μά τί θέλετε; Νά σκοτώσωμε τα δυστυχισμένα ζώα, που έχουμε;

»Αν, τέλος, δεν του έπέτρεπαν να έχη ούτε νάχο, ορώτοσε αν μπορούσε νάχη παιδιά, μηχανές του οαήματος ή γοαφουχανές.

Καταλαβαίνετε τώρα γιατί έκα-νε όλη αυτή τη φασαρία ο Στέ-φανος Μπουρακάν. Ήταν παύ-ξενος άνθρωπος. Ήθελε να βρη σπίτι, που νάχη απόλυτη ήσυχία. Νά μην υπάγουν στα διαλάνα δια-μερίσματα, για να ν' ανησυχούν ούτε παιδιά, ούτε σκυλιά, ούτε γά-τοι, ούτε μηχανές οαήματος, ούτε γοαφουχανές, κανένας απόλυ-τως θορύβος! Μα μπορεί ένας σπιτονοικοκύρης, τώρα που είναι τόσο διαμερίσματα ξενόιστα, να βάλει τέτοιους όρους στοίς νοι-κάσδες του;

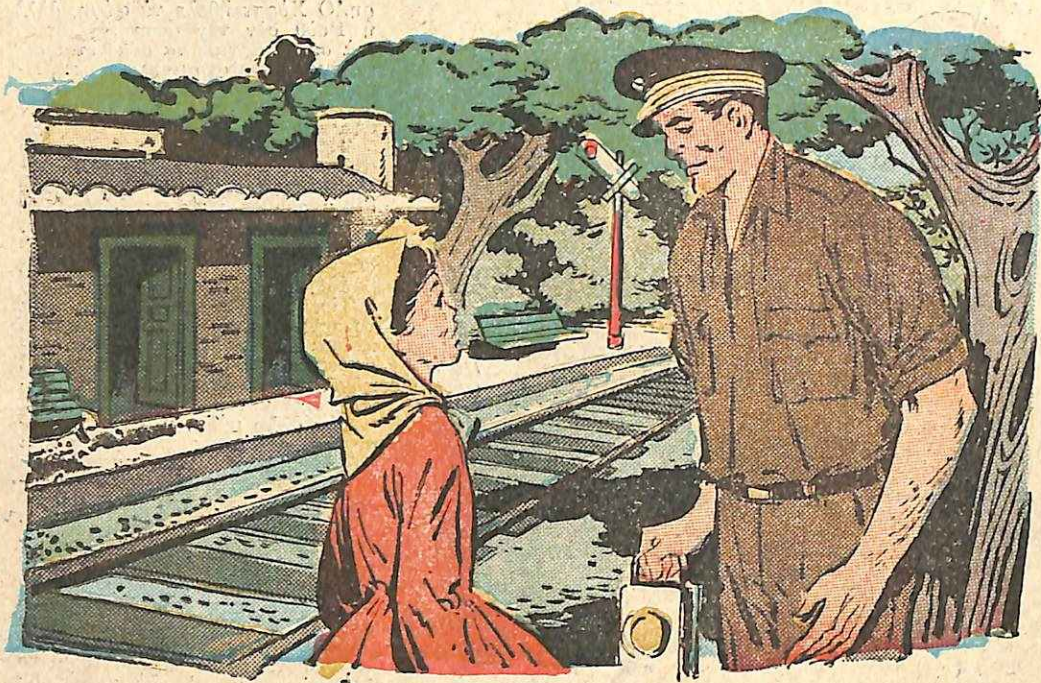
Κι' έτσι, σπίτι όπως το ήθελε,

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΙΣ ΠΛΑΣ

Στη μεγάλη πλάς του Μπράντον (Άγγλια) χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά ή νέα αυτή συσκευή, για το καθάρισμα της από κάθε ξένο σώμα, αλλά και από τα μεγάλα δόσσατα και τις πέτρες με άνω, μαλή επιφάνεια. Άρκούν δυο περάσματα του δονονατού αυτού τρο-χού πάνω στα δόσσατα μιας πλάς, για να τα ίσπεθώσουν κατά τρο-πον ίσπετικό και να τα απολλέξουν από κάθε ξένο αντικείμενο.

57

— Έχεις γνωστούς εδώ στο χωριό; ρώτησε τη μικρούλα ο σταθμάρχης.

Το χωριό βρισκόταν σε ύψωμα και το τραίνο, καθώς περνούσε, ανέβαινε πάντα μ' άγκομαχτό την άνηφορία.

Δεν ήταν μεγάλο το χωριό κι' η στάσι του δεν ήταν υποχρεωτική, μα το τραίνο πάντα σταματούσε για λίγα λεπτά, ακόμη κι' όταν δεν είχε να κατεβάσει κανένα επιβάτη.

Έκανε πολλή ζέση την ημέρα εκείνη και έξω από τα παράθυρα έβγαιναν ιδρωμένα τα κεφάλια των επιβατών για να δροσιστούν, από το αέρα, που άρχισε να φυσάει, ανάμεσα από κάποιον πυκνοφυτεμένο πευκώνα.

Αντίκριμ βρισκόταν το χωριό και σε διακρίσια μέτρα απόστασι απ' αυτό ήταν ο σταθμός: δυο δωμάτια, το ένα για γραφείο και τ' άλλο η κάμαρα του σταθμάρχη. Ένας μικρός κήπος με πολυχρώμα λουλούδια και τρία μεγάλα πλατάνια. Μια βρύση έτρεχε συνεχώς σε μία στέρνα. Το νερό από εκεί περνούσε σ' ένα αυλάκι για να χυθή μέσα στον κάμπο, που άπλωνόταν από κάτω καταπράσινο.

Το τραίνο σφύριζε, κι' ο σταθμάρχης, ένας ξανθομάλλης νέος καμιά είκοσιπενταριά χρόνων, με το πηλίκιο λίγο στραβά στο κεφάλι, βγήκε κρατώντας στο χέρι ένα στρογγυλό σηματοδότι.

Έκανε σιγιάλο για να δείξει στο τραίνο πως ο σταθμός ήταν έλευθερος κι' ότι δεν είχε κανένα επιβάτη. Μπορούσε, λοιπόν, να περάσει δίχως να σταθί.

Μα το τραίνο σταμάτησε. Ο μηχανικός κατέβηκε και χαιρέτησε το σταθμάρχη.

— Καλημέρα, κύρ Γιώργη. Ζέστη, πολλή ζέστη! είπε.

Κι' έτρεξε προς τη βρύση, που τον μαγνήτιζε με το άφθονο νερό της για να βάλει το κεφάλι του από κάτω.

Σε λίγο τον μιμήθηκαν και μερικοί επιβάτες. Έτρεξαν κι' αυτοί να πιούν, να δροσιστούν από το νερό της βρύσης.

Ο κύρ Γιώργης, ο σταθμάρχης χαμογελούσε από ευχαρίστησι, βλέποντας πως κάτι μπορούσε να προσφέρει κι' αυτός σ' εκείνους τους περαστικούς, που έρχονταν από την πρωτεύουσα: το δροσερό νερό, που διέθετε ο σταθμός του.

Σε λίγα λεπτά όλοι βρίσκονταν πάλι στις θέσεις τους, το τραίνο σφύριζε αποχαιρετώντας το σταθμάρχη, κι' εκείνος κούνησε το σηματοδότι του, περίμενε μ' αποιακρυνηθ το τραίνο και πήγε κατόπιν να χωθή πάλι στο γραφείο του, όταν σταμάτησε ξαφνικά.

Κάτω από το μεγάλο πλάτανο του κήπου, σ' ένα ξύλινο παγκάκι, καθόταν ένα κοριτσάκι με μία βαλιτσάκια δίπλα του.

Πήγε κοντά του, λοιπόν και το ρώτησε:

— Έχασες το τραίνο, μικρούλα μου;

— Εκείνη σήκωσε το σγουρό, καστανό κεφαλάκι της, τον κούταξε και απάντησε:

— Όχι!

Αυτό το «όχι» έκανε εντύπωσι στο Γιώργο, το σταθμάρχη γιατί είπαίθηκε μ' ένα τόνο επιδλητικό και γεμάτο πεποίθησι.

Την κούταξε, τώρα, περίεργα. Έδωλετε πως ήταν ένα καλοντυμένο κοριτσάκι, που δεν είχε ξανθή. Δεν ήταν από εκείνο το χωριό. Πι-

Ο σταθμός της ευτυχίας

θανόν νάρθε, προσκαλεσμένη από καμιά οικογένεια. Μα πάλι, πώς δεν την περίμενε κανείς στο σταθμό; Ένα κοριτσάκι δώδεκα, δεκατρίων χρόνων πως ήταν δυνατόν να ταξιδεύη μόνο του;

Και την ξαναρώτησε:
— Έχεις γνωστούς εδώ στο χωριό;
— Έχω συγγενείς! Τη γιαγιά μου!
— Και πώς τη λένε τη γιαγιά σου;
— Μαρία Αϊδαλιώτισσα.

Ο Γιώργος ο σταθμάρχης χαμήλωσε το κεφάλι. Δεν είχε τίποτα, γιατί σκεφτόταν τι έπρεπε να πη σ' αυτή τη μικρούλα, που ξεκίνησε από την Αθήνα για να βρη ένα γκεμισμένο σπίτι και μία γιαγιά, που είχε πεθάνει εδώ και πέντε χρόνια.

Όπως είχε μάθει κάποτε, η Μαρία ή Αϊδαλιώτισσα είχε έρθει στην Ελλάδα μετά την καταστροφή της Σμύρνης κι' είχε εγκατασταθή σε κείνο το χωριό μαζί με τα δυο παιδιά της: έν αγόρι δεκαπέντε κι' ένα κοριτσάκι οχτώ χρόνων.

Κατάγονταν από το Αϊδαλί και γι' αυτό την έλεγαν και Αϊδαλιώτισσα. Στην άρχή η Μαρία δούλευε μαζί με το γιοί της στα χωράφια, βοηθώντας τους χωριάτες στις δουλειές τους, ώσπου έχτισε δυο καμαρούλες δικές της και με τον καιρό απόκτησε κι' ένα κτηματάκι. Έπειτα αγόρασε δυο γουρουνάκια, κόττες και σιγά, σιγά πρῶδευσε στην κτηνοτροφία, τόσο που ζούσε πιά άνετα με τα παιδιά της, σ' ένα φτωχικά επιπλωμένο σπιτάκι.

Ο Γιώργος είχε μάθει επίσης ότι η Μαρία ή Αϊδαλιώτισσα, όταν έγινε το κορίτσι της δεκαπέντε χρόνων τότε είχε στην Αθήνα για να δουλέψη κοντά σε μία πλούσια κυρία και να μορφοθή συγχρόνως. Αλλά δεν ήξερε τίποτ' άλλο για εκείνο το κορίτσι. Τι είχε απογίνει άραγε;

Τέλος, ήξερε πως η Μαρία ή Αϊδαλιώτισσα είχε πεθάνει κι' ότι ο γιοίς της μετά το θάνατο της μητέρας του, πούλησε όλα του τα ζώα και το σπιτάκι και με τα χρήματα εκείνα έφυγε για την Αυστραλία.

Και να που το κοριτσάκι αυτό, που ήταν μπροστά του, έρχόταν να βρη ένα τάφο...

Το κοριτσάκι σγκώθηκε, πήρε το βαλιτσάκι του και είπε:

— Από που θα πάω στο χωριό;

Ο Γιώργος ο σταθμάρχης διατάξε να του μιλήση, μα πήρε κατόπιν την απόφασι και του είπε:

— Πάμε μέσα στο γραφείο. Έχω να σου πω κάτι...

Εκείνη τον ακολούθησε κι' αφού κάθισαν εκεί ο Γιώργος της είπε:

— Ποιός σ' έστειλε σ' αυτό το χωριό;

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Κανείς!
— Και πώς ήρθες; Πού είναι οι γονείς σου;
— Οι γονείς μου; Μα δεν έχω πιά γονείς! Τον πατέρα μου δεν τον γνώρισα. Κι' η μητέρα μου είναι τρεις μήνες, που πέθανε στο νοσοκομείο. Δυο μέρες πριν πεθάνη κατάλαβε το θάνατό της και πήγα να τη δω. Μ' άγκάλιασε τότε, με φίλησε με δάκρυα στα μάτια και μου είπε: «Καιτούλα, αν ποτέ μείνης μόνη, ν' ανοίξεις αυτό το γράμμα και να κάνης ό,τι γράφω».

«Η μητέρα μου, λοιπόν, πέθανε κι' έμεινα μόνη στον κόσμο. Μιά γειτόνισσα με πήρε τότε στο σπίτι της για λίγες μέρες. Έπειτα θυμήθηκα το γράμμα. Το διάβασα κι' ήρθα εδώ...

— Και τί έλεγε το γράμμα;
— Νάρθω σ' αυτό το χωριό, να βρω τη γιαγιά μου κι' ένα θείο μου και να τους δώσω ένα άλλο γράμμα κλειστό, πούχε μέσα στο δικό μου γράμμα. Έτσι, νάμαι εδώ!

— Άκουσε, μικρούλα μου, της είπε ο Γιώργος πιάνοντας πατρικά το χεράκι της. Σ' αυτό το χωριό δε θα βρης κανένα. Η γιαγιά σου πέθανε κι' ο θείος σου έφυγε για την Αυστραλία... Και συνεχίζοντας της διηγήθηκε όσα είχε μάθει από άλλους χωριανούς.

Η μικρή Καιτούλα άρχισε τα κλάματα κι' ακούμπησε το κεφαλάκι της πάνω στο τραπέζι του γραφείου.

Ο Γιώργος την άφησε να ξεσπάση κι' όταν τελείωσε, όταν έβγαλε το μαντηλάκι της να σκουπίση τα μάτια της, είδε ότι είχε πέσει από την τσέπη της το γράμμα, που έφερε για τη γιαγιά της.

Εσκυψε αυτή, το πήρε και τώδειξε στο σταθμάρχη.

— Τι να το κάνω τώρα αυτο; ρώτησε. Ήσυ να το δώσω; Πού να μείνω, αφού δεν έχω πιά κανένα συγγενή;
— Δε θα χαθής, Καιτούλα. Ήσυχασε. Κάτι θα σκεφτούμε...

Ήταν μεσημέρι. Ο Γιώργος έστρωσε ένα τραπέζακι έξω, κάτω από το μεγάλο πλάτανο κι' εκεί έφαγαν.

Ήταν η πρώτη φορά που εκείνος έτρωγε με συντροφιά. Κι' αυτό τον έκανε να χαίρεται και να μιλάη στην Καιτούλα για διάφορα πράγματα, για το χωριό, για τη ζωή που έκανε μόνος στον έρημο σταθμό, για τα τραίνα που περνούσαν.

Εκείνη τον άκουγε μ' ευχαρίστησι και για μία στιγμή είχε ξεχάσει πως ήταν εντελώς μόνη στον κόσμο.

Ξαφνικά όμως τον ρώτησε:

— Δεν πρέπει να ρίξω με μία ματιά και στο γράμμα, που έφερα για τη γιαγιά; Μπορεί να μάθω με κάτι κι' απ' αυτό...

Ο Γιώργος το άνοιξε και διάδωσε:

«Αγαπημένη μου μητέρα, ζητώ τη συγγνώμη σου και την εύχη σου για την κορούλα μου, την Καίτη. Αν δε σύγγραφα καθόλου μέσα στα αυτά τα δεκαπέντε χρόνια, που λείπω από κοντά σου, είναι γιατί παρακούσα τις συμβουλές σου. Δεν τολμώ να σου γράψω τί ύποφερα όλ αυτό το διάστημα. Ζητώ μόνο να με συγχωρήσης γιατί θα έχω πεθάνει. Ήταν μία σκληρή τιμωρία ή αρρώστεια μου. Αυτό μου φάνει. Σε παρακαλώ μόνο, φρόντισε για την έγγυνή σου, για-ρακαλώ μόνο, φρόντισε για την έγγυνή σου, το τί δεν έχει πατέρα. Έσώκλεισε μέσα σ' αυτό το γράμμα μία επιταγή από 50.000 δραχμές, όλες μου τις οικονομίες. Σε τρέλε τον άδελφό μου στην Αθήνα, να ξεπουλήση τα έπιπλα κι' ό,τι άλλο έχω αφήσει στο σπίτι. Και πάλι σε παρακαλώ, συχώρεσέ με. Η κόρη σου ΑΝΝΑ».

Στο φάκελλο είχε μείνει ακόμη ένα χαρτί. Ήταν η επιταγή με τις πενήντα χιλιάδες δραχμές.

★

Έχουν περάσει έξη χρόνια από την ημέρα που η Καιτούλα κατέθηκε στο σταθμό του άγνωστου γι' αυτήν χωριού.

Μα δεν ξανάφυγε για την Αθήνα. Σ' όλα αυτά τα χρόνια ο Γιώργος και η Καιτούλα έζησαν σαν δυο αδελφια.

Σήμερα όμως η Καιτούλα είναι μία όμορφη κοπέλα δεκαεννιά χρόνων και είναι ντυμένη ντυ-φούλα!

Σε λίγες στιγμές θα παντρευτή το Γιώργο, το σταθμάρχη, και θα μείνη μαζί του για πάντα, σαν μία ευτυχισμένη σύζυγος.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΘΑΛΕΓΕ κανείς πως το καλοκαίρι είναι ή κατ' έσοχην εποχή του μονοκόμιαντο φορέματος, κι' αυτό δεν απέχει πολύ από την αλήθεια. Αλλά, κοντά στα μονοκόμιματα φορέματα, βλέπομε και άπειρους συνδυασμούς, που μās παρουσιάζουν φούστες με βέστες, φορέματα με βέστες και σιγνά, ως τρίτο συμπλήρωμα, και το σχετικό καλοκαιρινό επανωφόρι.

Η μόδα εύνοει ιδιαίτερα αυτούς τους συνδυασμούς και η γυναίκα τους δέχεται με ένθουσιασμό, γιατί έχουν το προσόν όχι μόνο της κομνηότητας, αλλά και του πρακτικού πνεύματος. Η τελευταία λέξη της καλοκαιρινής μόδας εύνοει τη βέστα χωρίς μανίκια, είτε συνοδεύει μία φούστα, είτε συμπληρώνει ένα φόρεμα. Έτσι, έχουμε καθαρά τη μορφή του ντεπιές.

Οι βέστες, που συνοδεύουν τη φούστα ή το φόρεμα, γίνονται αρκετά κοντές, έντελως ριχτές κι' εκτός του ότι είναι χωρίς μανίκια, έχουν και πολύ άνετο άνοιγμα λαιμού. Ακριβώς το ίδιο άνοιγμα έχουν και τα επανωφόρια, όταν υπάρχουν, είτε έχουν γιακά, είτε δεν έχουν. Δυο κομμάτια είναι ύπερανοητά για το κομνημα. Όταν δε συμπληρώνουν φόρεμα, μπορούν και να μνη κομνητώνουν διόλου, αλλά να πέφτουν ελεύθερα.

Με τα τρία αυτά κομμάτια μπορείτε να ποι- κλετε την εμφάνισί σας με διάφορους τρόπους: Άλλοτε χρησιμοποιώντας το σύνολό τους και άλλοτε ένα μέρος τους.

Διάφορες κοτονάντ, λιγά ή και μεταξωτά, θα σās έξυπνητηθούν, ανάλογα με τον προορι- σμό, που θα έχη το σύνολό σας.

Μην ξεχνάτε όμως, ότι οι άνοιχτές αποχω- σεις είναι ιδιαίτερος της μόδας για μονόχρωμα σύνολα, ενώ για το φανταζί, θα προτιμάτε τα χτυπητά χρώματα.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΥ

Γεγονός είναι, ότι η μόδα δίνει έφετος ιδιαί- τερη σημασία στο καλοκαιρινό επανωφόρι και μās το εμφανίζει με διάφορους τρόπους και σε διάφορους συνδυασμούς.

Τη ριχτή γραμμή στα καλοκαιρινά επανωφό- ρια τη βλέπομε πιο πολύ όταν πρόκειται για επανωφόρι αττοτελές, προοριζόμενο να φοριέ- ται με το ένα ή το άλλο φόρεμα ή για επανω- φόρι, που άποτελει το τρίτο μέρος του συνό- λου.

Θα είναι ωστόσο πολύ της μόδας το συμπλή- ρωμα ενός έλαφρού φορέματος μ' ένα σχετικό επανωφόρι.

Εδώ θα βλέπομε συνδυασμό σταμπάτου και μονόχρωμου. Πολλές φορές δε το επανωφόρι άκολουθεί την κόμη ρεδιγγότας.

Πως θα συνδυάσωμε τώρα τα δύο διαφορε- τικά υφάσματα; Άς πούμε, ότι το φόρεμά σας είναι από σταμπάτο μεταξωτό κι' ακολουθείτε την κόμη κμονό, με κοντά μανίκια και δβάλ άνοιγμα λαιμού. Μία ντεκούπ στα πλάγια, λίγο ψηλότερα από τη μέση, συντελεί ώστε να συ- κεντρώνονται σουίτσες σ' αυτό το σημείο. Το ίδιο επαναλαμβάνεται και στη φούστα, άμέσως κάτω από τη μέση. Μία ζώνη από το ίδιο σταμ-

Φόρεμα με λευκό νουμίτη.

Φόρεμα σε γραμμή έβαζε με λευκό στολίσμα.

1) Σταμπάτο φόρεμα με φούστα αν φόρεμ. 2) Φόρεμα με ντεκούπ στο κορσάζ. 3) 'Η ίσια γραμμή.

πάτο, σε μέτριο φάρδος, κλείνει μπροστά με άγκυρα.

Όσο για το επανωφόρι, γίνεται από το ίδιο ύφασμα, σε τύπο ορειγκιάς. Είναι άνετο προς τα πάνω και συνεχίζεται με τονισμένη τη μέση, φαρδαινώντας πιο κάτω, για να παρουσιάσει την έβαζε γραμμή. Μπορείτε όμως να διαλέξετε και μονόχρωμο ύφασμα, γι' αυτό το επανωφόρι, φτάνει το χρώμα του να θυμίζει κάπως το σταμπάτο του φορέματος.

Γι' άνοιγμα λαιμού ή μόδα συμβουλεύει τον άνετο στρογγυλό λαιμό, με επίσης στρογγυλό μεγάλο γιακά. Το επανωφόρι κλείνει με τσέσερα κουμπιά: το ένα στη μέση, το άλλο κάτω απ' αυτήν, το άλλο στο λαιμό και το τέταρτο κάτω. Τα μανίκια θα είναι μακρὰ ως τους αγκώνες.

Η ΛΕΥΚΗ ΝΟΤΑ

Το λευκό στολίσμα θα είναι ένα από τα χαρακτηριστικά της καλοκαιρινής περιόδου. Όταν το φόρεμα ή το ντε-πιές έχουν ένα χρώμα κάπως σκοτεινό, χρησιμοποιούμε το λευκό στολίσμα, για να δώσουμε στο σύνολο μια ευθυμία νότα. Στα ντε-πιές ή τα ταγιέρ το λευκό στολίσμα μπορεί να αντιπροσωπεύεται απλώς από μια λευκή λενζερί μπλουζά ή ένα πλαστρόν από λευκό πικέ. Όμορφο είναι επίσης το λευκό ντε-πασάν στο τέλος των μανικιών.

Στα φορέματα, το λευκό μπορεί ν' αντιπροσωπεύεται μ' ένα γιακά, που να κατεβαίνει άσχετά χαμηλά μπροστά.

Επίσης το κατελλάκι μπορεί να είναι λευκό, κλωσάκι ή τόκα. Άλλοτε πάλι το λευκό παί-

νει ακόμη μεγαλύτερη σημασία και αποτελεί ένα μέρος του όλου φορέματος. Δηλαδή το επάνω μέρος ενός κορσάζ σχηματίζει ένα πικεδένιο νομίτη, με στρογγυλό λαιμό. Πάνω σ' αυτό το νομίτη, ενώνεται το χρωματιστό φόρεμα, σχηματίζοντας δυο πάτ, που έχουν ένα κοιμητή ή κάθε μία. Το φόρεμα συνεχίζεται προς τα κάτω και μετά τη μέση σχηματίζει κουφωτές πιέττες. Το φόρεμα δεν έχει μανίκια.

Τη λευκή νότα μπορούμε επίσης να την πετύχουμε και με μερικά εξαρτήματα: γάντια, παπούτσια, τσάντα, κολιέ, ένα άνθος.

Η ΕΒΑΖΕ ΓΡΑΜΜΗ

Το ανάλαφρο του καλοκαιρινού ντυσίματος εύνοει ιδιαίτερος την έβαζε γραμμή. Θα τη δούμε να εφαρμόζεται σχεδόν σε όλα τα πρωινά φορέματα, από τη μιά ή την άλλη κοτονάντ, φανταζή ή μονόχρωμη και κατά προτίμησι στα σταμπάτα.

Πολλές θα είναι οι φούστες των φορεμάτων, που θα γίνονται αν φόρεμ, προσδίδοντας έτσι στο φόρεμα ένα τονισμένο φάρδος. Άλλες πάλι θα χρησιμοποιούν τα φύλλα στενότερα επάνω και πιο φαρδύα κάτω.

Έτσι δίνουν στη φούστα τον τύπο, που θέλει ή μόδα. 'Η έβαζε γραμμή, εξ' άλλου, θα χαρακτηριστεί και τα άμυγιε φορέματα και ιδίως τα βραδυνά. Έδω οι μουσελίνες, τα τουλια, τα κεντητά λενζερί, παίζουν τον πρώτο ρόλο.

Η ΙΣΙΑ ΓΡΑΜΜΗ

Η μόδα, πιο πολύ έφέτος από κάθε άλλη φορά, έχει εμπνεύσεις ικανές να ευχαριστήσουν κάθε γούστο. Αν δείχνη κάποια ιδιαίτερη προτίμησι για το φάρδος στα φορέματα, αυτό δεν την εμποδίζει να μείνη άλλο τόσο πιστή στην ίσια γραμμή, χωρίς όμως υπερβολή.

Γιατί η έφετηνή ίσια γραμμή έχει πάντα το σχετικό αέρα και επιδιώκει να άκουμπάη μόνο στο σώμα, χωρίς να τονίζει τις καμπυλότητες. Κάθε γυναίκα με γούστο, θα μείνη άσφαλώς ικανοποιημένη με τη νέα αυτή τάσι της μόδας, που άποφεύγει το τόσο άκαλαίσθητο πολύ στενό φόρεμα, ιδίως για μερικά σώματα...

Στο Παρίσι και στο Μιλάνο, που θεωρείται δεύτερο Παρίσι, δε φοριούνται πια οι πολύ στενές φούστες, που δεσμεύουν τις κινήσεις. Προτιμούν τις φούστες, που αφήνουν στο γυναικείο σώμα την πραγματική του χάρι. Εύθεια γραμμή έφέτος δε σημαίνει περιορισμένο φάρδος, ούτε άποκλείει και μια έλαφρη ά ακόμη σουρτί-τσα γύρω στη μέση.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΚΑΡΡΩ

Αν σ' άρεση ή σπορτίβ εμφάνισι, μην παραλείψετε να πλουτίσετε την γκαρνταρόμπα σας

Η μαγευτική γραμμή.

μ' ένα καρρεδάτο ντε-πιές. Οι φωτεινές κοτονάντ θα σ' άρεσουν μια πλουσιώτατη συλλογή αυτού του τύπου. Έτσι θα είναι εύκολη ή έκλογή. Το καρρεδάτο ντε-πιές φούστας και βέστας θα είναι το ιδεώδες ντυσίμό σας για κάθε είδους ταξίδη, για τις εκδρομές και γενικά για κάθε εκδήλωσι στο ύπαιθρο.

Τα καρρεδάτα ντε-πιές τα θέλει ή μόδα σε μια πρακτική γραμμή. Τόσο στη φούστα, όσο και στη βέστα, τα στολίζει με τσέπες άνετες και έξωτερικές. Αν σ' άρεσουν τα φαρδύα, μπορείτε να κάνετε τη φούστα με πιέττες. Αν πάλι προτιμάτε την ίσια γραμμή, τότε άρκεί-σθε σε μια μόνο κουφωτή πιέττα πίσω.

Η βέστα του ντε-πιές θα είναι μάλλον κοντή και σε γραμμή ριχτή. Θα έχη στρογγυλό άνοιγμα λαιμού και κατεβατό επίσης στρογγυλό γιακά. Θα κουμπώνει ευθύγραμμη ή δε θα κουμπώνει διόλου. Τα μανίκια θα έχουν μίκρος τρουά-κάο. Το ντε-πιές θα συμπληρώνεται με μπλουζά λευκή ή χρωματιστή, μονόχρωμη ή σταμπάτη ή ριγέ.

Η μόδα εύνοει επίσης το καρρεδάτο καπέλο από το ύφασμα του ντε-πιές.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Για τ' απογευματινά φορέματα, ή μόδα εύνοει τόσο το μονόχρωμα, σε έντονα χρώματα, όσο και τα φανταζή, σταμπάτα και άλλα. Όσον άφορά την κόψη, θα δούμε πολύ συχνά την άμορφη μόδα του άνετου κορσάζ, που σχηματίζει μπλουζόν.

Ένα τέτοιο μοντέλο, με κόψη κχιονό, σχη-

Αριστορά: Καρρεδάτο ντε-πιές. Δεξιά: Τοναλέττα με βούλες και κοντή βέστα.

ματίζει το κορσάζ, όλο με σούρες, και το ίδιο επαναλαμβάνεται και στη μέση, που σχηματίζει έτσι σαν μια φαρδιά ζώνη, με τις πιασμένες σούρες. Το σουρωτό κορσάζ σχηματίζει τριγύρω μπουφάν και ή φούστα πέφτει άνετη κι' αυτή.

Ανάμεσα στα διάφορα φανταζή ύφάσματα είναι πολύ της μόδας αυτά, που έχουν βούλες. Φόντα λευκά και χρωματιστές βούλες ή χρωματιστά φόντα με λευκές βούλες. Και τα δυο συνηθίζονται.

Ένα παριζιάνικο μοντέλο, μ' ά δείχνη ένα τέτοιο φόρεμα, με τη φούστα όλο φαρδιές πιέττες και το κορσάζ χωρίς μανίκια, να σχη-

Α) Φόρεμα με δέσλ νομίτη. Β) Μπλούζα σεμιζέ ριγική. 1) Φορεματάκι με βουλίσες. 2) Παντελονάκι και μπλουζάκι. 3) Φουστανάκι ριγικό. 4) Φορεματάκι με κεντητό νομίτη.

ματίξη σά δίπλωμα, λίγο χαμηλότερα από τη μέση.
Μία κοντή ομοιόμορφη βέστα συμπληρώνει το φόρεμα.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Εφθασε η στιγμή, όπου τα παιδάκια σας θα φορέσουν τα καλοκαιρινά φουστανάκια τους, για να χαρούν τη νέα εποχή. Βατίστες, ζευγάρια, τομπρόλκο και κάθε είδους βαμβακερού υφάσματος, θα σας χρησιμεύσει γι' αυτά τα άπλη φουστανάκια.

Τα άνοιχτά μονόχρωμα, όπως τα ροζ, τα σιέλ, τα μαύ, είναι πάντα πολύ ταιριαστά για τα μικρά, χωρίς, ωστόσο, να παραγκωνίζονται και οι φανταζι κοτονάντ, άλλοτε με μικροσκοπικές βούλες, άλλοτε με λεπτές ραβδώσεις, και

Α) Φόρεμα με δέσλ νομίτη. Β) Μπλούζα σεμιζέ ριγική. 1) Φορεματάκι με βουλίσες. 2) Παντελονάκι και μπλουζάκι. 3) Φουστανάκι ριγικό. 4) Φορεματάκι με κεντητό νομίτη.

άλλοτε με σταμπαρίσματα από πολύτιμα άνθη και άλλα εθίμα σχέδια.
Ο νομίτης είναι πάντα η βάση αυτών των φορεμάτων. Μπορείτε να τον ποτισήσετε στοργυλός ή τεταράγωνος ή και μητρού.
Αμέσως κάτω απ' αυτόν, συνεχίζεται το φόρεμα, έντονο με σουρίτες, ζέσπον να ζεστάνη καλά ο καιρός, μπορείτε να συνεχίσετε για λίγο τα μακρυνά μαγιόκια. Άλλα, μόλις πιάση η ζέστη, τα μαγιόκια θα λείψουν έντελως.

ΤΑ ΛΕΝΖΕΡΙ

Αυτά θ' αποτελέσουν τις τουαλετίτσες των μικρών σας. Θα είναι ολόλευκες ή ανοιχτόχρωμες και θα ακολουθούν την κόψη, που περιγράφουμε ήδη, με τη διαφορά, ότι το κέντημα εδώ παίζει ένα σημαντικό ρόλο. Ο νομίτης π. χ. μπορεί να είναι ολόκληρος κεντημένος. Μπορείτε όμως να σκορπίσετε και κεντημένα μοτίβα σε ολόκληρο το φόρεμα. Έξ' άλλων, υπάρχουν και έτοιμες βατίστες κεντημένες κ' έτσι θα έχετε άκωπος το φουστανάκι της μικρούλας σας.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΑΚΙΑ

Για τα μικρά αγοράκια, το καλύτερο κοστούμι είναι παντελονάκι βαμβακερό και λευκή ή χρωματιστή μπλουζίτσα. Το παντελονάκι συγκεντρώνεται με τσιράντες ομοιόμορφες, μπορείτε δέ, αν θέλετε, να συνδυάσετε με το παντελονάκι και μιά βέστα ομοιόμορφη.

Στην αγορίστικη βέστα συνήθίζεται πολύ ο νομίτης και το ευθύγραμμο κομμάτι ως το λαμύ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΙΤΣΕΣ

Για την καθημερινή τους περιβολή, μην παραλείψετε να τους έχετε μιά σειρά από μπλουζίτσες, για να τις φορούν με τη μιά ή την άλλη φούστα.

Θα είναι άλλες μονόχρωμες κ' άλλες φανταζι, σε κόψη σεμιζέ. Οι απογευματινές μπλουζές γίνονται από πιο λουσάτα υφάσματα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

□□

ΩΡΑΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Θέλετε νάχετε μαλλιά ωραία, με χρυσασιές ανταύγειες; Εφαρμόστε αυτή τη συνταγή, σαν τις γυναίκες της Αραβίας; Πλένετε ύστερα μιά φουστα φύλλα «κινά» και τα βάζετε σε μιά κατσαρόλιτσα, δίχως νερό. Τ' αφήνετε να ζεσταθούνε μισή ώρα σε μπαίν-μαρ. Έπειτα τα βγάζετε απ' τη φωτιά και τα κοπανίζετε σ' ένα γουδί. Στη σκόνη, που θα σχηματισθή, προσθέτετε ένα ποτήρι μαύρο κρασί, έτσι ώστε να γίνει ένα μίγμα, που τ' αλώνετε πάγω στο κεφάλι σας με μιά ξύλινη σπάτουλα. Έπειτα σκεπάζετε το κεφάλι σας με μιά πετσέτα και μ' ένα στρώμα βαμβακι.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Το βάψιμο των ματιών

Το πιο δύσκολο βάψιμο είναι των ματιών. Για τα μπλε ή γκριζά μάτια, πρέπει να μεταχειριστείτε κραγιόνι δα ανοιχτό. Για τα καφέ μάτια, το κραγιόνι δα είναι μπλε ή καφέ σκούρο. Ποτέ μη μεταχειριστείτε μαύρο χρώμα, γιατί γερνεί το πρόσωπο.

Για τις πανάδες

Τριανταφυλλόνηρο 50 γραμ.
Ανθόνηρο 10 »
Βόραξ 10 »

Για το ξερό δέρμα

Λαγολίνη 25 γραμ.
Αέζιν, μπειζουάνι 50 »
Αγγουραλοϊφή 10 »
Τριανταφυλλόνηρο 10 »

Λοσιόν για το δέρμα

Αν έχετε ότι το δέρμα σας έχει αγγριέψει, έπειτα από ένα ξενύχτι ή από μιά μεγάλη κούραση, φτιάξτε την παρακάτω λοσιόν κι αλείψετε μ' αυτήν το πρόσωπό σας, ή ριχνίστε την μέσα στο νερό που πλένεσθε. Πάρτε 300 γραμμάρια ζερά τριαντάφυλλα, 300 γραμμάρια εσβί από άσπρο κρασί άρετικότατο και 300 γραμ. ροδόσταμ. Ρίξτε τα τριαντάφυλλα μέσα στο εσβί και αφήστε τα μιά βδομάδα, με μουσκεψών. Ύστερα στραγγίστε τα κι αγκατέψτε το υγρό αυτό με το ροδόσταμ.

Αδαναντές

Βάζετε σε μιά κατσαρόλα 400 γραμ. φιλή ζάχαρη και 10 κροκάς σιγανών. Τα δουλεύετε με μιά κουτάλα και προσθέτετε 1.200 γραμ. γάλα βραστό. Βάζετε το μίγμα στη φωτιά κι ανακατεύετε με την κουτάλα ώπου ν' αρχίσει σχεδόν να βράζει. Κατεβάζετε τότε απ' τη φωτιά και προσθέτετε 50 γραμ. ζελατίνα μουσκ-μένη σε κρύο νερό. Ανακατεύετε για να λυθεί και περνάτε το μίγμα από ψιλό πανί σε άλλη κατσαρόλα. Αφήνετε να κρυώσει λίγο. Βάζετε ύστερα πάγω γύρω απ' την κατσαρόλα κι ανακατεύετε συνεχώς, ώπου ν' αρχίσει να παγώνει.

Έχετε ήδη στον πάγω μιά κιά σαμπύνη. Τό χτυπάτε, πριν παγώσει τελείως η κρέμα, το προσθέτετε σ' αυτήν κι ανακατεύετε πούδ' εσφρά. Προσθέτετε λίγη σκόνη κανέλα και βαβίλια, ανακατεύετε πάλι και γυμνίζετε σε φού με φούσων. Τις βάζετε να παγώσουν καλά στο ψυγείο, κι ύστερα τις βουτάτε με χλιαρό νερό και το τοποθετείτε σε μιά πιτσέλα, ριχνοντας από πάνω κομπόστα κεράσι ή βύσσινο.

Πώς να κλέψετε

Πολλές γυναίκες δεν ξέρουνε καλά - καλά πώς να καθίσουν. Νομίζουν πως η τέλεια στάση του σώματος είναι να το κρατήσουν τεταμένο, να μην κουνιέται τα χέρια, αλλά να τα τεντώνουν πάνω στα γόνατά τους, και μάλιστα ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους μιά αυστηρή απαθεία.

Στην πραγματικότητα όμως, πρέπει να διατηρή το σώμα δηλ την άφελειά του και να κουνιούνται ελαφρά τα χέρια, όχι να μένουν άδύγιστα.

Η όμορφη πρέπει να συνοδεύεται από ελαφρές κινήσεις του κεφαλιού ή των χεριών, άλλ' όχι απότομες ή χυδαίες. Όσο για το πρόσωπο, θα φωτίζεται από ένα ευχάριστο χαμόγελο κι από μιά άπλη και καλή έκφραση.

Για τη ραπταμηχανή

Για να λαδώσετε τη ραπταμηχανή σας, μεταχειριστείτε ένα απ' τα δυ είδη λάδια, που σας δώμαε εδώ τη συνταγή τους:

1) Παραφινέλαιο 10 μέρη
Ελαιόλαδο 30 »
2) Λυαμένη βαζελίνη 1 μέρος
Παραφινέλαιο 7 »
Καλλίτερο είναι το δεύτερο.

Ο ήλιος και τα μαλλιά

Ο καλοκαιριτικός ήλιος αποχρωματίζει συχνά τα μαλλιά. Για να προλάβετε αυτόν τον αποχρωματισμό, θα χρησιμοποιήσετε την εξής προστατευτική μπιρζιανίνη:

Ελαιον παραφίνης 10 γραμ.
Λαγολίνη 25 »
Παραφίνη 25 »
Βάμμα σαφράν 10 »
Εσάνς φούζερ 8 στανόν.

Με λίγες γραμμές

Για να μην ξεραίνονται εύκολα τα λεμόνια, πριν τα σπάζετε, να τα πλένετε με χλιαρό νερό.

Μην αφήνετε ποτέ το γάλα κοντά σε πράγματα που μυρίζουν, γιατί έχει την ιδιότητα να απορροφά κάθε μυρωδιά.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΤΙΚΟ ΕΒΕΝΟΜΟΚΟ ΜΥΘΙΟΤΟΡΜΑ ΥΠΟ ΤΣΕΙΜΣ-ΤΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ντολорές ύπνοχεται στον Τσέστερ να του δώσει μιά πληροφορία που θα τον εξασφαλίσει απόλυτα απ' το Ρόζ. Ζητάει για πληρωμή της 500 δολάρια, γιατί θέλει να φύγει το γρηγορότερο απ' το Πάριζ Σίτι και δεν έχει λεφτά για το ταξίδι της. Όταν όμως της πηγαίνει ο Τσέστερ τα λεφτά, του τα παίρνει, με την απειλή ενός ρεβόλβερ, και του εξηγεί πως τον ξεγέλασε για να τον ληστέψει. Καθώς φεύγει ύστερα, η χτυπάει κάποιος, στη σκάλα, τη σκοτώνει, της παίρνει τα λεφτά κι εξαφανίζεται. Στο μεταξύ, ζητάει τη Ντολорές στο τηλέφωνο ο Ιμπέρτιος της Νούτλεϊ, που είχε κανονίσει να φύγει μαζί της κι άναπομνημόνι τώρα ελέποντας την ν' αφή. Έπειδή δεν του απαντάει κανείς στο τηλέφωνο, πηγαίνει ο ίδιος μ' ένα ταξί στο σπίτι της και τη βρίσκει σκοτωμένη. Ο Τσέστερ, που τον περιμένει κρυμμένος, τον παρακολουθεί ως το λαϊκό ξενοδοχείο όπου μένει. Δωροδοκώντας το θυρωρό, παίρνει πληροφορίες γι' αυτόν. Έπειτα νοικιάζει ένα διπλανό δωμάτιο. Μπαίνει μ' ένα τέχνασμα στην κάμαρα του Νούτλεϊ και τον ρωτάει τι ξέρει για τη δολοφονία της Ντολорές, απειλώντας τον πως, αν δέ μιλήσει, θα τον παραδώσει στην αστυνομία ως δολοφόνο της.

7ον

Καλά λοιπόν, είδο-ποιήστε την τώρα! είπα, ελπίζοντας πως δεν του είχε δώσει τέτοιο θάροςος το ούτσον, ώστε να μη ιταχόνη... Άφησε το ποτήρι του. Για μιά στιγμή, νόμισα πως θ' άκουσε το τηλέφωνο. Μα εκείνος πήρε υονά-γα ένα ταλαχχομένο πακέτο τσιγάρα, έβαλε στο στόμα του ένα απ' αυτά και τ' άναψε.

Σας ξέρω! δήλωσε ξαφνικά. Πρέπει να τάχω έντελως γαμενα, για να μη σας αναγνωρίσω πού γονήγορα... Είσαστε εκείνος που της δώσατε λεφτά για να φύγει!

Άφησε το πιστόλι πάνω στην τουαλέττα, πέρασε κοντά απ' το Νούτλεϊ κ' έτοιμασε ένα ποτήρι ούτσον. Ένοιωθα πολύ την ανάγκη του... Το πήρα ύστερα στο χέρι και εξαγάθησα σε μιά καρέ-κλα, κοντά στο παράθυρο.

Ε, κ' αν είμαι αυτός που λές, τι πρόκειται να κάνετε; ρώτησα.

Με ζύτταξε με νοουλωμένα μάτια.

Τι έγινε;... Της δώσατε τα λεφτά;

Φεύγετε απ' το θέμα μας. Θέλω να μάθω γιατί δεν είδοποιήσατε την αστυνομία, όταν τη βοη-κάτε δολοφονημένη. Αν δέ μου το πείτε, θα πάμε μαζί στην ασ-τυνομία, και θα ξξηγηθήτε μαζί τους!

Δίστασε λίγο, ύστερα ανασήκω-σε τους ώμους του και είπε, σκου-πίζοντας το πρόσωπό του μ' ένα μαντήλι αμφοβόλης καθαριότητας:

Δεν ήθελα να βοεθώ ανακα-τεμένος σε τέτοια ιστορία... Μπο-ρούνε να ύποπαστούνε πως εγώ τη σκοτώσα!... Κι όμως, την εί-να προειδοποίησα!...

Σταμάτησε ξαφνικά και έσφα-σε τα φρύδια του.

Δεν ήθελα να βοεθώ μπλεγ-μένος, ξαναείπε αδέξια.

Για ποιο πράγμα την είχατε τροσεδοποιήσει;

Δίστασε πάλι. Ήμνε το ύπόλοι-πο ούτσον του μονορούφι και ξα-ναγέμισε το ποτήρι.

Δεν ξέρω γιατί σας τα λέω όλ' αυτά, κνημοσύνατε. Ίσως να-μα μεθυμένος... Μα, αν μπορή-τε σ'ς ένδιαφερό, της είπα πως ήταν τούτλη της να θέλη να παν-τρευτή με τον άστυφύλακα!

Γιατί της το είπατε, αυτό; Με ζύτταξε στα μάτια. Ρούφη-ξε το μισό ούτσον.

Γιατί δεν άξιζε πολλά πούγ-ματα, μου ξήτησε. Της τόπα, μα αυτή δεν ήθελε να μ' άκουση. Γε-λούσε μαζί μου, όταν της έλεγα πως θά την έπλεξε κι αυτήν στις ύποπτες κοιλίες του.

Για να ζήνη τέτοια ζωή, ένας άλλος άστυφύλακας, έρεπε ναμνι-βοτηγμένος ως το λαμύ στη βομ-μιά. Της τόλεγα, μα δεν την έ-νοιαζε. Σκεπτόταν πως, όταν τον παντρεύονταν, θα μπορούσε ν' ά-φιση πιά το τραγούδι και τ' αμ-παρέ. Αυτό μονάχα την ένδιέφερε.

Ήμνε άλλη μιά γουλιά και πρόσθεσε:

Νά τι κέρδισε τώρα απ' όλ' αυτά: Της σπάσανε το κεφάλι!

Ποιες άκοιθές ήταν οι κομ-πίνες του Ο Μπαρίν; ρώτησα.

Με στραβοκιντάζε κ' άπαν-τησε:

Δεν ξέρω.

Γιατί η Ντολорές ήθελε τό-σο πολύ να φύγει;

Μά... τί άλλο να ζήνη; Έδω-φυτοζούσε. Σκόπευε να πάη στο Μεξικό, για μιά τουγνέ.

Πρέπει νάχε καίτοι σοβαρό-λόγο. Βιάζονταν τόσο να φύγη!

Ξαναγέμισε το ποτήρι του.

Της δώσατε τα λεφτά; με ρώτησε.

Ναι, αλλά τα πήρε ο δολο-φόνος της.

Αποφάσισε να κάνω μιά βολι-δοσκόπησι.

Σκούπισε με το χέρι του τον

— Ουμμάσαι αυτό το παγκάκι;... Έδω με περιμένε στο πρώτο μας ραντεβού!...

— Τώρα όμως περιμένει άλλος ήλιος!...

Ιδούτα που κινούσε στο πρόσωπό του. Σκέφτηκε λίγο και είπε:

Ακού ξέρετε τι της συνέ-βη, θά πη πως την είχατε δη πριν από μένα... και πως ξέρετε πούν από μένα, ότι ήταν νεκρή. Σας πήρε 500 δολάρια. Μου είπατε πως της τα δώσατε. Μπορεί να τη σκοτώσατε σεις!...

Έγινε πίσω και με ζύτταζε.

Μα γά, βέβαια! πρόσθεσε.

Δεν είν άσχημη ιδέα να πάμε στην αστυνομία. Θά τους ένδια-φερετε ίσως πιο πολύ από μένα. Έγώ δεν είχα κανένα λόγο να τη σκοτώσω, ενώ σεις!...

Έμεινα άκίνητος. μ' όλο που χτυπαίσε άταχτα η καρδιά μου.

Δεν τη σκότωσα εγώ, πρό-φερα καττάσσοντάς τον στα μάτια. Ούτε και σεις, πιστεύω. Μα, αν το θέλετε αληθινά, θά πάμε στην αστυνομία, κ' εκεί θά βρούμε την άκρη.

Χαμογέλασε ελαφρά.

Άκούστε! είπε. Σας πι-στεύω... Δέ θέλω ίστορίες, εγώ. Μιά και πέθανε, τίποτα δέ μπο-ρεί να την άναστήση. Έδω πού τα λέμε, δέ ζητάω να μάθω ποιός τόκανε!...

Άρκετοίς υπελάδες ό-μως είχα με την αστυνομία, στη ζωή μου! Αν δέ προτώσουνε σε σας το φόνό, θά τον προτώσουνε στη δική μου ράχη.

Καλύτερα να μην ανακατενοί-με καθόλου... Δέ μ' αφήνετε τό-σο στην ησυχία μου, να κοιμηθώ λιγάκι; Πρέπει να ξυπνήσω το ποσί νωρίς, για να πάρω το πο-τό τραίνο.

Αποφάσισε να κάνω μιά βολι-δοσκόπησι.

— Ξέρετε αυτό το Ρόζ; ρώ-τησα.

Η αντίδρασί του μ' άπογοήτε-σε. Περιούσιτρε να με καττάξη με έκπληξη.

Δεν ξέρω κανένα, δήλωσε, διαλέγοντας με προσοχή τα λόγια του. Πιστεύετε με όμως, αν άγα-πάτε τη ζωή σας, μην ανακατε-νετε μ' αυτά τα μούτρα!... Άφή-στε με τώρα να κοιμηθώ.

Λέτε να τη σκότωσα αυτός; έμεινα.

Ο Ρόζ; Άστειεύσεθε; Αυ-τός δεν έχει το κουράγιο να σκο-τώσει ούτε μύγα.

Έκανα και μιά δεύτερη δοκιμή: — Μήπως είναι δουλειά του

Αού Γκαλζάνο; ρώτησα. Αυτή τη φορά, πέτυχα το στό-χο μου. Ο Νούτλεϊ έσπριζε τις γροθιές του και γλώμιωσε. Έμει-νε άκίνητος ένα λεπτό, καττάσσ-τάς με, κ' ύστερα πρόφερε με βραχνή φωνή:

Δεν ξέρω ποιός τη σκότω-σε! Δεν ξέρω... Φύγετε, σας λέω!

Είχα την έντύπωση πως δεν έ-πρόκειτο πιά να μάθω τίποτ' άλ-λο απ' αυτόν. Ήμουν, άλλωστε, κατακουρασμένος. Το ποσί, νωρίς, θά τον παραλάβαινα πάλι, κ' ί-σως τότε θά ήμουν πιο τυχερός. Για την ώρα, είχα απόλυτη ανάγ-κη να κοιμηθώ. Σπρώχθηκα και είπα:

Θά σας ξαναδώ πούν φύγε-τε. Μη νομίζετε πως τελείωσα μα-ζί σας.

Μονομούσιςε κάτι, σαν βλαστή-μα άνάμεσα στα δόντια του. Το ποτήρι του ξέφυγε απ' τα χέρια του, έπεσε κ' έσπασε.

Βαρέθηκα πιά έδω, είπε. Εί-μαι εύχαισιστημένος πού σπύγο...

Τούτορξα μιά τελενταία υπιά, πούν βγδ απ' την κάμαρά του. Ή-ταν μουσκεμένος στον ιδρώτα, με τα μάτια κοιμένα απ' την κοίρα-σι και με τη υπωτίλια στο χέρι...

Βγήκα στο σκοτεινό διάδρομο κ' έβλεπα πίσω μου την πόρτα. Δεν είνα καμιά διάθεσι να πε-ράσω τη νύχτα μου στο βοομπερό μ' άδιδαστικό ξενιό ξενοδοχείο. Μα δεν ένοιωθα το κουράγιο να κάνω τόσο δόμο με τ' αυτοάνη-το, ως το σπίτι μου.

Μπήκα στο 29, άναβα το φός κ' έβγαλα το σακάκι μου και τα παπούτσι μου. Έπεσα στο κρε-βάτι. Όλο μου το κομύ πονούσε απ' την κοίρασι.

Προσπάθησα να σκεφθώ τα νε-γόντα της μέρας. Ούτσον μ' ά-ναλίσω, όσα είχα μάθει απ' το Νούτλεϊ. Μα το μυσό που δεν έννοούσε να δουλέψη. Βυθώθηκα σ' ένα ύπνο βαρύ και δίχως ό-νειρα!...

Ξαφνικά, με ξύπνησε μιά πιστο-λιά. Τινάχτηκα τόσο άπότομα, πού λίγο έλειψε να πέσω απ' το κρε-βάτι. Σηκώθηκα πάνω, με καρ-διοχτυπία, με τα μάτια δοθάνουχα μες στο σκοτάδι. Ήμουν βέβαιος πως κάποιος είχε προβολήσει!

Άκουσα βήματα, ελαφρά και γονήγορα, στο διάδρομο. Διέσχισα το δωμάτιο, δίχως ν' άνάγω φός, και μισάνοιξα άθρόονα την πόρ-τα, για να είσω ένα ματά έξω.

Μιά μυωδιά από μπαρούτι έ-

ποέπει να δώσω και την τελευταία μου δεξιά.

«Κάτι ξεγύρασε όμως: Όταν άνοιξε κανείς να υποκύψει στον έγκλημα, ο έγκληματής δε χορταίνει ποτέ. Ο Ρός θα πάει με γαρίφαλα τα λεφτά μας και δε θα δώσει ίσως σημαία ζωής για ένα δυό χρόνια. Τότερα όμως, όταν θα έχουμε πια ήσυχάσει, θα ξεφυτρώσει πάλι υποστάτα μας, με μία συγχανητική ιστορία, και θα μας ξαναμαθήσει».

«Είναι τα λεφτά μου, Λούσι! Μπορεί ν' αναγκαστώ να τα δώσω, θέλω όμως να βεβαιωθεί ποτέ πως δεν υπάρχει άλλος τούπος να ξελασπώσουμε».

«Έκανε νευρικά μερικές βόλτες μέσα στο δωμάτιο. Τέλος, σταμάτησε και είπε, χωρίς να με κοιτάξει»:

«Τότε, λοιπόν, θα κάνω ίσως καλύτερα να τα δωροδογήσω όλα στο Ρότσερ. Είμαι σίγουρος πως θα προτιμήσει να πληρώσει αυτά τα λεφτά, παρά να μ' άρσηση να πάω φυλακή».

«Εγώ με ξαναπαίξει αυτή τη μελοδραματική σκηνη, απάντησε χαμογελώντας. Γνωρίστε πια στο σπίτι σας και μη με νευριάζετε άλλο!»

«Εσπρίσε σπασμωδικά την τσάντα της στα χέρια της και προχώρησε προς το μέρος μου, ξερονοβολώντας με με τη ματιά της».

«Πρέπει να πληρωσώμεν αυτό το ποσό!», ποφανε ξερά. «Αν δε θέλετε σεις, θα τα πω στο Ρότσερ! Είναι η τελευταία μου λέξη».

«Την τελευταία φορά, που ξαναείπαμε τα ίδια πράγματα, κατ'ελάχιστο να δηλώσετε πως δεν είχατε σκεφθεί αληθινά να τα φανερώσετε όλα στον άντρα σας και πως δε θα μου ξανακάνετε πια λόγο γι' αυτό. Με αινείται ότι ξεχνάτε γρήγορα...». «Απότομο, άρρηκτο είσατε τώρα απροσδόκητη γι' αυτό το πόντο, θα πω με μιά νύχτα του μιλώσιν... και θα φωνάξω εγώ γι' αυτό διηγώντας τα πράγματα όπως γίνανε πραγματικά».

Χλώμιασε απ' τη μαγία της. «Σας συγχωρώ!», ούλιασε, χτυπώντας με στο κεφάλι με την τσάντα της».

«Πρόλαβα όμως να σηκώσω το χέρι μου και δέχτηκα το χτύπημα στον κορπό. Ήταν τόσο η δύναμη που είχε βάλει, ώστε η τσάντα της ξέφυγε, τινάχτηκε μακριά, άνοιξε και σκόρπισε γάμο το περιεχόμενό της».

Κάτι απ' όλα εκείνα τα πράγματα τραβήξε την προσοχή μου...»

«Διάβολο!... φώναξα. «Η Λούσι όμως άμειωσε, τ' άρπαξε και τήκωσε στον κορμό της. Τότερα τραβήχτηκε πίσω, με τα μάτια μεγαλωμένα απ' το φόβο».

«Εμείνα σαν απολιθωμένος για ένα δυό δευτερόλεπτα. Βλέποντάς την όμως να γυρίζει για να φύγει, ώρμησα και την άρπαξα, τη στιγμή που έβγαινε στο γόλι».

Μου ξέφυγε και προσπάθησε ν' άνοιξη την εξώπορτα. Την έπιασα πάλι απ' το μπράτσο και την άναγκασα να γυρίσει προς το μέρος μου. Μουδωσε κλωτσιές, γροθιές, δαγκωματιές».

Πογέσα, θύμωσα και της έστειλα το χέρι. «Εμπήξε μιά φωνή. Την υποχρέωσα να μου γυρίσει την πλάτη και της άνασχησασα το μπράτσο, γι' α' αναγκαστή να γονατίσει. Έσκυψα ύστερα πάνω της, λίγο λαχανιασμένος, και προσπάθησα να χώσω το χέρι μου στον κορμό της».

Αυτό την έκανε θηρίο. Τράβηξε το χέρι της τόσο απότομα, ώστε θα τσάπαζε, αν δεν τ' άρρηνα ελεύθερο. «Επειτα έπεσε γάμο μπροστά μου, γυρίσε ανάσκελα και με κλωτσώσε στο πρόσωπο. Δέχτηκα το χτύπημα στο πηγούνι, κλονίστηκα κι' έπεσα σ' ένα κάθισμα».

«Η Λούσι όμως άνασχησασα και καθόρθωσε να ξανασηκωθεί και γύμνησε προς την πόρτα. Την άρπαξα τήφρα απ' τον αστραγάλο, και με τη φόρα που είχε πάρει, ξανάπεσε γάμο. Θέλησε να με κλωτσώσει πάλι, με αυτή τη φορά το περιμένα και το απόφυγα».

«Τότερα άνασχησασα λίγο, έπεσα πάνω της και της έπιασα τα χέρια. Θέλησε να με κουνουλιάσει στο πόδι μου. Τότερα κατάρρε να ελευθερώσει το ένα της χέρι κι' έφωσε τα νύχια της στο λαμύ μου».

«Έγασα πια την έπιμονή μου και τη στιγμή που επανειρούσε να με ξαναγοτρώσει, της κατάρρενα ένα γερό χτύπημα στο μελίσγι. Ζαλίστηκε για λίγο, κι' έτσι μπορούσα να της άκινήσω πάλι τα δυό της χέρια».

«Φτάνει πιά! της φώναξα. Δε βλέπετε πως δεν τα βγάτετε πόρα μαζί μου;»

«Αφίστε με! ούλιασε. Κτίζονε! Τέρας!...»

Είχα την εντύπωση πως πάλευα με άγρίο γάμο».

Κατάρρε ν' άνασχησασα απότομα το γόνατό της και να με χτυπήσει στο στήθος, αναγκάζοντάς με να της άρσηση τα χέρια. Καθώς όμως έκανε πάλι ν' άποιωνόμην, άρπαξα το γαζά της σεμνέτας της και με μιά απότομη κίνηση, την έξασα ως τη μέση».

Μουδωσε μιά γροθιά στο δεξιο μάτι, με τόση δύναμη ώστε σκίστηκε το δέρμα κι' άοχισε να τρέχει αίμα στο πρόσωπό μου».

«Εροπε, να τελειώνουμε πιά! Έπεσα πάνω της και την έσφιξα, τόσο που κόντεψα να την πνέξω. Τότερα τη σήκωσα στα χέρια και διέσχισα τρέγοντας το γόλι, για να της χτυπήσω το κεφάλι στον τοίχο».

Ζαλίστηκε, της κόπηξε η ανάσα για λίγο λεπτά. Βοήκα έτσι την ευκαρία κι' της έσφιξα έντελως το σμειλίχτα της, στο στήθος».

«Εμπήξε μιά κραυγή λύσσης, μου ξέφυγε κι' έκανε ν' άρσηση το πρσώματά μου πέρσι γάμο, απ' τον κορμό της. Άλλά την πούλαβα. Μ' ένα δυνατό σπρώξιμο, την πέταξα στην άλλη άκρη, πάνω στον τοίχο. Και πήρα εγώ αλλ' έποι έβλεπε».

«Ήταν μιά άδεια όδηνόσ αυτογινώτσι! Την έξέτασα. Έγασσε τ' άνωτά της κι' είχε εκδοθή πόνι από δυό χρόνια!»

Στάθηκα και κίτταξα τη Λούσι. Έμεινε έρωμένη σε μιά γωνιά, με το πρόσωπό της κουνιμένο στα χέρια της. Κι' έβαλε ξαφνικά τα κλάματα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

«Έκρηγα στην τσέπη μου την άδεια όδηνόσ, γύρισα την πλάτη μου στη Λούσι και πέρασα στο λουτρό, για να περιποιηθώ τις γρατουνιές που είχα στο λαμύ μου».

«Ήταν άρεχτές βαθειές και με πονούσαν. Άρρηκτο σταμάτησα την άμμοραγία, άσολήθηκα ύστερα με την πληγή που είχα κάτω απ' το μάτι μου».

Κιττάχτηκα στον καθρέφτη. Φαινόμουν σαν γάμο βγή από φοβερό ναυγά».

Πήγα έπειτα στην κάμαρά μου, για να βγάλω την πιτζάμα μου και να φορέσω ένα ποινάμισο κι' ένα πανταλόνι από. Τότερα ξαναγύρισα στο λιβινγκ-ρούμ, κά-

θησα και κίτταξα απ' το παράθυρο την άροχιά της θάλασσας και τα φοινιόδεντρα».

«Η πληγή του μπιτού μου ξαναόχισε να ματώνη. Έσφιξα πάνω το μαγνηλά μου, για να σταματήσω το αίμα, ενώ συγγρόνος έκανα μιά άνασχησασα της κατάρρεσας. Διάφορες λεπτομέρειες άπατοδούσαν όμοιη σκηνή».

«Ενώ συλλογίζομην όλ' αυτά, καπνίζοντας, άκουσα ένα έλαφρό θόρυβο. Γύρισα και είδα τη Λούσι στο κατόπι της πόρτας».

Είχε ξαναφορέσει τη σπασμένη σεμνέτα της και την είχε στερεώσει όπωσ-όπως με μιά καρφίτσα. Είχε μιά μελιανά στο πηγούνι και το κίτρινο πανταλόνι της ήταν κατάρρεσασμένο και έξασισμένο στο γόνατο».

Κιττάχτηκα για λίγο, άμυλητοι. Στο τέλος, μου έλε με φωνή όχι πολύ σταθερή:

«Τέρε... Θέλω να σας έξηγήσω... Άλήθεια...»

«Έξηγήστε μου λοιπόν! Ά-έξτε τον κορπό να σας άκούσω... Μου άποδείξετε πως τα κατάρρενε άουστα στις φωνιές. Αυτή τη φορά όμως, αν βάλετε λίγο τα δυνάτά σας, θα περάσετε και το Μινγ'άουτ!»

«Ήθελε γοντά μου και κήθηκε σε μιά πολυθρόνα».

«Σας παρακαλώ, Τέρε... Καταλαβαίνω πως είσατε έξω φρενών. Μά, σας βεβαιώ, δε σας είπα ποτέ ψέματα!»

Είχε τώρα μιά έκφραση τελείας άθωότητος, τόσο που μονογόταν να την έσπλώσω πάνω στα γόνατά μου και να την έυλοφορτώσω μ' ένα μαστουτίνι...»

«Αν μου ζητούσατε αυτή την άδεια όδηνόσ, θα σας την έδινα, πρόσθεσε. Δέν ήπρηχε λόγος να πέσετε πάνω μου, για να την πάρετε, σαν άγοριάνθρωπος!»

«Μην τα παραλέτε, αλλοιώς θα ξαναγύρω! Κι' αυτή τη φορά θα πάρω ένα ραβδί... Είναι κάτι που θάπρεπε να τότε κάνει από καιρό ό άντρας σας».

«Αντάμια πολύ, Τέρε... μονομυόρισε ταπεινά. Άσού δεν πιστεύετε πως δε σας είπα ποτέ ψέματα!...»

«Φτάνει πιά! τη διέκρησα άνιπόμωνα. Περιμένο τις έξηγήσεις σας. Γιατί μου ζητήσατε να σας μάθω να σωφάρετε;»

Πήρε ένα ύφρος άμηνάγας. Μά δε μπορούσε πια να με ξεγελάση μ' αυτά τα καμώματά της...»

Καταλαβαίνετε, Τέρε... είπα σιγά. Άπ' τη στιγμή που σας πρωτοείδα, σας έρωτευόμην».

Με κίτταξε ύστερα, με μάτια μεγάλα, όμοιά και φωτεινά. Άλλ' ούτε κι' αυτό μούκανε εντύπωση».

«Ποιά ήταν δηλαδή η στιγμή αυτή;»

«Εκείνη τη νύχτα... που ήρθατε για πρώτη φορά στο σπίτι και σταθήκατε έξω απ' την πόρτα μου, κοινοκονιτάροντάς με!»

«Αναπόλησα τη θραδιά που μούλεγε. Πόσο μακρινή μου φαινότανε!»

«Όταν κινιτάσαστε στον καθρέφτη, έ; ρώτησα».

«Ναι, κοινοκονιόρισε, κινιτάροντας τα δάχτυλά της σαν να τα έβλεπε για πρώτη φορά. Ένοιωθα τόσο μόνη. Τέρε!... Δε μπορείτε να φαντασθήτε τί σημαίνει νύχης γερό άντρα... Ο Ρότσερ είναι τόσο πληκτικός!... Ήθελα να γονάτι τη γνώσημιά σας. Ήμουν βέβαιη πως θα ήσαστε διασχεδαστικός. Είπα λοιπόν με το γού μου ότι το καλύτερο θα ήταν να προσποιηθώ πως δεν ήξερα να σωφάρο και να σας ζητήσω να με μάθετε. Τώρα μόνάχα για να γνωριστείτε!»

Πέταξε το τσιγάρο μου στον κάδο, απ' το άνοιχτό παράθυρο».

«Καλό κι' αυτό! είπα με σαρκασμό. Όστε σας χρειάζονται μιά πρόταση για να με γνωρίσετε!»

Μουόρισε μιά ματιά κι' ύστερα κίτταξε άλλο, σμεινώντας».

«Δε θα σας το όμολογούσα ποτέ. Τέρε, αν δεν καταλαβαίνα πως σας χροστάω μιά έξηγηση. Κάτι τέτοια πράγματα, δεν άρεσι στις γυναίκες να τα όμολογούνε».

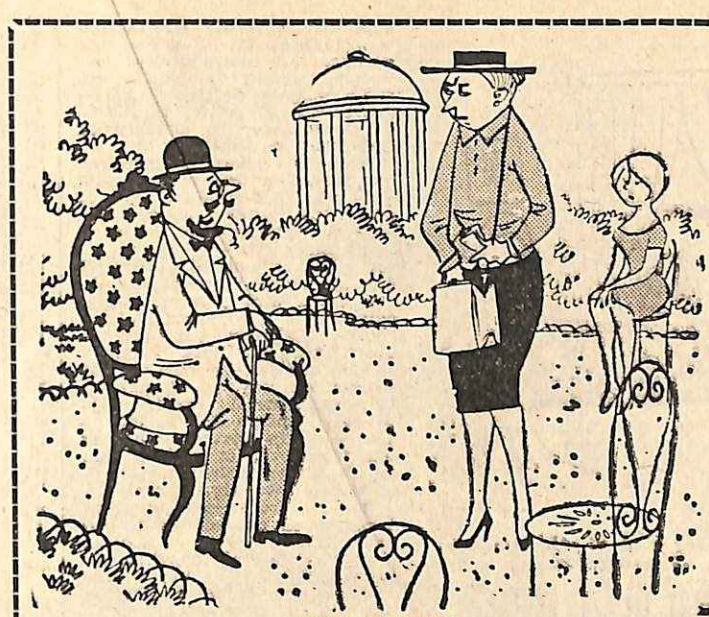
«Τό καταλαβαίνω. Όστε λοιπόν με έρωτευθήκατε κεραυνόβολα!»

«Δάχλωσε τα χείλη της, κινιτάροντας μακρινά».

«Ναι, απάντησε».

«Θυμάμαι όπότοσ πως, όταν στην άροθαλασσία σας ρώτησα αν μ' αγαπούσατε, ότι μόνο παραξενευθήκατε, αλλά θυμάσατε κι' όλας!»

Στοιφογύρισε νευρικά στο κάθισμά της».

ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ
— Δε μου χρειάζονται πια οι καρτέρες σας... Έφερα μιά δική μου και πιο άναπαυτική!...

πών με έρωτευθήκατε κεραυνόβολα!

Δάχλωσε τα χείλη της, κινιτάροντας μακρινά».

Ναι, απάντησε».

Θυμάμαι όπότοσ πως, όταν στην άροθαλασσία σας ρώτησα αν μ' αγαπούσατε, ότι μόνο παραξενευθήκατε, αλλά θυμάσατε κι' όλας!

Στοιφογύρισε νευρικά στο κάθισμά της».

Σκέφθηκα... σκέφθηκα τότε... πως θάταν επικίνδυνο να σας όμολογούσα, ότι σας αγαπούσα. Δέν... δεν ήθελα...»

Άρσις μισοτελειωμένη τη φράση της».

Καλά, Λούσι, δε θέλω να σας στενοχωρήσω άλλο, της είπα. Είναι όμως κάτι που πρέπει να καταλάβω. Προσποιηθήκατε πως δεν έξερα να σωφάρετε, μόνο και

μόνο για να διασχεδάσετε λίγο ματι μου. Έτσι;

«Όχι άκριβώς... ήθελα να σας γνωρίσω. Μου φαινόταν πως θα ήσαστε ενδιαφέροντα».

Και τώρα που με γνωρίζετε, με βρίσχετε ενδιαφέροντα; Κοκκίνισε έλαφρά κι' απάντησε».

Μά φυσικά! Είναι πάντα εύχρηστο να έξερε πως σ' έρωτεύηκε ένας άντρας. Ο έρωτας είναι το σπουδαιότερο πράγμα στη ζωή μιάς γυναίκας. Ο Ρότσερ δε μ' αγαπάει».

Πότε το άνακαλίζατε, αυτό; Ποιή η μετά το γάμο σας;

Σήκωσε απότομα το κεφάλι της και τα μάτια της πέταξαν σπίνες. Μά θυμήθηκε άδώς το όλο που έπαιζε, κι' η έκφρασή της άλλαξε, έγινε στενοχωρημένη».

Μετά το γάμο, απάντησε. Δέν τον ενδιαφέρει πια».

Γιατί άραγε;

Ζάρωσε τα φρύδια της κι' άλλαξε θέσι».

Είναι γέρος. Δέν ενδιαφερόμαστε για τα ίδια πράγματα...»

Καταλαβαίνω... Λοιπόν, άναζητήσατε άναμεσα στους γνωστούς σας κάποιον που θα ενδιαφερότανε για σας, κι' η έκλογή σας έξερε σε μένα».

Κοκκίνισε απ' το θυμό της κι' απάντησε, προσπαθώντας να μιλήσει μαλακά:

Ξέρω τι σκέπτεσθε, Τέρε! Τό ίδιο θά σκεπτόμωνα κι' εγώ, στη θέσι σας. Δε σας παρεξηγώ για την πιζόια σας. Αυτάμια μόνάχα... Έσφαλα, τ' όμολογώ!

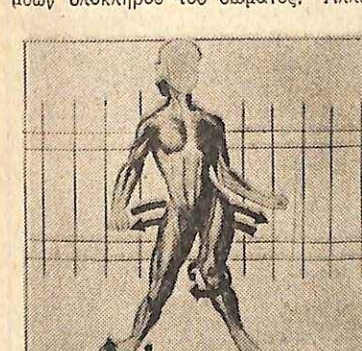
Ένοιωθα τόσο μόνη! Έσείς με κάνατε να ξαναγεννηθώ».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τό «τενίστ» προκαλεί επικίνδυνες έξακρρώσεις

«Τενίστες» σημαίνει άγγλική «συμμορία». Και πραγματικά ό καινούργιος χορός προκαλεί συστροφές των μυών ολοκλήρου του σώματος. Άλλά

δε συστρέφονται μόνο οι μύες. Μαζί μ' αυτάδε συστρέφονται και οι αρθρώσεις, ιδίως της λεκάνης, του γόνατος και των δακτύλων των ποδιών, όπως δείχνει η παραστατική εικόνα που δημοσιεύουμε. Προσοχή, λοιπόν! Τό «τενίστ» μπορεί να προκαλέσει επικίνδυνες έξακρρώσεις, αλλά και παραμορφώσεις του κορμού και των άκρων. Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος για τα άτομα άνω των 40 έτών, που πρέπει ν' άποφεύγουν αυτό το χορό. Η κατάρχη του έγκυμωσις έπληθος σοβαρούς κινδύνους και για τους νέους».

Νέες έφευρέσεις

Στην Έκθεση των έφευρετών, που άνοιξε στις Βρυξέλλες, έμφανίστηκαν άνάμεσα σε πολλά άλλα και τα κάτωθι είδη: μιά τσίκα που καθορίζει τα δόντια και που μάς άπαλλάσσει από τό βούρτσισμα, μιά πλεκτομηχανή, που βυλίζει μόνο 500 γραμμάρια και που κάνει 2000 «πιντσους» στο λεπτό και... μιά μηχανή που άνοσάει τις ψυχικές μας καταστάσεις».

7 έκατομμύρια δολάρια αν δεν την παντρευτεί!

Η Άμερικανίδα χορεύτρια Άννα Μίλλερ, ηλικίας 42 χρόνων, έκτος από τη μανία του χορού, έχει έπισης τό πάθος των χρημάτων και άνακατέτα σε διάφορες επηρεήσεις. Πλεοναίχε συνεταίρη με τον πολυκατομνητογόνο Άρθουρ Κάμερον για πέν έκατομμύρια μιάς πετρελαιοστην. Η Μίλλερ κι' ο Κάμερον, όμως, δεν άρρησαν να μεταπηδήσουν από τις επηρεήσεις στο άσπρημα. Άρραβωνιάστηκαν, λοιπόν, κι' έφυγαν για τό Μεξικό όπου θάκαναν τους γάμους τους. Άλλ' η Μίλλερ άναγκάστηκε να γυρίση βιαστικά στη Νέα Υόρκη για τό διακανονισμό μιάς έπιγούσης υποθέσεως. Ο Κάμερον ήθε έπειλε τότε ένα τηλεγράφημα με τό όποιο της έκανε γνωστό ότι θεωρούσε τον εαυτό του άπληλαμένο από κάθε υποχρέωση άπέναντί της. Άλλ' η Μίλλερ βλέπει τα πράγματα με διαφορετικό τρόπο. Άπάντησε, λοιπόν, στον Κάμερον ότι έπρεπε η να την κινή γυναίκα του ή να της παραχωρήσει τα δικαιώματά του. Και τα δικαιώματά αυτά τα όπαλά γιασε πέν 7 έκατομμύρια δολάρια. Μή έξηγας, τηλεγράφησε στον Κάμερον, ότι ζήσαμε στο Μεξικό σά συζύγι και τό γεγονός αυτό έκλόινσε την ύποληψή μου».

Τά παιδιά και τα πολεμικά παιχνίδια

Ένας Γάλλος βουλευτής όπέδωσε μιά πρόταση νομού που άπαγορεύει την κατασκευή πολεμικών παιχνιδιών για τα παιδιά. Τα παιχνίδια αυτά, παρατηρεί, δημιουργούν στα παιδιά μιά πολεμική ψυχρόνωση και τά έξοικειώνουν στην ιδέα των σφαγών και της καταστροφής. Έτσι, όταν με γαλώσουν, θα έπιθυμούν άληθινά όπλα, για να συμπληρώσουν τα παιχνίδια της παιδικής ηλικίας».

Ευθύμιος όκοποι

Οι Μαρτινικέσι έκαναν έθνικό τους ύμνο έχω τραγούδι του συνθέτου Ζαρέ Λιφρεμάν, που έχει για τίτλο: «Αλλ' άρπά από μουσουλίνα». Έτσι, βρίσκονται πιο κοντά στο πνεύμα της σύγχρονης ζωής

Πρωτότυπη ασφάλεια

Όρισμένες άγγλικές ασφαλιστικές εταιρίες ασφαλίζουν τις νέες έγαντιόν του κινδύνου της ηπρότητος πριν από τό γάμο. Φαίνεται ότι οι ασφαλείες αυτού του είδους έχουν μεγάλη διάδοσι».

Έφαγε 59 αυγά σε 59 λεπτά της ώρας!

Η Φιλιανέζα Μίρινα Άχόνεν, ηλικίας 23 χρόνων, τράε 20 αυγά την ημέρα! Άλλ' έπειτα από ένα σιόχημα, έφαγε 59 αυγά μέσα σε 59 λεπτά της ώρας! Ένα στο λεπτό».

Μικρά

Ένας συνθημένος άναγνώστης διασάει 250 περίπου λέξεις στο λεπτό».

Ένας Γάλλος, ό Πάλ Μπαλάι, ηλικίας 25 χρόνων, που είχε τραυματισθεί σε αεροκίνητικό δυστύχημα, βρισκόται σε καματώδη κατάσταση άπό 5 χρόνια. Οι γιατροί έπειρήσαν ειδική συσκευή με την όποια κατέβαζον στο στομάχι την τροφή του».

Σύμφωνα με μιά άμερικανική στατιστική, οι πολιτικοί τηλεφώνου 12 φορές περισσότερο και πλένονται 4 φορές λιγότερο από τους άλλους ανθρώπους».

Ένας άμερικανικός κινηματογράφος, που προβάλλει μόνο έργα φρίκης, έχει στην είσοδό του μιά πινακίδα με τις λέξεις: «Έλατε μαζί με κάποιον που έλπίζετε ότι θα τον κληρονομήσετε»

Στην Άμερική, ατάγει όλοένα ό άριθμός δόν σκύλων που ζητούν διαλύση γιατί όλ' ανώμαλα τους είναι έξαιρετικά άναπτήκεις στα ζητήματα της υγιεινής».

Ο άσολογικός κήπος της Νέας Υόρκης έχει τα περισσότερα ζώα. Δεύτερος έρχεται τού Λονδίνου και τρίτος τού Σικάγου».

Ένας Γερμανός χειρουργός πήρε ως άμοιβή από έναν έμφο της Σουηδικής Άρσείας για μιά έπιτυχόσα έγχειρίσι, ένα ποσό που άντιστοιχεί σε 1 έκατομμύριο δολάρια».

Τα σκυλιά άνιλαμάνονται με ριζικές όψεις 10.000 φορές καλύτερα από τον άνθρωπο».

Δώστε μετάλλα στην καρδιά σας!

Τρώτε αρκετό ψευδάργυρο και βα- νάδιο! Κατά τό δόκτορα Ούλλιαμ Στράιπ, τού τμήματος ραδιολογίας τού πανεπιστημίου τού Ρότσεστερ

(πολίτεια της Νέας Υόρκης) η προσθήκη άπεροελαγιστών ποσοτήτων ψευδαργύρου και βανάδιου στις τροφές μας θα περιόριζε σε σημαντικό βαθμό τους κινδύνους καρδιακών προσβολών. Ο δόκτορ Στράιπ ξεκινά από την άρχή ότι τό ύγρο μέσα στο όποιο κομμούνται τα κύτταρα τού ανθρώπινου σώματος και που αντίστοιχεί στα 30% τού σώματός μας, έχει μεγάλη άναλογία με το σάλιτσα, σιμμετά μερό της θαλάσσης. Για να διατηρήσουμε αυτό το ύγρο στην άπαύστηνη ισορροπία, πρέπει οι τροφές που καταναλώνουμε να περιέχουν τα ίδια στοιχεία με τό μερό της θάλασσας, έκτος άφ'ότιμους άλλων που ένδεικνύονται για ειδικές άνάγκες. Τό βανάδιο και ό ψευδάργυρος, που βρίσκονται σε μεγάλες ποσότητες μέσα στα φάρια της θάλασσας, έχουν πολύ τιμες ιδιότητες. Τό πρώτο κατέχει την άναλογία της χοληστερόλης και προλαβάνει τα σχηματισμό λίθων στους χοληφόρους άγωγούς και τό δεύτερο συντελεί στην καλύτερη επανίσταση των πρωτεϊνών και προλαβάνει τις διάφορες δερματικές βιες».

Μπρούζινο χρώμα

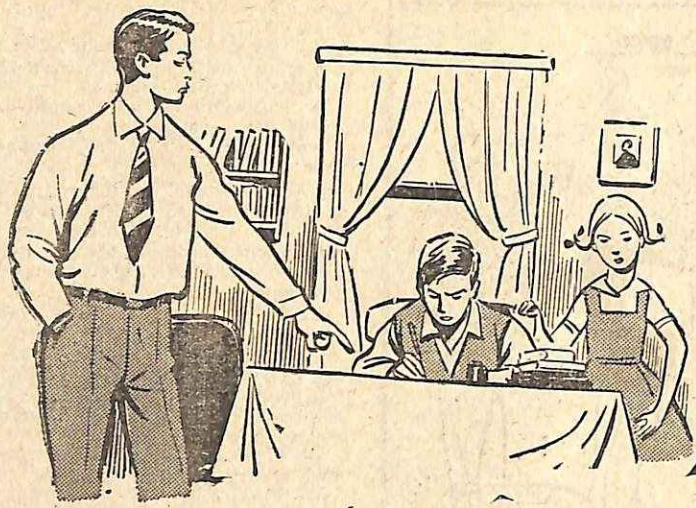
COPPERTONE

χωρίς έγκαύματα

20 δρχ.

Πλούσιον είς ΛΑΝΟΛΙΝΗ, καταπολεμά ήν άφυδάτωσιν, δεν περιέχει οινόπνευμα.

ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ: Άγοράζοντας ένα προτόν COPPERTONE, δικαιούσθε 1) Μία τσάντα πλάς (3 μοντέλλα), μόνον με 22 δρχ. (άξίας 45 δρχ.) 2) Ένα μαξιλαράκι πλάς (άξίας 15 δρχ.) μόνον με 6 δρχ.

πρωτότοκος αισθάνεται πιο σίγουρος από τ' αδέρφια του, γιατί συχνά τα βοηθάει και τα προστατεύει.

ΤΑ ΠΡΩΤΟΤΟΚΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΑ;

Τί απέδωσε μια πρόσφατη έρευνα

ΕΙΝΑΙ αλήθεια ότι οι πρωτότοκοι τα «καταφέρνουν» καλύτερα από τα μικρότερα αδέρφια τους. Και αν είναι αλήθεια πως είναι δυνατόν να διορθωθεί αυτή η καταραμένη αδικία;

Αυτές είναι οι ερωτήσεις της έρευνας, που έγινε τελευταία στις σχολές του 'Ιλφορντ της 'Αγγλίας.

Τ' αποτελέσματα της έρευνας έγιναν γνωστά πριν από μερικές εβδομάδες μ' ένα άρθρο της Μαρίας Στίουαρτ με τον τίτλο «Η επιτυχία του πρωτότοκου».

Ο τίτλος αυτός δείχνει ότι η Στίουαρτ θεωρεί πλέον ως αποδεδειγμένη την υπεροχή του πρωτότοκου ενάντια στα άλλα αδέρφια του. Μά σ' αυτό δεν συμφωνούν απόλυτα όλοι οι ειδικοί.

Ο δόκτωρ 'Αντον Μπράντφορντ, π.χ., που επί πολλά χρόνια έκανε επίμονες μελέτες γύρω απ' αυτό το θέμα, υποστηρίζει αντίθετα ότι είναι τα μικρότερα αδέρφια που —τελικά— βρίσκονται σε πλεονεκτική θέση ακριβώς επειδή η «προνομιούχος» θέση του μεγαλύτερου αδελφού «ατ' προνομιάζει» καλλίτερα για τους αδελφούς της ζωής.

Ακριβώς γι' αυτό ο δόκτωρ Μπράντφορντ θεωρεί άξιόλογο την έρευνα που έγινε μεταξύ των μαθητών του 'Ιλφορντ.

«Το αποτέλεσμα της έρευνας του δόκτωρ Στίουαρτ, δηλαδή, ο γνωστός ψυχολόγος, μας διδάσκει ότι η κλίμαξη των αξιών, όπως αυτή αποκαλύπτεται στα σχολεία, είναι έντελως σχετική και ότι πολύ συχνά (όπως είναι ήδη γνωστό) οι «αριστοί» στο σχολείο αποτυγχάνουν στη ζωή, ενώ αντίθετα οι μέτριοι μαθητές κατορθώνουν να επιβληθούν σ' όλες τις επιστήμες και τα επαγγέλματα της σύγχρονης ζωής».

Οι ειδικοί, που αποφάσισαν να κάνουν την έρευνα στο 'Ιλφορντ, ξεκίνησαν από μια διαπίστωση αρκετά ενδιαφέρουσα.

Το 1962, επί χιλίων μαθητών που φοιτούν στις σχολές του 'Ιλφορντ, τα 360 είναι μοναδικά παιδιά των γονέων τους, τα 458 ανήκουν σε οικογένειες, που έχουν δύο παιδιά και τα 256 προέρχονται από οικογένειες, με περισσότερα από δύο παιδιά.

Αντίθετως, πριν από πενήντα χρόνια (και αυτό απεικονίζεται από την εξέταση των παλαιών καταλόγων) επί χιλίων μαθητών, οι 174 ήταν μοναχοπαίδια και τα υπόλοιπα ανήκαν σε οικογένειες με περισσότερα παιδιά.

Από αυτά τα στατιστικά στοιχεία γίνεται το συμπέρασμα ότι αυξάνονται οι οικογένειες μ' ένα μόνο παιδί και γίνονται όλο και πιο σπάνιες οι «πολυμελείς» οικογένειες. Και αν από άποψη αποκλειστικά στατιστική αυτό δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της αλλαγής των όρων της ζωής, από την άποψη των ψυχολόγων το

αποτέλεσμα αποδεικνύει ότι η προνομιούχος θέση του πρωτότοκου (στις πολυμελείς οικογένειες) τείνει να εξαφανισθεί, εφόσον θα εξακολουθήσει ο σημερινός έλεγχος των γεννήσεων και εφόσον θα αυξάνονται όλο και περισσότερο οι οικογένειες μ' ένα παιδί.

Η έρευνα που έγινε στο 'Ιλφορντ έδωσε την ευκαιρία να επιβεβαιωθούν οι εξής στατιστικές αλήθειες:

★ Στις οικογένειες με τα περισσότερα παιδιά ο ένας από τους πρωτότοκους παρουσιάζει μεγαλύτερη επιδοσία στα μαθήματα.

★ Έν συγκρίσει με τα μικρότερα αδέρφια του, το πρωτότοκο παιδί έχει περισσότερη εμπιστοσύνη στους γονείς του. Πολλές φορές όμως ο χαρακτήρας του καταστρέφεται από την υπερβολική εμπιστοσύνη, που δείχνουν οι γονείς του σ' αυτό.

★ Ο πρωτότοκος, ιδιαίτερα στις περιπτώσεις που τον χωρίζουν μερικά χρόνια από τα αδέρφια του, αισθάνεται πιο σίγουρος απ' αυτά, ιδίως επειδή στην καθημερινή οικογενειακή ζωή χρειάζεται συχνά να τα βοηθάει και να τα προστατεύει.

★ Γεννημένο, πριν από τ' άλλα αδέρφια του, το πρωτότοκο παιδί, υπέρσσει να γαργάλει το θαύμα και των ενδοσυστημάτων των γονέων του που, αντίθετα, των τελευταίων να γίνονται ρουτίνα για τα παιδιά που γεννιούνται αργότερα.

Ενώ όμως, κατά τη Στίουαρτ, τα προνόμια αυτά δημιουργούν καταστάσεις αθετικής, εφοβιάζοντας τα παιδιά, που γεννιούνται ποτέ με τις δυνατότητες της επιτυχίας, αντίθετα για άλλους μελετητές τα ίδια αυτά προνόμια και οι ίδιες αυτές καταστάσεις θεωρούνται μάλλον «αθητικές».

Ο δόκτωρ Μπράντφορντ π.χ., δηλώνει:

«—Το γεγονός ότι έχει χαρή τον θαυμασμό και τον ενθουσιασμό των γονέων του, αφίνει ασχέτως την στο χαρακτήρα του, γιατί το παιδί καταλήγει να γίνεται εγωϊστικό, ματαιόδοξο και δύστηνο, σε σημείο που μόνο μια έγκαιρη επανορθωτική διαπαιδαγώγησι —όλο και σπανιότερη— όσο τα χρόνια περνούν και οι καιροί αλλάζουν— θα μπορούσε να το απαλλάξει από τις σοβαρές συνέπειες, που είναι δυνατόν να έχουν ολ' αυτά στη μελλοντική ζωή του. Παραδόξως πάντα ως έγκυρη τη γνώμη ότι ακριβώς από τις πολυμελείς οικογένειες θγαίνουν συνήθως άτομα κανονικά, ισορροπημένα, ικανά να αντιμετωπίσουν τη ζωή χωρίς συμπτώματα».

Αλλά τα αποτελέσματα της έρευνας στο 'Ιλφορντ παρουσιάζουν ένα αποτέλεσμα διαφορετικό. Σε κάθε περίπτωση, ανάμεσα στους δεκα καλύτερους μαθητές, οι περισσότεροι ήταν πρωτότοκοι.

«Αλλωστε και η συγκριτική εξέ-

ταση των σχολικών αποτελεσμάτων απέδειξε ότι το μεγαλύτερο ποσοστό των αποριφθέντων βρίσκεται ανάμεσα στα παιδιά που έχουν γεννηθεί δεύτερα ή τρίτα, ενώ εκείνα που γεννιούνται τέταρτα κατορθώνουν να φτάσουν τα πρωτότοκα σε απόδοσι.

Αυτό το τελευταίο συμπέρασμα εξηγείται από τους ψυχολόγους που έλαβαν μέρος στην έρευνα του 'Ιλφορντ με το γεγονός ότι —ιδίαιτερα σ' αυτά τα τελευταία χρόνια— η γέννησι ενός τέταρτου παιδιού αποτελεί ένα εξαιρετικό γεγονός για την οικογένεια. Και μάλιστα συχνά, όπως λέγει η Ιατρός 'Εδελιν Γούντς «πρόκειται για κάτι άπροσδόκητο για τους γονείς».

Αυτό σημαίνει ότι τόσο για τον πατέρα όσο και για τη μητέρα, το τέταρτο παιδί —σχεδόν πάντα— πολύ νεώτερο από τα άλλα— προσφέρει την ευκαιρία για μια επιστροφή στις συγκινήσεις και τις ανησυχίες εκείνες που μόνον το πρώτο τους είχε προκαλέσει.

Εκείνοι, που χαρακτηρίζουν ως ανακριβή τα συμπεράσματα, στα οποία έφθασε η Μαρί Στίουαρτ, δεν αμφισβητούν την ακρίβεια των αποτελεσμάτων των στατιστικών αποκαλύψεων, αλλά δε συμφωνούν γι' αυτή την άξια που μπορεί να δοθεί σ' αυτά, από άποψης ψυχολογικής και κοινωνιολογικής.

Όσον αφορά τα τεταρτογεννητά παιδιά, η καλή σχολική επίδοσή τους —κατά τους δεύτερους αυτούς μελετητές— μπορεί απλώς, σίτα να αποδοθεί στη δοξασία, που δέχονται στο σπίτι από τα μεγαλύτερα αδέρφια τους.

Και όσα για τα λιγότερο καλά σχολικά αποτελέσματα των παιδιών, που γεννιούνται δεύτερα ή τρίτα, πολλοί μελετητές θεσιάζουν ότι στη σχολική σταδιοδρομία η μετριότητα είναι κανόνας από την άποψη ότι «εκ φύσεως» ένα υγιές και κανονικό παιδί θα προσπαθήσει να παραμελήσει την πηγή της μελέτης. Και αν μελετήσει, αυτό γίνεται επειδή έρε- ρει ότι πρέπει να μελετήσει, είτε επειδή έτσι θέλουν οι γονείς του, είτε επειδή έτσι συνήθίζεται, είτε επειδή έτσι καταλαβαίνει ότι οι γνώσεις, που του προσφέρει το σχολείο, θα του χρησιμεύσουν αργότερα στη ζωή.

—Θα έπρεπε, λέει, ο δόκτωρ Μπράντφορντ, να γίνει μια έρευνα μεταξύ των ανήλικων και τότε ασφαλώς τα αποτελέσματα θα ήταν αισθητά διαφορετικά από εκείνα, τα οποία απέδωσε η εξέταση των μαθητών του 'Ιλφορντ.

Απότομο, οι αντιρήσεις του δόκτωρ Μπράντφορντ δεν εμπόδισαν το ενδιαφέρον και τις συζητήσεις γύρω από τα πορίσματα της έρευνας του 'Ιλφορντ.

Τα τελευταία χρόνια στην 'Αγγλία το πρόβλημα της ανατροφής των νέων αντιμετωπίζεται με εξαιρετική σοβαρότητα.

Συμφωνά με τη γνώμη της Μαρίας Στίουαρτ πρέπει πρωτίτως να μελετηθεί το πρόβλημα της φυσιολογικής αδικίας, από την άποψη υποφέρουν τα μικρότερα αδέρφια, κυρίως επειδή πολλά ταλέντα δεν καλλιεργούνται, όπως πρέπει, εξ αιτίας της οικονομίας, που επιβάλλουν οι σπουδές του πρωτότοκου.

Η Στίουαρτ, παίρνει το μέρος των άλλων παιδιών και τονίζει ότι η κυβέρνηση θα πρέπει να εξετάσει με προσοχή το πρόβλημα τους για να βρει κάποια λύσι.

Πάνω σ' αυτό ένας γνωστός εκπαιδευτικός, ο καθηγητής Τζων Κρίστολ, είπε:

«Γιας η Μαρί Στίουαρτ δεν αντιλαμβάνεται ότι το μόνο αποχέτισμα κάθε μέρι να αποφευχθούν οι περιφημες «αποφορές» περιβάλλοντος» ανάμεσα στα πρωτότοκα και στα μικρότερα αδέρφια θα ήταν η απομάκρυνση των παιδιών από τους γονείς από την πολύ τρυφερή ηλικίας τους. Μα κάτι τέτοιο θέβαια δεν είναι δυνατόν αλλά ούτε και πρέπει να συμβεί ποτέ. 'Αλλωστε, από προσωπική πείρα, δεν νομίζω ότι το πρόβλημα είναι τόσο σοβαρό. Το σωστό θα ήταν να μην υπερβάλλουμε τα λάθη ενός «ατήματος» ανατροφής, που παρ' όλο που ίσως έχει πάψει να προσπαθεί στις εξελίξεις των καιρών.

ΝΕΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η καινούργια έκλεκτη καλλιτέχνης του έλαφρου τραγουδιού Καίτη Λαμύρα, η οποία, μετά επιτυχείς εμφανίσεις της στις κυριώτερες πόλεις του εσωτερικού, άναχωρεί τώρα στο εξωτερικό.

Η ΠΙΟ ΧΟΝΤΡΗ

Στο διαγώνισμο των χοντράν, που γίνεται κάθε χρόνο στην 'Ιταλία, το πρώτο βραβείο το κέρδισε φέτος η δεσποινίς Μαργαρίτα Κασούντα. Ο άντρας πρωταθλητής του πάχους, σενιόρ Φελίπε 'Αλμπερτίνι, που παρουσίασε το κάθε άλλο παρά εύκαταφρόνητο βάρος των 189 κιλών, αναγκάστηκε να παρατηρήσει των διεκδικητών του, όταν η κυρία Μαργαρίτα, ανεβαίνοντας στη ζυγαριά την έκανε να πάρει δύο τρελλές στροφές και να σταματήσει στα 208 κιλά. Η «Μαργαρίτα» έφτασε στην απελευθέρωση, όπως την αποκαλούν, όταν έφτασε στα 32 γράμματα και δεν έφτασε ακόμα σ' αυτά. «Όπως έπαυσε η ίδια στους δημοσιογράφους, είχε φτάσει τα 217 κιλά, κατόρθωσε όμως να χάσει μέσα σε λίγες εβδομάδες 9 κιλά, χορεύοντας «τσιτσά».

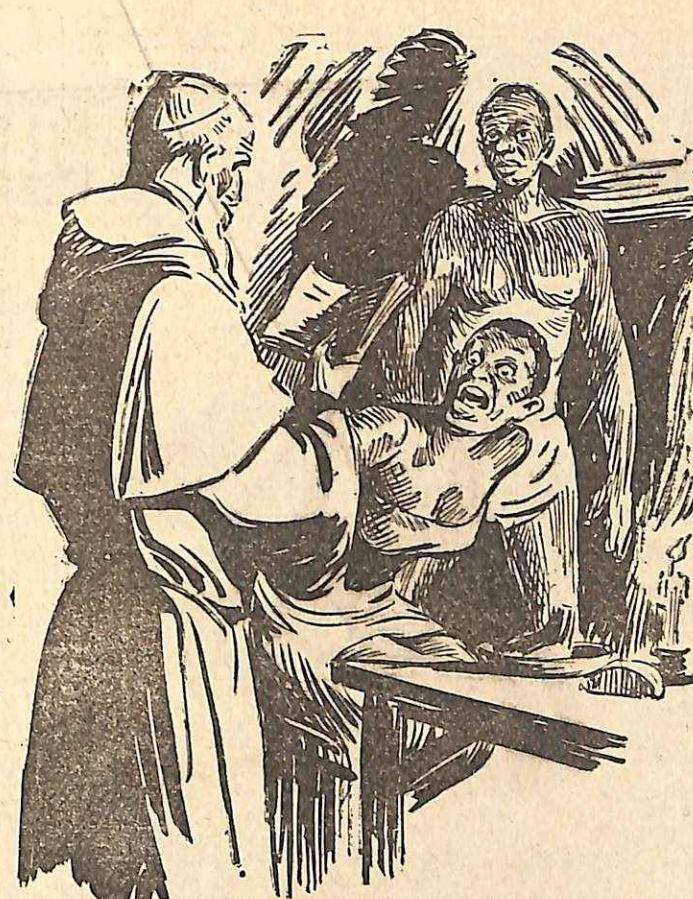
ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΙΓΟΥΡΑ, θα σας φανή άπιστευτη η ιστορία, που θα σας διηγηθώ... άρχισε ο άββας Μερών. Όσοι ζουν στην Ευρώπη, είναι αδύνατο ν' αντιληφθούν τη δύναμη των εξορισμών κατά του Σατανά. Γιατί η κοινή, ή ψυχική δύναμη των προσευχών, μαζί με τη Θεία Χάρι, έχουν συγκεντρωθεί επί αιώνες κι' έχουν επιτοίσει όλα τα φυσικά αντίκείμενα, εμπόδιζοντας και προλαμβάνοντας τις εκδηλώσεις του πνεύματος του Κακού.

Κάθε άνθρωπος είναι σαν ένα ζώο σε μία βαθειά θάλασσα. Κι' αν ακόμα είναι άθεος, τον τσιγγίζει διαρκώς η Θεία Χάρι, που την εισπνέει μαζί με τον αέρα... Τ' άρχουν γύρω του εκκλήσεις κι' άμετρητοι άλλοι άνθρωποι, θρησκόι. Όπου κι' αν σταθεί, έχουν μείνει τα ίχνη των προσευχών των αιώνων... Δε συμβαίνει όμως το ίδιο σ' άλλες χώρες, μακρινές κι' άπολιτιστες, όπου έχουν επιζήσει οι παλιές σκοτεινές δυνάμεις...

Αυτό που θα σας διηγηθώ, συνέβη στο μικρό νησί Σουφριέ, στις ακτές της 'Αφρικής. Οι ιθαγενείς, στο μέρος αυτό, ήταν βιθισμένοι ακόμη στο σκοτάδι της ειδωλολατρίας — κι' άς είχαν άσπασθη οι πιο πολλοί το Χριστιανισμό... Είχα τελειώσει τότε το σεμινάριο κι' είχα πάει στη Σουφριέ, για να περάσω λίγο καιρό μαζί με τους ιεραπόστολους.

Στο διάστημα της διαμονής μου στο νησί, έτυχε να ιδώ επανειλημμένως νέγρους κατηχομένους να βγάζουν άφρονες απ' το στόμα τους και να στριφογυρίζουν τους βολ-

Ο πάτερ Λασσέρ διάβασε ένα ψαλμό, με φωνή ήσυχη και σταθερή...

δαμονιζμένη

βους των ματιών τους, καθώς έπερτε πάνω τους ο άγιασμός... Απτόσο εξακολουθούσα να δυσπιστώ και ν' αποδίδω αυτά τα φαινόμενα σε απροσδόκητο.

Ένας νέος ιεραπόστολος, ο πάτερ Λασσέρ, με κίτταξε σά να μ' έλεγε ούτως ή άλλως το σκεπτικισμό μου. Μά κι' εγώ συλλογίζομαι γι' αυτόν πως ήταν ένας άμαθης κι' άπλοος άνθρωπος, που δεν είχε μελετήσει τα κανονικά βιβλία.

Μία μέρα, μου έζησε να τον συνοδεύω σε κάποια έκτακτη αποστολή του. Λέγονταν πρόβλημα, και ξεκίνησα με το ίδιο απόγευμα. Στο δρόμο, ο ιεραπόστολος μου εξήγησε περί τίνος επρόκειτο: Μία ιθαγενής, που φανόταν καλή κι' εύλαβης Χριστιανή, είχε έλαβει «δαμονισθεί». Ο πάτερ Λασσέρ την είχε εξετάσει κι' έπειτα είχε πάρει την άδεια του επίσκοπου να την εξορίσει.

Όταν μου περιέγραψε τα συμπτώματα, σκέφτηκα άμέσως, ότι επρόκειτο για επιληψία. Είχα διαβάσει μερικά ιατρικά βιβλία, κι' άς άκουγα συμφωνούν με τη διάγνός μου: Η γυναίκα βλαστημούσε, γιατί είχε επικρατήσει μέσα της το ύπνοσυνείδητο, σύμφωνα με τις θεωρίες του Σαζό. Αφού και στοιφογύριζε τα μάτια της, γιατί είχε πάθει ο έγκεφαλος. Ούφλασε όταν την άγγιξε άγιασμός, γιατί είχε συνήθει να τον φοβάται...

Απόφευγα να φανερώσω στους τους συλλογισμούς μου στο γέρο ιεραπόστολο. Απτόσο, δεν κρατήθηκα πιά, όταν μου είπε, ότι

οι κρίσεις της εξαπαταν ιδίως το μεσημέρι, ενώ το βράδυ ήσυχαιε. —Μά, αν την είχε κυριεύσει ο Σατανάς, παραιτήτως, θα έπρεπε να εκδηλώνεται πιο έντονα στο σκοτάδι!

—Ίσως να φοβάται το φως, ενώ το σκοτάδι την εύχρησται, άπάντως ήσυχια ο πάτερ Λασσέρ.

Χαμογέλασα έλαφρά, λέγοντας με το νου μου: «Τί βλακώδεις δεισιδαιμονίες!...

Κατάλαβα... Πρέπει να κατέβω!...

πάντσης από μένα. «Ανοίξαμε και μπηξαμε... Τό δομάτιο φωτίζονταν απ' την τρεμουλιαστή φλόγα ενός κερού, που ήταν σπασμένο πάνω στο τραπέζι, δίπλα σ' ένα κομμάτι καφέ ψητό και μία φέτα ψωμι. Η γυναίκα βρισκόταν πίσω απ' το τραπέζι, κοντά στο τζάκι, δεμένη γερά με σχοινιά στο καθίσμα της. Μά δεν έμοιαζε μ' άνθρωπο πλάσμα!

«Οι άρροι κυλούσαν απ' τα χείλη της σά νερό, βλαστημίες φορητά, όταν δεν ούρλιαζε σά λύκος, και τα μάτια της... Ω, τα μάτια της ήσαν κάτι που δε θα το έβγαζω ποτέ, όσα χρόνια κι' αν ζήσω!... Ο σύζυγός της στεκόταν δίπλα της.

«Όσο κι' αν έλεγα στον έαυτό μου πως ήταν άπλως επιληπτική ή τρελή, δεν κατάφερα να νικήσω το τρεμουλιασμα, που μ' είχε πιάσει...

«Ο ιεραπόστολος άρχισε να ραντίζει μ' άγιασμό τη γυναίκα. Μία έφρασε τρελλού τρούμου ζωγραφίστηκε τότε στα μάτια της, και πήδησε μαζί με την καρέκλα της, μουγκρίζοντας, σά να την έκαμαν οι σταγόνες, που την έβγαζαν άγγιζε. Έπειτα κίτταξε τον άντρα της, σά να τον έκαιγε να σκοτώσει τις σταλινιστικές ένεινες. Αυτός τη συγκρατούσε άκίνητη. Τα δόντια του χτυπούσαν και τα δάκρυά του κυλούσαν στα μάγουλά του.

«Είνα τρελή!... Τρελή ή επιληπτική!», έλεγα και ξανάλεγα με το νου μου, για να πείσω τον έαυτό μου.

«Ο πάτερ Λασσέρ διάβασε ένα ψαλμό, με φωνή ήσυχη και σταθερή. «Όταν τελείωσε, μούδωσε να κρατήσει τη Σύννη. Μά τα χέρια μου έρεσαν τόσο πολύ, ώστε μου πήρε το βιβλίο, με άμ άποτομη γίνηση, και τώδωσε στο γέρο. Έγώ στάθηκα πίσω απ' το τραπέζι.

«Ήταν άπίστευτο το θάρος του γέροντος ιεραπόστολου! Άκούστησε τα χέρια του στο κεφάλι της γυναίκας, κι' ενώ έκείνη προσπαθούσε λυσσοσπασμένα να τον δαγκώσει, άρχισε να διαβάει τον πρώτο εξορισμό, μέσα απ' τη Σύννη, που κρατούσε ο μάσος. Η «δαμονισμένη» ούφλασε και χτύπησε τα πόδια της στη γη. Την ίδια στιγμή, είδα να σκοτεινιάζει ένα ένα δευτερόλεπτο ή λάμψη του κεφαλιού, σά να την είχε σπαστείς καπνός... Το άπείδωσα στη σκέψη που είχε σηκώσει το ποδοβολήτο της γυναίκας.

«Δεν εύρισα όστόσο πιά τη δύναμη να την νικήσω. Κρατούσα καρφωμένα τα μάτια μου στο καφέ και στο ψωμί... στα μόνι παύματα που φάνοιγαν άλλά, φυσιολογικά, μέσα στο άλλοκοτο ένεινο περιβάλλον.

«Ο πάτερ Λασσέρ άρχισε ν' άπαγγέλλει τον τελευταίο και μεγαλύτερο εξορισμό... Ω, πως να σάς περιγράψω αυτό που έγινε τότε!... Έμπρος στα κατάπληκτα μάτια μου, το καφέ και το ψωμί σάσαν έλαφρά νύμισαν σκοτεινιά!... Συγχρόνως, έβγαλαν απ' τα χείλη της γυναίκας ένα άπείρογοστό, συγτό, στασιαστικό ούφλασμα!...

«Δε μπόρεσα πιά ν' άνθξώ κι' έπεσα λιπόθυμος...

«Όταν συνήλα, βρισκόμουν στην ιεραποστολή, όπου μ' είχαν κοιβάσει με φορεσι. Έμαθα απ' τον πάτερ Λασσέρ ότι η «δαμονισμένη» είχε νικηθεί. Κι' από τότε, δεν ξανάπαθε ποτέ καιά.

«Και τώρα, αν μπορούσε, δώσας μια πρακτική εξήγηση στο άλλοκοτο, στο ύπερφυσικό αυτό φαινόμενο, που είδα με τα μάτια μου, στο μακρινό άφονισμένο νησί!...

P. MIENSON

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΡΙΑ ΜΑΓΙΚΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Ο ΧΑΝΣ φορτώθηκε κι' εκείνο το πρωί τ' άσκι του και ξεκίνησε να πάει να το γεμίσει νερό. Το πουλούσε μ' ένα χαλκωμένο κύπελλο στους διασημένους της αγοράς και ζούσε με τα λίγα, λεφτά που κέρδιζε από την κοπιώδη αυτή δουλειά.

Εκείνη τη μέρα, πήγε να τραβήξει νερό από ένα πηγάδι, λίγο έξω από το χωριό. Έρριξε μέσα τον κουβά, μα ιδρώνει ώσπου να τον ξαναγεμίσει.

— Ούτε πέτρες να είχε μέσα!... είπε με το νου του.

Όταν, όμως, τον έβγαλε έξω, έμεινε με στόμα δρόνιζο. Είδε μέσα στον κουβά καλοδουλεμένη μιά κοκκαλιάρη γριά. Δεν άρνησε να συνέλθει από την κατάληξη του, και βόηξε: τη γριά να βγεί από τον κουβά και να σταθεί στα πόδια της.

Σ' ευχαριστώ, παλληκάρι μου, για το καλό που μου έκανες, του είπε κείνη. Κάποιος μ' έρριξε στο πηγάδι να πνιγώ. Ήμουν, όμως, τυχερή που πρόφτασε να με θάψει έξω.

Έτριψε λίγο τα χέρια και, τά, πόδια της, να ξεμουδιάσουν, και προσέθεσε:

— Σ' έβαλα σε κόπο, μα δε θα βγής ζημιωμένος. Θα σου κάνω ένα δώρο, να με θυμάσαι.

Έθωψε από την τσέπη της τρία μαργαριτάρια και τα έδωσε στο Χάνσ.

Κάθε φορά, του είπε, που θα θέλεις να πραγματοποιηθεί και μιά επιθυμία σου, να σπας ένα μαργαριτάρι. Το νου σου, να σκεφθείς καλά τι θα ζητήσεις. — Ένα μονάχα πράγμα... πριν τ' αποφασίσεις, γιατί τα μαργαριτάρια είναι τρία και οι επιθυμίες του ανθρώπου άσφατες, σαν την άμμο της θάλασσας.

Ο Χάνσ τα είχε χάσει. Κύτταζε τη γριά σαν απολακωμένος.

Πριν προφτάσει να την ευχαριστήσει, εκείνη χάθηκε σαν καπνός.

Όταν ο Χάνσ έμεινε μόνος του, έσφιξε καλά πα' τρία μαργαριτάρια στη γούφα του. Και όταν βεβαιώθηκε πως δεν είχε δη' όνειρο, άρχισε να χοροπηδά σαν τρελλός από τη χαρά του. Τέλος, στάθηκε ακίνητος, λαχανιασμένος, ιδρωμένος. Μια τρομερή ύπνωση πέρασε από το μυαλό του: Μηπως τον κορόιδεψε η γριά;

— Άς είχα, φώναξε, ένα καινούργιο σπίτι με κήπο!... Και αν εύρισκα και λίγα φλουριά να κάνω μιά κασέλλα, θα σταματούσα τη δουλειά που κάνω τώρα, και θα περνούσα ζωή χαρισάμενη.

Έρριξε χάρη το ένα από τα τρία μαργαριτάρια και το ποδοπάτησε, ώσπου το έκανε θρύμμα.

Μπροστά του, άπλωνόταν έρημος κάμπος.

Όταν, όμως, γύρισε το κεφάλι του, είδε μιά ληστική, ασύστο παλατιό... με ορθάνοιχτη πόρτα. Έκανε μηχανικά μερικά βήματα, μπήκε μέσα. Και βρέθηκε σ' έναν απέραντο κήπο, που μοσχοβολούσε από μύρτες και τριανταφυλλίες. Ένας πίδακας, στο κέντρο μιάς μεγάλης λίμνης, τινάζει στον αέρα λωρίδες από καθαρό νερό, που έπεφταν κυκλικά σαν άσημένιες κλωστές.

Ο Χάνσ έτριβε τα μάτια του. Του φάνηκε πως βρισκότανε ξαφνικά σε παραμυθένιο περιβάλλον.

Ξαφνικά, είδε να παρουσιάζεται ένας υπέρτης, να τον πλησιάζει, να του κάνει θαυμάσια υπόκλιση. Και τον άκουσε να του λέει:

— Το τραπέζι, άρχοντά μου, είναι έτοιμο. Μηπως θέλεις ν' αλλάξεις, πριν καθήσης να φας; ...Ο νεροκουβαλιτής βρέθηκε, ως δια μαγείας, σ' ένα μεγάλο δωμάτιο με μιά απέραντη ντουλάπα, γεμάτη μεταξωτές και βελούδινες στολές. Ο υπέρτης, αφού τον βοήθησε να ντυθεί σαν βασιλιά, τον πήγε σ' ένα άλλο δωμάτιο. Ένα μεγάλο τραπέζι, στολισμένο με λουλούδια, ήταν στρωμένο και με το πουλί του, γάλα.

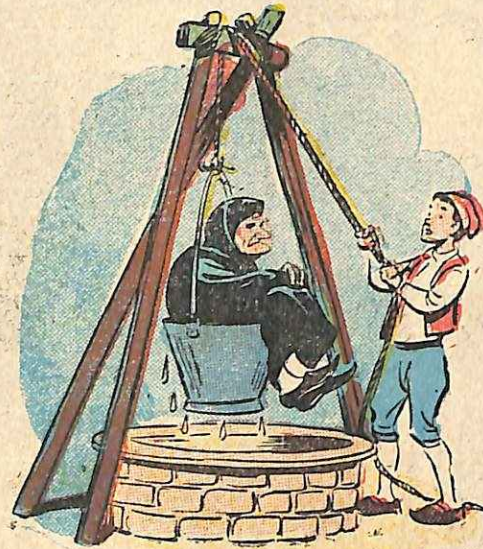
Ο Χάνσ είχε τώρα και πιάτριά γεμάτα χρυσά νομίσματα. Όσους, καταλάβαινε πως κάτι του έλειπε. Η ζωή που έκανε του φαινότανε μονότονη και πληκτική, χωρίς συντροφιά. Και τα καλύτερα φαγητά του φαινότανε άνοστα, επειδή έτρωγε μόνος του.

Υστερ' από πολλή σκέψη, διέτυπωσε μιά επιθυμία:

— Άς αποκτήσω και μιά κολλή και πιστή συντροφιά της ζωής μου, μιά γυναίκα που να μου παρηγορήσει.

Και έσπασε και το δεύτερο από τα τρία μαργαριτάρια που του είχε δώσει η γριά.

Την ίδια στιγμή, θρόνος σε άλλο περιβάλλον. Ένα σπίτι περικυκλωμένο, με κολλή σχετικά επι-
— Έσ' τηλεφώνησε να σου στείλουν ένα αδοκίμητο συνεργείο!...

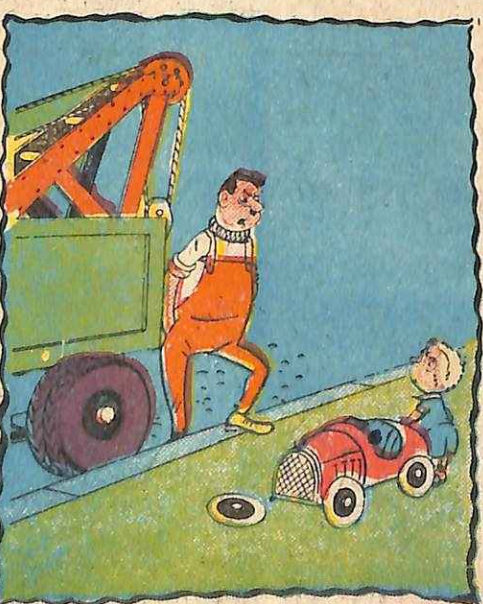
Είδε μέσα στον κουβά θρονιασμένη μιά κοκκαλιάρη γριά...

πλωσι, που δε μπορούσε όμως να συγκριθεί με το παλιό... πλούσιο άρχοντικό του. Ο Χάνσ που είχε μάθει πια να ζή μέσα σε χλιδή, μετανόησε στην αρχή επειδή άφησε την καλοπέρασή του, ψάχνοντας να βρή συντροφιά. Άπ' όλα τα πιάτριά, που ήταν γεμάτα χρυσά νομίσματα, του είχε μείνει μονάχα μιά σακούλα με φλουριά κρεμασμένη από τη μέση του. Την έφερε πάντα μαζί του, για να κάνει έλεημοσύνες στους φτωχούς που συναντούσε στο δρόμο του.

Ήταν ακόμα πλούσιος με τα νομίσματα που του έμειναν. Φτωγός, όμως, σχετικά με τα πλούτη που είχε άλλοτε. Αναστράφηκε θαυμάσια.

Ξαφνικά, είδε να παρουσιάζεται μπροστά του ένας γέροντας με μακριά άσπρη γενειάδα. Ήταν ντυμένος απλά. Επέβαλλε όμως, σεβασμό με το άρχοντικό παρουσιαστικό του. Και κρατούσε από το χέρι μιά κοπέλα ως δεκαοχτώ χρονών. Με την πρώτη ματιά που της έριξε ο Χάνσ, όμολογησε στον εαυτό του πως τέτοια συντροφιά της ζωής του έβλεπε στα όνειρά του.

— Καλώς ήρθες στο φτωχικό μου, είπε ο γέροντας στο Χάνσ. Με λένε Έμμεριχ, και αυτή είναι η κόρη μου, η Δωροθέα. Κάποτε ήμουν πλούσιος έμπορος. Με κατέστρεψε, όμως, ένας κακός συνάδελφος. Δεν έχω να σου δώσω πούρκα. Σου

— Έσ' τηλεφώνησε να σου στείλουν ένα αδοκίμητο συνεργείο!...

δίνω, όμως, γυναίκα μιά κοπέλα που αξίζει πολλά.

Ο Χάνσ πλησίασε τη Δωροθέα της έπιασε τα χέρια και τη φίλησε δειλά στο μέτωπο. Εκείνη του χαμογέλασε, κοκκινίζοντας.

Αποφάσισαν να κάνουν τους γάμους των ύστερ' από δυο εβδομάδες. Δεν περνούσε μέρα που να μη δοθ' στο Χάνσ ευκαιρία να εκτιμήσει και ένα από τα πολλά προτερήματα της Δωροθέας. Ήταν πρόθυμη, στοργική, γλυκομίλητη, καλή νοικοκυρά και εξαιρετική μαγειρίσα. Τα φαγητά που έφτιαχνε ήταν για το Χάνσ πιάτνια από τα άκριβα και πολυποικίλα εδέσματα που του παρασκεύαζαν οι μάγειροι στο «παλιό άρχοντικό». Η ζωή που έκανε τώρα, σε απλό, φτωχικό σχεδόν περιβάλλον, του φαινότανε παράδεισος όταν την συνέκρινε με την πλιζή που ένοιωσε, άλλοτε, στο παλάτι του.

Δεν άρνησε, όμως, να προσέξει πως ο Έμμεριχ βασανιζότανε από μιά τυραννική έγνοια. Τον έβλεπε συχνά να κάθεται μόνος του σε μιά γωνιά, ν' ανασταναίει θαυμάσια, να πιάνει το κεφάλι του με τα δυο του χέρια.

Ένα απόγευμα, τον παρακάλεσε με έπιμονή να του πη' τι ήταν αυτό που τον απασχολούσε. Και ο Έμμεριχ αποφάσισε να του φανερώσει τον καυμό του:

— Σου έκανα λόγο, παιδί μου, για κάποιον κακό έμπορο που με κατέστρεψε. Του χρωστάω ακόμα αρκετά λεφτά. Και με είδοιπες πως αν δεν του τα δώσω σε δέκα μέρες το πολύ, θα μού πάρη το σπίτι μου. — Τη μόνη περιουσία που μου έμεινε, — και θα μ'ας πετάξω στο δρόμο, την κόρη μου και μένα.

Αναστράφηκε ακόμα πιο θαυμάσια, και προσέθεσε:

— Από μέρες τώρα ήθελα να σου πω την κατάστασή μου, μα δεν εύρισκα τη δύναμη. Μου φαίνεται, παιδί μου, πως δεν ήταν γραφτό σας να σμιζέτε, εσύ και η Δωροθέα...

Χρωστάς πολλά το έμπορο αυτό; τραύλισε ο Χάνσ.

Έμμεριχ του είπε το ποσό.

Ο Χάνσ υπέλογε πόσα φλουριά είχε στη σακούλα του και βρήκε πως έλειπαν άλλα χίλια, για να ξεχρωστάει ο Έμμεριχ και να μη χάσει το σπίτι του.

Θυμήθηκε αιθέρας πως του έμεινε ακόμα ένα από τα τρία μαργαριτάρια της γριάς. Θυμήθηκε, όμως, και την προειδοποίησή της:

« Πρέπει να ζητάς ένα μονάχα πράγμα, για να ικανοποιηθεί η επιθυμία σου ».

Θα μπορούσε, λοιπόν, να ζητήσει τα χίλια φλουριά που του έλειπαν, και να σπασή το τρίτο και τελευταίο μαργαριτάρι. Και τότε, θα βρισκότανε και πάλι φτωχός όπως και τον καιρό που έκανε το νεροκουβαλιτή. Θα του έμειναν μονάχα η Δωροθέα και το φτωχικό σπιτάκι του Έμμεριχ. Και τίποτ' άλλο!

Τρομερή πάλι έγινε μια του, για λίγες στιγμές. Πονούσε με τη σκέψη πως, ύστερ' από μιά σύντομη, χαρισάμενη ζωή, θα ξαναγύριζε πάλι τη φτώχεια, τις στερήσεις.

Ξαφνικά, μπήκε στο δωμάτιο η Δωροθέα. «Ο, όταν είδε τον πατέρα της να κάθεται σε μιά γωνιά περιλυσος, έτρεξε ανήσυχη κοντά του. Δεν ήξερε τί τον βασάνιζε.

Εκείνος δεν της είπε τί κίνδυνος τους απειλούσε, για να μην την κακοκαρδίσει.

— Τι έχεις, πατέρα; τον ρώτησε με αγωνία.

— Τίποτα, παιδί μου, τίποτα, ψιθύρισε εκείνος, αποφεύγοντας να την κοιτάξει στα μάτια.

Ο Χάνσ την είδε. Αναστατώθηκε ολοκληρωτικά με τη σκέψη πως ο άγαπημένος αυτός έγγυλος θα βρισκότανε χωρίς στέγη. Και έδιωξε από μέσα του κάθε διαταγή. Δεν θα την άρνη να βασανιστεί. Θα θυσίαζε και το τελευταίο μαργαριτάρι, για να κρατήσουν το σπιτάκι τους. Και ύστερα, θα εργαζότανε και πάλι για να έσφαλαι η ψωμί της μικρής οικογενείας τους — και των παιδιών που θα έκαναν. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ευτυχία στον κόσμο: Να ζεις με χρήματα όχι που τα βρήκες έτοιμα, αλλά που τα βρήκες με τόν ιδρώτα σου.

Πλησίασε τη Δωροθέα, της χάιδεψε τα μαλλιά αι της είπε:

— Μην ανησυχείς! Ο πατέρας δεν έχει τίποτα. Ένα στενογώρια, που θα περάσει πολύ σύντομα.

Ο Έμμεριχ σήκωσε το κεφάλι του και τον έτρεξε ερωτηματικά.

Ο Χάνσ βγήκε αμείλιτος από το δωμάτιο.

Υστερ' από μιά εβδομάδα, ο Χάνσ και η Δωροθέα έκαναν τους γάμους τους στο ξεχωρισμένο πιά σπιτί. Κι' έζησαν αυτοί καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΉΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΥΜΙΟΝ

— Και τώρα, κυρίες και κύριοι, εδώ μπροστά στα μάτια σας θα δώσω και θα άλωσθώ το σάκκο, που μέσα σ' αυτόν θα κλείσω τον ποιήγητα Μουχτάρ... Περάστε εσείς, κύριοι, να με βοηθήσετε.

— Άπατη!...

— Είρω εγώ από κόμπους!... Θα χρησιμοποιήσω τον μισό μου χρόνο, για να βγάλω το Μουχτάρ από δω μέσα!...

— Και... Χόπ!...

— Ο κύριος αυτός είναι προκαταβολικά συνεννοημένος μαζί σας... Δεν περνούν όμως αυτά σε μένα... Μόνο αν δώσω το Μουχτάρ με τα ίδια μου τα χέρια, θα πιστέψω...

— Ριόη!... Τι σ' έπιασε;

— Και... Χόπ!...

— Αν εξακολουθήσεις να κουνιέσαι έτσι, Ριόη, δε θα βγής από το τσουβάλι σου ούτε αύριο το πρωί!...

Μία καμηλοπαρδαλίς του ζωολογικού κήπου του Βερολίνου μαζί με το νεογνό της, που δεν είναι παρά μόνο δυό ώρων. Προσέξτε τη στοούγ με την όποια το κυτάζει ή ηγέτα του...

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ, ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΖΩΑ

Μπορεί να τὰ θάλλη με τέσσερα λιοντάρια

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ είναι ένα από τα πιο περίεργα ζώα, που υπάρχουν στον κόσμο. Ξεκίνησε να εκτρέφεται από τον άνθρωπο, όταν οι άνθρωποι, όταν η περίεργη κατασκευή αυτού του ζώου, που ο λαμύς του έχει μεγαλύτερο μήκος από το υπόλοιπο σώμα του και που το κεφάλι του βρίσκεται σε ύψος 6 περίπου μέτρων από το έδαφος. Έτσι, διατυπώθηκαν διάφορες θεωρίες για την προέλευσή του.

Ο Όρατιος, που ήταν περισσότερο ποιητής παρά φυσιοδίφης, έγραψε π. χ. ότι η καμηλοπαρδαλίς προερχόταν από τους έρωτες της άρσενικής γαμήλης με θηλυκό πάνθηρα! Ποιεί να σημειωθεί, ότι οι Ρωμαίοι πρωτογονόσαν την καμηλοπαρδαλίς από τον Κάισαρα, που έφερε στη Ρώμη μερικά απ' αυτά τα ζώα, έπειτα από τη νίκη του έναντιόν του Αντωνίου και της Κλεοπάτρας.

Πολύ αργότερα, ο Άραβι συγγραφέας και ταξιδιώτης "Ελ. Κασβίνι" πρότεινε μία άλλη καταγωγή, που ήταν πιο πολύπλοκη και που εξηγούνταν σε δύο χρόνους. Έπολε, πρώτα-πρώτα, μία άρσενική θύα να ξελογιάσει μία γαμήλη. Από την ένωση των γεννηόταν ένα άκαθόριστο ζώο, που δεν έμοιαζε με κανένα από τους δύο γονείς του. "Αν το ζώο αυτό ήταν θηλυκό, δε σ' αντάμεινε τίποτα. Έξασανίζονταν χωρίς ν' αρίστη απογόνους. "Αν, όμως, ήταν άρσενικό και τύχαινε να ξελογιάσει μία άγρια αγέλαδα, τότε από την ένωση τους προερχόταν μία καμηλοπαρδαλίς!

Αλλ' όλες αυτές οι φαιδρές ιστορίες κατορθώθηκαν από τη σύγχρονη επιστήμη, που ξέρει, ότι η καμηλοπαρδαλίς είναι ένα ιδιαίτερο είδος του ζώου βασιλείου, όπως κι όλα τα άλλα.

Το νεογνό της καμηλοπαρδαλέως ζυγίζει περίπου 50 γράμματα και έχει ύψος 1m80. Βγαίνοντας από την κοιλία της μητέρας του, βρίσκεται μ' ένα πλύνμα γάλα. Από το πλύνμα φαίνεται, ότι το στοιχίζει, γιατί χρειάζεται 20 περίπου λεπτά για να συνέλθη.

Το αξιοσημείωτο είναι, ότι η καμηλοπαρδαλίς γεννάει δόδια. Πραγματικά, το ζώο αυτό ξη σφάζει χωρίς να πλαγιάσει. Η δόδια σιάσιν είναι εκείνη που του ταιριάζει περισσότερο.

Είκοσι πού προλαλεί ιδιαίτερη εντύπωση στους φυσιοδίφες και τους κυνηγούς, είναι τα μάτια της καμηλοπαρδαλέως. «Έχει τα πιο όμορφα μάτια του κόσμου», έγραψε ένας απ' αυτούς. "Ενας κυνηγός της Ρωσίας, εξ άλλου,

γράφει: «Οι καμηλοπαρδαλίες είχαν τη μανία να κόβουν τα τηλεφωνικά σύματα, πράγμα που τους ήταν ενόχλοτο, λόγω του μεγάλου ύψους των, κι' η κυβερναι έδινε σημαντικές αμοιβές σ' εκείνους που σκότωναν αυτά τα ζώα. Δεν κατάρφερα ποτέ, ωστόσο, να σκοτώσω μία καμηλοπαρδαλίς. Μάλιστα έδλεπα τα μάτια της, έβανα τη σκόπευα κι' οι σφαίρες μου άστοχοφσαν». Τα μάτια της καμηλοπαρδαλέως έχουν σκληρό γυαλίμα, προστατεύονται από μακρύ και γυριστό ματωσίγιορα κι' η έκφρασή τους είναι ταυτόχρονα έκστη και τρυφερή.

Τα ουνθύνια της καμηλοπαρδαλέως, εξ άλλου, είναι στρωμένα με πυκνότες τοίχες. Έτσι το ζώο αυτό μπορεί ν' αναντή άνετα ακόμη και άνάμεσα στις θύελλες της άμμου που έσπούν στην έρημο.

Άλλο αξιοσημείωτο μένος του ζώου της είναι η γλώσσα της, που έχει μήκος 50 περίπου εκατοστά και σκεπάζεται επίσης από πυκνά τοίχια. Της χρησιμοποιεί για χεί. Όταν βλέπει πάνω σ' ένα δένδρο μία τούφα από αγκαθιά λουλούδια, που φαίνεται, ότι την ελάνουν ιδιαίτερος, τινάξει έξω τη γλώσσα της και τα άσπάσει. Σφίγγει έπειτα τα χείλη της και ρουφάει τη γλώσσα της προς τα μέσα. Τα αγκαθία σπάζουν έτσι και πέττουν και μόνο το επιθυμητό άνθος εισχωρεί στο στόμα της.

Η καμηλοπαρδαλίς δεν περπατάει. Τρέχει και μπορεί να φθάσει τα 50 χιλιόμετρα την ώρα.

Το περπατήμα της είναι πολύ περίεργο. Προχωρεί πρώτα τα δυό δεξιά της πόδια και τα δυό αριστερά, έπειτα, προχωρεί τα δυό αριστερά, επίσης μαζί. Συνβαίνει, λοιπόν, το εξής: Έκτός από το ότι το σώμα της κλινδωνίζεται δεξιά-αριστερά, όπως ένα πλοίο μέσα στη θύελλα, είναι ύποχορομένη, σε κάθε καινούργιο βήμα, να καταβάλλη μεγαλύτερη προσπάθεια, για να ξεπεράσει το προηγούμενο. Έτσι, άκομη κι' όταν δε βλέπεται, τρέχει.

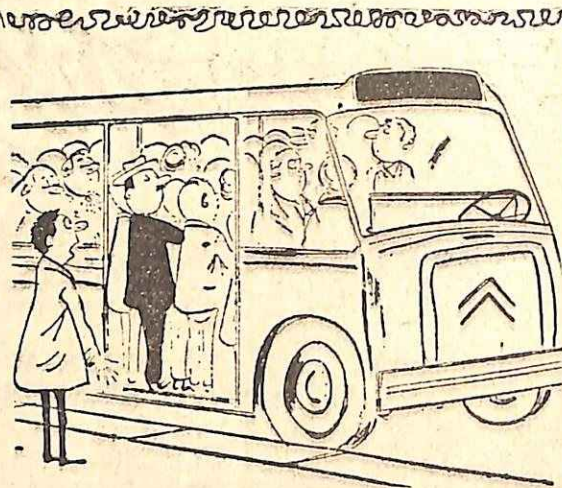
Αλλά το τρέξιμό της την εξαντλεί, γιατί, με τον τρόπο αυτό, κατορθώνει να γλιστρή από το λιοντάρι, που είναι αξιοσημείωτος δορυμέης.

Κι' άλλωστε, είναι σέ θέσι να το αντιμετωπίσει μ' ένα άλλο όπλο: με τις δ-πλές της, που έχουν πλάτος 30 εκατοστών και που μοιάζουν με τεράστιες σφύρες. Μ' ένα μόνο χτύπημα, μπορεί να σπάσει το κρανίο ενός λιονταριού. Γι' αυτό τα λιοντάρια της επιτίθενται διαδικά. Η καμηλοπαρδαλίς, όμως, μπορεί θεωρητικά ν' αντιμετωπίσει ακόμη και τέσσερα λιοντάρια, χορημοποιώντας και τα τέσσερα πόδια της. Το αξιοπερίεργο είναι, ότι χτυπάει στα τυφλά. Γιατί, λόγω της κατασκευής του σώματός της, μόνο προς τα πίσω μπορεί να χρησιμοποιήσει τα πόδια της.

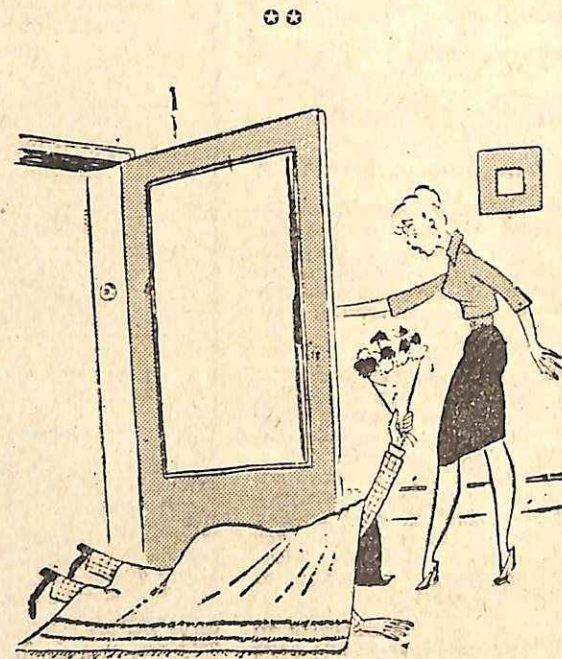
Τα λιοντάρια της επιτίθενται επίσης όταν πνή. Η καμηλοπαρδαλίς είναι ύποχορομένη τότε να καταβάλλη πολύ μεγάλη προσπάθεια, για να υποσέση να φέρη το στόμα της στο επίπεδο του νεοφ. Βρίσκεται έτσι σε μειοεκτική θέση, που επιτρέπει στο λιοντάρι να της καταφέρει το θανατηφόρο χτύπημα.

Η καμηλοπαρδαλίς είναι σήμερα άνηξιμένο μελέτης εν μέρους των φυσιολόγων και των γιατρών, που ελπίουν να βασήν στο ζώο αυτό τη λύση πολλών προβλημάτων.

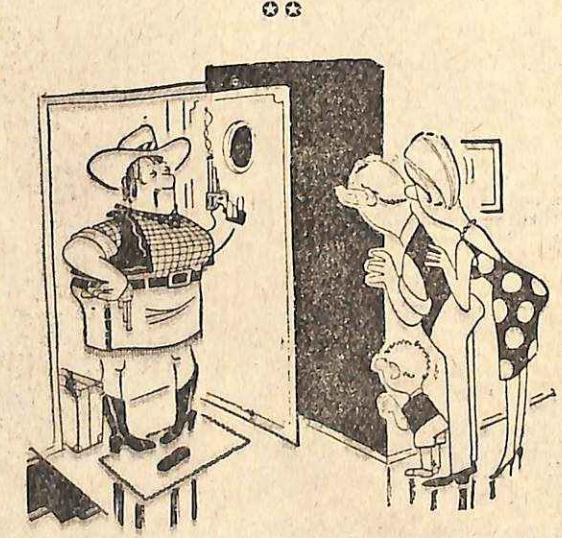
Και, πρώτα-πρώτα, η καρδιά της καμηλοπαρδαλέως είναι η ισχυρότερη φυσική αντίλη, που ύπάρχει στον κόσμο, αφού μπορεί να εκσφενδονίζει το αίμα σε ύψος τεσσάρων και πλέον μέτρων, ύση είναι η απόσταση μεταξύ αυτής και της καρδιάς. Το δεύτερο σημείο, που προκαλεί την προσοχή των επιστημόνων είναι, ότι η καμηλοπαρδαλίς, όταν κατεβάξη το λαμύ της, πρέπει να βρίσκεται στην ίδια θέση με τον άεροπόρο, που κάνει ένα πνιξέ με τη μήτη του άεροπλάνου, για να οίξη τις βόμβες του, πλάνου που δημιουργεί τον καλονμένο ελάνο που πέττουν μπροστά στα μάτια του, γιατί όλο το αίμα των σφαιρών στο κεφάλι. Η καμηλοπαρδαλίς, ωστόσο, δε φαίνεται να αισθάνεται καμμία ένόχληση.

— Θα μ' αφήσετε τέλος πάντων να περάσω;... Αφού σας λέω πως είμαι ο οδηγός!...

— Δεχτήτε αυτά τα ταπεινά λουλούδια από ένα άνωγνυσθ θανασστή σας!...

— "Οποτε κανείς δεν αναγνωρίζει τη θεία Τίνα, που έφυγε πριν από είκοσι χρόνια για το Τέξας!

Η ελληνογραφία μας

ΟΙ ΚΑΙΚΟΛΟΓΟΣ (ατρείς κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντες ταχυδρομικός στις: Μέλω Δαμιάου, Πάτρας Μαρία Καραμπίτου, Ναυπλίου και Ντίνα Κοντούλη, Θεσσαλονίκη).

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντες ταχυδρομικός στους: Κοιτόπουλου Γεώργιον, Ανδρεάδην, Ανδρέαν, Νικολαΐδην Σταμάτην, Μάριον Φιλιά και Χρήση Σούλα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Άνδρ ούλα Θεοδωρίδης, Πρωτεύων, Μορφου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέος απ' όλο τον κόσμο με σκοπό την άναλλαγή γραμματισμού.

Η Βίλ θά Παπαδόπουλου, 9Α, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφηθή με νέος και νέες απ' όλο τον κόσμο κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας.

Η Λίντα Νικολαΐδου, 54, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθή με μορφωμένες νέες, ηλικίας 14-15 χρόνων, με σκοπό την άναλλαγή ή καρτ, πρτάλ και τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας.

Η Κούλα Γεωργίου, 21, Άγιος Δομετίος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέος απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Η Βέρνα Ρωμά και η Φρέντα Ζώρ, Πιρρών 12, Άγιος Μένων, Βαρώνια, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφηθούν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, Άγγλίας, Ιταλίας, στην άγγλική γλώσσα, και με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας, και την άναλλαγή σκέψης.

Η Νικήτα Κ. Ζωδία, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθή με νέος και νέες, με σκοπό την άναλλαγή γραμματισμού.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Ίωση φάκης, Άγιος Παύλος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέος απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15-17 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλικής γνωριμίας. Φωτογραφία άπαραΐτητη.

Ο Α. Νικόλαος, Σολωμού Νο 7, Μορφου, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθή με νέος απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16-22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άντ νιάνδης, 17 χρόνων, Λουκή Άκρίτα 31, Μορφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με μωθήτριες από την Κύπρο και την Ελλάδα, ηλικίας 15-19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας. Το ίδιο επιθυμούν και ο Ερ ού κ ρ ι τ ο ς, Άπ ο σ τ ο λ ι δ η ς και Χ. Άπ ο σ τ ο λ ι δ η ς, Κατόδστα, Σολέας, Κύπρος.

Ο Παντελάκης Σταύρου, Νεύτωνος Νο 11, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφηθή με νέος και νέος απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραΐτητη.

Ο Βάσος Ίωάννου, 19 χρόνων, Τράκωνα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άλκης Ίωάννου, 21 χρόνων, 11Β, Βαρώνια, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθή με μωθήτριες, ηλικίας 14-16 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Πάμπος Σωτηρίου, Άρτέμιδος 2Β, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέος απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραΐτητη.

Ο Άλκης Μιχαήλ, 21 χρόνων, Ίπποκράτους 15, Λευκω-

σία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέος από την Ελλάδα και την Κύπρο. Το ίδιο ζητεί και ο φίλος του Άνδρ ε α ς Άλ ε ξ ά ν δ ρ ο υ, Γοργανέ Μετίτ 33, Λευκωσία, Κύπρος.

Ο Μιχαήλ Πλ. Κω ν σ τ ο φ ι δ η ς και ο Δ. Χρ ι σ τ ο φ ι δ η ς, Ά. Άθηνών Νο 2, Πάσος, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφηθούν με νέος από την Ελλάδα, που αγαπούν τα λουλούδια και τη μουσική.

Ο Χαράλαμπος Χαραλάμπος, 8Α, Ζωδία, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με σκοπό την άναλλαγή γραμματισμού.

Ο Κωσταντίνος Α. Σιέπης και ο Α. Γ. Μάκρ ι δ η ς, Γοργ. Κις. 382, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέος απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 10-20 χρόνων.

Ο Μ. Μ. Νικόλαϊδης, Κανάρη 7Α, Μορφου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφηθή με νέος από την Ελλάδα και την Κύπρο.

Ο Γ. Ίωάννου, Άριστοφάνους Νο 2, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέος απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 15-25 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άναπτύξη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Χ. Αύλωνίτης, 19 χρόνων, Ταχ. Κις. 383, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθή με νέος από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Ελλάδα και τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό την άναπτύξη μιας καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία άπαραΐτητη.

Ο Μιχάλης Γαδριήλ, 18 ης, Γεράκκος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφηθή με μορφωμένες νέες, ηλικίας 17-25 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Σ. Κουπάλης, Λευκωϊκόν, Άμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέος από την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

ΣΥΡΤΕΣ ΠΟΡΤΕΣ ΣΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Ο "Αγγλος σχεδιαστής και κατασκευαστής καρσσερ αυτοκινήτων Τζακ Μάρσ σκέφτηκε να εφοδίστη τ' αυτοκίνητα με σφίρες πόρτες, που αποδεικνύονται εξαιρετικά πρακτικές σήμερα, με τους περιωρ-όμενους χώρους, που βρίσκονται κοντά, για να παρκάρη το αυτοκίνητο του. Χάρη στις νέες αυτές σφίρες πόρτες μπορεί ο οδηγός και οι συνεπιβάτες του να θούν ν' ανόουν τις παλιές γνωστές πόρ-τες των άμαξιών τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΔΙΑΝΑ, POSTE RESTANTE (EN VILLE), ALEXANDRIE, EGY-ΡΤΕ, θέλει ν' αλληλογραφηθή με κυρί-ως απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 30-45 χρόνων. Η ΚΕΛΟ, για την ό-οία ισχύει η ίδια διεύθυνση, επιθυ-μεί ν' αλληλογραφηθή με νέος, ηλικί-ας 24-30 χρόνων.

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΦΙΝΙΚΙΟΤΟΥ και η ΝΙΝΕΤ ΠΑΡΑΠΟΛΙΟΥ, POSTE RESTANTE, D'IBRAHIMIEH, ALEXANDRIE, EGYPT, ζητούν ν' αλλη-λογραφηθούν με νέος από την Έλλά-δα, ιδιαίτερα από τη Ρόδο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Η Α. ΜΑΥΡΑΚΙ, 18 χρόνων, AYANALI, CESME, SAMACI, FERHAT, SOK, YUSUF ELI, APT. No 343, I-STANBUL, TURKIE, θέλει ν' αλλη-λογραφηθή με ένα νέο από την Έλ-λάδα, ηλικίας μέχρι 25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Η ΕΛΙΑΝΑ, η ΙΒΙ και η VAR-VARA, POSTE RESTANTE EL HO-REYA, HELIOPOLIS, LE CA'I'RE, EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέος απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Η ΜΙΝΑ, POSTE RESTANTE, I-SMA'ILIA, EGYPT, θέλει ν' αλλη-λογραφηθή με νέος απ' όλο τον κο-σμο. Φωτογραφία άπαραΐτητη.

Η ΜΕΡΙ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, HOTEL BE-RENICE, BENGHAZI, LIBYA, ζητεί ν' αλληλογραφηθή με νέος απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 40-50 χρόνων, στην ελληνική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Η ΑΝΝΑ, APOSTOLIDOU, 17 χρόνων, FERIDIY, CAD. KUCUK MUMHANE, SOK, No 4, I-STANBUL, TURKIE, θέλει ν' αλληλογραφηθή με ένα νέο, ηλικίας 30-35 χρόνων, με άποκεκτικό σκοπό το γάμο.

Η ΡΟΠΙ ΛΙΜΝΙΔΟΥ, FERIKOU COBAN, OGLU, SOKAK, AZIM PA-LAS AP. No 703, DAIRE 5, I-STAN-BUL, TURKIE, ζητεί ν' αλληλογρα-φηθή με νέος απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Δυό φίλες, η ΑΛΕΚΑ SKAFTERI και η ΣΟΥΛΑ ΣΟΤΙΡΙΑΔΟΥ, TAKSIM FERIDIY, CAD. No 110, I-STAN-BUL, TURKIE, θέλουν ν' αλληλο-γραφηθούν με νέος απ' όλο τον κο-σμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Τρείς φίλες, η ΡΟΠΙ, η STELLA και η ΜΑΡΙΝΑ, POSTE RESTAN-TE, RUE RAMSES, CA'I'RE, EGY-ΡΤΕ, θέλουν ν' αλληλογραφηθούν με νέος απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φίλας.

Η ΑΝΝΑ, SBANIOU, 17 χρό-νων, 220 RUE THEBES, CLEOPATRA INT. RAMLEH, ALEXANDRIE, UAR, θέλει ν' αλληλογραφηθή με νέ-ος απ' όλο τον κόσμο, στη γαλλική και άγγλική γλώσσα.

Η ΣΕΛΑ-ΒΙΕ, 4 SHAHID SALAH MOUSTAFA, ALEXANDRIE, EGYPT, που συλλέγει σαρσάκα, θέλει ν' αλληλογραφηθή με άστρακοσυλλέκτες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την άναλλαγή.

Η ΤΖΙΝΑ, MICHA'LIDOU, BEY-OGLU, ISTIKAL, CAD. No 177, I-STANBUL, TURKIE, ζητεί ν' αλλη-λογραφηθή με νέος απ' όλο τον κο-σμο, ηλικίας 25-30 χρόνων. Φωτο-γραφία άπαραΐτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο GABRIEL ZACHARIADIS, DORT-MUND, SCH-AREN, SCHURENER STR. 80, GERMANY, μορφωμένος, θέλει ν' αλληλογραφηθή με μία νέα επίσης μορφωμένη, ηλικίας 17-21 χρόνων, από την Ελλάδα, με σκοπό τη μετα-ναστεύση και το γάμο. Παρακαλεί δ-σες άπάντησούν να συμπεράσουν το γράμμα με μια φωτογραφία τους.

Δυό φίλοι, ο JOHN AGELOS, 23 χρόνων, και ο GEORGE KOR., 25 χρόνων, 3842 CLARKE ST., MONTRE-AL, P.Q. CANADA, ζητούν ν' αλλη-λογραφηθούν με Έλληνίδες από το εξωτερικό, ηλικίας 18-25 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική και άγγλική γλώσσα, με σκοπό τη γνωριμία και ότι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογρα-φία άπαραΐτητη.

Ο ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ ΤΣΙΕΛΙΟΤΙΣ, BRUNNEN, ST. 37, D-UNSELSDORF, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφηθή με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο. Φω-τογραφία άπαραΐτητη.

Ο ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣ, 240 GERTRUDE ST. FITZROY, MELBOUR-NE, AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλλη-λογραφηθή με νέος από την Ελλάδα, ηλικίας 15-20 χρόνων, με σκοπό τη

**Αδελφορεύεται
στις νέες κοπέλλες ;**

Όλα τα νέα κορίτσια επιθυμούν ν' αρέσουν. Είναι λογικό. Αλλά μία νέα κοπέλλα μπορεί να μεταχειρίζεται καλλυντικά; Μή υπερδέεστε μακιγιάζ και περιποίηση δέρματος. Εάν δεν συνιστάται το πρώτο για τις νέες κοπέλλες, τούναντιον πρέπει ν' αρχίζουν από πολύ ένωρίς την περιποίηση του δέρματός των. Για το σκοπό αυτό η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ είναι ιδεώδης. Έξαλειψε τις κοκκινιές, τα μούρα στίγματα και τους διεσταλμένους πόρους που είναι τόσο συνηθισμένα στα νέα κορίτσια. Κάνει την επιδερμίδα να φαντάζει θροσερή και άπαλη σαν δελουδο. Για να διατηρήσετε όλη την νεανική ωμορφιά σας, μεταχειριζόδε κανονικά την ΚΡΕΜΑ ΤΟΚΑΛΟΝ ΗΜΕΡΑΣ. Είναι η καλύτερη συμβουλή για την ωμορφιά σας.

**ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ**

**ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ**

Άχαρνών 98 — Αμφιλοχίας
Δέχεται καθ' εκάστην 10—12 και
ώσ και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνο 810.760.

**ΕΝΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ**

**ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ
PASSAP**

ΠΛΕΚΟΥΝ
ΧΡΩΣΤΑΡΙΑ
Μονόπλεκτες, δίπλεκες, τετράπλεκτες
από 3.950 μέχρι 11.800
ΚΟΛΟΚΑΤΡΟΝΗ 15-ΑΘΗΝΑΙ
ΕΓΓΝΑΤΑ 130-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Επισκεφθήτε μας.
ΕΥΚΟΛΟ ΠΛΕΞΙΜΟ...
ΟΜΟΡΦΟ ΠΛΕΚΤΟ!

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ**

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

σύνταξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ALBER BITTAR, RUE ALKOR No 14, IBRAHIMIEH RAMLEK, A-LEXANDRIE, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες στη γαλλική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ANDREAS BYRONAS και ο COSTAS PANAYIOTOU, 32 DELHI ST. LONDON N.1., ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο E. DALIS και ο NIKOS KLINAKIS, LEIMEN HEILDELBERG ZEMENT WERK 87, GERMANY, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο CHRISTOS DROSSAS, ESSEN) WEST KRUPP SCHIEDERHOF ST. 5, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύνταξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ANT HENRY DONNY, VILLA LE RIANT SEJOUR, DINANT, BELGIQUE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα.

Ο P. CALAMAKIS, 709 S. BRADWAY BALTIMOR 31, MD. USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, μορφωμένες και ευπαιδευμένες, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο A. DIMETROPOULOS, 21A SENNE I. HAUPT, 1861, W. GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο S. KARANI KOLOS, 21A SENNE 1861, W. GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύνταξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ANDREAS KARAS, (24 χρόνων) ο TAKIS MEXIS, (27 χρόνων), και ο ALEKOS TSAKOS, (35 χρόνων), DENENS REST MARKET ST. LYNN, MASS. USA, που πρόκειται να επισκεφθούν την Ελλάδα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες. Παρακαλούν όλες απαντήσουν να εσωκλείσουν στο γράμμα μία πρόσφατη φωτογραφία τους.

Ο CHRIS. MOSCHOU JUNIOR STAFF MESS W.R.E. WOONERA S. AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 17—22 χρόνων στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύνταξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

STANTE, ISMA'ILIA, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 17—22 χρόνων, απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

Ο S. COULAS, 295 ST. HELENS AV. TORONTO ONTARIO, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο MARIO ORSINI και ο ROBERTO SEVRSI, VIA RENATO GOMEZ 9, PRESSO VISCONTI, NAPOLI, VOMERO, ITALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό τη σύνταξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο GEORGES XENIDES, P.O. BOX 1101, CAIRO, EGYPT, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αίγυπτο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο CONSTANTINOS K., (19 χρόνων) KURTULUS TEPE SEYMEN SOK No 801, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο C. VARDOLAKIS, E.W.S. GREENWOODS VIA MILLIGNET, S. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη μετανάστευση.

Ο G. KIPRIANOU, 14 UPPER OTTING ROAD LONDON S. W. 17, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο MICHAEL'S T., BEYOGLU TARLABASI KALYONCUKULLUK CAD. 107/5, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ALKIS GEORGIADES, (17 χρόνων) BEYOGLU BEKAR SOK ULUS AP. 20, ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθήτριες από τη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα, ηλικίας 14—16 χρόνων, με σκοπό τη σύνταξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο NICK DOVAS, STUTTGART W. SCHWAB ST. 551, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο S. SIFRONIOU, 66 ST. AUGUSTINES RD LONDON N.W.1, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ιδιαίτερας από τη Θεσσαλονίκη, με σκοπό τη σύνταξη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Καλοκαίρι

Binaca

**ΕΛΒΕΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
Binaca
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ CIBA**

Λοιπόν, η Binaca είναι η καλύτερη λύση για το πρόβλημα των δοντιών. Είναι μια γρήγορη και αποτελεσματική λύση για το πρόβλημα των δοντιών. Είναι μια γρήγορη και αποτελεσματική λύση για το πρόβλημα των δοντιών.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΣΑΣΤΕ ο αστυνομικός Κέντ; ούτως ο επισκέπτης, μπαίνοντας στο γραφείο μου.

Μάλιστα, απάντησα, ενώ του έδειξα, με πολύθρονα.

Πρόκειται για τη βαπτισμαία μου, Λέοντα Μάλκομ Βαν-Ζέντ και κατοικώ στη περιχώρη. Η βαπτισμαία μου Κάθον Γκίφορτ, εξαφανίστηκε προ τεσσάρων ημερών.

Τη στιγμή εκείνη, πλησίασε ο Τζέφ Ντούγκλας, που στεκόταν σε μία γωνία. Τους συνέστησα:

— Ο Χαννούος βοηθός μου!... Ο Χαννούος Βαν-Ζέντ! Αφού ανταλλάξαμε μια χειραγία, ο Τζέφ ρώτησε τον επισκέπτη:

— Γιατί δεν αναφέρατε το γεγονός πιο γρήγορα;

Εκείνος έμεινε σιωπηλός λίγες στιγμές. Τότε, αφού είπα, με φωνή λίγο σπασμένη:

— Νόμισα πως τότε σάσας, για να παντρευτεί το Μέρι Ντάρελ.

Σαφηνάστια. Ο Ντάρελ ήταν απ' τους πλουσιώτερους του τόπου, κομμωτής, φιλάθλος κι' ονομαστός Δον-Ζονάν.

— Είχε σχέσεις λοιπόν μαζί του; ρώτησα.

— Μάλιστα... Την ύποπτον μου, εδώ κι' ένα μήνα. Έβλεπα πως κλεινόταν τα βράδυ από νομική στην κμαρία της, χωρίς να υπάρχει λόγος... Περαιτέρω να κοιμηθώ, για να τρέξη στο φίλο της!

Η φωνή του Βαν-Ζέντ έγινε πιο σκληρή:

— Ένα βράδυ, την παρακολούθησα κοντά, το κτήμα του Ντάρελ, κοντά με το δικό μου. Εκείνος την περίμενε σε μια σκοτεινή γωνία. Τους είδα ν' αγαπιούνται, να φιλοφρονίζονται, να τσιμπούσαν, να φιλοφρονίζονται, να τσιμπούσαν, να φιλοφρονίζονται, να τσιμπούσαν...

Γνωρίζαμε στο βουνό, εγώ κι' ο Μάλκ, για να μαζεύουμε μανιτάρια, άχως ο μικρός. Καθώς λοιπόν περνούσαμε άνω κάτω απ' τις καστιανές, το σκυλί μας άρχισε να ουρλιάζει και να σάβη με τα νύχια του. Τότε είδαμε να ξεπροβάλλει μέσα απ' το μικρό λάκκο ένα γυναικείο πόδι!

Μπορείτε να με οδηγήσετε σ' αυτό το μέρος;

— Μάλιστα, κύριε αστυνομικό.

Έφυγα, καταταραγμένος. Έπρεπε στην Κάθον, της τα είπα όλα και της έπερσα να του μιλήσει, το ίδιο βράδυ, να ξενυχτήσει μαζί του.

Όταν ξαναγύρισε, δε θέλησε να μου πη λέει. Κλείστηκε στην κμαρία της... κι' από τότε δεν την ξαναείδα. Πήγα την άλλη μέρα στο Ντάρελ. Είχε καθί κι' αυτός!

Τι σας κάνει να πιστεύετε πως ξύγαν μαζί; ρώτησε ο Τζέφ.

Δε μούγινε καθόλου, ούτε φρόντιζε να μου δώσει σημεία ζωής, για να με καθυστερήσει.

Πρέπει να ψάξουμε... Πηγαίνουμε;

Κι' ο Τζέφ βγήκε, μαζί με το Βαν-Ζέντ.

Μόλις φύγαν αυτοί, μπήκαν στο γραφείο μου καινούριοι επισκέπτες: ένας νέος, μαζί με δύο μικρούς, καταφοβισμένους.

— Κύριε αστυνομικό, συνέβη κά-

— Τι σας κάνει να πιστεύετε πως ξύγαν μαζί; ρώτησε ο Τζέφ.

Στον ίδιο λάκκο

τι τρομερό! μου είπε ο νέος, λαχανιασμένος. Ο αδελφός μου, ο Τζάκ, ενώ περνούσε απ' το λάκκο με τις καστιανές, βρήκε ένα γυναικείο πόδι! Μά θα σας τα διηγηθώ ο ίδιος!

Γνωρίζαμε στο βουνό, εγώ κι' ο Μάλκ, για να μαζεύουμε μανιτάρια, άχως ο μικρός. Καθώς λοιπόν περνούσαμε άνω κάτω απ' τις καστιανές, το σκυλί μας άρχισε να ουρλιάζει και να σάβη με τα νύχια του. Τότε είδαμε να ξεπροβάλλει μέσα απ' το μικρό λάκκο ένα γυναικείο πόδι!

Μπορείτε να με οδηγήσετε σ' αυτό το μέρος;

— Μάλιστα, κύριε αστυνομικό.

Αναγνωστική φωτογραφία.

μου!... Γιατί ακολουθήσατε αυτό τον καινούριο;... Αυτός τη σκότωσε... Ο Ντάρελ!

Στάθην στο Τζέφ, που παρακολούθησε άμειλτος τη συζητήση.

— Έχει δίκιο, του είπα. Αυτός φαίνεται να είναι ο δολοφόνος.

— Πολύ πιθανόν! απάντησε λαχανιασμένος.

Τράβηξε παράμερα τον απειλημένο Βαν-Ζέντ, και προσπάθησε να τον παρηγορήσει.

Καθώς κατεβαίναμε δώτερα προς την πόλη, έβλεπα το Τζέφ σκεπτικό. Είχα προσέξει μάλιστα πως, την τελευταία στιγμή που φεύγαμε, έσκυψε με τροπο εκεί που είχε θάψει το θύμα του ο δολοφόνος, και κάτι έκανε...

Όταν φτάσαμε στην αστυνομία, παρακάλεσα το Τζέφ να πάει στο σπίτι του το Βαν-Ζέντ, που ήταν σε κακή κατάσταση.

— Κάνε μου τη γαίο να τον συνοδεύω με τ' αυτοκίνητο, του είπα. Είναι πτώμα.

— Εύχαριστώ, κύριε αστυνομικό! μου απάντησε, γελώντας ειρωνικά. Θα τον πάω... στο ιατρείο, κελί που τον περιμένει!

Στάθηκε έπειτα στο Βαν-Ζέντ και πρόφερε με άσχημο τόνο:

— Άσε τώρα τις κλάψες και διηγήσου μας πως σκότωσε τη βαπτισμαία σου και το φίλο της Ντάρελ. Έμπρός, γρήγορα... γιατί ο κύριος αστυνομικός άνοιξε το πόρτο του στόμα του απ' την πληγή, ώστε θα του φύγει η μασέλα!...

Ο Βαν-Ζέντ έμεινε για μια στιγμή σαν παράλυτος. Τότε, αφού έμεινε μια άνοστη κραυγή κι' έκανε να επιτεθεί στο Τζέφ. Μά αυτός, πιο γρήγορος, πρόλαβε να του φρεσάει τις χειροπέδες.

— Ο φίλος μας είναι άνοστος και πεισματάρης, μου είπε. Γι' αυτό, θα σας εξηγήσω εγώ τι συνέβη.

Καθώς υποπεσθήκα απ' την ποσότητα της, ο Βαν-Ζέντ άρχισε να διηγήσει, με όλο το πάθος ενός γερο-ξυμωμένου. Όταν είδε πως εκείνη άνασχεσε το Ντάρελ, κι' ότι αυτός θα την έβγαζε σε μια στιγμή παραφοράς, άπασε το γυναικείο του περίστροφο και σκότωσε το Νταράν...

Όλα αυτά τα εξασολώσα απόλυτα, πρώτα γιατί διάβασα στο ήμερολόγιο της Κάθον τις εκδηλώσεις του Βαν-Ζέντ, κι' ύστερα γιατί βρήκα, πεταγμένο σ' ένα πηγάδι, αυτό το γυναικείο παστέλι, που άνηκε στο φίλο μας από δω.

Όταν αντίκρισα το πτώμα, παρατήρησα πως το θανατηφόρο τραύμα του είχε χαρακτηριστικό σχήμα, σαν εκείνα που κάνουν οι σφαίρες αυτοί του πιστολιού. Τότε πιά βεβαίωσα απόλυτα.

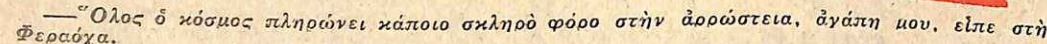
— Κι' ο Ντάρελ... ρώτησε με άπορία.

— Όταν με είδατε να σκότω, την τελευταία στιγμή, πάνω απ' το λάκκο, που είχε θάψει ο δολοφόνος το πτώμα της Κάθον, είχα ανακαλύψει, απλυστατά, και το πτώμα του Ντάρελ! Ο Βαν-Ζέντ είχε θάψει το ένα πτώμα πάνω απ' το άλλο, κάνοντας τη λογική σκέψη πως η αστυνομία, αφού θα βρούσε τη νεκρή, δε θα είχε λόγο να σκάσει πιο βαθιά στο ίδιο μέρος! Έδωσες την έπαβε, γιατί παρατήρησα πως το σκυλί, που είχαν τα παιδιά μαζί τους και που ανακάλυψε ποδο το πτώμα, εξακολούθησε να σάβη και να μολέει το γημά. Αυτό τράβηξε την προσοχή μου...

Ο Τζέφ στοάθηκε στο δολοφόνό και, κοιτάζοντας τον ειρωνικά, πρόσθεσε:

— Μήπως, παρέλκυσα τίποτα, κύριε Βαν-Ζέντ;

Γ. ΣΚΟΤ

Ἡ Φεραόχα, πού ψυχομαχοῦσε, ἀνασηκώθη.

— Μείνε ήσυχη, γλυκειά μου αγαπημένη, κι

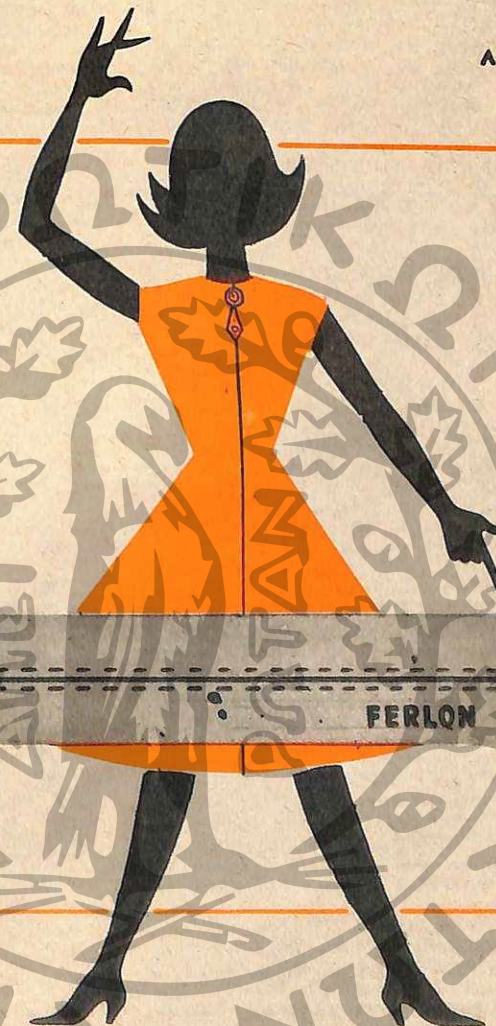
Στην Ίταλία, απαγορεύονται τα μαγιό μπικίνι, ακόμα και στις κοσμικές πλάζ. Τό (διο κανί, Σάν Σεμπαστιάν της Ισπανίας. Πρὸ 2 ετών στο Σάν Σεμπαστιάν καθιερώθηκε σὲ πρόστιμο γι' αὐτὸ μάλιστα, δυὸ νεαρὲς Ἀγγλίδες, ποὺ εἶχαν ἐπισκεφθῇ τὴ γνωστὴ αὐτὴ Ισπανικὴ λουτρόπολι. Τὸ

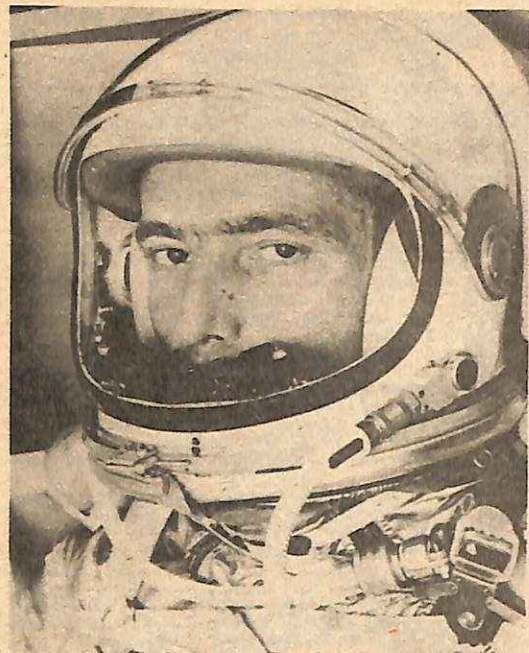
Σε πολλά μέρη, οι περιηγήτριες όφειλουν να φοράνε φορέματα με κλειστά ντεκολτέ και μακρύα μανίκια, για να τους επιτραπεί να επισκεφθούν τις εκκλησίες και τα μουσεία. Όσο για τους άντρες, πρέπει άπαραιτήτως να φορά-
γατάς.

«Ὡς πὺρ ἀνεκτίθη ἡ χώρα ἀπέναντι τῶν περιηγητῶν
φαίνεται πῶς εἶναι ἡ Ἑλλάδα.
Αὐτὸ τὸ ἀναγνωρίζουν ὅλοι οἱ ξένοι μας. Κά-
ποιος μάλιστα ἔλεγε μὲ χιούμορ πρὶν στὴ χώρα
μας μπορεῖ νὰ κινή κανεὶς ὅτι θέλει, ἐκτός...
ἀπ' τὸ νὰ καπνίσῃ ὅπου ἢ νὰ σκοτώσῃ τὴν πθε-
ρά του!...»

Τὸ "ΦΕΡΛΟΝ" εἶναι τὸ φερμουάρ τῆς μοντέρνας γυναῖκας

Λιακόπουλος

Ο 'Αμερικανός αστροναύτης Μάλκολμ Σκωτ Κάρπεντερ πού πραγματοποίησε νέο άλμα για την κατάκτηση του διαστήματος.

'Ανθρώπινα ρομπότ

ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΜΕ ΑΡΘΡΟΚΙΝΗΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΚΑΙ ΕΛΕΓΧΟΝΤΑΙ ΜΕ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΚΥΜΑΤΑ

και ν' αρχίσουν να κυλά, περνώντας χωρίς δυσκολία πάνω απ' τα ψηλά εμπόδια που θα συναντήσουν. Θα παίρνουν την απαιτούμενη κινητήρια δύναμη από ένα τεράστιο δίσκο με ηλιακά κύτταρα, προσαρμοσμένο από πάνω του σαν ομπρέλλα.

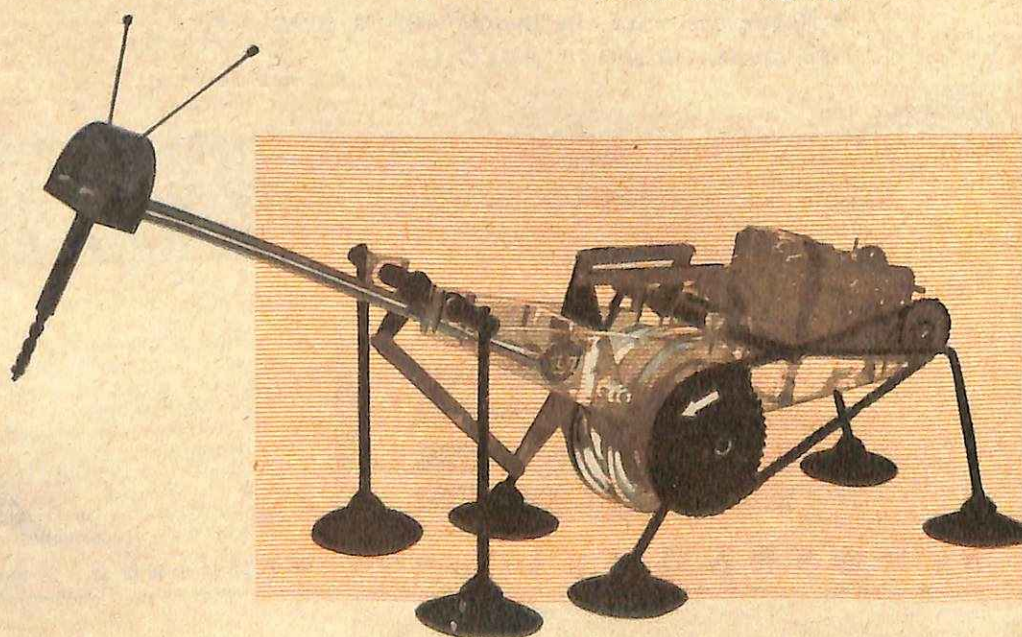
Ένα άλλο όχημα, που παρουσιάζει η «Τζένεραλ Μότορς», έχει δυο ατέρμονες κοιλίες, που γυρίζουν όπως ένα τριμπουσόν, αντίθετα ο ένας από τον άλλο. Με την περιστροφή τους, το όχημα κινείται προς τα εμπρός ή προς τα πίσω. Για να στρίψει δεξιά ή αριστερά, αρκεί να ελαττωθεί ή ταχύτητά του ενός ή του άλλου «τριμπουσόν». Ακόμα κι' αν χωθεί μέσα σε άμμο ή σε άλλο μαλακό έδαφος, μπορεί να βγεί μόνο του από εκεί μέσα.

ΟΧΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΑΝΕ!

Υπάρχουν και όχημα με τροχούς, αλλά διαφορετικούς από τους συνηθισμένους. Έτσι, οι τεχνικοί της «Σπέρρυ Ραντ» σχεδίασαν ένα «τρίτροχο καρροτσάκι» σφαιρικού σχήματος, με δυο τροχούς δεξιά κι' αριστερά κι' ένα μικρότερο πίσω, όλους ελαφρούς και κούφιους έσωτερικά, φτιγμένους από στριμμένο σύρμα. Δυο μπράτσα με άρπαγες χρησιμοποιούν για να κινούν το όχημα, αλλά και για να μαζεύουν δείγματα από την επιφάνεια της Σελήνης. Τα δείγματα αυτά, η θα αναλύονται αυτομάτως σ' ένα μικρό εργαστήριο ενγκατεστημένο μέσα στη σφαίρα, ή θα εισάγονται σ' ένα μικρό πύραυλο που θα τα φέρνει στη Γη.

Τα περισσότερα όμως απ' αυτά τα όχημα δεν κυλάνε, πάνω σε τροχούς ή σε άλλα συστήματα, αλλά «περπατάνε», με λεπτά και μακρά πόδια. Ο τρόπος αυτός της κίνησης είναι κατάλληλος για οποιοδήποτε είδος έδαφους. Καταναλίσκει λιγότερη κινητήρια δύναμη. Και δε χρειάζεται ρουλεμάν, που η λίπανσή τους γίνεται προβληματική στο κενό, όταν δεν υπάρχει δηλαδή ατμόσφαιρα.

Όστόσο, το σύστημα αυτό, των ποδιών, Τό «ζουζούνι» της «R. C. A.» έχει έξη πόδια, ένα μακρύ λαιμό, ένα τρυπάνι και δυο ραδιοφωνικές κεραίες.

δε θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μεγαλύτερα όχημα, προσωρινά για τη μεταφορά περισσότερων εφοδίων.

Όσο για το μέγεθος των «σεληνιακών οχημάτων», εξαρτάται απ' το διαστημόπλοιο που θα τα μεταφέρει. Έτσι, το έντομο της «Σπείρ-Τζένεραλ» θα είναι 8,τι χρειάζεται για ένα πύραυλο «Ατλας-Κένταυρος», που θα μπορεί να εκσφενδονίσει προς τη Σελήνη ωφέλιμο φορτίο 350 κιλών περίπου. Ο τεράστιος όμως πύραυλος «Κρόνος», που θα είναι έτοιμος το 1964, θα έχει την ικανότητα εκτοξεύσεως χιλιάδων κιλών. Θα μπορεί λοιπόν να μεταφέρει ένα όχημα βάρους 1—2 τόννων, όπως π.χ. το «καρροτσάκι» της «Σπέρρυ Ραντ», που θα ζυγίζει περίπου 1 τόννο.

ΘΑ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΝΤΑΙ ΤΗΝ ΗΛΙΑΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Τα περισσότερα απ' τα όχημα αυτά θα εκμεταλλεύονται την ηλιακή ενέργεια, μετατρέποντάς την σε ηλεκτρισμό, με συστοιχίες ηλιακών κυττάρων. Μερικά όμως, εξαιρετικά μεγάλα, θα χρησιμοποιούν για την κίνησή τους τη θερμότητα που θα παράγεται από ραδιενεργά ισότοπα.

Η ταχύτητά τους δε θα είναι καθόλου... Ι-λιγγιώδης. Διάφοροι λόγοι δεν επιτρέπουν να κινούνται γρηγορότερα από 5—8 χιλιόμετρα την ώρα — είτε πόδια έχουν, είτε τροχούς.

Μεγαλύτερες ταχύτητες θα καθιστούσαν πια άλυτο το ήδη αρκετά δύσκολο πρόβλημα της διακυβερνήσεώς τους από τη Γη.

Για να καταλάβει κανείς αυτό το πρόβλημα, αρκεί να σκεφθεί ότι η Σελήνη απέχει 400.000 χιλιόμετρα απ' τη Γη. Φαντασθείτε τώρα τι δυσκολίες παρουσιάζει η παρακολούθησή των κινήσεων και ο έλεγχος ενός μικρού οχήματος, από τέτοια τεραστία απόσταση!

Ο πομπός τηλεοράσεως του «σεληνιακού οχήματος» θα επιτρέπει στον επίγειο χειριστή του να βλέπει συνεχώς προς τα που κατευθύνεται, ώστε να του στέλνει τις κατάλλη-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΗ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

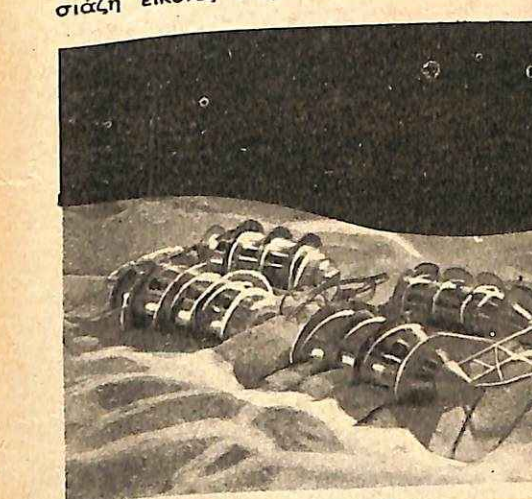
λες διαταγές, με ηλεκτρικά κύματα: «Σταμάτα! Προχώρησε! Στρίψε!...»

Για να προφυλάξει όμως ο χειριστής το όχημα από συγκρούσεις με τα διάφορα εμπόδια που θα υπάρχουν στο δρόμο του, θα πρέπει να ενεργεί από πολύ πριν, κι' όχι την τελευταία στιγμή. Κι' αυτό για τους έξης λόγους: Τα ηλεκτρικά κύματα χρειάζονται σχεδόν 1½ δευτερόλεπτο, για να κάνουν τη διαδρομή από τη Σελήνη ως τη Γη — ή αντίθετως, Έξ' άλλου, για οικονομία ηλεκτρικής ενέργειας, ο πομπός τηλεοράσεως των οχημάτων δεν θα στέλνει συνεχώς εικόνες στη Γη, αλλά μονάχα μία κάθε 1—3 δευτερόλεπτα.

Όσπου να δει λοιπόν ο χειριστής το εμπόδιο και να διευθύνει με κατάλληλο τρόπο το όχημα, για να το αποφύγει, θα περάσουν οπωσδήποτε μερικά δευτερόλεπτα. Να γιατί η ταχύτητά του οχήματος πρέπει να είναι μικρή, και να σταματάει συχνά.

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

Ο πομπός τηλεοράσεως θα είναι εφοδιασμένος με διπλούς φακούς, για να παρουσιάζει εικόνες στερεοσκοπικές, δίνοντας έτσι

Δυο ατέρμονες κοιλίες, περιστρεφόμενες προς αντίθετη διεύθυνση, επιτρέπουν στο όχημα αυτό της «Τζένεραλ Μότορς» να κινείται προς όλες τις διευθύνσεις.

τη σωστή έντυπωση του βάθους.

Θα πρέπει επίσης να υπάρχει κάποιο σύστημα προβολής, για να φωτίζει τα σκιαράκια. Γιατί, αφού λείπει η ατμόσφαιρα, δε θα υπάρχει διάχυτο φως, κι' επομένως τα σκιαράκια θα είναι ολοσκότεινα.

Μια πιθανότητα που αντιμετωπίζουν οι τεχνικοί της «Σπείρ-Τζένεραλ», είναι να βρεθεί τυχαίως το όχημα τους πίσω από ένα φυσικό εμπόδιο, τέτοιο που να εμποδίζει την επικοινωνία του με τη Γη με ηλεκτρικά κύματα. Αν συμβεί λοιπόν ένα τέτοιο πράγμα, θα πρέπει να λειτουργήσει άμεσα ένας αυτόματος μηχανισμός και να μετακινήσει προς τα πίσω το όχημα, ώσπου να αποκατασταθεί η επαφή του με τη Γη.

Το κεντρικό παρατηρητήριο, που θα διευθύνει το «σεληνιακό όχημα», θα είναι εγκατεστημένο Καλιφόρνια σ' ένα σημείο της έρημου της Καλιφόρνιας, όπου βρίσκεται τώρα ένα εργαστήριο για τις έρευνες του Διαστήματος.

Αλλ' η Σελήνη, με την κίνησή της, είναι δι-

1) Το «τρίτροχο καρροτσάκι» της «Σπέρρυ Ραντ» θα μαζεύει με τις δαγκάνες του δείγματα για χημική ανάλυση. 2) Το διαστημόπλοιο αυτό των τεχνικών της «Σπείρ Τζένεραλ» περπατάει με έξη πόδια, ζυγίζει 60 κιλά και μπορεί να λειτουργήσει συνεχώς επί 2 μήνες. 3) Το μπαλόνι αυτό, διαμέτρου 30 μέτρων, θα φουσκώσει μόνο του, μόλις πέσει πάνω στη Σελήνη, και θ' αρχίσει να κυλάει άργα, περνώντας με ευκολία πάνω από κάθε εμπόδιο. 4) Ο χειριστής του οχήματος θα παρακολουθεί με την τηλεόραση και θα ελέγχει με ηλεκτρικά κύματα τις κινήσεις του, από απόσταση 400.000 χιλιομέτρων. 5) Δοκίμιες σε μικρογραφία των μετακινήσεων ενός αυτόματου οχήματος πάνω στην επιφάνεια της Σελήνης.

ρατή μόνον επί 8—10 ώρες την ημέρα από κάθε μέρος της Γης. Θα πρέπει λοιπόν να υπάρχουν κι' άλλα τέτοια παρατηρητήρια, στη Νότιο Αφρική και στην Αυστραλία, ώστε ν' αναλαμβάνουν διαδοχικά, το ένα μετά το άλλο, την παρακολούθησή και τη διακυβέρνησή του «σεληνιακού οχήματος».

Εκτός από τις απαιτούμενες παρατηρήσεις για την έλεγχο του καταλληλότερου σημείου της Σελήνης για την προσγείωση ενός διαστημόπλοιου με πλήρωμα, τα μεγαλύτερα «σεληνιακά όχημα» θα κάνουν κι' άλλες χρήσιμες δουλειές. Θα προετοιμάσουν π.χ. το έδαφος γι' αυτή την προσγείωση.

Φυσικά, θα μπορούν να τα μεταχειρισθούν κατόπιν για τις εξερευνήσεις τους οι αστροναύτες που θα φτάσουν στη Σελήνη.

ΟΙ ΔΙΑΒΡΩΤΙΚΕΣ ΧΗΜΙΚΕΣ ΟΥΣΙΕΣ

Οι σχεδιαστές των «σεληνιακών οχημάτων» αντιμετωπίζουν τη δυσχέρεια ότι δεν ξέρουμε παρά ελάχιστα πράγματα για τις συνθήκες που επικρατούν πάνω στη Σελήνη. Κι' αυτά τα λίγα δεν είναι καθόλου ενθαρρυντικά.

Εφόσον η θερμοκρασία κυμαίνεται από 110 βαθμούς (το μεσημέρι) ως 150 βαθμούς κάτω από το μηδέν τη νύχτα, θα πρέπει να προστατεύεται κάπως το όχημα και οι λεπτές συσκευές του από τις τεραστίες αυτές διακυμάνσεις.

Ύστερα, δεν υπάρχει ατμόσφαιρα, όπως είπαμε. Έχει δε παρατηρηθεί ότι, στο κενό, τα στερεά σώματα έχουν μία τάση να κολλάνε το ένα πάνω στ' άλλο. Αν λοιπόν κολλήσουν πετραδάκια ή άμμος στο σύστημα κινήσεως του οχήματος, μπορεί να το άχρηστεύσουν.

Άλλος κίνδυνος είναι να προσβληθεί από διαβρωτικές χημικές ουσίες. Πραγματικά, ο δόκτωρ Χάρολντ Ουρέ πιστεύει ότι οι βράχοι της Σελήνης μπορεί να έχουν ισχυροτάτη χημική ενέργεια και να καταστρέψουν τα μέταλλα του οχήματος. (Αυτό θα εξακριβωθεί με την ανάλυση των δειγμάτων, για την οποία μιλήσαμε πιο πάνω).

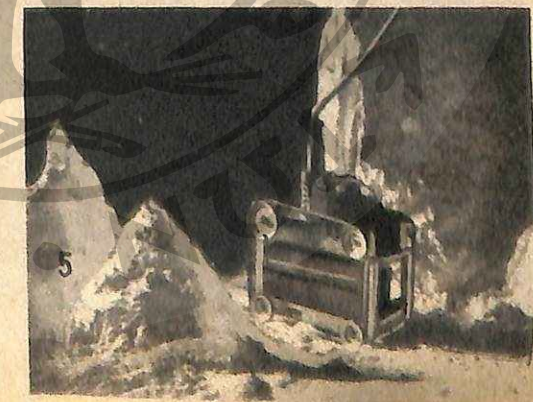
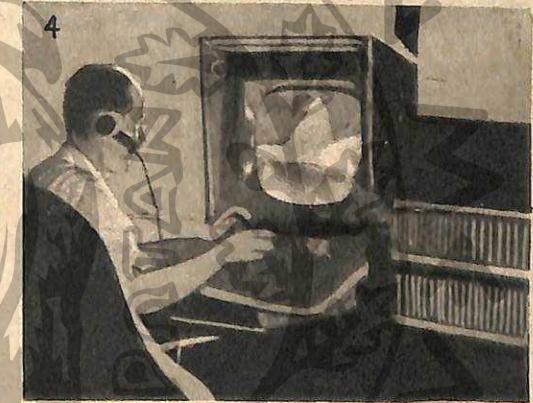
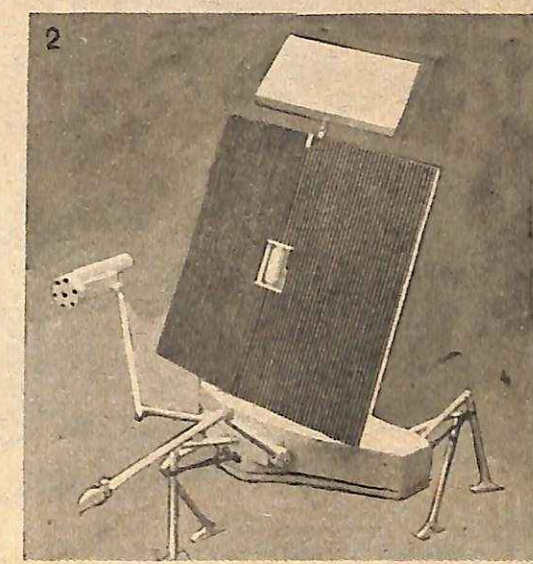
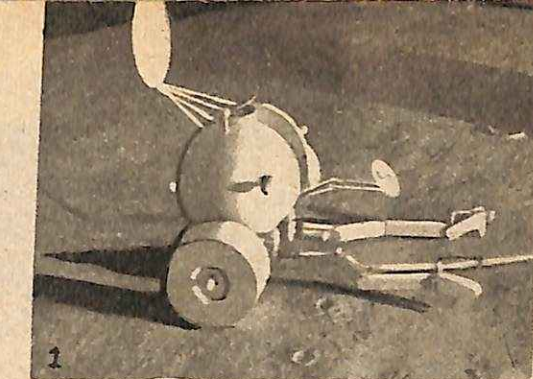
Τα μόνα σοβαρά πλεονεκτήματα είναι ότι τα όχημα αυτά θα ζυγίζουν, πάνω στη Σελήνη, έξη φορές λιγότερο παρά όσο στη Γη, και ακόμα ότι δε θα υπάρχουν εκεί άνεμοι και θύελλες (αφού λείπει ο αέρας).

Το μεγάλο «άγνωστο» είναι η μορφή και η σύστασι της επιφάνειάς της Σελήνης.

Τώρα οι επιστήμονες φρονούν ότι το μεγαλύτερο μέρος της είναι ομαλό (τα ψηλότερα εμπόδια δεν περνάνε τους 10 πόντους), και ελαφρά κυματιστό, σαν τις άμμιες της Σαχάρας. Πιστεύουν δε ότι ένα επιφανειακό στρώμα άμμου ή σκόνης, πάχους 10 πόντων, σκεπάζει εν' άλλο, στερεό στρώμα, άγνωστου συστάσεως.

ΤΟ «ΕΥΓΕΝΕΣΤΕΡΟ ΚΤΙΡΙΟ» ΧΟΡΕΥΕΙ ΤΟΥΤΙΣΤ!

Ο μεγάλος θόλος από χυτοσίδηρο, που στεγάζει το Καπιτώλιο της Ουάσιγκτον κι' έχει βάρος 4.500 τόννων, χορεύει... τούτσι! Πραγματικά, τις πολύ ζεστές ημέρες του καλοκαιριού, ή πλευρά που αντικρύζει τον ήλιο τσιτάγεται και διαστέλλεται περισσότερο απ' την άλλη, κι' έτσι μετακινείται κατά 5 πόντους περίπου. Απ' τις μετακινήσεις αυτές, έχουν στραβάσει ή σπάσει τα περισσότερα απ' τα 500 μπουλόνια, που συνδέανε το θόλο με το κυρίως κτίριο. Μονάχα 20 απ' αυτά μένουν ανέπαφα. Όστόσο, οι ειδικοί βεβαιώνουν, ότι δε διατρέχει κανένα κίνδυνο το «ευγενέστερο κτίριο του Αντικού Ημισφαιρίου», όπως έχει επωνασθεί το Καπιτώλιο.

— Χάρμαν! Θά μετρήσω ως τὰ τρία κι' αν δὲ φύγης, σου δοκίμομαι πὼς θά πυροβολήσω! φώναξε ὁ Μύλλερ.

Ο ΧΑΡΜΑΝ ἄναψε ἓνα μακρὸν τσιμποῦκι ἀπὸ ἐκλεκτὸ ξύλο, ξεπλώθηκε στὴν πέτσινη πολυθρόνα του, ἀπέναντι ἀπ' τὸ τζάκι, πὺν σκόρπιζε κόκκινες ἀνταίγγιες μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ συνέχισε τὴν κουβέντα πὺν εἶχε ἀρχίσει μὲ τοὺς φίλους του, τὸ φὸν Κνὸλ καὶ τὸν Κάρολ Μύλλερ.

— Ἐγὼ φρονῶ, ξαναεἶπε, ὅτι δὲ μπορούμε πάντα νὰ κυριαρχήσουμε στὸ αἶσθημα τοῦ φόβου.

— Δὲ βαρύνεσαι, ὅλ' αὐτὰ εἶναι κουταμάρες, εἶπε ὁ Κνὸλ. Ζήτημα νοσηρὰς φαντασίας.

— Εἶναι ζήτημα νεύρων, συνέχισε ὁ Χάρμαν. Τάχα οὐκ ἄνθρωποι μὲ ἀποδεδειγμένο θάρρος καὶ γενναϊότητα, πὺν τρομάζουν μ' ἓνα τίποτα, μ' ἓνα ξαφνικὸ κρότο, μ' ἓνα φῶς ἢ μιὰ σιμὴ...

— Χάρμαν, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Μύλλερ, θά μὲ κάνης νὰ παραδεχθῶ πὺν εἶσαι φοβιστάρας. Καί, μὰ τὸ Θεό, δὲ θέλω νὰ κάνω αὐτὴ τὴ σκέψη γιὰ σένα!

— Ὁ Χάρμαν δὲν ἀπάντησε. Χαμογέλασε μόνον αἰνιγματικὰ...

Οἱ τρεῖς φίλοι μένανε σ' ἓνα παλιὸ σπιτί, πὺν τῶχαν νοικιάσει φτηνὰ, γιὰτὶ — καθὼς ἔλεγαν οἱ γείτονες — παρουσιάσαν τὴ νύχτα φαντάσματα, πὺν εἶχαν γίνει ἀφορμὴ νὰ μείνῃ χρένια ἀνοικίαστο τὸ σπιτί ἐκεῖνο.

Ἀδιαφοροῦντας γιὰ τίς προλήψεις, μὲ τὴν ἑξουσιαστικὴ τὸν 20 χρόνων τους, εἶχαν διαλέξει μ' ἀνακούφιση αὐτὸ τὸ σαράβαλο, βέβαιον πὺν οἱ πιστωτές τους δὲ θά τοὺς ἐνοχλοῦσαν... τοὺλάρχιστον τὸ βράδυ! Κι' αὐτὸ ἦταν σοβαρὸ κέρδος τους...

Ὁ Χάρμαν τράβηξε δυὸ-τρεῖς σουφλιές ἀκόμα ἀπ' τὸ τσιμποῦκι του, γεμίζοντας καπνὺς τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς κίμαρας. Ὑστερα εἶπε ἀργά:

— Κι' ὅμως, ὅλοι μας δοκιμάσαμε κάποτε τὸν ἀληθινὸ φόβο, τὸ μεγάλον τὸρμό. Ἄλλοι μὰ φορὰ ἴσως κι' ἄλλοι περισσότερες...

— Ἐγὼ, τὸν δέκονε ὁ Μύλλερ, σὲ βεβαιῶ μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἔχω φοβηθῆ, οὔτε καὶ προέκειται νὰ φοβηθῶ ποτέ!

Ὁ Μύλλερ ἦταν παλληκάρι, δίχως ἀμφιβολία. Ὅταν ἦταν ἀκόμα φοιτητὴς στὸ Βερολίνο, εἶχε μονομαχήσει πάνω ἀπὸ δέκα φορές καὶ διατηροῦσε ἀκόμα στὸ πόδαυπὸ του τὰ σημάδια ἀπ' τίς σπαθιές. Πῶς ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἦταν μεγάλος ἐγωισμὸς ἐκ μέρους του νὰ ἱσχυρίζεται πὺν δὲ θά φοβόταν ποτέ, σ' ὅλη του τὴ ζωή. Κι' αὐτὸ ἔκανε τὸ Χάρμαν νὰ νευροιάζ.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

— Δοιπόν, ἐγὼ, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, στοιχηματίζω τὸ παλτό μου πὺν θά σὲ κάνω νὰ φοβηθῆς.

— Ἐγὼ; ὡθήσε χαμογελῶντας ὁ Μύλλερ.

— Ναι, ἐσύ. Ἀπὸψε κίλας!

— Μπράβο, Χάρμαν, εἶσαι ὑπέροχος! Θέλω νὰ σὲ δῶ πὺν θά κάνης αὐριο τὸ πρωί, πὺν θά γυρίσης χωρὶς παλτό... Δέχομαι τὸ στοιχημὰ!

Δώσανε τὰ χεῖρια. Κι' ὁ Χάρμαν εἶπε: — Σὲ παρακαλῶ μονάχα νὰ μὴν κλειδώσης τὸ δωμάτιό σου ἀπὸψε.

— Δὲν κλειδώνομαι ποτέ. Ἔννοια σου!

— Ἀδειῶσαν τὰ ποτήρια τους κι' οἱ τρεῖς καὶ σπρώχθηκαν ἀπ' τὸ τραπέζι.

— Καληνύχτα, ἀρόμυτε παλληκαρι μου, εἶπε ὁ Χάρμαν στὸ Μύλλερ. Αὐριο τὰ ξαναλέμε.

— Καληνύχτα, γερο-φοβιστάρας, ἀπάντησε ἐκεῖνος κοροϊδευτικὰ. Αὐριο θά τὸν τρυφερὴς ἀπ' τὸ κούνο σάν ψωριαρὴκη γάτα!...

★

Θάταν περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ὁ Μύλλερ ἄκουσε, σάν σὲ ὄνειρο, νὰ τοῖζη ἡ πόρτα τῆς κίμαρας του. Ἐπύνησε κι' ἀνοίξε τὰ μᾶτια του. Ἐνα φάντασμα, ἓνα πραγματικὸ φάντασμα, τυλιγμένο μ' ἓνα ἄσπρο σάβανο, ἔμπαινε ἀθόρυβα στὸ δωμάτιο!

— Ἐ Χάρμαν! φώναξε ὁ Μύλλερ κοροϊδευτικὰ. Ἔτσι φαντάζεσαι πὺν θά μὲ τρομάξεις; Φύγε, φωνακάρη μου, γιὰτὶ θά σοῦ πετάξω κανένα πατουῖτι. Ἐχσες τὸ στοιχημὰ! Καὶ τώρα δίνε του κι' ἄσε μὲ νὰ κοιμηθῶ. Καληνύχτα...

Ξαναγύρισε στὸ μαξιλάρι του κι' ἔκλεισε τὰ μᾶτια. Τὸ φάντασμα, ἀκίνητο, ἔκει μπροστὰ στὰ πόδια του, ἔμοιαζε μὲ κάτὶ τὸ αὐλο, τὸ ἀσύλληπτο...

Πέρασαν ἓνα-δυὸ λεπτά. Ὑστερα, ὁ Μύλλερ, ἐλαφρὰ ἐνοχλημένος ἀπὸ τὸ ἀστεῖο, πὺν συνεχιζόταν, ἀνακάθισε στὸ κρεβάτι του.

— Βοὲ Χάρμαν, εἶπε, μισοθυμωμένα, ἄφρησε τίς φάφρες, ἀφῶς σὲ κατάλαβα! Αὐριο πρέπει νὰ σηκωθοῦμε νοῖς. Μὴ μὲ ξενυχτᾷς χωρὶς λόγο... Ἄντε, πήγαινε πᾶ!

Μὰ τὸ φάντασμα ἔμεινε καὶ πάλι ἀκίνητο. Ὁ Μύλλερ θύμωσε τώρα γιὰ καλὰ!

— Χάρμαν, φώναξε, μὴν παύεις μὲ τὴν ἐπιμονή μου! Φύγε, σὲ παρακαλῶ. Ἀρετὰ κλάτρησε τὸ ἀστεῖο...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ἡ φωνή του ἀντιλαλοῦσε μέσα στὸ σπιτί, πότε θυμωμένη καὶ ἄγρια, πότε παρακλητική. Τὸ φάντασμα ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ κουνηθῇ ἀπ' τὴ θέσι του.

Τρελλὸς πᾶ ἀπὸ θυμὸ, ἀφοῦ γιὰ τελευταία φορὰ παρακάλεσε κι' ἀπέληξε, ὁ Μύλλερ ἔσφιξε τὰ δόντια του κι' ἄρπαξε τὸ περιστροφικό, πὺν εἶχε κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι του. Τὸ φάντασμα δὲν κινήθηκε.

— Χάρμαν! Θά μετρήσω ως τὰ τρία, κι' αν δὲ φύγης, σου δοκίμομαι πὺν θά πυροβολήσω! Ἐμπρός, δρόμο λοιπόν!

Σήκωσε τὸ ὅπλο, σημάδεψε τὸ φάντασμα στὸ στήθος καὶ μέτρησε ως τὰ τρία. Μιὰ πιστολιά τράνταξε τὸ δωμάτιο. Ὁ Μύλλερ ἔκλεισε τὰ μᾶτια του γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο, παγωμένος ἀπὸ φόβον γιὰ τὸ ἔγκλημα πὺν εἶχε διαπράξει...

Μὰ, ὅταν τὰ ξανάνοιξε, ἐνοίωσε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του μιὰ παγωμένη ἀνατριχίλα στὴ ραχοσπονδυλική του.

Τὸ φάντασμα ἔμεινε στὴν ἴδια θέσι, ὄρθιον κι' ἀκίνητο!...

Ὁ Μύλλερ σκέφθηκε πὺν δὲ ὅχι σημάδεψε καλὰ. Πῆδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ ξαναπυροβόλησε... Τίποτα! Τὸ φάντασμα ἔμεινε ἐκεῖ, ἀκίνητο!

Κούος ἰδρώτας ἔλουσε τὸ Μύλλερ. Ἡ ἀγωνία τοῦ ἔσφιξε τὸ λαμπό. Τὰ νεύρα του κόντευαν νὰ σπάσουν ἀπ' τὴν ὑπερδιέγερσι. Πέταξε τὸ πιστόλι καὶ σωριάστηκε μὲ μιὰ πολυθρόνα, κυττάζοντας μὲ γουρλωμένα μᾶτια τὸ τρομερὸ φάντασμα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Κνὸλ μπῆκε στὸ δωμάτιο, κρατῶντας ἓνα κερί. Τὸν εἶχαν ξυπνήσει οἱ δύο πιστολιές.

Τότε ὁ Χάρμαν — γιὰτὶ αὐτὸς ἦταν τὸ φάντασμα — πέταξε τὸ σεντόνι, πὺν τὸν σκέπαζε, κι' ἔσκαψε στὰ γέλια.

— Κνὸλ, ἔλα νὰ δῆς τὸ φίλο μας! φώναξε. Εἶναι ἄσπρος σάν πανί... Μύλλερ, φίλε μου, ἔχσες τὸ στοιχημὰ! Ἐτοιμάσου νὰ μοῦ δώσης τὸ παλτό σου!

Μὰ ὁ Μύλλερ δὲν ἀπάντησε. Ἔτρεμε δολιχλῆρος, σπασμοδικὰ, καὶ τὰ μᾶτια του εἶχαν πεταχθῇ ἀπ' τίς κόγχες.

— Ἐλα, λοιπόν, μὴν κάνης ἔτσι! τοῦ εἶπε ὁ Κνὸλ, ἀήσυχος. Ἐγὼ εἶχα βγάλει τὰ μολύβια ἀπ' τίς σφαίρες τὸν πιστολιού σου. Πυροβολοῦσες στὸν ἀέρα, μόνον μὲ τὸ καπνὸν!.. Μὰ ἔλα, λοιπόν, μὴ γίνεσαι παιδί. Θέλεις λίγο νερό;

Καὶ πάλι δὲν ἀπάντησε ὁ Μύλλερ. Σὲ μιὰ στιγμή ὅμως, σπρώχθηκε ἀπὸτομα καί, πρὶν προλάβουν οἱ φίλοι του νὰ τὸν συγκρατήσουν, ἄρπαξε ἓνα μαστοῦνι κι' ὤρμησε ἔξω στὸ δρόμο, οὐδὲν ἀποκρίνοντας ἄγρια, μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

— Τὸ φάντασμα! Τὸ φάντασμα!... Ὁ δυστυχὸς εἶχε τρελλαθῇ!...

Ο. ΛΑΠΑΙΡ

ΟΟ

Η ΑΡΚΟΥΔΑ ΣΤΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ

Ἡ ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου εἰδοποιήθηκε τὴ λεφωνοκίως, κάποιον ἀπ' τίς τελευταίες νύχτες, κατὰ τὰ ἡμερολόγια, ὅτι... μιὰ τεράστια ἀρκούδα ταξίδευε μέσα στὸ σάντιν-κάρ μιὰς μοτοσυκλέτας! Τὴν εἶχε δὴ μιὰ συντροφιά, πὺν ἔφηνε ἀπὸ κάποιο πάρκο. Οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν στὴν ἀρχὴ πὺν ἐπρόκειτο γιὰ μεθυμένους ἢ γιὰ παρὰ. Ὅταν ὅμως πῆγαν καὶ δεύτερο παρόμοιο τηλεφώνημα, ἀποφάσισαν νὰ κἀνουν ἓνα ἔλεγχον. Διαπίστωσαν τότε, ὅτι ἡ ιστορία αὐτὴ ἦταν ἀληθινή. Νὰ τί εἶχε συμβῇ: Εἶχε ψοφήσει μιὰ γέρινη ἀρκούδα ἐνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα, τοῖσκα τῆς Ἀγγλίας. Ὁ διευθυντὴς τοῦ τοῖσκου ἤθελε νὰ κοιμηθῇ τὸ τομάρι τῆς. Ἀνάθεμα, λοιπόν, σ' ἓνα φίλο του νὰ τὴν πᾶν σὲ κάποιο ἐιδικό, γιὰ νὰ τὴ γδάρῃ. Κι' αὐτὸς τὴ μετάφερε μὲ τὴ μοτοσυκλέτα του, καθισμένη καὶ δεμένη μέσα στὸ σάντιν-κάρ.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΝΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 7 — 13 Ἰουνίου 1962

ΖΩΔΙΑ...

ΚΡΙΟΣ

22 Μαρτίου
20 Ἀπριλίου

ΤΑΥΡΟΣ

21 Ἀπριλίου
21 Μαΐου

ΔΙΔΥΜΟΙ

22 Μαΐου
22 Ἰουνίου

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

23 Ἰουνίου
23 Ἰουλίου

ΛΕΩΝ

24 Ἰουλίου
23 Αὐγούστου

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

24 Αὐγούστου
23 Σεπτεμβρίου

ΖΥΓΟΣ

24 Σεπτεμβρίου
23 Οκτωβρίου

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

24 Οκτωβρίου
22 Νοεμβρίου

ΤΟΞΟΘΗΣ

23 Νοεμβρίου
22 Δεκεμβρίου

ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ

23 Δεκεμβρίου
20 Ἰανουαρίου

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

21 Ἰανουαρίου
19 Φεβρουαρίου

ΙΧΘΥΕΣ

20 Φεβρουαρίου
21 Μαρτίου

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

★ Ἡ ἐργασία σὰς ἐπιφυλάσσει γαρρὲς καὶ εὐχάριστες ἐκπλήξεις. ★ Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάνετε τίποτα μὲ ἐπιπολαιότητα. ★ Τὰ ἀστραρὰς ὠθοῦν στὴν ἀφῆρημάδα καὶ κινδυνεύετε εἶσι νὰ χάσετε τὴν εὐνοία τῶν προϊσταμένων.

★ Μὴ ἀφίστε ἓνα ὑπέρμετρο ἐγθουσιασμό νὰ σὰς παρασύρῃ σὲ ἀποφάσεις καὶ ἐνέργειες, γιὰ τίς ὁποῖες γρήγορα θὰ μετανοήσετε. ★ Καλλιέργηστε γύρω σας μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐμπιστοσύνης, πὺν θὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ ἐπαγγελματικὰ.

★ Ἡ τύχη δὲν εὐνοεῖ καθόλου τὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα, γι' αὐτὸ ἀποφύγετε τίς ἀλλαγές καὶ κάθε εἰδους πρωτοβουλία. ★ Ἀναβάλετε γιὰ τὸν Ἰούλιο τὴν ὑπογραφὴ συμβολαίων καὶ τὴν λήψι ὀριστικῶν ἀποφάσεων. ★ Ἀνωμαλίες.

★ Ἀποφύγετε κάθε εἰδους ἐκκρεμότητες, ἰδίως μὲ τὴν ἐφορία. ★ Μὴ κάνετε τίποτα, ἀνὰ δὲ βεβαιώθηκε προηγουμένως πὺν ἔχετε τοὺς νόμους μὲ τὸ μέρος σας. ★ Μιὰ γυναίκα θὰ σὰς προσφέρῃ ἀνέλιπτη βοήθεια.

★ Ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκὴ περίοδος, γιὰ τίς κάθε εἰδους ἐργασίες, πὺν βασιζοῦνται κατὰ κάποιο τρόπο στὴν τύχη. Δὲν πρέπει ὅμως οἱ ἐνέργειές σας νὰ εἶναι παράλογες. ★ Ὅσα κάνετε κατ', πὺν θὰ στενοχωρήσῃ τὸν ἐννεργάτη.

★ Προτιμήστε ἓνα συμβιβασμὸ. πᾶρὰ μιὰ προσφυγὴ στὰ δικαστήρια. Πιθανὸν νὰ μὴ ἀναγκασθῇ τὸ δικό σας. ★ Ἡ ἐργασία θὰ σὰς ἀπασχολήσῃ πὺν τίς ἡμέρες αὐτές καὶ τὰ κέρδη δὲ θὰ εἶναι αὐτὰ πὺν περιμένετε.

★ Περίοδος γεμάτη δυσχέρειες, ἀπὸ ἐπαγγελματικὴς πλευρᾶς. Πρέπει περισσὸτε ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ νὰ κάνετε λογικὴ χρῆσι τοῦ χρόνου καὶ νὰ μὴ σπαταλᾷτε ἀσκόπως τὴν δύναμει σας. ★ Βασιστῆτε στὴ βοήθεια φίλων.

★ Ἡ ἐπιμονὴ θὰ σὰς δὴγῃσῃ τελικὰ στὴν ἐπιτυχία. Ἡ ἀνυπομονία ὅμως κινδυνεύει νὰ σὰς ζημιώσῃ ἀνεπαρκῶς. ★ Φανήτε σὲ κάθε στιγμὴ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ μὴ χάσετε τὸν ἐλεγχον τῆς καταστάσεως.

★ Δὲ θὰ φτάσετε ποτέ σὲ μιὰ θετικὴ ἐπιτυχία ἀνὰ δὲν ἀναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα. Δὲν πρέπει νὰ σηκώσετε μπροστὰ στὸ πρῶτο ἐμπόδιο. Προχωρήστε μὲ σιγουρία καὶ τότε ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἐξασφαλισμένη.

★ Ἐπιτυχίες καὶ ἀποτυχίες ἐναλλάσσονται. Μὴ ἀφίστε ὅμως τὰ ἀστραρὰς σὰς σπρώξουν στὴν ἀποθάρρυνση. ★ Προχωρήστε στὴν πραγματοποίησι σχεδίων μὲ τὴ βεβαιότητα πὺν ἡ τύχη θὰ εἶναι καὶ πάλι μὲ τὸ μέρος σας.

★ Μὴ ἀναλάβετε ὁποιοδήποτε πρὸς διὰφορες κατεβήσινες συγχρόνως. Συγκεντρώστε διὰς τίς προσπάθειες, πρὸς ἓνα καὶ μοναδικὸ στόχο. Τότε ἡ ἐπιτυχία θὰ εἶναι ἐξασφαλισμένη. ★ Ἀκούστε τὴ συμβουλὴ πρὸςώπου μὲ πείρα.

★ Παρουσιάζονται οἰκονομικῆς φύσεως ἐννοίες ἢ ἀνωμαλίες. ★ Περιόριστε τὸ ἐλάχιστον τὰ ἐξόδα καὶ μὴ ὑπογράψετε κανένα χαρτί, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆτε δικηγόρο ἢ πρὸςώπο μὲ πείρα, πὺν νὰ εἶναι τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

★ Τὰ ἀστραρὰς ὠθοῦν στὴν ἀπαισιόθεια καὶ ὁ Κρόνος σὰς κάνει νὰ τὰ βλέπετε ὅλα μῦθρα. Βγαίνει ὅσο πὺν δυσαπὸν περισσότερα καὶ μὲ πρόσωπα εὐδιάθετα καὶ πάντοτε αἰσιόδοξα. ★ Ἐνδιαφέρουσα γυναιμία.

★ Οἱ ἀστροικὸι συνδυασμοὶ σὰς ὠθοῦν σὲ μιὰ κῆλια, πὺν εἶναι τελειῶς ἀδικαιολόγητη. Ἄν αὐτὸ συμβαίη συχνὰ φροντίστε νὰ διορθώσετε ἐγκαίρως τὸ χαρακτῆρα σας, πὺν ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀπομακρυνῇ ἀγαπημένον πρὸςώπο.

★ Ἐξετάστε μὲ ψυχραιμία τὴν ὅλη κατάστασι καὶ ἀνὰ τὸ ἀδικο εἶναι μὲ τὸ μέρος σας μὴ διατάσσετε νὰ τὸ παραδεχθῆτε. Ὅσα σὰς συγχωρήσουν μὲ προθυμία καὶ οἱ αἰσθηματικῆς σχέσεις θὰ ἐαναγίνουν ὁμαλές.

★ Ἐνα δωράκι θὰ ἐξυπηρετοῦσε πολλὸ τίς αἰσθηματικῆς σχέσεις. ★ Ἐρῆτε κατὰλληλα λόγια, πὺν δὲ ἐμψυσήσονται ἀγαπημένον πρὸςώπο, τὸ ὁποῖο περιμένει ἀπὸ σὰς στοργὴ καὶ τρυφερότητα. ★ Ἐνὰ κῆ μέρα ἡ Κυριακή.

★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐπηρεάζει εὐνοϊκὰ τίς σχέσεις μὲ τὸ ἄλλο φύλο καὶ σὰς ἐξασφαλίζει ἓνα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο τῆρῆμα. (Σάββατο — Κυριακή — Δευτέρα). ★ Μὴ ἀφίστε ἀγαπημένον πρὸςώπο ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἀγάπῃ σας.

★ Ἡ παρουσία τοῦ Ἀρεως μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἀνωμαλίες στὸν αἰσθηματικὸ τομέα, προκαλώντας μιὰ σημαντικὴ ἀδυσχέρει στὴν νεοικότητος. Προσπαθήστε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξομαλύνετε τίς μικροδιαφορές, πὺν παρουσιάζονται.

★ Τὰ ἀστραρὰς ὠθοῦν σὲ μιὰ ἀκατάστασι καὶ μιὰ ἀσυνέπεια, πὺν θὰ κάνουν δυσάρεστη ἐντύπωση σὲ ἀγαπημένον πρὸςώπο. ★ Οἱ νέες γνωριμίες ἀπαιτοῦν μεγάλη προσοχή. Μὴ ἀφίστε τὸν ἐνδοσιασμό νὰ σὰς παρασύρῃ.

★ Τὰ ἀστραρὰ δημιουργοῦν γύρω σας μιὰ ηλεκτρισμένη ἀτμόσφαιρα. Γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους σας μεγάλη προσοχή, ψυχραιμία καὶ εὐθυμία. ★ Μὴ ἀφίστε τίς πρώτες ἐντυπώσεις νὰ σὰς παρασύρουν σὲ ἀπερίσκεπτες ἐνέργειες.

★ Ἀφροδίτη καὶ Ἐρμῆς δημιουργοῦν συνθήκες εὐνοϊκῆς γιὰ τίς αἰσθηματικῆς σχέσεις καὶ σὰς ἐπιτρέπουν νὰ σηκώσετε νέες εὐκόλες κατακτήσεις. ★ Μὴ παραμελήστε πρὸςώπο πὺν σὰς ἀναπνέει γιὰ ἄλλο, ἀνὰ τὸ τῆς ἀγάπῃς σας.

★ Στοιμαχικῆς ἀνωμαλίες, πὺν πρέπει μᾶλλον ν' ἀποδοῦν σὲ ψυχρικὰ αἰτία. Ἀφίστε τὰ βράδια ἓνα παρὰπορο ἀνοῖξτε. Φροντίστε διὰς νὰ σκεπάζετε ἀσκόπως γιὰτὶ λαμβάνετε καὶ πνεύμονες εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητοι. ★ Τυχερὸ τὸ 4.

★ Ἀποφύγετε κάθε εἰδους καταχρῆσεις καὶ περιορίστε τὸν καφέ καὶ τὸ τσιγάρο. ★ Τὰ ἀστραρὰ ἐξασφαλίζουν στὸν ὀργανισμό μιὰ ἰσορροπία, πὺν θὰ ἐπιτρέπῃ ν' ἀντιδράσῃ ἀποτελεσματικὸν στὸν κινδυνὸν. ★ Τυχερὸ τὸ 8.

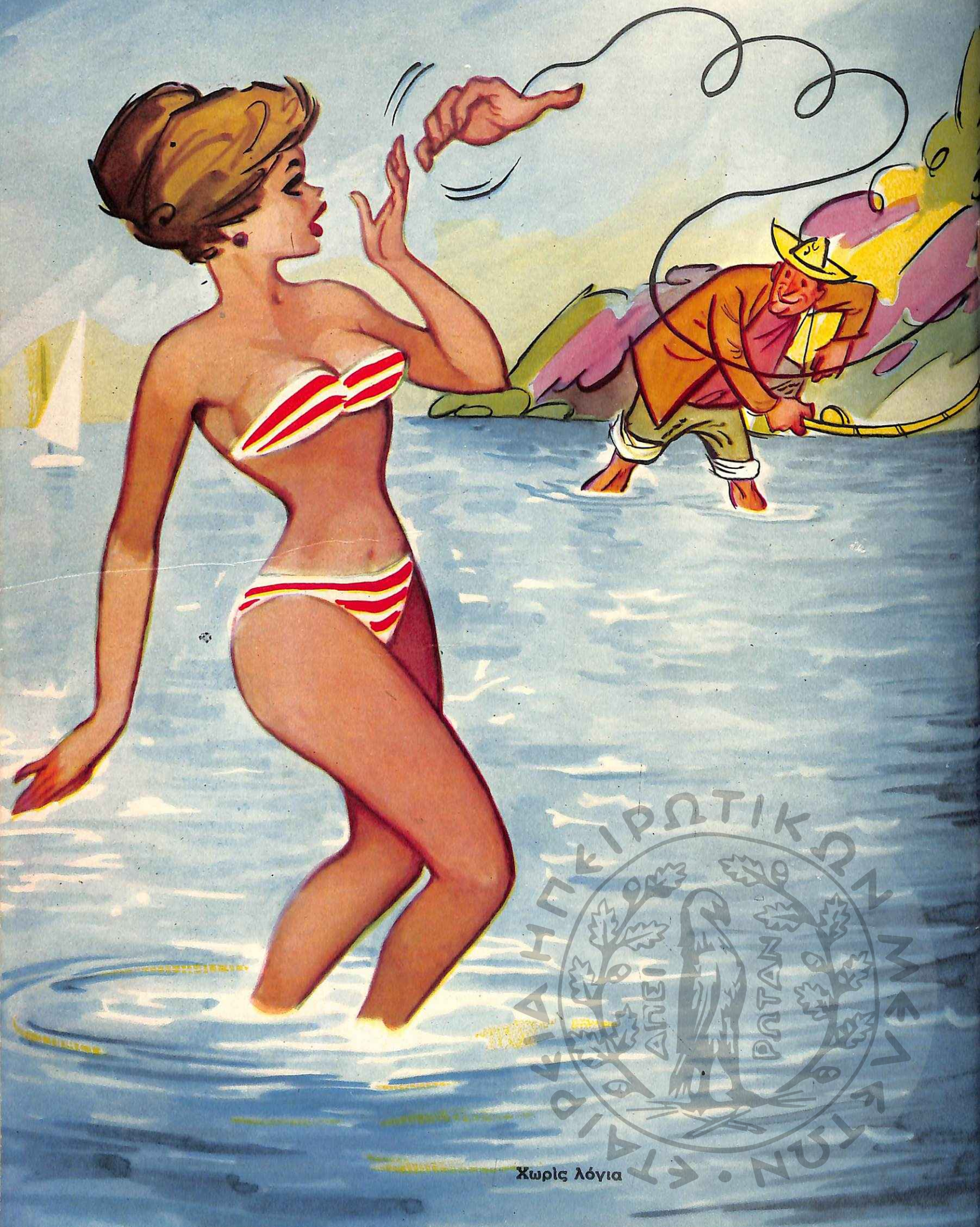
★ Ἀποφύγετε κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ κάθε περὶτὴ μετακίνησι καὶ ἰδίως τὰ ἀεροπορικὰ ταξίδια. ★ Ἀδύρην πᾶν ὥρην ἀναπαύσεως καὶ ὕπνου θὰ σὰς ἐπιτρέψουν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπία τοῦ ψυχρικοῦ συστήματος. ★ Τυχερὸ τὸ 2.

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ

★ Ἀφῶνον φαγητὸ καὶ ἰδιαίτερα τηγανητὸ καὶ οἰνοπνευματικὰ ποτὰ καὶ ζῶζοντα ὅλα σὰς ἐπιφυλάσσουν δυσάρεστες ἐκπλήξεις ἀνὰ δὲ σταματῆτε ἐγκαίρως. ★ Ἀδύρην τῆς ζωτικότητος, σὰς ἐπιτρέπῃ ν' ἀναπτύξετε δραστηριότητα.

★ Προσέξτε τὴν καρδιά σας. Ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωση καὶ τίς ὥσπρες συγκινήσεις. Περιορίστε τίς βραδυνές ἐξόδους καὶ πέψετε στὸ κρεβάτι νωρίς. Σὰς χρειάζεται ἀφῶνος καὶ ἡρεμὸς ὕπνος. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.

★ Ἄν παραταθοῦν, ἡ ὑπερκόπωση καὶ ἡ ὑπερένταση θὰ προκαλέσουν μεγάλες ἀνωμαλίες στὸν ὀργανισμό σας. ★ Πάρτε ἀφῶν συμβουλευτικὴ

Χωρίς λόγια